david BALDACCI

LOVITURA DE GRAȚIE

SERIA VEGA JANE

Bine aţi venit în Wormwood: un loc în care curiozitatea este descurajată şi de unde nimeni nu a plecat niciodată!

DAVID BALDACCI

LOVITURA DE GRAȚIE

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Lovitura de graţie / David Baldacci; trad.: Graal Soft SRL.
Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-911-0
I. Graal Soft (trad.)
821.111(73)-31=135.1

DAVID BALDACCI
The Finisher
Copyright © 2014 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-911-0

UNUS

Un loc numit Wormwood

Cel mai oribil loc dintre toate este unul despre care Wugmorţii nu îşi dau seama că este neînchipuit de rău.

Asta îmi spusese bunicul înainte să i se întâmple Evenimentul şi să dispară pentru totdeauna. Am crezut că am fost singura căreia bunicul îi spusese asta. Şi nu am mai zis nimănui.

Nu eram, prin natură, un Wugmort foarte credul. Nu aveai cum să fii, într-un asemenea loc.

Eram foarte tânără când bunicul îmi spusese acele cuvinte şi Evenimentul lui avusese loc la scurtă vreme după aceea. Trebuie să recunosc că nu eram sigură despre ce vorbise el atunci. Nici acum nu sunt. Am fost de acord că un loc putea să fie oribil, dar ce ar fi putut fi neînchipuit de rău?

Bunicul îmi vorbise şi despre stelele căzătoare. Îmi spusese că, de fiecare dată când vedeai una pe traiectoria ei întâmplătoare de pe cer, o schimbare urma să aibă loc în viaţa unui Wugmort.

Era o idee interesantă pentru un loc care nu se schimba niciodată, precum Wormwood. Apoi am aţipit. Era în continuare prima lumină şi eram obosită, căci nu dormisem îndeajuns după munca grea a unei lumini lungi.

Şi apoi, desigur, mi-am amintit, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

Din adâncurile întunericului, auzeam mereu ţipătul înainte să pot vedea ceva. Era atât de răsunător şi de înfricoşător, de parcă totul s-ar fi petrecut chiar atunci. Îmi străpungea creierul ca o împuşcătură de morta făcându-mi mintea să o ia razna. Mă simţeam de parcă ceva ar fi fost scos din mine, ceva despre care ştiam că îmi aparţinuse la

un moment dat. Doar că nu aveam nicio idee ce era. Cum să nu-ţi aminteşti nimic?

După sunet venea şi imaginea: albastrul, culoarea albastru. Eram într-o ceaţă, ca un nor, pe pământ. Îmi cuprindea mintea, izgonind toate celelalte gânduri, toate amintirile. Când dispărea în sfârşit, îmi dispărea şi nedumerirea. Dar mereu credeam că era ceva foarte important care pur şi simplu îmi scăpa.

M-am ridicat dintr-odată pe scândurile mele din vârful copacului, eliberată de somn şi de viziunea mea. La prima lumină, eram aproape întotdeauna în copacul meu, un plop înalt ce se înălţa până la cer, cu o coroană impunătoare. Douăzeci de scândurici bătute în copac alcătuiau scara mea până în vârf. Opt scânduri late şi pline de aşchii erau podeaua mea de sus. Iar o bucată de material rezistent la apă pe care îl unsesem chiar eu – întins peste ramuri şi legat bine cu sfoară reciclată – reprezenta acoperişul. Dar nu mă gândeam la asta, întrucât un strigăt îmi creştea în ureche şi nu era strigătul ceţii albastre.

M-am rostogolit până la marginea scândurilor şi am privit spre pământul de unde veneau ţipetele. Erau însoţite de lătratul câinilor de atac. Sunetele sfâşiau ceea ce fusese o primă lumină paşnică.

În principiu, Wugmorţii nu obişnuiau să strige la prima lumină sau în oricare alt moment al luminii sau al nopţii. M-am repezit în josul scândurelelor bătute în copac. Am atins pământul cu picioarele încălţate în cizme şi am privit întâi spre dreapta şi apoi spre stânga. Îmi era dificil să îmi dau seama din ce parte veneau ţipetele şi lătratul. Printre copaci, sunetele săltau şi provocau ecouri care te derutau.

Când am văzut ce venea spre mine, m-am întors şi am început să fug cât de iute puteam. Câinele de atac ieşise dintr-un pâlc de copaci, cu colţii la vedere şi cu spatele asudat, o dovadă a efortului pe care îl făcea.

Eram iute de picior pentru o femelă Wug, dar nu exista Wug, mascul sau femelă, care să poată fugi mai repede decât un câine de atac. Încă fugind, m-am pregătit pentru impactul colţilor lui apucându-mi pielea şi oasele. Dar

câinele zbură pur şi simplu pe lângă mine, dispărând apoi din vedere. Nu eu eram prada lui în acea lumină.

Mi-am întors privirea la stânga şi am văzut ceva negru între doi copaci – o tunică neagră.

Consiliul era la treabă. Câinii de atac trebuie să fi fost dezlănţuiţi de ei. Dar care era motivul? Consiliul, cu o singură excepţie, era alcătuit din masculi, majoritatea Wugi mai bătrâni, iar membrii săi erau mai degrabă rezervaţi. Aprobau legi şi reglementări şi alte edicte pe care toţi Wugii trebuiau să le respecte, dar cu toţii trăiam în pace şi în libertate, chiar dacă nu tocmai în lux.

Acum erau în păduri cu câinii de atac fugărind ceva. Sau poate vreun Wug? Următorul meu gând fu o posibilă evadare din Valhall, închisoarea noastră. Dar niciun Wug nu evadase din Valhall vreodată. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiam că membrii Consiliului ar fi fost cei care să încerce să îl prindă. Aveau alte mijloace de a-i încolţi pe Wugii răi.

Am continuat să fug, urmărind lătratul şi urmele paşilor lăsaţi de câini, şi mi-am dat în curând seama că drumul mă ducea periculos de aproape de Quag. Quagul era o barieră impenetrabilă ce înconjura Wormwoodul ca un şţreang. Doar cele două existau: Wormwoodul şi Quagul. Nimeni nu trecuse vreodată prin Quag, pentru că bestiile teribile de acolo l-ar fi sfâşiat de îndată. Şi, întrucât nu era nimic altceva dincolo de Quag, nu existaseră niciodată vizitatori în Wormwood.

M-am apropiat de marginea acelui loc atât de teribil, despre care Wugii erau avertizaţi în mod repetat de la vârste foarte fragede. Am încetinit şi apoi m-am oprit la câţiva metri de locul în care începea Quagul. Inima îmi bătea nebuneşte şi simţeam că plămânii îmi explodează, nu doar din pricina alergatului, ci şi din cauza apropierii de acel loc care le rezerva doar moartea celor suficient de proşti încât să se aventureze în el.

Lătratul încetase acum, aşa cum se întâmplase şi cu sunetele urmăririi. Am privit spre stânga şi am văzut câini şi membri ai Consiliului uitându-se cu atenţie în adâncul

Quagului. Nu puteam să le văd feţele, dar mi-i imaginam la fel de temători ca şi mine. Nici măcar câinii de atac nu doreau să aibă de a face cu Quagul.

Am mai respirat o dată lung, moment în care a ajuns la mine un sunet venit din dreapta. M-am uitat în direcţia aceea şi, într-o clipă, mi-am dat seama cu uimire că priveam pe cineva dispărând printre lianele încâlcite şi copacii răsuciţi care se ridicau precum o baricadă în jurul perimetrului Quagului. Şi era un Wug pe care îl cunoşteam prea bine.

Am privit la stânga să văd dacă vreunul dintre membrii Consiliului sau dintre câini îl văzuse, dar nimeni nu părea să o fi făcut. Mi-am întors din nou privirea, dar personajul dispăruse. M-am întrebat dacă doar îmi imaginasem. Niciun Wug nu s-ar fi aventurat de bunăvoie în acel loc îngrozitor.

Ceva m-a atins pe braţ, iar eu aproape că am strigat. Nu am făcut-o, dar mai că m-am prăbuşit la pământ, iar lucrul, care s-a dovedit a fi o mână, m-a ţinut în picioare.

— Vega Jane? Vega Jane te cheamă, nu-i aşa?

M-am întors spre trăsăturile aspre ale lui Jurik Krone. Era un membru al Consiliului înalt şi puternic, în vârstă de patruzeci şi cinci de sesiuni.

— Sunt Vega Jane, am reuşit să spun.

— Ce faci aici? întrebă el.

Tonul nu îi era sever, ci doar curios, dar exista o ostilitate ascunsă în ochii lui.

— Stăteam în copacul meu înainte să mă duc la Hornuri. Am auzit un ţipăt şi am văzut câinii. Am văzut Wugi în tunici negre fugind, aşa că… am fugit şi eu.

Krone dădu din cap.

— Ai mai văzut şi altceva în afară de tunici negre şi de câini?

Mi-am îndreptat privirea spre locul în care văzusem un Wug intrând în Quag.

— Am văzut Quagul.

Degetele lui îmi strânseră umărul şi mai puternic.

— Atât? Nimic altceva?

Am încercat să rămân calmă. Imaginea feţei Wugului înainte să intre în Quag mă izbise ca o suliţă de lumină a cerului.

— Atât.

Degetele lui se desprinseră de pe umărul meu şi masculul făcu un pas în spate. L-am privit de sus până jos. Tunica neagră îi venea bine pe umerii largi şi pe braţele groase.

— Ce urmăreaţi? l-am întrebat.

— Asta este treaba Consiliului, Vega, îmi răspunse el tăios. Te rog să-ţi vezi de treabă. Nu eşti în siguranţă atât de aproape de Quag. Întoarce-te spre Wormwood. Acum. E spre binele tău.

Se întoarse şi se îndepărtă, lăsându-mă fără aer şi tremurând. Am mai privit o dată Quagul şi apoi am fugit în direcţia copacului meu.

Am urcat cele douăzeci de scândurele bătute în copac şi m-am instalat din nou pe scândurile late, gâfâind şi cu capul plin de cele mai înfiorătoare gânduri.

— Wo-wo-wotcha, Ve-Ve-Vega Jane?

Vocea care se auzea de jos era a prietenului meu. Numele lui era Daniel Delphia, dar eu îi spuneam simplu Delph. El îmi zicea mereu Vega Jane, de parcă ambele nume ar fi fost prenume. Toţi ceilalţi îmi spuneau doar Vega, dacă se sinchiseau să îmi spună cumva.

— Delph? am strigat eu. Sunt aici.

L-am auzit urcând pe scândurele. Eram la aproape douăzeci de metri înălţime. Aveam paisprezece sesiuni, poate puţin mai mult. Eram şi femelă.

Să ai paisprezece sesiuni şi să fii femelă nu erau lucruri privite cu ochi buni în Wormwood, satul în care locuiam amândoi. Nu-mi fusese niciodată clar de ce. Dar îmi plăcea să fiu tânără. Şi îmi plăcea să fiu femelă.

S-ar fi zis că eram în minoritate în această privinţă.

Wormwood era un sat plin de Wugmorţi – Wugi, pe scurt. Termenul *sat* ar sugera un spirit comunitar care pur şi simplu nu era prezent în Wormwood. Încercam să ajut

din când în când, dar îmi alegeam prost bătăliile. Unii Wugi nu aveau nici încredere, nici compasiune. Încercam să îi evit pe aceia. Uneori îmi era greu, pentru că aveau tendinţa să îmi iasă în cale.

Capul lui Delph se ivi deasupra scândurilor. Era mult mai înalt decât mine, iar eu eram înaltă pentru o femelă, având peste un metru şaptezeci şi cinci. Creşteam în continuare, pentru că toţi cei din familia Jane creşteau târziu. Despre bunicul meu, Virgil, se spunea că mai crescuse zece centimetri după vârsta de douăzeci de ani. Şi patruzeci de sesiuni mai târziu venise Evenimentul lui, iar înălţimea devenise nesemnificativă pentru că nu mai rămăsese nimic din el.

Delph avea aproape trei metri şi nişte umeri care se întindeau precum coroana plopului meu. Avea şaisprezece sesiuni şi o coamă de păr negru care părea mai degrabă alb-gălbuie din cauza prafului pe care el nu se sinchisea să îl spele. Lucra la Moară, ridicând saci grei de făină, aşa că şi mai mult praf i-ar fi luat locul celui spălat. Avea o frunte lată, joasă, buze pline şi ochi la fel de întunecaţi precum părul lui atunci când nu era prăfuit. Arătau ca două găuri gemene în capul lui. Cred că ar fi fost fascinant să pot vedea ce se petrece în capul lui Delph. Şi, ca să fiu sinceră, ochii lui erau frumoşi. Uneori îmi pierdeam cumpătul când mă privea.

Nu era calificat să lucreze la Hornuri, unde era nevoie de o anumită creativitate. Iar pe Delph nu îl văzusem niciodată creând altceva decât bătăi de cap altora. Mintea lui bătea adesea câmpii. Aşa făcuse încă de când avea doar şase sesiuni. Nimeni nu ştia ce se întâmplase cu el sau, dacă ştiau, nu îmi spuneau mie. Credeam că Delph ţinea minte ce se întâmplase. Şi că asta îi făcuse ceva la cap. Era evident că nu fusese un Eveniment, pentru că n-ar mai fi rămas nimic din el. Dar poate că fusese ceva apropiat. Şi totuşi, uneori Delph spunea lucruri care mă făceau să cred că în mintea lui era mult mai mult decât ar fi crezut majoritatea Wugilor.

Dacă lucrurile nu stăteau tocmai bine în capul lui Delph,

nu era nimic în neregulă cu înfăţişarea lui exterioară. Era chipeş, asta era clar. Deşi nu părea să observe niciodată, am văzut multe femele privindu-l într-un anumit fel atunci când treceau pe lângă el. Îşi doreau un sărut, eram sigură. Dar Delph trecea întotdeauna mai departe. Iar umerii lui largi şi braţele şi picioarele lui lungi şi musculoase îi dădeau o putere pe care niciun alt Wug nu ar fi putut-o egala.

Delph se instală lângă mine, cu picioarele încrucişate în dreptul gleznelor osoase atârnând peste marginea scândurilor pline de aşchii. Abia era suficient loc pentru amândoi acolo sus. Dar lui Delph îi plăcea să urce la mine în copac. Nu avea alte locuri în care să se ducă.

Mi-am îndepărtat părul lung şi încâlcit din dreptul ochilor şi m-am concentrat asupra unei pete de mizerie de pe braţul meu slab. Nu am şters-o, pentru că aveam multe astfel de pete. Şi, precum praful de la Moară al lui Delph, ce rost ar fi avut? Viaţa mea era oricum plină de mizerii.

— Delph, ai auzit zgomotul de mai devreme?

Mă privi.

— C-ce s-să aud?

— Câinii de atac şi ţipetele?

Se uită la mine de parcă aş fi fost sonată.

— E-eşti t-teafără, Ve-Vega Jane?

Am încercat din nou.

— Consiliul ieşise cu câini de atac urmărind ceva.

Am vrut să spun pe *cineva,* dar m-am hotărât să păstrez secretul.

— Erau lângă Quag.

Începu să tremure când auzi acest nume, aşa cum ştiam că avea să se întâmple.

— Qu-Qu-Qu… Inspiră înfricoşat şi spuse doar: Rău.

M-am hotărât să schimb subiectul.

— Ai mâncat? l-am întrebat pe Delph.

Foamea era ca o rană dureroasă, purulentă. Când ţi-era foame, nu te puteai gândi la nimic altceva.

Delph scutură din cap că nu.

Am scos o mică cutie de tablă care funcţiona pe post de

cămară portabilă. Înăuntru aveam o bucată de brânză de capră şi două ouă fierte, o bucăţică de pâine prăjită şi nişte sare şi piper, pe care le ţineam în degetare de cositor făcute chiar de mine. Foloseam mult piper în Wormwood, mai ales în supe. Piperul îndrepta multe neajunsuri, cum era gustul de carne stricată şi de legume mucegăite. Mai avusesem şi o murătură dulce, dar o mâncasem deja.

I-am întins cutia. Era pentru prima mea masă, dar eu nu eram la fel de mare ca Delph. El avea nevoie de mai multe lemne pe foc, cum se spunea la noi. Aveam să mănânc şi eu, la un moment dat. Mă pricepeam să amân momentul. Delph nu putea s-o facă. Delph era un Wug direct. Şi eu consideram asta printre calităţile lui cele mai adorabile.

Îşi presără sare şi piper peste ouă, brânză şi pâine, apoi le înfulecă într-o înghiţitură lungă. I-am auzit stomacul huruind, când mâncarea se instală în ceea ce fusese o peşteră goală.

— Mai bine? l-am întrebat eu.

— M-mai b-bine, mormăi el mulţumit. Mersi, Ve-Vega Jane.

M-am frecat la ochi pentru a-mi alunga somnul. Mi se spusese că ochii mei sunt de culoarea cerului. Dar alteori, când norii acopereau cerul, puteau arăta argintii, de parcă aş fi absorbit culorile de deasupra. Era singura schimbare care mi s-ar fi putut întâmpla.

— M-mergi s-să îi vezi pe mama şi pe tatăl tău lumina asta? mă întrebă Delph.

L-am privit rapid.

— Da.

— P-pot s-să v-vin şi eu?

— Desigur, Delph. Ne putem întâlni acolo după Hornuri.

Dădu din cap, mormăi cuvântul *Moară*, se ridică şi coborî repede pe scânduri până la pământ.

L-am urmat, îndreptându-mă spre Hornuri, acolo unde lucram, făcând lucruri drăguţe. În Wormwood, era o idee bună să te mişti tot timpul.

Şi aşa făceam şi eu. Dar într-un mod diferit în acea lumină. O făceam cu imaginea cuiva fugind în Quag, când

asta era practic imposibil, întrucât însemna moarte. Aşa că m-am convins că nu am văzut ceea ce crezusem.

Dar aveau să treacă multe momente înainte să îmi dau seama că văzusem perfect. Şi că viaţa mea în Wormwood, atât cât fusese ea viaţă, nu avea să mai fie la fel.

DUO

Hornurile

Pe măsură ce mă apropiam de destinaţia mea, am tras aer în piept şi mirosul aproape că m-a ameţit. Duhoarea îmi era deja în pori, imposibil de spălat, indiferent cât aş fi stat sub găleţi cu apă de ploaie sau sub ţevi. Am trecut de un colţ pe cărare şi le-am văzut înălţându-se în faţa mea: Hornurile. Îi spuneam aşa construcţiei pentru că avea multe hornuri care trimiteau funinginea şi praful departe. Cărămidă peste cărămidă, înaltă până la cer. Nu aveam nicio idee care fusese menirea sa iniţială sau dacă fusese folosită pentru altceva în afară de producerea de lucruri drăguţe. Era inimaginabil de mare şi extrem de urâtă, ceea ce îi făcea menirea actuală mai degrabă ironică.

Un Wug zbârcit stătea în faţa uşilor imense cu mica lui ştampilă cu cerneală. Numele lui era Dis Fidus. Nu aveam nicio idee cât de bătrân era Dis Fidus, dar trebuie să se fi apropiat de o sută.

M-am îndreptat spre el şi mi-am întins mâna. Partea de sus a acesteia era decolorată de la cerneala adunată în două sesiuni de lucrat acolo. Îmi puteam imagina doar cum avea să arate după încă zece sau douăzeci de sesiuni. Pielea din zona aceea avea să îmi rămână permanent albastră.

Fidus îmi apucă mâna cu braţul lui scheletic şi-mi puse ştampila pe piele. Nu aveam nicio idee de ce se mai făcea asta. Nu avea nicio logică şi astfel de lucruri fără logică îmi dădeau bătăi de cap. Deoarece, aveam eu o bănuială puternică, aveau logică pentru *cineva.*

L-am privit pe Dis Fidus, încercând să-mi dau seama din trăsăturile lui dacă auzise despre urmărirea din acea lumină. Dar avea o înfăţişare atât de înfricoşată tot timpul,

încât era imposibil să-mi dau seama. Am intrat în Hornuri.

— Îmi place ca lucrătorii mei să fie aici mai devreme de trei fărâme înainte de a doua lumină, Vega, se auzi o voce.

Julius Domitar era mare şi pufos ca o broască dolofană. Şi pielea îi era de o nuanţă ciudată de verde mocirlos. Era cel mai plin de sine Wug pe care îl cunoşteam în Wormwood şi competiţia pentru acel titlu era una aprigă. Când spunea că „lucrătorii“ lui trebuie să fie acolo mai devreme de trei fărâme vorbea serios. Eram totuşi singura femelă de la Hornuri.

M-am întors să-l privesc prin uşa biroului său. Stătea acolo la mica lui masă rabatabilă pe care se aflau sticle de cerneală de la Quick şi Stevenson, singurii furnizori de cerneală din Wormwood. Domitar ţinea în mână băţul lui de cerneală şi pe birou avea numeroase suluri de hârtie. Domitar iubea sulurile. De fapt, iubea ceea ce se afla pe acestea: înregistrările. Mici informaţii despre vieţile noastre de lucrători.

— Trei fărâme este totuşi devreme, am zis eu, îndepărtându-mă.

— Mulţi o duc mai rău decât tine, Vega, a răspuns Domitar. Nu uita asta. O duci bine aici. Dar asta se poate schimba. Oh, da…

M-am zorit spre sala principală de lucru de la Hornuri. Cuptoarele fuseseră aprinse de mult. Furnalele uriaşe dintr-un colţ nu erau aprinse niciodată. Acestea dădeau încăperii o senzaţie de umezeală chiar şi în luminile cele mai reci. Dactilii musculoşii loveau metalele cu ciocanul şi cleştii, făcând un sunet asemănător cu cel al clopotelor de la Clopotniţă. Transpiraţia li se scurgea pe tâmple şi pe spatele sculptat, punctând podeaua din jurul picioarelor lor. Nu îşi ridicau niciodată privirea de la munca lor. Tăietorii tăiau lemn şi metale dure şi moi. Amestecătorii aveau grijă de vasele enorme în care se amestecau ingredientele.

Wugii de aici erau exact ca mine, comuni din toate punctele de vedere şi muncitori – încercând pur şi simplu să supravieţuiască. Şi aveam să facem aceeaşi muncă tot

restul sesiunilor noastre.

Am pornit spre dulapul meu din lemn dintr-o încăpere aflată departe de sala principală, unde mi-am luat pantalonii de lucru, şorţul greu din piele, mănuşile şi ochelarii de protecţie. M-am îndreptat spre staţia mea de lucru, aflată în spatele încăperii principale. Aceasta consta dintr-o masă masivă de lemn foarte pătată, un cărucior vechi şi deteriorat cu roţi din metal, un set de unelte mari şi mici care mi se potriveau precis în mâini, câteva instrumente de testare care reprezentau controlul nostru al calităţii şi sticle de vopsea, coloranţi, acizi şi alte materiale pe care le foloseam din când în când.

Munca mea era uneori periculoasă şi de aceea purtam atât de multe echipamente de protecţie. Mulţi dintre cei care lucrau acolo o făceau cu degete, ochi, dinţi sau chiar membre lipsă. Nu mi-ar fi plăcut să fiu ca ei şi să am părţi ale corpului în minus. Îmi plăceau destul de mult cele pe care le aveam. Erau în număr potrivit şi în cea mai mare parte se armonizau.

Am trecut de scările largi de piatră cu balustrade din marmură ce duceau spre etajul al doilea de la Hornuri. Erau un element destul de elegant într-un asemenea loc şi mă făceau să mă gândesc, nu pentru prima oară, că Hornurile nu fuseseră întotdeauna o fabrică. I-am zâmbit Wugmortului care stătea de pază acolo.

Numele lui era Ladon-Tosh şi nu-l auzisem niciodată vorbind. Peste umăr ţinea o morta cu ţeavă lungă. Avea şi o sabie în teacă şi un cuţit într-o apărătoare mică de piele pe o curea neagră groasă. Singura lui sarcină acolo era să ne oprească să ajungem la cel de-al doilea etaj al Hornurilor. Cu păr negru cărbune, lung, o faţă plină de cicatrice, un nas coroiat care părea să-i fi fost rupt de mai multe ori şi ochi ce păreau morţi, Ladon-Tosh era suficient de impozant chiar şi fără toate acele arme. *Cu* ele, era înfricoşător din toate punctele de vedere.

Auzisem că, odată, cu mult timp înainte să lucrez eu la Hornuri, un tembel încercase să treacă de Ladon-Tosh şi să urce scările. Se spunea că Ladon-Tosh îl înjunghiase cu

cuţitul, îl împuşcase cu morta şi îi tăiase capul cu sabia, aruncându-i apoi rămăşiţele într-unul dintre furnalele care ardeau la Hornuri lumină şi noapte. Nu eram sigură dacă credeam asta, dar nici sigură de contrariu nu eram.

Din acel motiv, eram mereu impecabil de politicoasă cu Ladon-Tosh. Nu-mi păsa că nu mă privea şi că nu vorbea cu mine niciodată. Voiam doar să ştie că avea un prieten în mine.

Când am început întâia oară să lucrez acolo, era un Wugmort pe nume Quentin Herms care mă ajuta la finisaje. Asta făceam eu la Hornuri – eram o Finisoare. Intrasem acolo la prima mea lumină şi Domitar nu făcuse decât să latre:

— Ai întârziat două fărâme. Să nu se mai întâmple niciodată.

La acea primă lumină, îmi coborâsem privirea spre mâna ştampilată cu cerneală şi mă întrebasem ce aveam să fac în acel loc. Îmi găsisem staţia de lucru doar pentru că avea numele meu pe ea – un dreptunghi din metal scrijelit cu litere argintii pe care scria VEGA JANE, înşurubat în masă. Nu era un semn drăguţ.

Şi tot timpul mă gândisem: „Nu doar numele meu este înşurubat în masă. Şi eu sunt“.

La acea primă lumină, în timp ce stăteam lângă masa mea de lucru, Quentin se grăbise să vină către mine şi să mă salute. Era un prieten de familie şi fusese mereu foarte cumsecade cu mine.

— Credeam că începi la următoarea lumină, Vega, spusese el. Sau aş fi fost pregătit pentru tine.

— Nu ştiu ce să fac, i-am răspuns eu pe un ton disperat.

S-a întors la staţia lui şi apoi a revenit la mine cu o figurină făcută din metal: un tânăr mascul mângâind un câine.

— Asta – sau alte lucruri de felul ăsta – vei finisa tu, mi-a spus. Asta este din metal. Vei finisa şi lucruri din lemn, ceramică, lut şi alte materiale. Pe acest Wug şi câinele lui îi voi picta eu în culori plăcute.

— De unde ştii ce culori să foloseşti? l-am întrebat eu.

— Există instrucţiuni pentru fiecare obiect de pe bancul tău de lucru. Dar ai şi puţină libertate să îţi foloseşti creativitatea. Uneori vei picta, alteori vei sculpta, uneori vei face câte o formă şi alteori vei face obiectele să arate mai vechi decât sunt.

— Dar nimeni nu m-a învăţat să fac lucrurile acestea.

— Ştiu că ai arătat abilităţi artistice în timpul învăţării, spuse el. Altfel nu te-ar fi trimis aici să devii Finisoare.

L-am privit pe Quentin.

— Credeam că o să fiu şi instruită.

— Vei fi. Am să te instruiesc eu.

— Şi munca ta? l-am întrebat eu, privind spre obiectele nefinisate de pe bancul lui de lucru.

— Asta va face parte din instruirea ta, să mă ajuţi să le finisez. Am aşteptat cu nerăbdare această lumină, Vega. Am sperat mereu că vei fi repartizată la Hornuri.

Şi mă învăţase. La fiecare lumină, intrasem zâmbind, dar doar pentru că şi Quentin se afla acolo. Învăţasem rapid, până când aptitudinile mele ajunseseră să rivalizeze cu ale lui.

Îmi aminteam toate acestea acum nu din motive nostalgice, ci dintr-o pricină cu totul diferită. Pentru că, de fapt, Quentin Herms fusese Wugul pe care îl văzusem grăbindu-se să intre în Quag cu acei câini şi cu Consiliul pe urmele sale. Ştiam că nu avea să fie la Hornuri în acea lumină. Mă întrebam dacă aveau şi alţii să-şi dea seama de asta.

Mintea îmi era stăpânită mai mult de frică decât de uimire, aşa că m-am întors spre singurul lucru pe care ştiam să-l fac: să finisez lucruri drăguţe ce aveau să fie cumpărate de Wugii care şi le puteau permite. Eu nu mă număram printre ei.

Mi-am ridicat prima însărcinare a luminii aceleia. Un bol mic, nefinisat, din porţelan, care trebuia pictat şi apoi băgat la cuptor.

Când am ridicat bolul, capacul a alunecat şi aproape a căzut. L-am pus pe masă şi am apucat bolul mai ferm.

Atunci am zărit o bucăţică de pergament ascunsă în el.

M-am uitat în jurul meu ca să văd dacă eram privită şi apoi mi-am băgat mâna cu atenţie în bol şi l-am scos. L-am ascuns într-o cârpă, pe care am pus-o apoi pe bancul de lucru şi am deschis-o, desfăcând şi bucata de pergament. Scrisul era mic şi precis, iar cuvintele erau clare.

Nu mă mai întorc la Hornuri, Vega. Du-te la copacul tău în noaptea asta. Ce vei găsi acolo te poate elibera de Wormwood, dacă asta îţi doreşti. QH.

Am făcut ghemotoc pergamentul şi l-am înghiţit. În timp ce îmi cobora pe gât, am ridicat privirea şi am văzut trei masculi intrând în biroul lui Domitar. Erau toţi membri ai Consiliului, aşa cum o arătau tunicile negre pe care le purtau. Jurik Krone se afla printre ei, ceea ce nu era un lucru bun. Mă văzuse lângă Quag în acea lumină. Coroborat cu faptul că lucram lângă Quentin, ar fi putut să nu dea bine pentru mine.

După treizeci de fărâme, mi-am ridicat privirea când am auzit uşa lui Domitar. Toate tunicile negre se holbau la mine. Mi-am simţit corpul înţepenind, de parcă aş fi fost împunsă de unul dintre cleştii încinşi pe care îi foloseau Dactilii în munca lor.

Krone înaintă, cu ceilalţi membri ai Consiliului după el. Ţinea în mână un obiect. Când l-am văzut, am rămas fără aer. L-am recunoscut de îndată, deşi nu-l mai văzusem de multe sesiuni. Mă întrebam de ce acum îl ţinea Krone.

— Ne întâlnim din nou, Vega, zise Krone, în timp ce el şi prietenii lui îmi înconjurau bancul de lucru.

— Da, aşa e, am zis eu, încercând să îmi păstrez vocea fermă – dar cuvintele îmi ieşiră tremurate straşnic, ca un bebeluş făcând primii paşi.

Întinse obiectul pe care îl ţinea în mână. Era un inel.

— Recunoşti asta?

Am dat din cap.

— A fost al bunicului meu.

Pe metal era inscripţionat un model care se potrivea cu cel pe care bunicul îl avea pe dosul mâinii. Trei cârlige

conectate de parcă ar fi fost unul singur. Nu ştiusem niciodată ce înseamnă şi el nu vorbise despre asta, cel puţin nu cu mine, dar eram foarte tânără când el suferise Evenimentul.

— Îmi poţi spune cum a ajuns inelul lui Virgil Alfadir Jane în bordeiul lui Quentin Herms? întrebă Krone răbdător, dar cu o tensiune evidentă în voce.

Am scuturat din cap, cu stomacul făcându-mi salturi mortale şi plămânii lărgindu-se mai rapid decât mi-aş fi dorit să o facă.

— Am presupus că a dispărut odată cu el, atunci când bunicul a avut Evenimentul. După cum ştii, nu mai rămâne nimic dintr-un Wug după un Eveniment.

Krone aruncă inelul pe bancul meu de lucru. Când m-am întins să-l iau, şi-a înfipt vârful cuţitului în gaura inelului, fixându-l în lemn. Mi-am retras rapid mâna şi m-am holbat la el înfricoşată.

Îşi scoase încet lama şi ridică inelul.

— Îl cunoşti pe Herms? întrebă Krone încet. Îţi este prieten, nu-i aşa?

— E un prieten de familie. Este singurul Finisor de aici în afară de mine.

— De ce nu-i la muncă în lumina asta?

— Nu ştiu, am răspuns cu sinceritate.

Totuşi, eram extrem de uşurată că înghiţisem biletul lui Quentin.

— Poate că este bolnav sau rănit.

— Niciuna, nici alta.

Veni mai aproape de mine.

— Hai să fim cinstiţi! Ai fost lângă Quag la prima lumină. Ai văzut că îl urmăream.

— Ţi-am spus, nu am văzut nimic. Şi nu mi-ai spus pe cine urmăreaţi.

Am privit faţa lui Krone.

— Dar de ce îl urmăreaţi pe Quentin?

— Există legi, Vega, legi pe care Quentin le-a încălcat. Şi pentru asta va fi pedepsit.

Krone mă privi cercetător, o privire care păru să nu lase

neatinsă nicio firidă a fiinţei mele.

— Dacă încearcă să te contacteze, vei informa Consiliul de îndată. Consecinţele vor fi aspre dacă nu o faci. Este o problemă serioasă, Vega. Foarte serioasă. Făcu o pauză, apoi adăugă: E vorba despre Valhall pentru cei care nu se supun.

Fiecare Wug de acolo inspiră adânc, inclusiv eu. Niciun Wug nu-şi dorea să fie închis într-o cuşcă în văzul tuturor şi păzit de animalicul Nida şi de teribilul shuck negru.

Îşi puse mâna pe umărul meu şi strânse uşor.

— Mă bazez pe ajutorul tău în problema asta, Vega. Wormwoodul trebuie să fie unit în astfel de situaţii.

Apoi îşi trecu mâna peste faţa mea, desprinzând ceva. Era o bucată de pergament din biletul lui Quentin care mi se lipise de piele. Cu un sentiment de groază, am văzut o urmă de cerneală pe el.

— O rămăşiţă din munca ta, poate? întrebă el.

Privirea lui Krone mă sfredeli din nou. Apoi se răsuci pe picioarele lui încălţate în cizme şi se îndepărtă. Colegii îl urmară.

L-am privit pe Domitar. Nu-l mai văzusem niciodată atât de palid şi cu pielea atât de cleioasă.

— *Vei* coopera sau *vei* ajunge la Valhall, îmi spuse el, apoi se întoarse pe loc, aproape prăbuşindu-se înainte să dispară în biroul lui.

M-am întors la munca mea şi am aşteptat venirea nopţii.

TRES

Hector şi Helen

După ce clopoţelul a sunat, indicând sfârşitul lucrului la Hornuri, m-am schimbat din nou în hainele mele zdrenţuite şi am pornit pe jos spre Wormwood. Eram atât de plină de nerăbdare, încât îmi venea să alerg tot drumul. Îmi doream să vină mai repede noaptea şi să pot fugi la copac, dar nu aveam ce să fac ca timpul să treacă mai repede.

Drumul meu propriu-zis spre Wormwood nu dura mult. Wormwood nu era o aşezare întinsă. Era compactă, ca un pumn mic aşteptând să lovească ceva. Existau rânduri de magazine de fiecare parte a Străzii Principale, care era pavată cu piatră cubică. Acele magazine vindeau lucruri de care Wugmorţii aveau nevoie, precum haine, pantofi, alimente de bază, farfurii şi căni. Un spiţer vindea ierburi, pomezi şi bandaje. Exista chiar şi un loc care vindea o esenţă de fericire, ce era la mare căutare. Mi s-a spus că magazinul o ducea bine. Ştiam că ne este bine în Wormwood, dar se pare că ne venea greu să o credem.

În timp ce umblam, mintea mi-o luase razna. Krone şi Consiliul îl urmăriseră pe Quentin, care fugise în Quag. Îl văzusem chiar înainte să dispară. Îi văzusem expresia de pe faţă. Era una de teroare, dar exista şi o oarecare uşurare. Uşurare înainte să intre în Quag? Mintea mea nu putea pricepe un asemenea lucru.

Înaintând alene, am trecut pe lângă Loons. Fusese bordeiul meu în ultimele două sesiuni, de când mama şi tatăl meu fuseseră trimişi la Îngrijire. Loons era un dreptunghi de scânduri deformate, sticlă murdară şi ţigle crăpate. Avea două etaje, cu cinci camere mici la cel de sus şi şase chiriaşi în fiecare cameră. Asta însuma până în treizeci de Wugmorţi cu o igienă precară în aceeaşi

clădire.

De aceea îmi preferam copacul.

Am trecut prin faţa bordeiului Loons şi un Wugmort pe care îl ştiam foarte bine a ieşit afară. Numele lui era Roman Picus. Îşi purta veşmintele obişnuite: o pălărie lăsată cu o adâncitură la mijloc, o salopetă albastră nu foarte curată, cămaşă albă, vestă neagră, cizme portocalii din piele de garm şi o haină lungă, unsuroasă. Avea mustăţi lungi care-i atârnau de ambele părţi ale feţei, curbându-se ca nişte cârlige de pescuit pe obrajii lui bătuţi de soare. Un ceas greu din bronz suspendat de un lanţ noduros îi atârna în faţa vestei. Pe cadranul ceasului erau diferitele secţiuni ale luminii şi ale nopţii împărţite în compartimentele lor.

— Lumină bună, Vega, spuse el în silă.

Am dat din cap înspre el.

— Lumină bună, Roman.

— Vii de la Hornuri?

— Da. Îl iau pe John de la Învăţare şi apoi ne întâlnim cu Delph la Îngrijire.

Pufni zgomotos.

— De ce-ţi mai pierzi timpul cu idiotul ăla care nu-i bun de nimic n-o să înţeleg niciodată. Dar presupun că nu ai o părere prea bună despre tine, şi în privinţa asta sunt şi eu de acord cu tine, femelă.

— Dacă eşti de părere că Delph este aşa un ratat, de ce nu-l provoci la următorul Duel?

Faţa i se înroşi.

— Sunt mult prea bătrân pentru Duel. Dar în vremurile mele bune, femelă…

— Şi câte Dueluri ai câştigat în vremurile tale bune, *masculule?*

Se strâmbă.

— Ai face bine să fii atentă, Vega, mormăi el. Ai face bine să treci mai departe şi să-ţi vezi de treabă.

— Vorbind de treceri, tu încotro te îndrepţi, Roman?

Mă privi de parcă i-aş fi dat o palmă.

— Îmi pui tu mie o asemenea întrebare?

— Avem aşa o conversaţie drăguţă, doream să o duc mai departe.

— Vrei să te reclam la Consiliu, Vega?

— Categoric. Am auzit că la trei sau mai multe infracţiuni, Wugul în cauză are dreptul la un premiu.

— Nu am fărâme destule ca să discut într-o doară cu amărâţi ca tine.

Dar apoi se opri şi mă studie.

— Quentin Herms? întrebă el.

— Ce-i cu el?

— Am auzit că a tulit-o.

— Poate, am răspuns eu precaută.

Roman ridică din umeri şi îşi privi cizmele.

— Poate l-a prins un garm. Ha!

— Ai strâns toate chiriile pentru sfertul de sesiune? l-am întrebat eu, schimbând intenţionat subiectul.

Nu doream să discut despre Quentin Herms.

Zâmbi răutăcios şi întinse o mână mare, soioasă.

— Dacă tot veni vorba, acum am să o încasez pe a ta, Vega.

I-am întins o mică bucată de pergament scrisă şi ştampilată.

— Am plătit după ce l-am dus pe John la Învăţare. Secretarul tău mi-a făcut o reducere pentru că i-am dus chiar eu banii şi l-am scutit de un drum.

Zâmbetul lui se prefăcu într-o încruntare.

— Aşa a făcut, serios? Ei bine, o să vedem noi în privinţa asta.

— Numai gura-i de tine, Roman.

— Şi ce naiba vrei să spui cu asta?

— Secretarul tău mi-a arătat sulul oficial prin care autorizai reducerea. Îmi place să ştiu astfel de lucruri înainte să-mi pun la bătaie salariul pentru o cămăruţă în grămada aia de bălegar pe care tu o numeşti spaţiu de închiriat.

Dacă voia, Roman putea să ne dea pe mine şi pe fratele meu afară din bordeiul Loons. Poate că într-un fel îmi şi doream asta. Dar se întoarse pur şi simplu şi se îndepărtă,

aşa că m-am grăbit şi eu să plec.

Învăţarea era într-o clădire aflată în cealaltă parte a Străzii Principale. Putea să adăpostească acolo câteva sute de tineri, dar acum erau mai puţin de jumătate. Învăţarea se făcea în Wormwood, dar nu cu prea multă energie. Stând pe pietrele cubice şi aşteptând, mi-a trecut prin minte că partea de sus a acoperişului clădirii avea un aspect trist. Acoperişul se curba puţin în jos, de parcă s-ar fi încruntat.

Uşa se deschise şi tinerii începură să iasă din clădire. Ultimul Wug care ieşi era fratele meu.

John Jane era scund şi slăbuţ şi părea mult prea mic pentru vârsta lui. Părul îi era întunecat şi lung, aproape la fel de lung ca al meu. Nu-mi dădea mie sau oricui altcuiva voie să-l tai. Nu era puternic, dar se lupta cu tine dacă încercai să-i tai părul. Privirea îi era coborâtă. Era evident încântat de picioarele lui, care erau disproporţionat de lungi şi care promiteau o înălţime mai mare. John Jane nu arăta cine ştie ce, dar în capul lui se întâmplau multe.

L-am văzut făcând observaţii despre lucruri la care eu nu m-aş fi gândit vreodată. Şi nu uita niciodată ceva. Doar în momentele intime, când eram împreună, aflam cu adevărat ce se întâmpla în mansarda lui. Acea cameră era plină la el, mult mai plină ca la mine.

Un zâmbet sfios îi înflori pe faţă şi începu să meargă mai repede. Mi-am ridicat cutia de tablă. Pe drum, mă oprisem şi culesesem nişte mure şi mai aveam şi o aripă pe care i-o luasem şi pe care o afumasem în cuptor la Hornuri. Lui John îi plăcea carnea, deşi nu avem prea multă la Loons. Traversă rapid pietrele cubice, deschise cutia şi văzu aripa. Mă privi şi zâmbi din nou. În cea mai mare parte a timpului, nu-l înţelegeam pe John, dar îmi plăcea să îi văd acel zâmbet. Nu li se dădea mâncare în timpul Învăţării, deşi petreceau mult timp acolo. Spuneau că mâncarea le distrăgea atenţia celor tineri. Eu eram de părere că lipsa mâncării distrăgea atenţia oricui. Aşa le-am şi zis când eram mică. Era de mirare, îmi dădeam seama acum, că mă lăsaseră să rămân până la vârsta de douăsprezece sesiuni,

vârsta la care Învăţarea înceta. Era mult prea devreme, după părerea mea, dar nu eu făceam regulile, nu-i aşa?

John îmi prinse mâna cu mâna lui liberă şi plecarăm. Făcând asta, am privit în jurul meu. Din loc în loc erau grupuri de Wugmorţi care vorbeau în şoaptă. Am văzut şi membri ai Consiliului în tunicile lor negre agitându-se ca şobolanii în jurul gropii de gunoi.

Îl văzusem pe Quentin fugind în Quag. Nu doar pentru că membrii Consiliului îl fugăreau cu câini. Biletul lui îmi spusese că nu intenţiona să se întoarcă şi acel bilet fusese pus în acel bol înainte de prima lumină. În mod clar, Quentin plănuise să intre în Quag, cu sau fără Consiliu şi câini. Dar de ce? Nu exista nimic în Quag cu excepţia unei morţi sigure. Şi nimic de cealaltă parte a Quagului. Dar biletul lui Quentin preciza că ceea ce îmi lăsase avea să mă elibereze de Wormwood. Mintea îmi sări la concluzia evidentă.

Mai exista ceva dincolo de Quag. Sau cel puţin aşa credea el.

Mi-am întors din nou atenţia spre John.

Aveam un ritual, John şi cu mine. La fiecare a doua lumină după Învăţare, ne duceam să ne vedem părinţii la Îngrijire, acolo unde erau trimişi Wugii care nu se simţeau bine şi pentru care Mendenii de la Spital nu puteau să mai facă nimic. Locul era păzit de un Wug uriaş numit Non.

Non ne ştia pe mine şi pe John pentru că mergeam acolo extrem de des. Dar de fiecare dată ne trata de parcă ar fi fost prima noastră vizită. Mă irita teribil acest lucru, dar pe el părea să îl amuze.

John începuse deja să îşi înfulece înfometat aripa şi sucul gras din carne i se prelingea de-a lungul gurii mici. Îndreptându-ne spre Îngrijire, l-am văzut pe Delph ieşind din umbra adâncă a unui castan. Părea emoţionat. Părul îi era şi mai alb după ce lucrase toată lumina la Moară, iar faţa şi cămaşa îi erau năclăite de sudoare. Dădu din cap timid şi privi spre John.

— Bună, Delph, spuse John.

Îi întinse aripa.

— Vrei să muşti şi tu?

Ştiam că Delph era tentat. Dar scutură din cap. Credeam că ştiu de ce. Era destul de evident cât de plăpând era fratele meu. Nu credeam că Delph îşi dorea să îl lipsească de bucăţica aceea de mâncare.

Ne-am întors cu toţii şi am păşit împreună spre intrare. Am scrâşnit din dinţi şi i-am spus lui Non că am venit să ne vedem mama şi tatăl. L-am lăsat să se uite la pergamentul de la Consiliu care ne permitea aceste vizite. Non nu se grăbi în examinarea documentului, deşi deja probabil că memorase fiecare cuvânt din el. Mi-l înapoie şi apoi se uită urât la Delph.

— Dar numele *lui* nu este aici, femelă.

Delph făcu un pas în spate, ceea ce îl făcu pe Non să zâmbească maliţios.

— Ştii, pentru un Wug atât de mare, semeni mai mult cu o femelă, nu-i aşa, Delph? spuse Non. Ţi-e frică şi de propria umbră.

Sări spre Delph, iar acesta se retrase.

Non tună de râs şi-mi aruncă cheia de la camera părinţilor mei.

— Intraţi, atunci. Nu cred că unul ca el poate să facă prea mult rău.

— Dacă ţin bine minte, Delph te-a bătut la ultimul Duel, Non, i-am răspuns eu. Cât timp ai fost inconştient atunci?

Zâmbetul lui Non dispăru şi, în timp ce treceam pe lângă el, îl împinse pe Delph puternic din spate, făcându-l aproape să se prăbuşească la pământ. N-am spus nimic şi nu l-am privit pe Delph, pentru că ştiam cât de jenat era. În mintea mea, îl măcelăream pe Non de o mie de ori, de fiecare dată cu mai multă înverşunare.

Am trecut de uşa de la intrare şi am intrat pe un coridor lung, întunecat şi răcoros. Chiar dacă afară era cald, acel coridor era mereu răcoros. Nu ştiam cum era posibil aşa ceva. În oricare alt loc din Wormwood, singurul mod de a face răcoare era să deschizi un geam şi să speri că va veni o briză sau să îţi torni apă rece în cap.

Pe coridor, am trecut pe lângă o Asistentă. Era

îmbrăcată cu o manta gri şi avea pe cap o bonetă albă. Dădu din cap, zâmbi scurt şi trecu mai departe.

De-a lungul coridorului întins erau numeroase uşi. Toate erau închise. Ştiam asta pentru că, la vizitele trecute, încercasem să deschid câteva dintre ele. Existau plăcuţe de alamă pe uşa fiecărei camere, cu nume pe ele precum Judith Frigg, Wolfgang Spriggan şi Irin Grine. Nu îi cunoşteam pe aceşti Wugi, dar le văzusem familiile acolo. Arătaseră la fel de lipsiţi de expresie şi de speranţă cum pesemne că arătam şi eu.

Plăcuţele de alamă erau scoase doar atunci când Wugul al cărui nume fusese pe ele „trecea mai departe“, aşa cum se spunea în Wormwood. Mă întrebam când aveau să treacă mai departe tatăl şi mama noastră. Am ajuns la uşa cu două plăcuţe de alamă. Le-am citit cu voce tare probabil a milioana oară.

— Hector Jane. Helen Jane.

Nu ştiam de ce făceam asta. L-am privit pe John. El nu citea niciodată numele cu voce tare; pur şi simplu le spunea pe buze.

Am scos cheia pe care mi-o dăduse Non, am răsucit-o în vechiul lacăt şi uşa s-a deschis. Am păşit înăuntru ezitant. John mă urmă. Delph venea ultimul. Am închis uşa în spatele nostru. Scotea mereu o şuierătură când era închisă.

În cameră erau două paturi, cu o măsuţă din lemn între ele. Nu existau felinare sau lămpi la vedere. Singura lumină părea să vină din tavan. Nu ştiu cum reuşeau să facă asta. Alt mister. Nu existau ferestre. Când erai la Îngrijire, se părea că n-aveai nevoie de lumina soarelui. De asemenea, nu erau scaune pe care să ne aşezăm. Probabil că nu voiau să încurajeze vizitele lungi.

Cu Delph rămas în spate, m-am îndreptat spre primul pat.

Tata era mic şi scofâlcit sub o singură pătură închisă la culoare. Mi-l aminteam înalt şi puternic. Nu mai era aşa. Faţa îi fusese plăcută la vedere. Nici ea nu mai era cum fusese. Nu ştiam prea multe despre vindecare sau despre

lucrurile care te îmbolnăvesc. Dar părea că ceea ce îi lipsea tatălui meu era, ei bine, chiar tatăl meu. Nu ştiam cum era posibil să furi pe cineva începând dinlăuntru şi să-i laşi doar exteriorul, dar părea că tocmai asta păţise. Nu aveai cum să vindeci aşa ceva, mă gândeam eu.

John se furişă lângă mine şi îşi puse mâna pe cea a tatălui nostru. Când i-am privit faţa lui John, aceasta părea crispată, de parcă ar fi avut dureri. Îl mai întrebasem despre asta. Pur şi simplu ridica din umeri şi spunea că durerea nu era la exterior.

Am deschis cutia, pe care o adusesem de la serviciu, şi am scos o bucată de pânză îmbibată cu apă de la ţevile de la Hornuri. I-am pus-o tatei pe frunte. Părea mereu să-i fie cald, deşi în cameră era mereu răcoare. Eram atentă să nu îl ating cu degetele. Îmi adoram tatăl şi iubisem momentele când mă îmbrăţişa. Dar ceva din încăperea aceea mă făcea să nu vreau să îl ating. Luptasem cu asta, dar nu puteam să îmi înving reţinerea. Era ca un zid care ne separa.

John scoase din geanta lui o carte şi începu să îi citească încet tatălui nostru. Am privit spre Delph, care stătea ca o statuie într-un colţ.

— Delph, vrei să vii aici să-l vezi?

Delph făcu un pas în faţă.

— D-doarme?

— Cam aşa ceva, Delph.

I-am lăsat pe John şi pe Delph şi am trecut la patul următor.

Şi mama era prea mică şi prea scofâlcită, deşi fusese la fel de înaltă ca mine. Avusese părul lung şi luminos, iar când era bătut de vânt, dansa în aer în jurul ei. Acum îl avea tuns scurt în jurul capului, aproape ca un al doilea craniu. Pătura întunecată îi acoperea corpul ofilit, până la gât.

Şi ea fusese furată dinlăuntru. Nici ea nu mai putea fi vindecată. Mendenii erau de acord în privinţa asta. De aceea nu îmi dorisem niciodată să devin Menden. Dacă nu puteai să-i vindeci pe cei cu adevărat bolnavi, care mai era

rostul?

M-am apropiat mai mult de ea. Poate fiindcă eram femelă, mă simţisem mereu mai confortabil în preajma mamei. Discutam, aveam secrete. Era prietena mea, spunându-mi lucrurile pe care trebuia să le ştiu pentru a supravieţui aici. Dar simţisem că o parte a ei rămăsese ascunsă de mine.

Mi-am deschis din nou geanta şi am scos sticluţa de apă. Am turnat câteva picături pe faţa mamei şi am privit cum a rămas acolo mai puţin de un strop înainte ca apa să fie absorbită de piele. Nu ştiu de ce făceam asta, poate ca să mă conving că era într-adevăr în viaţă, că mai era cineva înăuntru.

L-am privit pe John. Şi el o iubea pe mama, dar între tată şi fiu părea să existe o legătură specială. Însă, privindu-l, l-am văzut şi pe el ridicându-şi ochii spre ea, cercetând-o cum stătea întinsă pe pat. Şi părea că inima lui John suferea şi mai mult văzând-o întinsă aşa, decât suferea din pricina tatălui. Asta m-a surprins. Fusese o lumină plină de surprize în Wormwood, acolo unde nu se întâmpla nimic şi unde singurul lucru de care puteam fi siguri era că următoarea lumină avea să arate exact la fel ca precedenta.

Delph veni şi el lângă mine şi o privi pe mama.

— A fost f-foarte bună c-cu mine, spuse Delph.

— Ştiu, Delph. Aşa era ea.

Întinse mâna, dar nu o atinse. În schimb, părea să îi traseze conturul feţei acolo unde stropii de apă tocmai fuseseră absorbiţi de piele.

Douăzeci de fărâme mai târziu, am ieşit din nou pe coridorul întunecat şi răcoros şi ne-am apropiat de uşa unde stătea de pază Non. M-am pregătit pentru comentariile lui insipide. *De ce vă mai sinchisiţi să veniţi? Arată mai bine în lumina asta părinţii voştri? Cum de este posibil?*

Mi-am concentrat atenţia spre capătul holului, dar nu l-am zărit pe Non. Mintea părea să-mi joace feste, pentru că Non se afla întotdeauna acolo. Întotdeauna. Dar acum nu

părea să fie.

Silueta era înaltă, amenințătoare, consistentă. Părea să umple holul larg cu mărimea sa, cu gravitatea sa. Haina îi era dintr-un material anost colorat în roşu de Burgundia, arătându-i poziţia în Consiliu. El deţinea postul cel mai important. Nu era nimeni deasupra lui.

Îl chema Thansius. Din multe puncte de vedere, el *era* Consiliul. Prin comparaţie, Jurik Krone era doar un ţânţar pe fundul unui slep. Îl văzusem doar din depărtare. Thansius nu păşea pe pietrele cubice. Nu lucra la Hornuri sau la Moară şi nu era Plugar. Dacă Wormwood avea un lider, el era acela.

John şi cu mine am încetinit. Şi John îl văzuse pe Thansius şi l-am auzit exclamând. Şi am crezut că bietul Delph avea să leşine.

Ne-a luat de două ori mai mult timp ca să străbatem holul decât atunci când am intrat. Chiar şi aşa, tot îmi părea mult prea rapid. Când am ajuns la Thansius, acesta nu se mişcă. Stătea doar acolo. Era mai înalt chiar şi decât Delph. Umerii lui păreau să atingă fiecare latură a holului. Se spunea că, în tinereţea lui, niciun Wug nu-l biruise pe Thansius la Duel. Îi bătuse pe toţi în teren. Acum era în vârstă şi, fiind conducător al Consiliului, nu mai concura. Dar arăta de parcă ar fi putut în continuare să o facă. Şi să câştige. De aproape, materialul roşu arăta ca un cearşaf plin de sânge.

Când rosti câteva cuvinte, vocea lui groasă, adâncă şi demnă păru totuşi nesemnificativă pe lângă corpul lui mare. Dar am fost electrizată de fiecare silabă.

— Să vorbim, Vega Jane. Vreau să vorbim, spuse el.

QUATTUOR

Thansius

John, Delph şi cu mine l-am urmat orbeşte pe Thansius afară din clădirea Îngrijirii. Am văzut imediat frumoasa trăsură albastră trasă de patru slepi magnifici. Blănurile gri le acopereau corpul până spre cele şase picioare fusiforme. Se spunea că, la un moment dat, slepii fuseseră capabili să zboare. Eu nu crezusem asta niciodată, deşi pe pielea unui slep se putea vedea o uşoară proeminenţă acolo unde, cândva, poate că fusese o aripă.

Trăsura era condusă de un Wug pe nume Thomas Bogle. Acesta stătea drept ca un copac pe locul vizitiului.

Îl privi pe Delph.

— Pleacă de aici, Daniel. Această conversaţie este una privată.

Delph fugi, picioarele lui lungi ajutându-l să dispară din vedere în jumătate de fărâmă.

Thansius ne făcu semn să urcăm. Ne-am supus. Nu fiindcă voiam să o facem, ci pentru că el era Thansius. Se urcă după noi şi trăsura grea se aplecă într-o parte când se aşeză. Masculul trebuia să fi cântărit destul de mult ca să aibă un asemenea efect asupra unei trăsuri grele. Nu c-aş fi ştiut foarte multe despre trăsuri. Nu mai fusesem niciodată în vreuna.

Thansius se aşeză pe locul din faţa noastră şi îşi aranjă roba. Îl privi curios pe John.

L-am privit şi eu pe fratele meu şi apoi din nou pe Thansius.

— Este fratele meu, John.

— Ştiu cine este, răspunse Thansius. Mă gândeam dacă ar trebui să fie aici sau nu.

I-am prins lui John mâna, pentru că simţeam frica de

care fusese cuprins.

— Ne vizitam părinţii, am zis eu.

— Din nou, un fapt de care sunt conştient.

Thansius părea mai bătrân de aproape decât de la distanţă. Deşi stătea în umbra scaunului său, îi puteam vedea foarte clar faţa. Era grea, încercănată de griji, cu ochi mici şi cu pielea din jurul lor puhavă. Totuşi, chiar cu barba lui mare, faţa îi părea prea mică pentru masivitatea corpului. Părul lui lung era un amestec ciudat de crem şi argintiu, la fel ca barba. Părea curat şi mirosea a flori de poiană. În mod normal, m-aş fi bucurat de acel miros. Dar acum, mă făcea să îmi fie greaţă.

— Cred că aş prefera ca el să aştepte afară, spuse Thansius în cele din urmă.

— Eu aş vrea să rămână, am răspuns eu şi apoi mi-am ţinut respiraţia.

Nu ştiam de unde îmi venise curajul. Să vorbeşti cu Thansius era o ocazie unică în viaţă. Să îi răspunzi lui Thansius era de neconceput.

Thansius îşi ridică privirea spre mine. Nu părea furios, ci doar amuzat. Preferam amuzamentul în locul furiei când era vorba de unul ca el.

— Şi de ce anume?

— În caz că ceea ce vrei să îmi spui îl priveşte. Atunci nu ar trebui să repet, pentru că sunt convinsă că nu aş putea să îţi egalez elocvenţa, Thansius.

O spusesem cu toată sinceritatea. Thansius era un Wug foarte învăţat, cu abilităţi oratorice deosebite. Tuturor ne plăcea să-l ascultăm, chiar dacă nu înţelegeam întotdeauna ce spunea.

Amuzamentul se transformă aproape într-un zâmbet, apoi faţa lui deveni împietrită.

— Quentin Herms, zise el. Nu poate fi găsit. Asistentul meu, Jurik Krone, a venit să te vadă în privinţa asta.

Am dat din cap, cu inima bătându-mi tare în cutia toracică.

Din buzunarul lui, Thansius scoase un obiect. Am ştiut ce era dinainte să mi-l arate. Inelul bunicului meu.

Văzându-l de aproape, amintirile mă năpădiră din nou. Nu mai văzusem imaginea de pe inel în nicio altă parte decât pe dosul mâinii bunicului meu.

Thansius îl ridică astfel încât John să îl poată vedea în întregime.

— E un desen interesant, zise el.

— Ştii ce înseamnă? l-am întrebat eu.

— Nu, nu ştiu. Şi mă îndoiesc că vreun Wug ştie, în afara bunicului tău. Virgil era discret în astfel de privinţe.

Băgă inelul în buzunar şi se aplecă în faţă, genunchiul lui lat aproape atingând genunchiul meu osos.

— Dar a fost găsit în coliba lui Herms.

— Era prieten cu bunicul, aşa că probabil el i l-a dat, am răspuns eu.

— Înaintea propriei familii? întrebă Thansius sceptic.

— Aşa cum ai spus, bunicul nu ne zicea prea multe în astfel de chestiuni. Cine ştie la ce se gândea sau ce-a făcut?

Thansius păru să reflecteze la asta câteva clipe, apoi zise:

— Quentin Herms ţi-a fost mentor ca Finisoare.

— Da, este adevărat. M-a ajutat să învăţ meseria.

— L-ai plăcut?

Era o întrebare ciudată, m-am gândit, dar am răspuns sincer:

— Da.

Dar intestinele mi se zvârcoleau ca nişte viermi proaspăt scoşi la lumină.

Şi-a mângâiat barba cu palma lui mare. I-am studiat mâna. Părea puternică, dar moale. Poate că, la un moment dat, lucrase din greu cu acele mâini, dar nu o mai făcuse de multe sesiuni.

— Nu ţi-a spus nimic? Niciun indiciu că ar putea pleca? m-a întrebat el.

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Unde ar putea să *plece?*

— Niciun mesaj lăsat pentru tine? a rostit el, ignorându-mi întrebarea.

Puteam să întrevăd primejdia în trăsăturile lui Thansius, în arcuirea mâinii lui, atât de aproape de un pumn, în muşchii adunaţi sub roba sângerie. Mi-am împreunat sprâncenele şi mi-am forţat creierul să răspundă cât mai bine, fără să spună ceva cu adevărat important. Transparenţa e un lucru bun, dar doar dacă eşti o fereastră.

— Nu ştiu ce ar fi putut să-mi lase mie.

Era perfect adevărat. Nu ştiam ce îmi lăsase.

Mi se păru că-mi analizează fiecare cuvânt, de parcă ar fi fost un puzzle care trebuia rezolvat. Se holbă la faţa mea cu o expresie atât de concentrată, că mi-am simţit pielea topindu-se, îngăduindu-i să îmi vadă în suflet.

Se lăsă pe spate şi se holbă la podeaua trăsurii aproape o fărâmă întreagă.

— Tu şi fratele tău puteţi pleca.

Ar fi trebuit să plecăm atunci, dar simţeam nevoia să spun ceva şi, deşi eram pe jumătate îngrozită, cealaltă jumătate avu câştig de cauză în cele din urmă.

— Pot să iau inelul, Thansius?

Se holbă la mine.

— Inelul?

— Da. I-a aparţinut bunicului. Şi, cum el nu mai e şi părinţii noştri sunt… ei bine… doar noi am mai rămas din familie. Aşa că, îl pot lua?

Îl simţeam pe John cum îşi ţinea respiraţia. Şi eu mi-o ţineam, aşteptând răspunsul lui Thansius.

— Poate într-o altă lumină, Vega, dar nu acum.

Deschise uşa de la trăsură şi făcu un semn din mână, îndemnându-ne să ieşim.

Am coborât cât de iute puteam, deşi John abia îşi mai mişca picioarele.

Înainte ca uşa trăsurii să se închidă, l-am văzut pe Thansius holbându-se la mine. Era o privire enigmatică, un amestec de milă şi remuşcare. Nu puteam să înţeleg niciunul dintre aceste sentimente. Apoi uşa s-a închis, Bogle a smucit hăţurile şi trăsura s-a îndepărtat.

L-am tras pe John după mine spre Loons.

Erau multe de făcut şi n-aveam prea mult timp la dispoziţie. Mintea mi se învârtea de câte lucruri aveam de făcut. Eram mai mult entuziasmată decât înfricoşată, dar mai puţin entuziasm şi mai multă frică ar fi fost opţiunea mai inteligentă.

Când am ajuns la Loons, după întâlnirea noastră cu Thansius, John nu mai tremura. Nu sunt sigură însă că nici eu nu mai tremuram. În interior, cel puţin, încă mă mai cutremuram. Dar m-am concentrat pe ceea ce aveam de făcut mai târziu.

Cacus Loon ne deschise uşa. Avea drept sprâncene doi gândaci, o frunte joasă şi un păr care nu fusese spălat de cel puţin o sesiune sau două. Pantalonii şi cămaşa îi erau la fel de unsuroşi ca şi părul şi avea un obicei de a-şi răsuci mereu capetele mustăţii enorme, care părea să pornească din nările lui mari.

I-am făcut semn din cap şi el se dădu din prag, lăsându-ne să trecem. Îmi dădeam seama că era nerăbdător să audă bârfe despre Quentin Herms, dar nu avea să afle nimic de la mine. Loon ne urmă în camera principală de la parter. Aceasta era mare, conţinea o masă lungă la care mâneam şi cam atât. Pereţii erau făcuţi din buşteni aspru finisaţi, legaţi cu orice material de umplere avusese Loon la îndemână, iar podelele erau făcute din scânduri strâmbe, deformate, roase de carii. Lângă această cameră se afla bucătăria, acolo unde soţia lui Loon, Hestia, îşi petrecea majoritatea sesiunilor făcând munca pe care Loon îi spunea să o facă. Asta includea pregătirea meselor, spălatul vaselor şi îndeplinirea tuturor dorinţelor lui Loon.

— Hornuri, spuse Loon, aprinzându-şi pipa şi fumul se înălţă spre tavan.

Nu l-am privit. Mă uitam spre scări, acolo unde se afla camera noastră. O împărţeam cu alţi Wugmorţi care sforăiau zgomotos şi care nu făceau baie în mod regulat.

— Hornuri, spuse el din nou. Quentin Herms.

M-am întors spre el, resemnată că avea pur şi simplu să ne urmeze până când întrebările lui căpătau răspuns.

— Se spune c-ar fi plecat, continuă Loon, pufăind atât de

tare, că fumul ieşea în nori, aproape ascunzându-l de noi.

Arăta de parcă ar fi luat foc dintr-odată, dar n-aveam eu norocul ăsta.

— Unde să plece? am întrebat eu cu inocenţă, folosind aceeaşi abordare pe care o folosisem cu Thansius, deşi nu prea aveam chef.

Loon nu reprezenta aceeaşi provocare mentală ca Thansius. Era doar un prostănac.

— Lucrezi la Hornuri.

— Peste o sută de Wugi lucrează la Hornuri, i-am răspuns eu. Du-te şi întreabă-i pe ei.

L-am tras pe John la etaj după mine. Din fericire, Loon nu veni după noi.

Am coborât pentru ultima masă când întunericul se lăsa peste Wormwood. Douăzeci şi opt de Wugmorţi coborâseră mai repede ca noi şi erau deja aşezaţi la masă. John şi cu mine ne-am strecurat pe ultimele locuri, în timp ce Hestia, scundă şi subţire, fugea dintr-o parte în alta cu tăvi pline de farfurii, având puţină mâncare în ele. Le-am văzut şi pe celelalte două femele Loon, în continuare tinere, care lucrau în bucătărie. Şi ele erau mici şi sfrijite, cu feţele afumate de la focul din bucătărie, exact ca a mamei lor.

Nu mergeau la Învăţare. Asta fiindcă erau femele şi pentru că, în principiu, Cacus Loon nu credea în educaţie. L-am auzit pe Loon spunând că el nu fusese niciodată la Învăţare şi că se descurcase destul de bine. Dacă acela nu era un argument suficient de bun să citeşti fiecare carte din scoarţă în scoarţă, eu nu mă puteam gândi la altul.

Cletus Loon era aşezat lângă tatăl lui. Cletus semăna tot mai mult cu tatăl său, cu fiecare lumină care trecea, incluzând aici şi începutul de mustaţă de pe buza lui. Era cu doar două sesiuni mai mare decât mine, dar faţa lui pufoasă îl făcea să arate mai în vârstă. Încerca mereu să îmi facă probleme. Mi-era teamă că, la un moment dat, s-ar fi putut răzgândi şi şi-ar fi putut face o ţintă din John. Faptul că nu o făcuse îmi arăta că îi era prea frică de mine. Frica era un lucru grozav dacă era îndreptată în direcţia

potrivită.

După ultima masă, în sfârşit lumina lăsă loc complet întunericului. John şi cu mine am urcat în camera noastră şi ne-am băgat sub pături, care de multă vreme nu mai ofereau niciun fel de căldură.

Am aşteptat până când am auzit sforăituri venind dinspre ceilalţi, apoi m-am strecurat afară din pat şi mi-am luat mantaua, singurul pulover pe care îl aveam şi pătura. O fărâmă mai târziu, traversam bucătăria şi ieşeam pe uşa din spate.

Eram foarte atentă să mă asigur că nimeni nu mă urmăreşte.

Din câte se pare, ar fi trebuit să fiu mult, mult mai atentă.

QUINQUE

Ieşirea

Îmi plăcea noaptea, fiindcă pe întuneric puteam să mă prefac că nu mai sunt în Wormwood. Nu ştiam unde altundeva aş fi putut să fiu, dar uneori era încurajator doar să-mi imaginez un alt loc.

Era o noapte friguroasă, dar nu suficient de rece încât să mă facă să îmi văd propria respiraţie. Îmi rulasem pătura şi vechiul pulover ca să îmi odihnesc capul pe ele în caz că eram opritǎ. Dacă dorea cineva să afle, dormeam la copacul meu.

Drumul spre copac fusese destul de clar sub bila lăptoasă din cer căruia noi îi spunem Noc, dar când acesta lăsa loc norilor, drumul se cufunda în întuneric. Mi-am legat pătura şi puloverul în jurul brâului şi am aprins un felinar pe care îl furasem de la Loons, folosind unul dintre cele trei chibrituri pe care le adusesem cu mine. I-am deschis gemuleţul, ca să lumineze drumul.

Atunci l-am auzit. Fiecare sunet din Wormwood trebuia luat în seamă, mai ales noaptea. Odată ce părăseai piatra cubică, trebuia să fii mult mai atent. Şi ceva sau cineva ieşise la vânătoare în noaptea aceea. Mi-am întors felinarul în direcţia sunetului.

Rămasă pe loc, mi-am băgat cealaltă mână în buzunar şi am apucat cuţitul pe care îl luasem de la Hornuri cu mult timp în urmă. Se mula perfect în mâna mea. Îl puteam folosi cu multă măiestrie. Am aşteptat, temându-mă de ce putea să apară şi sperând să fie doar Delph plimbându-se aiurea, aşa cum o făcea el adesea.

Apoi mirosul ajunse la mine. Şi-mi confirmă că nu era Delph.

Nu-mi venea să cred. Atât de departe de Quag? Nu se

mai întâmplase niciodată, dar se părea că se întâmpla chiar atunci. Am strâns cuţitul bine, deşi ştiam că nu-mi va fi de folos, nu împotriva a ceea ce se apropia. Momentul mi-a stârnit amintiri atât de intense, de dureros de apropiate, încât ochii mi s-au acoperit de lacrimi în timp ce mă întorceam să fug.

Mi-am stins felinarul, pentru că ştiam că lumina îl atrăgea spre mine, mi-am pus sfoara cu care era legat peste umăr şi mi-am băgat cuţitul în buzunar, eliberându-mi mâinile. Şi am început să fug.

Creatura era rapidă, mult mai rapidă decât mine, dar aveam oarece avans. Am urmat drumul din memorie, deşi am cotit greşit o dată şi m-am lovit de un copac. Acea greşeală m-a costat momente preţioase. Creatura aproape mă ajunsese. Mi-am înteţit eforturile. N-aveam să mor aşa. Pur şi simplu nu. Respiram adânc şi inima îmi bătea atât de tare, încât o puteam simţi prin manta.

M-am împiedicat de rădăcina unui copac şi m-am întins la pământ. M-am întors şi am văzut bestia, la doar doi metri de mine. Era uriaşă şi scârboasă şi colţii nu erau cea mai înfricoşătoare parte a ei. Şi-a deschis fălcile şi mai aveam doar o clipă de trăit, pentru că ştiam ce avea să iasă din acea gaură. M-am aruncat în spatele unui trunchi gros cu o singură clipă înainte ca jetul de foc să lovească locul unde stătusem. Flacăra pârjolise pământul, iar eu am simţit valul de căldură în jurul meu în timp ce mă ascundeam în spatele copacului. Dar eram în continuare în viaţă, deşi poate nu pentru multă vreme.

O auzeam inspirând adânc, pregătindu-se pentru următorul suflu de foc ce avea să mă învăluie. Mai aveam doar câteva momente. Şi, în acele puţine momente, mi-am găsit un anume calm, nu ştiam de unde. Ştiam ce aveam de făcut. Şi doar un moment rămas să o fac.

Am sărit din spatele copacului exact când bestia termina de inspirat. Mi-am aruncat cuţitul drept la ţintă şi am lovit creatura în ochi. Din păcate, mai avea încă trei.

Apoi, în timp ce sângele ţâşnea din ochiul distrus şi creatura mugea de furie, m-am întors şi am fugit. Cuţitul

îmi câştigase momente preţioase. Am profitat de ele la maximum. Am fugit cum nu mai fugisem niciodată, nici măcar atunci când câinii de atac mă urmăriseră la prima lumină.

Am ajuns la copacul meu, mi-am pus o mână pe prima scândurică a scării mele de lemn şi am urcat să-mi salvez viaţa.

Garmul rănit, simţind sânge şi carne, mă urmărea acum cu atâta iuţeală, de parcă ar fi zburat. Se spunea că garmul vânează sufletele celor morţi. Alţii spuneau că păzea porţile Helului, acolo unde Wugmorţii care fuseseră răi în timpul vieţii sunt condamnaţi să-şi petreacă eternitatea.

În clipa aceea, nu-mi păsa care teorie era cea corectă. Pur şi simplu nu doream să devin un suflet mort în acea noapte, îndreptându-mă spre Hel sau spre orice alt loc.

Uram garmii din toată fiinţa mea, dar nu mă puteam lupta cu unul având vreo speranţă de câştig. Aşa că m-am căţărat cu o furie concentrată, forţându-mi mâinile şi picioarele. Chiar şi aşa, era posibil să nu fie îndeajuns. Cunoşteam trunchiul copacului meu la fel de bine cum îmi ştiam defectele feţei. Totuşi, la jumătatea distanţei, mâna mi-a atins un obiect necunoscut, dar am apucat scândura următoare şi am continuat să urc.

Simţeam garmul aproape lângă mine. Era o bestie uriaşă, cu siguranţă având patru metri în lungime şi peste patru sute de kilograme. Scuipa foc pentru că trăia în Hel, după cum se spunea, unde erau doar căldură şi flăcări şi moarte veche, mucegăită. Nu doream să îi simt flăcările pe mine. Se apropia rapid, dar eu urcam mult mai iute. Teroarea îţi poate insufla capacităţi fizice extraordinare. Am ajuns la ultima scândură. Sub mine, am auzit ghearele pe lemn. Am crezut că simt căldura urcând spre mine. O parte din mine nu voia să se uite, dar am făcut-o.

În flăcările de sub mine, am văzut faţa dură a garmului. Pieptul îi era plin de sânge. Nu ucisese nimic din care să provină sângele acela. Pieptul unui garm era mereu plin de propriul sânge, de parcă ar fi fost permanent rănit. Poate de aceea era mereu într-o dispoziţie proastă, ucigaşă. Îşi

ridică privirea spre mine, cu limba lui lungă şi bifurcată scoasă, cu cei trei ochi reci rămaşi holbându-se la mine flămând, periculos, letal. Cel de-al patrulea ochi îi era însângerat şi gol, având cuţitul meu în continuare înfipt în el.

Am strigat spre el. Am scuipat în direcţia lui. Îmi doream să îl ucid. Mai voiam un cuţit de aruncat, ca vârful acestuia să îi nimerească inima şi să îl trimită înapoi în Hel pentru tot restul veşniciei.

Dar erau gânduri goale. Singura mea speranţă era că fiorosul garm, cu toată forţa, ferocitatea şi abilitatea lui, nu era capabil să se caţăre.

Elanul îl ajută doar să se înalţe câţiva metri de la pământ, dar căzu din nou şi lovi pământul cu o bufnitură. Mugi şi flăcările ţâşniră în sus, pârjolind copacul şi înnegrind marginile mai multor scânduri de lemn. Deşi nu puteau să ajungă până la mine, m-am ferit. Garmul se izbi de copac, încercând să îl doboare. Copacul se scutură sub acest atac şi copertina mea căzu. Şi apoi, se dezlănţui dezastrul. Una dintre scânduri se desprinse, fu aruncată în sus şi mă lovi drept în faţă. M-am prăbuşit pe spate şi am căzut înainte ca mâinile mele disperate să reuşească să prindă una dintre scândurelele de urcat. Greutatea mea în cădere aproape o desprinse de trunchi. Aşa cum era, mai atârna într-un singur cui.

Cum degetele mele alunecau pe lemn, am privit în jos. Garmul se ridicase pe picioarele din spate la mai puţin de patru metri de mine. Gura îi era deschisă, pregătită să trimită un jet de foc care să mă transforme într-o coajă friptă. Apucând scândura cu o mână, mi-am tras puloverul de la brâu, l-am strâns şi l-am aruncat spre botul bestiei. Garmul s-a înecat şi a tuşit şi nu i-au mai ieşit flăcări pe gură. Cel puţin nu pentru o clipă.

Cu cealaltă mână mi-am recăpătat echilibrul şi am zburat pe scânduri, în timp ce garmul mugea agresiv pentru a-şi elibera gura; şi, când flăcările izbucniră din nou, le-am simţit urcând pe trunchi după mine. Am sărit peste ultima scândurică şi m-am aruncat pe scândurile mai

late. Am rămas acolo gâfâind, fără să văd nimic, pentru că ochii încă îmi erau strâns închişi.

Garmul mai făcu o încercare să ajungă la mine şi apoi căzu din nou. Ferocitatea lui înnăscută mă paraliza.

O fărâmă mai târziu, se întoarse şi plecă. Avea să caute o pradă mai uşoară. Speram să nu găsească vreuna, doar dacă nu era vorba despre Julius Domitar, Roman Picus sau poate chiar limbutul Jurik Krone, în care mă hotărâsem că nu pot să am încredere din cauza acelei priviri încărcate de ostilitate ascunsă şi fiindcă spusese despre Quentin Herms că încălcase legile. Aş fi plătit bani grei să îi văd dând peste un garm înfometat. Numai că ei aveau şi arme de care garmul se temea, mai cu seamă acel tub lung de metal care trăgea un proiectil ce omora orice lovea. Noi îi spuneam morta. Roman Picus folosise una pentru a ucide un garm. Aşa făcuse rost de cizmele pe care le purta. Şi se spunea că Jurik Krone era cel mai bun trăgător cu morta din întregul Wormwood. Acesta era, pentru mine, un gând neliniştitor.

Nu puteai să faci prea multe cu un garm mort. Carnea lui era otrăvitoare. Sângele lui era ca acidul. Se spunea că ghearele puteau ucide şi după ce garmul era mort şi că flăcările din el nu se stingeau niciodată. Deci, îi puteai folosi doar pielea.

M-am aşezat în copac, respirând cu greu, îngăduindu-i terorii să devină doar paranoia. Garmul plecase. Întrucât se îndrepta spre Quag, încă mai puteam să îi văd flăcările. Mă întrebam ce-l atrăsese spre Wormwood în seara aceea. Apoi Quagul mă făcu să mă gândesc la Quentin Herms. Spusese că-mi lăsase ceva ce avea să mă elibereze. Şi intenţionam să găsesc acel lucru.

M-am uitat în geanta rezistentă la apă pe care o ţineam atârnată de o ramură. Dar înăuntru nu era nimic. Aşa că unde ar fi putut să îmi lase ceva? Chiar nu mai exista alt loc.

Am privit în josul copacului. Ceva îmi stăruia în minte, dar nu puteam să îmi dau seama exact ce. M-am gândit din nou la urcarea mea agitată în copac, cu garmul după mine,

şi mi-am amintit ce.

Mâna mea lovise ceva necunoscut.

Mi-am aprins felinarul şi m-am uitat peste marginea scândurilor. Nu era mare lucru de văzut. Cu o excepţie. Bătusem douăzeci de scânduri ca trepte în trunchiul copacului şi acum puteam să număr douăzeci şi una.

Asta atinsesem cu mâna. O scândură în plus care nu ar fi trebuit să se afle acolo.

Dacă aveam dreptate, atunci Quentin era genial. Dacă nici eu nu observasem de la început scândura în plus, cine ar fi putut s-o facă? Probabil că nici măcar Thansius, cu toată inteligenţa lui.

Tremurând de încântare, am coborât până la acea scândură şi am examinat-o la lumina lanternei. Din fericire, flăcările garmului nu o atinseseră. Arăta exact ca toate celelalte scânduri. Asta mi s-a părut remarcabil, până când mi-am amintit că Quentin era un Finisor talentat.

Am căutat un mesaj pe partea din faţă a scândurii. Nu era niciunul. Dar un mesaj pe partea din faţă ar fi fost prea uşor de văzut. Am tras de ea. Părea bătută ferm în trunchi. Începusem să mă întreb dacă Quentin era, totuşi, chiar atât de deştept. Cum să scot scândura fără să cad şi să mor?

Dar, privind mai cu atenţie, am observat capetele cuielor din tablă, care nu erau deloc capete de cuie. Fuseseră pictate astfel încât să arate ca şi cum ar fi. Şi atunci, ce ţinea scândura? Am pipăit de-a lungul marginilor ei. Exista o fâşie subţire din metal ataşată deasupra. De-a lungul părţii de jos mai era una identică. Metalul fusese înnegrit ca să se confunde cu restul scândurii. Mi-am pus o mână pe capătul acesteia şi am tras. A alunecat dintre cele două margini de metal. Metalul funcţionase şi ca şină, şi ca suport, pentru a duce placa la locul ei şi a o ţine acolo. Acum, odată ce fusese scoasă, puteam să văd cum ataşase Quentin metalul la trunchi folosind şuruburi solide.

Scândura era uşoară. Era probabil un lucru bun că nu călcasem pe ea în timp ce fugeam de garm. Mă îndoiam că mi-ar fi putut susţine greutatea.

M-am grăbit să ajung din nou în vârful copacului şi m-am aşezat pe vine, cu scândura în poală. Am întors-o şi am găsit ce căutam: o cutie mică, plată, de metal. Înăuntru era un sul de hârtie. L-am desfăcut. Era surprinzător de lung, având în vedere că încăpuse într-un spaţiu atât de mic.

Mi-am îndreptat felinarul spre el şi am rămas fără aer. Era o hartă. O hartă a ceva ce n-aş fi crezut că poate fi cuprins într-o hartă.

O hartă a Quagului.

Mai mult, era o hartă de trecere prin Quag.

Ceea ce Quentin Herms îmi lăsase era un mod de evadare din Wormwood.

Am stat acolo, holbându-mă la pergament de parcă ar fi fost un sac de monede şi unul de şerpi în acelaşi timp. În vreme ce ochii îmi treceau peste desenele detaliate şi peste însemnările precise, enormitatea a ceea ce priveam punea stăpânire pe mine. Pielea mă furnica de parcă aş fi fost lovită de un fulger precedat de suliţe de lumină.

Dar când pusese oare scândura acolo? Fusesem acolo la prima lumină şi fuseseră doar douăzeci de scânduri, de asta eram sigură. Îl văzusem pe Quentin fugind în Quag, de asemenea la prima lumină. Aşadar, se întorsese el din Quag ca să-mi pună scândura în plus pe copac după ce plecasem la Hornuri? Şi dacă da, de ce? Şi cum de supravieţuise în primul rând Quagului?

Dar era clar că mesajul venea de la Quentin Herms. Şi era mult mai dezvoltat decât cel criptic pe care îl înghiţisem la Hornuri. Harta aceasta putea şi ea fi interpretată ca o încercare de contact din partea lui şi Jurik Krone fusese clar în această privinţă. Dacă Quentin mă contacta şi eu nu raportam Consiliului, puteam fi trimisă la Valhall. Pentru câtă vreme, nu spusese. Dar chiar şi o lumină şi o noapte în acel loc putea fi prea mult. Şi, întrucât era ilegal să intri în Quag, ar fi fost cu siguranţă împotriva legilor noastre să ai o hartă a acelui loc. Asta m-ar fi dus în Valhall mai repede decât ar fi apucat Delph să spună: „Wotcha, Vega Jane“.

Dar adevărul era că eram mai mult curioasă decât

înfricoşată. Mi-am aprins felinarul şi am studiat harta cu atenţie. Quagul era un loc imposibil de vast. Quentin nu marcase harta cu distanţe precise, dar indusese suprafaţa Wormwoodului pe pergament. Le-am studiat comparativ pe cele două şi am văzut imediat că de fapt Quagul era de multe ori mai mare decât satul meu. Mai relevant era faptul că harta se termina la marginea Quagului. Dacă mai era ceva de cealaltă parte, Quentin fie nu ştia, fie avusese vreun motiv pentru care nu o consemnase în pergamentul său.

Privirea mea se îndreptă spre acea parte a hărţii şi atunci dilema mea deveni evidentă. Fiecare Wug ştia că intrarea în Quag însemna o moarte sigură şi nici eu nu mă puteam imagina intrând. Şi, chiar dacă aş fi supravieţuit Quagului, unde aş fi ajuns?

Ni se spusese mereu că nu se află nimic de cealaltă parte a Quagului. De fapt, ni se spusese mereu că nu există o altă parte. Din câte ştiam eu, odată ce ieşeam din Quag, puteam să cad de pe o stâncă în vid. Dar, chiar dacă aş fi fost tentată să plec, nu puteam să o fac din cauza fratelui meu şi a părinţilor noştri. În mesajul lui, Quentin spusese că aş putea să scap dacă asta îmi doream. Ei bine, nu eram sigură că mi-o doream, dar abandonarea familiei mele cu siguranţă nu era o opţiune. Aşa că răspunsul cel mai uşor ar fi fost să distrug harta, întrucât nu aş fi folosit-o niciodată. De fapt, ar fi trebuit să o distrug chiar atunci.

Am deschis geamurile de sticlă ale felinarului meu şi am apropiat harta de flăcări. Dar mâna nu mi s-a mişcat. Nu puteam apropia pergamentul de foc.

„Nu vei putea traversa niciodată Quagul, Vega, aşa că ce mai contează? Arde-l. Dacă este găsit la tine, vei fi trimisă la Valhall! Nu poţi risca asta!“

Totuşi, mâna nu mi se mişca. Era de parcă un obstacol invizibil o ţinea în loc. Am îndepărtat încet pergamentul de foc şi m-am întrebat ce să fac. Trebuia să distrug harta. Dar puteam oare să o şi distrug, să o şi păstrez?

Privirea mi s-a îndreptat spre geanta rezistentă la apă. Am deschis-o şi mi-am scos băţul cu cerneală. Îl ţineam

acolo pentru că puteam desena pe scândurile mele lucrurile pe care le vedeam din copac: păsări, nori, coroanele copacilor înalţi. Dar transferarea hărţii de pe o bucată de pergament pe alta nu era un răspuns la dilema mea.

Aşa că aveam o altă soluţie.

Am avut nevoie de ceva timp, de un pic de contorsionism şi de cantităţi ample de vopsea, dar când am fost gata, am ridicat harta spre focul felinarului meu şi am lăsat-o să ia foc. I-am dat drumul şi am privit-o coborând pe lângă scândurile de lemn, în timp ce colţurile i se strângeau şi se înnegreau. În mai puţin de o fărâmă, se făcuse cenuşă şi dispăruse în vânt. Până şi cenuşa.

Am coborât din nou pe scânduri cu placa suplimentară în mâini, am pus-o la loc în canalul ei metalic şi mi-am continuat coborârea. Picioarele mi-au atins pământul şi am privit în jurul meu, temându-mă dintr-odată că garmul s-ar putea întoarce. Dar nu îi simţeam mirosul. Şi nici nu îl vedeam. Poate se întorsese în Hel. Speram din tot sufletul să rămână acolo.

Acum deţineam o hartă pe care nu aveam să o folosesc niciodată pentru a pleca de acolo. Dar mai aveam ceva. Un mister care înconjura un inel ce îi aparţinuse bunicului. Nu era doar curiozitate, deşi eram mai curioasă decât majoritatea Wugilor. Era vorba despre familia mea. Despre istoria mea. Ceea ce, până la urmă, însemna că era vorba despre mine.

SEX

Familia Delphia

La următoarea lumină, John şi cu mine am coborât şi am folosit ţeava din spatele clădirii ca să ne spălăm pe faţă, pe mâini şi la subraţ. Eram atentă la felul în care foloseam apa ca să nu spăl urmele hărţii pe care o desenasem cu atâta atenţie cu cerneală pe corpul meu, în vârful copacului. Reprodusesem harta cu fidelitate pentru că ştiam despre Quentin că era un Wug metodic. Ar fi inclus doar detalii necesare şi îmi doream cu disperare să le studiez mai cu atenţie, chiar dacă nu aveam să mă aventurez vreodată în Quag. Deşi ştiusem întotdeauna despre Quag că se află acolo, vederea unor detalii precum cele incluse în hartă era de parcă aş fi aflat că există o lume cu totul nouă când eu crezusem că există doar a noastră.

Apoi am mâncat. Ei bine, John a mâncat. Nu aveam suficiente monede ca să plătesc pentru amândoi o masă la prima lumină. Deja îmi pusesem masa mea pentru prima lumină în cutia de metal, pe care o ţineam tot sub pat. Îi cunoşteam pe majoritatea vânzătorilor din magazine şi negociam cu ei tot ceea ce aveam nevoie, folosindu-mă de lucruri drăguţe pe care le făceam din resturi la Hornuri.

Câteva fărâme mai târziu, alţi doi Wugmorţi ni se alăturară la masă.

Selene Jones avea treizeci de sesiuni, dar arăta mai tânără. Avea un păr blond şi lung şi o faţă lipsită de riduri, care era lată şi lipsită de expresie la prima lumină. Dar avea o anumită linişte în ochi şi părea în întregime mulţumită cu viaţa ei. Deţinea un magazin pe Strada Principală, care vindea obiecte legate de Noc-oscop şi de ghicirea viitorului.

Celălalt Wugmort de la masă avea douăzeci şi patru de sesiuni şi se numea Ted Racksport. Un Wug muncitor şi plin de spirit antreprenorial încă de la primele lui lumini, el deţinea singurul magazin din Wormwood care vindea morte, împreună cu alte arme. Racksport era un pic mai înalt decât mine, cu umeri largi, picioare groase, un piept ca un butoi, o faţă plată, buze crăpate, câteva fire de păr pe bărbia lui slabă, păr lung, rărit, legat la spate cu o bucată de piele, şi patru degete la mâna dreaptă. Se spunea că un pui de garm îi smulsese celălalt deget în timp ce Racksport încerca să îl vâneze.

Era un muncitor asiduu, dar nu un Wug plăcut, şi eram bucuroasă că dormea în altă cameră. Mirosea permanent a transpiraţie, a metal şi a pulberea neagră care le dădea mortelor forţa lor ucigătoare. Văzusem o singură dată pe cineva trăgând cu una. Proiectilul trecuse printr-un lemn gros şi mă speriasem atât de tare, încât fusesem pe punctul să ajung pe Terenul Sacru, acolo unde ne îngropam noi morţii. Din felul în care te privea Racksport, îţi dădeai seama că era conştient de puterea pe care o avea şi că era mulţumit de faptul că tu nu o aveai.

Am fost uşurată că John terminase şi am plecat. Ne-am despărţit la uşa de la învăţare.

— Vin să te iau după Hornuri, i-am spus eu.

Îi spuneam asta la fiecare lumină, pentru ca John să nu se îngrijoreze. Şi el răspundea mereu:

— Ştiu că o să vii.

Dar în această lumină nu mai spusese asta. În schimb, mi-a zis:

— Eşti sigură că o să te întorci după mine?

Am rămas cu gura deschisă.

— De ce întrebi asta?

— Unde ai fost noaptea trecută?

— La copacul meu.

— De ce?

— Doar ca să gândesc. Şi am lăsat acolo ceva de care aveam nevoie.

— Ce anume?

— Du-te la Învăţare, John. Mă întorc după tine. Promit.

Intrând în clădire, a continuat să mă privească. Şi m-am simţit copleşită în chip dureros de vinovăţie pentru că-l minţisem pe fratele meu. Dar doar atât. Ca să îl păstrez în siguranţă, trebuia să îl păstrez în întuneric.

M-am întors şi m-am îndepărtat grăbită. Aveam ceva important de făcut la prima lumină.

Trebuia să mă duc să-l văd pe Delph.

Bordeiul familiei Delphia se afla la sud de Wormwood şi drumul mergea drept până când ajungeai la doi copaci cu frunze roşii în permanenţă. Acolo o luai la stânga pe o cărare de pământ, care urma o traiectorie circulară prin pădure. În timp ce umblam grăbită, m-am privit, asigurându-mă că fiecare bucăţică din picioarele, din braţele şi din abdomenul meu, acolo unde desenasem harta, era acoperită, apoi am început din nou să măresc viteza, fugind până când respiraţia mea a început să sune ca un gâfâit.

Apropiindu-mă de locuinţa familiei Delphia, am încetinit la un mers rapid. Duf era tatăl lui Delph şi singura lui rudă în viaţă. Spre deosebire de Delph, Duf era mic, abia trecând de un metru şi douăzeci. Având în vedere înălţimea considerabilă a lui Delph, am presupus mereu că mama lui trebuie să fi fost foarte înaltă. Murise la naşterea lui Delph, aşa că niciunul dintre noi nu o văzuse.

Bordeiul neobişnuit al lui Duf nu era făcut din lemn sau din piatră sau ceva similar. Era făcut din lucruri pe care alţi Wugi le aruncaseră. Era de forma unei bile uriaşe, cu o uşă pătrată făcută din metal dur susţinută de balamale din alamă. Lângă bordei era o adâncitură pe care Duf şi Delph o săpaseră într-un deal. Duf îşi ţinea acolo lucrurile pe care le folosea în munca lui.

Duf era Dresor de Bestii, unul dintre cei mai buni din Wormwood. Ei bine, de fapt, era singurul din întregul Wormwood, dar era oricum foarte bun. Wugii îi aduceau bestiile lor şi el le învăţa să facă ceea ce trebuia făcut. Avea un ţarc mare din lemn, cu spaţii mai mici închise în interiorul lui, unde bestiile erau ţinute separat una de

cealaltă.

Apropiindu-mă de colibă pe cărare, m-am oprit pentru a studia bestiile pe care Duf le avea în acel moment. Era acolo un tânăr slep, ceea ce mă făcu să mă gândesc că Thansius avea în curând să îl înlocuiască pe unul dintre cei care îi trăgeau trăsura. Mai era şi un adar, mai înalt decât mine, cu aripi de două ori cât înălţimea mea. Aceştia erau folosiţi pentru a transporta lucruri şi pentru a îndeplini alte sarcini în aer pentru Wugii care îi deţineau. Adarii puteau înţelege ce spuneau Wugmorţii, dar trebuiau dresaţi să se supună. Şi puteau să şi răspundă odată ce fuseseră dresaţi, ceea ce putea fi şi foarte util, şi extrem de deranjant. Adarul avea piciorul legat de un ţăruş înfipt adânc în pământ, ca să nu-şi poată lua zborul.

Mai era acolo şi un mic pui de whist, cântărind doar vreo patru kilograme, cu blană gri şi o faţă mică, speriată. Acest câine ajuns adult avea să fie mai mare decât mine, dar avea nevoie de măcar jumătate de sesiune înainte să se întâmple asta. Whiştilor le plăcea în mod natural să se plimbe liberi. Puteau să fugă mai rapid decât aproape orice, inclusiv garmii şi verii lor mult mai răi, amarocii.

Apoi m-am întors spre cea mai mare creatură pe care o avea Duf. Creta cântărea deja o jumătate de tonă, deşi nu ajunsese la maturitate. Avea coarne ce îi treceau peste faţă, copite uriaşe de mărimea unor farfurii şi o faţă pe care niciun Wug nu ar fi vrut să o vadă venind spre el. Era ţinută într-un ţarc interior, unde lemnul era mult mai gros. Şi spaţiul era mic, astfel încât creta să nu-şi poată lua avânt şi să pulverizeze bariera. Era dresată să tragă plugul Plugarilor şi să care saci de făină pe spate la Moară. Părea să ştie că acestea aveau să-i fie corvezile vieţii, pentru că nu părea prea fericită plimbându-se în micul său spaţiu.

— Wo-wo-wotcha, Vega Jane?

M-am întors şi l-am văzut pe Delph ieşind din adâncitura din deal. M-am îndreptat către el, în timp ce tatăl lui ieşea din colibă.

Duf avea cizmele pline de noroi şi nici hainele nu-i erau mai curate. Pe cap avea un melon soios. Aţele ataşate la

acesta îi erau legate sub bărbie. Am presupus că făcea asta în caz că bătea vântul sau din cauza bestiilor temperamentale de la dresaj. Mâinile lui, faţa şi braţele descoperite îi erau pline de cicatrice şi de urme de la numeroasele înfruntări cu bestiile.

— Lumină bună, Vega, spuse Duf.

Scoase o pipă din buzunarul cămăşii, o umplu cu iarbă de fum şi îi dădu foc cu un chibrit de lemn pe care îl aprinse după ureche. Pufăi pentru a face flacăra să crească. Faţa lui, pe lângă rănile de acolo, era arsă de căldură şi de vânt. Nu era chiar atât de bătrân, dar barba îi era stufoasă şi punctată de fire gri. Viaţa lui nu era uşoară.

— Bună, Duf.

— Ce te aduce pe aici atât de devreme? mă întrebă el curios.

— Voiam să vorbesc cu Delph. Slepul acela este pentru Thansius?

Duf dădu din cap. Arătă cu pipa spre creta.

— Haimanaua aia de acolo îmi dă însă bătăi de cap. Da, o creatură tare îndărătnică! Dar aşa sunt mereu cretele. Dă-mi oricând un adar, deşi odată ce învaţă să vorbească cum trebuie, le turuie gura ca o grămadă de femele la spălat. Dar am o slăbiciune pentru ei. Sunt bestii bune. Sunt loiale, chiar dacă un pic cam vorbăreţe.

— Şi eu aş f-fi în-îndărătnic dacă aş şti că voi c-căra lucruri în spate t-toată v-viaţa mea, spuse Delph.

— Te las să flecăreşti cu Delph, atunci, zise Duf.

Îşi ridică hăţurile de piele şi porni spre ţarc.

L-am privit preţ de o fărâmă şi apoi m-am întors către Delph.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva important. Şi nu poţi să spui nimănui. Promiţi?

Nu părea să mă asculte. Se holba la Noc, care era în continuare sus pe cerul luminos.

— C-cât de d-departe crezi că e-este?

Am privit şi eu frustrată spre Noc.

— Ce contează? Nu o să ajungem niciodată acolo.

— Dar a-asta a-arată, n-nu-i aşa?

— Ce arată?

Şi acum Delph era pe punctul să mă lase fără cuvinte.

— C-că nu s-suntem d-doar noi, nu-i aşa?

— De ce? l-am întrebat eu, în ceea ce putea fi descris doar ca o şoaptă, o şoaptă aprinsă, pentru că simţeam lucruri pe care nu le mai simţisem înainte.

Delph păru să nu observe lupta ce se dădea înlăuntrul meu şi zise:

— N-nu p-putem să fim d-doar noi. Adică, ştii? D-doar Wo-Wormwood?

Ridică din umeri şi zâmbi.

— N-nu are s-sens, serios. Doar asta? N-nu are n-niciun r-rost din câte îmi d-dau eu seama.

Întrucât părea să fie într-o dispoziţie meditativă, am hotărât să risc.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Delph, când aveai şase sesiuni? l-am întrebat.

Umerii i se strânseră la un loc, faţa i se schimonosi şi încetă să mă mai privească.

— Îmi pare rău, am zis eu. Nu-i treaba mea, serios.

Dar nădăjduiam, dincolo de orice speranţă, că avea să vorbească despre asta.

— M-mi-a plăcut Vi-Virgil, mormăi el.

— Şi el te plăcea, i-am spus eu, surprinsă de apariţia numelui bunicului meu în conversaţie.

— E-evenimentul lui.

Capul lui păru dintr-odată prea mic ca să cuprindă toate lucrurile ce se petreceau în el.

— Ce este cu el? l-am întrebat eu, surprinsă de cuvintele lui.

— Eu… l-l-am văzut.

Atunci mi-a trecut prin minte că, orice i s-ar fi întâmplat lui Delph, coincidea cu data Evenimentului bunicului meu.

— Cum adică l-ai văzut? am insistat eu, cu vocea devenită mai sonoră de frică şi de uluire.

— L-l-am văzut, a repetat el.

— Evenimentul! am izbucnit eu, mai tare decât ar fi trebuit să o fac. Evenimentul lui!

Am privit rapid spre Duf, care se ocupa în continuare de slep. Se uitase şi el înspre mine, dar se întorsese la munca lui.

Delph dădu din cap fără cuvinte.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat cu o voce joasă.

— Evenimentul. Evenimentul s-s-a în-în-întâmplat.

— Nimeni nu a văzut vreodată un Eveniment, Delph.

Încercam disperată să nu las panica să-mi pună stăpânire pe glas. Ultimul lucru pe care voiam să îl fac era să-l sperii pe Delph.

— L-l-am văzut, spuse el cu voce tremurândă, plină de frică.

— Ţii minte ce s-a întâmplat? am zis eu cu tot calmul de care eram în stare, deşi îmi simţeam în continuare inima bătându-mi în piept.

Mă durea. Chiar mă durea.

Delph scutură din cap.

— Eu… nu ţ-ţin minte, Vega Jane.

— Cum să nu ţii minte? am insistat eu.

— Nu este bine să fii martor la un Eveniment, Vega Jane, spuse el extrem de clar.

Exista o durere ascunsă în răspunsul lui, care îmi făcu inima să doară şi mai tare. Deşi cuvintele îi erau simple, simţeam că nu îl mai auzisem niciodată pe Delph vorbind cu atâta elocvenţă. Îşi atinse capul.

— Nu te ajută cu nimic aici. Apoi îşi atinse pieptul şi adăugă: Sau aici.

Mi-era milă de el, dar următoarele cuvinte, extrem de directe, îmi porniră din cap, nu din inimă.

— Cum poţi să spui asta, dacă tot nu ţii minte ce ai văzut?

Îmi ridicasem din nou tonul şi l-am văzut pe Duf uitându-se la mine cu o îngrijorare întipărită pe faţa lui mică. L-am privit din nou pe Delph şi mi-am coborât vocea:

— Nu-ţi dai seama de ce trebuie să ştiu? Mi s-a spus doar că a suferit un Eveniment şi că nu a mai rămas nimic din el.

Delph ridică o sapă mică şi lovi pământul cu ea. Puteam

să-i văd mâinile uriaşe apucând mânerul de lemn atât de strâns, încât devenise roşu la faţă.

— Nu-nu-nu pot să spun nimic, răspunse el într-un final.

Ridică sapa plină cu pământ şi o aruncă lângă adâncitura din deal.

— De ce nu?

Şi atunci am auzit zgomotul roţilor. Trăsura lui Thansius tocmai apărea de după cotitură. Acelaşi Wugmort ticălos o conducea. Thomas Bogle fusese vizitiul lui Thansius de când îmi puteam aminti. Mantaua îi era neagră, mâinile îi erau grămezi uriaşe de oase şi faţa îi arăta de parcă ar fi murit cu multe sesiuni în urmă. Carnea palidă îi atârna pe obraji precum un pergament sfâşiat, în timp ce se holba la crupele strălucitoare ale slepilor.

Trăsura s-a oprit lângă ţarc şi uşa s-a deschis. Mi s-a tăiat respiraţia când am văzut cine a coborât din ea.

SEPTUM

Morrigone

Morrigone era singura femelă membră a Consiliului. În Wormwood ea era *femela.* Mai înaltă ca mine, mai subţire, fără a fi fragilă, având forţă în umeri şi în braţe. Părul îi era roşu ca focul, mai roşu ca mantia lui Thansius. Se îndreptă spre locul în care stăteam împreună cu Delph.

Era îmbrăcată complet în alb. Faţa ei, pielea şi mantaua erau cu toate impecabile. Nu mai văzusem un Wug atât de curat în întregul Wormwood. Pe fundalul mantiei ei albe, părul roşu oferea o privelişte uimitoare.

Wugmorţii îl respectau foarte mult pe Thansius.

Wugmorţii o iubeau însă pe Morrigone.

Nu-mi venea să cred că se afla acolo. L-am privit pe Delph, care arăta de parcă tocmai ar fi înghiţit o creta întreagă. L-am privit şi pe Duf. Acesta ţinea în continuare hăţurile, dar părea să fi uitat de tânărul slep legat la celălalt capăt. Şlepul începu să mugească văzând slepii maturi, probabil întrezărindu-şi propriul viitor.

Am făcut singurul lucru pe care puteam să-l fac. M-am întors spre Morrigone şi am aşteptat să îmi vorbească. Venise să îl vadă pe Delph? Sau pe mine?

I-am studiat chipul. Dacă exista perfecţiune în Wormwood, o aveam înaintea mea. Mi-am simţit faţa aprinzându-se sub mizeria de care era acoperită. M-am simţit ruşinată că nu arătam mai bine. Şi mai curată.

Majoritatea Wugilor arătau la fel; era greu să îi deosebeşti. Dar nu şi Morrigone. Am văzut-o privindu-mă şi a trebuit să-mi feresc privirea. Mă simţeam nedemnă să primesc chiar o singură privire din partea ei.

Morrigone îi zâmbi lui Duf, care lăsase hăţurile să cadă şi se îndreptase spre ea cu paşi nesiguri. Delph nu se

mişcase. Picioarele lui puteau la fel de bine să fie în groapa pe care o săpa. La cât de mare era, în acel moment părea mic, lipsit de importanţă.

— Lumină bună, domnule Delphia, spuse Morrigone pe un ton melodios. Acel slep pare să fie un exemplar splendid. Aştept cu nerăbdare să văd încă o dovadă a măiestriei tale fără pereche odată ce este înhămat la trăsură.

Vorbirea îi era la fel de perfectă cum era şi ea. Mi-aş fi dorit să pot vorbi şi eu aşa. Desigur că nu avea să se întâmple vreodată. Nu ştiam ce vârstă avea Morrigone, dar nu credeam că învăţarea ei se oprise la douăsprezece sesiuni.

Veni apoi la Delph şi-şi puse mâna pe umărul lui.

— Daniel, aud doar lucruri bune despre munca ta la Moară. Îţi apreciez forţa extraordinară. Şi, dacă este posibil, cred că ai mai crescut de ultima oară când te-am văzut. Sunt sigur că adversarii tăi de la următorul Duel se vor cutremura la un asemenea gând.

Îi strecură lui Delph trei monede, în timp ce eu îi priveam uimită.

— Pentru munca pe care ai făcut-o recent la mine acasă, Daniel, cred că am uitat să te plătesc.

Delph dădu uşor din cap şi degetele lui mari se strânseră în jurul monedelor, care îi dispărură imediat în buzunar. Apoi rămase acolo inert, ca o bucată mare de fier, arătând extrem de tulburat.

Morrigone se întoarse şi păşi spre mine. Din privirea ei mi-am dat seama că eu eram motivul pentru care se afla acolo. Şi asta însemna că fusesem urmărită. Mintea mi se învârti de la atâtea posibilităţi şi pericole. Cred că îmi citi toate astea pe faţă. Am ridicat privirea spre ea şi am încercat să zâmbesc. Dar erau atât de puţine motive pentru ca un Wugmort să zâmbească, încât mi-am dat seama că nu mai exersasem de mult. Gura îmi părea strâmbă.

— Vega, ce surpriză plăcută să dau peste tine aici, atât de devreme în lumină! zise ea.

Remarca era suficient de inofensivă, dar tonul întrebător avea ca implicaţie dorinţa unui răspuns care să explice prezenţa mea acolo.

— Am vrut să discut ceva cu Delph, am reuşit eu să spun.

— Serios? Şi ce anume? întrebă Morrigone.

Cuvintele nu-i erau grăbite, dar am simţit o anumită urgenţă în spatele lor.

Ştiam că, dacă ezitam, avea să îşi dea seama că mint. Dar, chiar dacă Morrigone făcea parte din elita din Wormwood şi era o persoană pe care o respectam profund, existau puţini care să poată minţi atât de bine ca mine. Talentul adevărat era să amesteci un lucru adevărat cu minciuna. Suna mai bine aşa.

— I-am dat lui Delph mâncarea mea la ultima lumină. Mi-a promis să mi-o dea pe a lui lumina aceasta.

L-am privit pe Delph. Morrigone făcu la fel.

Delph îşi apucă sapa de parcă ar fi fost singurul lucru care îl mai lega de pământ. M-am pregătit ca el să spună vreo prostie care să îmi strice minciuna perfect acceptabilă.

— N-nu am mâncare pentru Ve-vega Jane l-lumina asta, se bâlbâi Delph.

M-am întors spre Morrigone.

— Este în regulă. Mi-a mai rămas ceva de mâncat înainte de Hornuri.

Morrigone păru mulţumită de răspuns.

— Ţi s-a dus vestea că faci lucruri extrem de fine. La fel de măiestrite ca acelea făcute de Quentin Herms, mi se spune.

Morrigone mă dezamăgea cu această tactică. Era puţin prea evidentă. Privind-o mai de aproape, i-am văzut o uşoară cută într-un colţ al gurii. Nu era o linie de la zâmbet; mergea în cealaltă direcţie. Asta m-a liniştit oarecum.

— Quentin Herms a plecat, i-am spus. Nimeni din Wormwood nu ştie unde este. Cel puţin aşa mi s-a spus.

— Ai fost la copacul tău noaptea trecută, zise Morrigone.

Suspiciunile mele cum că fusesem urmărită se confirmau.

— Mă duc adesea acolo. Îmi place să mă gândesc.

Morrigone veni mai aproape de mine.

— Te gândeşti la Quentin Herms? Îţi pare rău că ne-a părăsit?

— Îmi plăcea să lucrez cu el. Era un Wugmort bun. M-a învăţat cum să fiu Finisoare. Deci, da, îmi pare rău. Totuşi, nu înţeleg unde ar fi putut pleca.

— Ai cumva vreo bănuială?

— Unde să pleci în afară de Wormwood? i-am răspuns eu, utilizând aceeaşi tactică pe care o folosisem cu Thansius.

Totuşi, următoarele ei cuvinte mă luară pe nepregătite.

— Există Quagul, observă ea.

Duf inspiră rapid şi exclamă:

— Quentin Herms nu e un prost. Ce naiba să caute în Quag? O mare prostie, după părerea mea.

Duf o privi emoţionat pe Morrigone şi faţa i se lăsă. Îşi ridică melonul pătat, scoţând la iveală un mănunchi gros de păr murdar ce dădea spre gri, şi păru complet ruşinat.

— Îmi cer scuze pentru limbaj, ăăă… femele, termină el stânjenit.

Morrigone continuă să mă fixeze, aparent aşteptându-mi răspunsul la comentariu.

— Să intri în Quag înseamnă moarte, i-am replicat.

Zicând asta, m-am gândit la faţa lui Quentin când tocmai intra în Quag.

Ea dădu din cap, dar nu păru convinsă de afirmaţia mea, ceea ce mă mira.

— Deci nu te-ai aventurat niciodată în preajma Quagului? întrebă ea.

N-am spus nimic preţ de o fărâmă, pentru că nu aveam nicio problemă cu minciuna, dar nu-mi plăcea să-mi folosesc acest talent când nu era nevoie. N-avea nimic de-a face cu morala, ci doar cu dorinţa de a nu fi prinsă.

— Niciodată suficient de aproape încât să fiu atacată de vreo bestie care pândeşte pe acolo.

— Dar colegul meu Jurik Krone m-a informat că erai chiar la marginea Quagului la prima lumină, zise Morrigone.

— Am auzit ţipete şi am văzut câinii de atac şi membrii Consiliului. I-am urmat din curiozitate şi ca să văd dacă îi pot ajuta cumva în ceea ce făceau. Înainte să-mi dau seama, eram lângă Quag.

— Şi i-ai spus lui Krone că n-ai văzut nimic, pe nimeni?

— Pentru că nu am văzut, am minţit eu. Acum ştiu că pe Quentin îl urmăreau, dar tot nu înţeleg de ce.

Îmi doream ca Morrigone să continue să vorbească. Aş fi putut să aflu ceva important – aşa că i-am spus:

— De ce îl urmăreau de fapt?

— Bună întrebare, Vega. Din păcate, nu pot să răspund la ea.

— Nu poţi sau nu vrei? am zis eu, înainte să îmi dau seama că o făcusem.

Duf şi Delph îşi ţinură respiraţia şi am crezut că l-am auzit pe Delph şuierând un avertisment spre mine. Morrigone nu răspunse, în schimb, făcu un semn din mână. Am auzit imediat trosnetul roţilor trăsurii. Bogle aduse din nou slepii şi trăsura.

Morrigone nu se urcă de îndată. Mă cercetă cu privirea.

— Îţi mulţumesc, Vega Jane, spuse ea, folosindu-mi numele întreg, aşa cum o făcea Delph în mod obişnuit.

— Îmi pare rău că nu am putut fi de ajutor.

— Ai fost de mai mult ajutor decât crezi.

Un zâmbet dulce-amar îi însoţi această frază, care din nu ştiu ce motiv îmi făcu stomacul să o ia razna. Apoi dispăru în trăsură. În mai puţin de o fărâmă, aceasta se făcu nevăzută.

— La naiba! exclamă Duf.

Eram întru totul de acord.

OCTO

Înăuntrul unei cărţi

Când m-am întors spre Delph, acesta dispăruse. L-am privit pe Duf, care rămăsese încremenit, holbându-se la locul unde se aflase trăsura.

— Unde a plecat Delph? l-am întrebat eu pe nerăsuflate.

Duf privi în jurul lui şi îşi scutură capul.

— La Moară, cel mai probabil.

— Şi ce fel de muncă face Delph pentru Morrigone de este plătit în monede? l-am întrebat.

Duf privi pământul, lovind o piatră cu cizma lui grea.

— Ridică lucruri grele, presupun. Delph este bun la genul acesta de treburi. Puternic precum creta, aşa este el.

— Mda, am răspuns eu, încercând să mă gândesc la ce făcea Delph de fapt pentru monede.

— Ce i s-a întâmplat lui Delph când avea şase sesiuni, Duf? mi-am continuat eu interogatoriul.

Îşi întoarse imediat privirea. Părea să se uite la tânărul slep, dar ştiam că nu asta făcea de fapt.

— Ai face bine să te duci la Hornuri, Vega. Dacă încă un Wug nu apare la ştampilarea mâinii, nu se ştie ce va face Domitar, prostul ăla nesuferit.

— Dar, Duf…

— Haide, pleacă de aici, Vega. S-au întâmplat destule. Las-o baltă.

Nu mai aşteptă răspunsul meu. Se îndepărtă pur şi simplu. Am rămas acolo o vreme, întrebându-mă ce să fac. Am aruncat câţiva bulgări de pământ înapoi în groapă. Poate că Delph plecase, dar mai aveam ceva timp înainte de Hornuri. M-am hotărât rapid.

Aveam să mă duc la bordeiul lui Quentin Herms.

Am privit spre cer ca să văd norii ce îl acopereau ca o

pătură. M-am gândit că ploile aveau să cadă în curând. Ploua des în acel timp al sesiunii. Când veneau, ploile rămâneau cu noi vreme îndelungată. Mi-l imaginam pe Quentin înaintând cu greu prin Quagul întunecat şi apoi simţind micile picături reci de umezeală căzând de deasupra. Dar poate că Quentin era mort deja. Poate că Quagul îşi confirmase reputaţia.

Am început să mă grăbesc, imaginându-mi că Domitar avea să fie cu ochii pe toţi cei care nu veneau la timp. M-am grăbit, gândindu-mă în acelaşi timp la Thomas Bogle şi la acea măreaţă trăsură albastră. M-am gândit la ce aş fi putut să îi zic lui Morrigone ca să o fac să creadă că îi spusesem ceva util. Era atât de deşteaptă, încât poate că tocmai ceea ce *nu* îi spusesem îi dăduse ceea ce avea nevoie.

Am încetinit. Peste alţi câţiva metri, aveam să ajung. M-am hotărât să mă apropii de bordei nu din faţă sau din spate, ci din partea dreaptă. Acolo eram mai ferită decât oriunde, cu tufişuri şi câţiva copaci aproape la fel de mari ca plopul meu. Un gard scund făcut din pietre adunate înconjura micuţul gazon de iarbă plină de buruieni ce alcătuia proprietatea lui Quentin. Am sărit peste gard şi am aterizat uşor în curte. Am auzit păsări în copaci şi mici creaturi agitându-se prin tufişuri. Dar nu roţi de trăsură.

Asta nu m-a făcut să fiu mai puţin suspicioasă. Sau speriată. Mi-am înghiţit însă frica şi am înaintat, rămânând cât de jos posibil. M-am gândit la ce s-ar fi putut întâmpla dacă aş fi fost găsită acolo. Ar fi crezut că sunt în cârdăşie cu Quentin. Orice lege ar fi încălcat el, ar fi crezut că eu îl ajutasem în asta. M-ar fi arestat şi pentru că intrasem în bordeiul lui. Aş fi fost trimisă la Valhall. Alţi Wugmorţi m-ar fi scuipat şi m-ar fi înjurat printre gratii în timp ce Nida şi shuckul negru ar fi privit.

Am mai sărit peste un zid scund şi m-am lipit la pământ. Chiar în faţa mea se afla bordeiul. Era făcut din piatră şi din lemn şi avea geamuri groase. Uşa din spate era la doar câţiva metri distanţă. Am fugit spre un geam lateral şi m-am uitat prin el. Era întuneric înăuntru, dar puteam să văd

dacă îmi lipeam ferm faţa de geam.

Bordeiul avea un singur etaj. De la acel geam puteam să văd aproape tot ce se afla în interior. Am trecut la un alt geam, despre care credeam că avea să îmi îngăduie să văd în singura cealaltă cameră de acolo. Acela era dormitorul lui Quentin, deşi în el se afla doar un pat, cu o pernă şi o pătură. M-am uitat şi nu am văzut haine. Şi nici vechea pereche de cizme pe care o purta mereu la Hornuri nu se mai afla acolo. De aceea presupunea Consiliul că el plănuise să plece. Îşi împachetase hainele. Un Wug nu făcea asta dacă era mâncat de un garm sau dacă suferea un Eveniment. Am încercat să-mi amintesc dacă Quentin ducea cu el o geantă când intrase în Quag, dar nu eram sigură. Îi văzusem, de fapt, doar faţa.

Am inspirat din nou adânc şi m-am îndreptat spre uşa din spate. Era încuiată. Asta nu era o surpriză. Am desfăcut lacătul cu micile mele unelte. Deveneam o infractoare de succes. Am deschis uşa şi am intrat, închizând-o în urma mea cât de încet posibil. Totuşi, păru să facă zgomotul unei crete izbindu-se de un zid. Tremuram toată şi mi-era ruşine că mi-e atât de frică.

M-am îndreptat, am inspirat din nou adânc şi m-am străduit să nu mai tremur. Stăteam în odaia principală a bordeiului lui Quentin. Aceasta funcţiona şi ca bibliotecă, întrucât pe un raft erau câteva cărţi. Mai era şi bucătărie, fiindcă în faţa şemineului atârna o oală înnegrită. Şi era şi locul în care mânca, întrucât exista o mică masă rotundă cu un singur scaun. Pe el se aflau o lingură, o furculiţă şi un cuţit de lemn pe o farfurie făcută din cositor. Totul era curat şi îngrijit, aşa cum fusese şi prietenul meu.

În timp ce ochii mi se obişnuiau cu lumina difuză din interior, m-am concentrat asupra primei cărţi. Nu erau atât de multe, dar chiar şi câteva cărţi erau mai multe decât posedau majoritatea Wugmorţilor.

Am ridicat cartea. Titlul era *Ingineria de-a lungul sesiunilor.* Am privit conţinutul paginilor, dar cuvintele şi desenele erau mult prea complicate pentru mintea mea firavă. Am mai scos o carte. Aceasta mă nedumerea. Era o

carte despre ceramică. Ştiam sigur că Quentin ura munca în ceramică. Eu făceam toate finisajele în ceramică la Hornuri tocmai din acest motiv. Deci, de ce ar fi avut o asemenea carte?

Am deschis-o. Primele pagini aveau, într-adevăr, de-a face cu ceramica şi am privit schiţele cu farfurii şi cu pahare în diferite culori şi stiluri. Dar, întorcând paginile, am descoperit altceva. O carte în interiorul cărţii. Pagina cu titlul mă făcu să mă cutremur: *Quagul: Povestea adevărată.*

Cartea din interior nu era tipărită. Era scrisă cu cerneală pe un pergament îngrijit. Am întors câteva pagini. Erau acolo cuvinte şi desene de mână precise, iar desenele erau cu adevărat înfricoşătoare. Unele conţineau creaturi pe care nu le mai văzusem niciodată. Toate păreau că te-ar fi mâncat, dacă ar fi avut ocazia. Unele făceau garmul să arate de-a dreptul adorabil.

M-am uitat să văd dacă numele autorului se afla undeva pe copertă, dar nu era. Însă cu siguranţă Quentin trebuia să fi scris cartea. Concluzia care se trăgea de aici era la fel de şocantă. Trebuia să mai fi fost în Quag înaintea momentului în care îl văzusem eu intrând. Şi se întorsese în viaţă.

Am scos cartea despre Quag din cealaltă şi am ascuns-o în buzunarul de la manta. Ceea ce se afla în acele pagini avea să-mi satisfacă nespusa curiozitate, dar nimic mai mult. Quentin Herms nu avea pe nimeni să lase în urmă. Era liber să îşi încerce norocul în Quag. Eu nu eram, chiar dacă aş fi reuşit să îmi adun curajul. Eu eram Vega Jane din Wormwood. Aveam să fiu mereu Vega Jane din Wormwood. La un moment dat, aveam să fiu şi eu dusă într-un mormânt umil dintr-o secţiune destul de comună a Terenului Sacru. Şi viaţa de aici avea să continue la fel cum o făcuse întotdeauna.

În momentul următor am auzit o cheie învârtindu-se în lacătul de la uşa din faţă a bordeiului. M-am ascuns în spatele unui dulap şi mi-am ţinut respiraţia. Cineva intrase în cameră şi am auzit uşa închizându-se. Au urmat apoi

paşi şi şoapte, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că erau mai mulţi Wugi în preajmă.

Apoi, vocea a devenit suficient de sonoră ca s-o pot recunoaşte şi m-am descurajat complet.

Era Jurik Krone.

NOVEM

Recompensa

Am încercat să mă prefac într-un ghem mic de carne în timp ce paşii lor răsunau pe podeaua din lemn.

— N-am găsit nimic folositor, spuse Krone. Nimic! Nu este posibil! Wugul ăsta nu era chiar atât de isteţ, nu-i aşa?

Nu puteam să aud clar cealaltă voce, dar ceea ce puteam discerne îmi părea vag cunoscut.

— Pe mine mă nedumereşte inelul, spuse Krone. Cum de-a ajuns înapoi aici? Ştiu că erau prieteni, prieteni apropiaţi… Dar de ce nu l-a lăsat blestematul de Virgil fiului său?

Vocea murmură altceva. Mă înnebunea faptul că nu auzeam ce se spunea sau cine o spunea. Şi de ce folosise Krone cuvântul *blestemat* ca să-l descrie pe bunicul?

— A intrat în Quag, asta o ştim, continuă Krone. Şi eu cred că Vega Jane ştie ceva despre asta. Erau apropiaţi. Au lucrat împreună. A fost acolo în acea lumină.

Cealaltă voce spuse ceva, pe un ton şi mai jos. Era de parcă celălalt Wug ştia că cineva îi ascultă. Apoi Krone rosti ceva care aproape îmi făcu inima să stea în loc.

— Am putea să le spunem că a fost un Eveniment, ca şi celelalte. Ca şi cel al lui Virgil.

A trebuit să mă opresc să nu sar şi să ţip: „Ce mama naibii vrei să spui cu asta?“

Dar nu am făcut-o. Eram paralizată.

Cealaltă voce murmură răspunsul, dar n-am putut să aud cuvintele.

Ştiam că era riscant, dar ştiam şi că trebuie să încerc. Luptându-mă cu membrele mele aparent amorţite, am înaintat uşor pe genunchi. Exista o mică oglindă pe

peretele îndepărtat. Dacă puteam să mă întind suficient încât să văd în ea reflexia lui Krone şi a celuilalt Wug…

Uşa se deschise şi se închise înainte ca eu să mai pot face un pas.

Renunţând la orice precauţii, am sărit în picioare şi am descoperit că încăperea era goală. Am fugit spre geamul de lângă uşa din faţă şi am privit afară. Trăsura albastră se făcea nevăzută pe după colţul unui gard.

Cum de n-auzisem tropăitul slepilor apropiindu-se de bordei? Sau întoarcerea roţilor huruind? Morrigone fusese în trăsură? Sau Thansius?

Dar autorul cuvintelor era neimportant în comparaţie cu cele auzite. Cuvintele îmi erau imprimate în creier. „Am putea să le spunem că a fost un Eveniment. Ca şi cel al lui Virgil.“

Asta însemna în mod clar că ideea de Eveniment era o minciună menită să acopere altceva. Dacă bunicul nu dispăruse în urma unui Eveniment, ce naiba se întâmplase cu el? Ei bine, Krone ştia. Şi, sunt sigură, şi Morrigone, şi restul Consiliului o ştiau. Distruseseră tot ceea ce crezusem, tot ceea ce fusesem învăţată. Asta mă făcea să mă întreb ce era Wormwoodul cu adevărat. Şi de ce ne aflam cu toţii acolo. Mă simţeam atât de ameţită, încât credeam că am să mă prăbuşesc. M-am relaxat respirând şi mi-am încetinit bătăile inimii. Nu aveam timp să fiu ameţită. Trebuia să plec de acolo.

Eram pe jumătate ieşită pe geam când uşa din faţă s-a deschis din nou. Nu m-am uitat în spate – pasul apăsat de cizmă îmi spunea că era Krone. N-a strigat, ceea ce însemna că nu mă văzuse. Încă.

Am alunecat pe burtă şi am lovit pământul cu putere. Am icnit fără să vreau.

— Cine este acolo? a tunat Krone.

Trecusem de zidul scund şi dispărusem din raza bordeiului probabil exact înainte ca el să ajungă la geam. Nu fugisem atât de rapid în toate sesiunile mele. Nu am încetinit decât cu douăzeci de metri înainte de intrarea în Hornuri, unde m-am întins în iarba înaltă, complet fără

respiraţie, cu mintea vuindu-mi din cauza celor tocmai auzite.

Câteva fărâme mai târziu, mi-am frecat mâna după ce Dis Fidus o ştampilase. Părea să fi îmbătrânit cu o sesiune de la dispariţia lui Quentin. Bărbia îmbătrânită îi tremura, făcând mănunchiul gri de păr de acolo să pară că ar pluti pe pielea lui bolnăvicioasă.

— Nu trebuie să întârzii, Vega. Ţi-am pus apă la staţie. Lumina asta, căldura este deja insuportabilă din cauza cuptoarelor.

I-am mulţumit şi m-am grăbit, frecându-mi în continuare cerneala de pe mână.

Cartea îmi atârna greu în buzunarul de la manta. Era stupid să o aduc acolo, dar nu avusesem timp să mă duc în altă parte. Unde s-o ascund ca să nu o găsească nimeni? Dar chiar dacă ştiam că trebuia să mă despart de ea, eram disperată să o citesc din scoarţă în scoarţă.

Mi-am pus mantaua cu cartea în ea în dulapul meu şi m-am asigurat că uşa este bine închisă. Mi-am pus şorţul, pantalonii de lucru şi cizmele grele înainte să intru în zona principală de lucru. Cu ochelarii atârnându-mi în jurul gâtului, mi-am pus mănuşile şi m-am holbat la uriaşa grămadă de lucruri nefinisate de lângă staţia mea de lucru. Ştiam că avea să fie o lumină lungă. Am sorbit apa rece pe care mi-o lăsase Dis Fidus şi mi-am început sarcinile, lucrând metodic, citind pergament după pergament de instrucţiuni şi apoi improvizând acolo unde instrucţiunile scrise mi-o permiteau. Am muncit din greu şi am încercat să rămân concentrată, în ciuda tuturor gândurilor care puseseră stăpânire pe mintea mea.

Înainte să-mi dau seama, Dis Fidus a sunat clopoţelul care ne spunea că venise timpul să plecăm.

Eram pe punctul să mă schimb din hainele de lucru când am fost chemaţi de urgenţă în sala principală de la Hornuri. Mi-am închis dulapul în grabă şi m-am zorit să ajung acolo.

Domitar a ieşit şi s-a înălţat în faţa noastră. Am aşteptat cu toţii în timp ce se plimba dintr-o parte în alta cu o

privire înfricoşată. Dis Fidus se agita în spatele lui. Într-un final, Domitar s-a apropiat suficient de mult cât să îi pot adulmeca apa de foc din respiraţie. Îmi puteam doar imagina cât de straşnic îl presase Consiliul. Şi, ştiindu-l pe Domitar aşa cum îl ştiam eu, era pe punctul să se răzbune pe noi pentru suferinţa îndurată. Astfel că am fost şocată de primele lui cuvinte.

— Consiliul a ordonat o recompensă, începu el.

Deşi eram cu toţii obosiţi în urma muncii noastre, asta reuşi să atragă atenţia tuturor…

— Cinci litri de apă de foc. Cinci sute de grame de iarbă de fumat.

Făcu o pauză pentru un efect maxim.

— Şi două mii de monede.

Întregul grup rămase cu gura căscată.

Nu aveam ce să fac cu apa de foc sau cu iarba de fumat, deşi presupun că aş fi putut să le dau la schimb pentru multe ouă, pâine, murături şi cutii de ceai. Dar două mii de monede reprezentau o mare avere, poate mai mult decât aş fi câştigat în restul sesiunilor mele la Hornuri. Putea să schimbe totul în viaţa mea. Şi a lui John.

Însă următoarele cuvinte ale lui Domitar mi-au zdrobit orice speranţă de a câştiga această avere.

— Această recompensă, ni s-a adresat el, va fi plătită oricui poate oferi Consiliului suficiente informaţii care să conducă la prinderea fugarului Quentin Herms. Sau i se vor plăti Wugmortului care îl prinde personal şi îl aduce înapoi pe Herms.

Fugarul Quentin Herms?

Îndreptându-mi privirea spre Domitar, am văzut că şi el se uita la mine.

— Două mii de monede, repetă el cu emfază. N-ar mai fi nevoie să lucraţi aici, desigur. Viaţa voastră ar fi una de relaxare.

Am privit în jurul meu, către masculi. Toţi aveau familii de întreţinut. Feţele le erau înnegrite, mâinile butucănoase şi spatele îndoit de la munca grea de acolo. O viaţă de relaxare? De neimaginat. Holbându-mă la feţele lor

înfometate, epuizate, mi-am dat seama că nu era de bine pentru Quentin.

— Am prefera să fie prins în viaţă, adăugă Domitar. Dacă nu este posibil, asta e. Dar vom avea nevoie de dovezi. Corpul, suficient de intact, va fi îndeajuns.

M-am întristat şi mi-am simţit buzele tremurând. Era practic o condamnare la moarte pentru bietul Quentin. Dacă riscase totul ca să evadeze, nu mi-l puteam imagina să nu lupte cu toate forţele ca să nu fie prins. Era mult mai simplu să-l înjunghii decât să-l prinzi viu. Am simţit lacrimile inundându-mi ochii, dar le-am şters cu mâna mea murdară.

Am privit din nou masculii din jurul meu. Acum vorbeau între ei cu voci joase. Mi-i puteam imagina pe toţi ducându-se acasă, găsindu-şi orice arme ar fi avut la îndemână şi îndreptându-se, după cinele lor sărăcăcioase, să-l vâneze pe Quentin şi să obţină monedele şi, cu asta, viaţa lor de relaxare. Probabil aveau să pornească în echipe, ca să-şi sporească şansele de succes.

— Asta-i tot. Puteţi pleca, spuse Domitar.

Toţi începuserăm să ne îndepărtăm, când Domitar mă opri.

— O fărâmă, Vega.

Aştepta ca restul muncitorilor să plece. Îl privi pe Dis Fidus, care tremura în continuare în spatele nostru.

— Lasă-ne, Fidus, comandă Domitar, iar micul Wug ţâşni din cameră. Apoi adăugă: Nu ţi-ar strica deloc cele două mii de monede, Vega. Ţie şi fratelui tău. Şi părinţilor tăi de la Îngrijire. Nu este deloc puţin. Şi ai duce o viaţă de relaxare.

— Dar atunci n-aş mai avea plăcerea de a te vedea pe tine la fiecare lumină, Domitar.

Ochii lui înguşti deveniră şi mai mici. Arătau ca două peşteri mici din care putea să ţâşnească ceva uimitor de slinos şi de periculos.

— Ai minte, dar uneori reuşeşti în mod spectaculos să nu o foloseşti.

— Un compliment ambivalent, am observat eu.

— Şi unul care te descrie perfect. Două mii de monede, Vega. Şi, aşa cum am spus, asta include informaţii care să ducă la prinderea lui Herms. Nu trebuie să îl prinzi chiar tu.

— Sau să-l ucid. După cum ai spus, şi acesta este un mod acceptabil de a încasa recompensa.

Ochii lui se deschiseră complet, dând la iveală pupile mai întunecate decât mi-aş fi închipuit.

— Ai dreptate. Asta am spus, pentru că asta a spus Consiliul.

Se dădu într-o parte, sugerând implicit că eram liberă să plec.

Când am trecut pe lângă el, m-a prins de umăr şi m-a tras spre el. Apoi mi-a şoptit la ureche:

— Ai multe de pierdut, Vega Jane. Mult mai multe decât crezi. Ajută-ne să-l găsim pe Quentin Herms.

Mi-a dat apoi drumul şi eu m-am grăbit să ies din încăpere, speriată cum nu mai fusesem de foarte multă vreme. Nici măcar în timpul atacului garmului. Cel puţin cu garmul, ştiai cum îţi poate face rău. Cu Domitar nu eram sigură. Ştiam doar că mi-era frică.

M-am oprit din alergat doar la aproape o milă de Hornuri.

Mi-a trecut prin minte când fugeam că recompensa era irelevantă pentru ceilalţi Wugi. Quentin intrase în Quag, ceea ce însemna că niciun alt Wug nu avea să îl găsească. Ideea recompensei fusese îndreptată spre mine. Îşi doreau informaţii despre Quentin şi credeau că eu le pot oferi.

Cu plămânii măriţi, cu mintea sărindu-mi de la un lucru groaznic la altul, mi-am dat seama dintr-odată că nu îmi schimbasem hainele de lucru. Şi, chiar mai teribil de-atât, îmi uitasem mantaua. Iar în manta era cartea pe care o găsisem despre Quag.

Simţeam că îmi vine să vomit.

Avea Domitar să îmi scotocească în dulap şi s-o găsească? Dacă o găsea, aş fi devenit şi eu o fugară? Avea să fie recompensa pentru înapoierea mea vie sau moartă de două mii de monede? De zece mii de monede?

Trebuia să recuperez cartea. Dar, dacă m-aş fi întors atunci, Domitar ar fi devenit suspicios.

Apoi, dintr-odată, aveam un plan, unul care schimba totul radical.

DECIM

O pereche de Jabbiţi

Era a treia secţiune a nopţii şi eu eram din nou în mişcare. Cerul de deasupra Wormwoodului nu era deloc senin. Nocul dispăruse. Picături de ploaie cădeau pe mine în timp ce mă zoream, cu capul plecat şi cu inima invadată de teamă. Se auzi un vuiet de-a lungul cerului, acesta se aprinse şi apoi urmă un tunet. Am îngheţat. Fiecare Wug văzuse suliţe de lumină pe cer înainte şi auzise apoi bubuiturile tunetului. Asta nu le făcea mai puţin înfricoşătoare. Dar ceva mă speria şi mai tare.

Nu fusesem niciodată la Hornuri noaptea. Nici măcar o singură dată. Acum nu aveam de ales. Trebuia să recuperez cartea înainte să fie descoperită în dulapul meu. Mă gândeam că poate o descoperiseră deja.

M-am oprit la circa douăzeci de metri de destinaţie şi am ridicat privirea. Hornurile se înălţau în întuneric ca un demon maiestuos, aşteptându-şi prada să se apropie suficient cât să aibă parte de o masă uşoară.

Ei bine, eram acolo.

Nu ştiam dacă noaptea clădirea era păzită. Dacă da, nu eram sigură ce aveam să fac. Să o iau la fugă, probabil. Ceea ce ştiam era că nu aveam să pătrund pe intrarea din faţă. Exista o uşă laterală în spatele unei grămezi de echipament vechi, ruginit, care probabil că se aflase acolo încă de când bunicul era de vârsta mea. Trecând pe lângă grămada de gunoi, îmi părea că fiecare crevasă ascunde câte un garm, un shuck sau chiar un amaroc. În timp ce lumina cerului suliţa şi tunetul răsuna din nou, vedeam o mie de ochi în acea grămadă de metal, toţi fixaţi asupra mea. Aşteptând.

Uşa era din lemn masiv, cu un lacăt străvechi din metal.

Mi-am introdus uneltele subţiri în gura lacătului şi mi-am făcut numărul de magie – uşa s-a deschis cu un clic. Am închis-o în spatele meu cât de încet puteam, mi-am umezit buzele, am inspirat adânc şi apoi mi-am scuturat capul de ameţeala care îl cuprinsese.

Mi-am folosit felinarul pentru că, dacă nu o făceam, m-aş fi lovit de ceva şi aş fi murit. Am înaintat încet, lipită de un perete şi privind înainte. Ascultând şi adulmecând aerul. Ştiam mirosul Hornurilor. Dacă ceva mirosea diferit, aveam de gând să fug.

Câteva fărâme mai târziu, am deschis uşa de la vestiar şi m-am strecurat înăuntru. Am pipăit fiecare dulap până am ajuns la al şaptelea, care îmi aparţinea. Nu existau lacăte adevărate pe dulapuri, doar încuietori simple, pentru că nimeni nu aducea ceva de valoare acolo. Cel puţin niciun Wug nu o făcuse până când eu nu lăsasem prosteşte acolo cartea care m-ar fi putut azvârli direct în Valhall. Am deschis încet uşa şi atunci m-am lăsat pradă emoţiilor.

Am lăsat felinarul să cadă şi aproape că am ţipat. Am rămas acolo, aplecată, încercând să nu vomit cina modestă de care avusesem parte la Loons. M-am întins şi am ridicat felinarul şi cartea. Cartea căzuse şi mă lovise pe braţ. Am reaprins felinarul şi am răsfoit paginile. Era toată acolo. Nu puteam crede cât noroc avusesem. Nu visasem că putea să fie atât de uşor.

Dar am încetat să mai cred asta când am auzit zgomotul. Norocul meu se transformase într-un dezastru.

Am pus cartea în buzunarul de la manta şi am redus flacăra felinarului la minimum ca să pot totuşi vedea măcar la un centimetru în faţa mea. Am rămas nemişcată, ascultând cât de concentrată puteam.

„În regulă, mi-am zis cu un fior involuntar, a fost sunetul a ceva mare şi rapid.“ Cunoşteam mai multe creaturi care scoteau astfel de sunete. Niciuna dintre ele nu ar fi trebuit totuşi să se afle în Hornuri. Niciodată.

După încă o fărâmă îngheţată, am ţâşnit pe holul vestiarului în direcţia opusă uşii pe care intrasem. Se dovedi a fi o idee bună, pentru că o fărâmă mai târziu uşa

se izbea de podea. Sunetul era în încăpere cu mine. Era mai clar acum. Nu era clip-clop-ul copitelor sau zgârieturile făcute de gheare pe lemn. Deci nu putea fi un frek, un garm sau un amaroc. Mai rămânea o singură creatură.

Mi-am scuturat capul nevenindu-mi a crede. Nu se putea. Dar, gândindu-mă la asta, sperând că mă înşelam, am auzit şuieratul. Şi inima mi s-a oprit preţ de două bătăi înainte să repornească.

Ni se spusese despre astfel de bestii scârboase la Învăţare. Nu-mi dorisem să întâlnesc una în carne şi oase.

Se mişcau extrem de rapid, mai rapid decât puteam eu să fug. Nu intrau în Wormwood propriu-zis şi aproape niciodată nu atacau Wugmorţi, pentru că de obicei găseau o pradă mai uşoară. Din câte ştiam eu, trei Wugi fuseseră ucişi de aceste bestii pentru că se aventuraseră prea aproape de Quag. Nu îmi doream să fiu eu cel de-al patrulea.

Am lovit uşa cu piciorul şi am ţâşnit pe ea de parcă aş fi fost propulsată dintr-o morta. Dar sunetele se apropiau şi mai tare. Când am ajuns din nou în sala principală, puteam s-o apuc în două direcţii. Stânga m-ar fi dus spre uşa laterală pe care intrasem.

Singura problema era că vedeam ochi în direcţia aceea. Ochi mari, care se holbau şi care erau fixaţi pe mine. Erau cam cinci sute, dacă aveam timp să număr, ceea ce nu era cazul. Frica mea cea mai mare se confirmase şi apoi se dublase.

Erau două exemplare.

Am luat-o la dreapta. Asta avea să mă ducă în sus pe scări. Era interzis să urci treptele. Oricui lucra la Hornuri şi încerca să urce scările i-ar fi fost tăiat capul de către Ladon-Tosh şi acesta avea să fie aruncat în cuptor împreună cu restul corpului. Dar Ladon-Tosh nu era acolo noaptea. Şi, chiar dacă ar fi fost, aş fi preferat să am de-a face cu el decât cu ceea ce venea după mine.

Am zburat pe scări, cu genunchii ridicându-se mai iute decât o făcuseră vreodată. Am ajuns la etaj şi am luat-o în

grabă la dreapta. Am privit în urma mea o dată şi am văzut numeroşii ochi la doar treizeci de metri în spatele meu. M-am convins să nu mă mai uit înapoi.

Cine naiba lăsase acele creaturi libere acolo?

Ceva îmi trecu prin minte în timp ce fugeam pe coridorul de la etaj. Acele creaturi păzeau Hornurile, însă doar noaptea. Asta era singura justificare. Putea fi singura explicaţie pentru care niciun Wug nu fusese atacat de ele în timpul luminii. Nu ţineai astfel de creaturi ca bestii de companie.

Şi asta însemna că cineva din Wormwood putea să facă ceea ce era de necrezut. Cineva le putea controla, deşi ni se spusese mereu că erau sălbatice, de necontrolat. Nici măcar Duf n-ar fi încercat să le dreseze.

Am ajuns la singura uşă de pe hol. Era exact la capătul lui şi era încuiată. Normal că era încuiată. De ce aş fi crezut că ar fi deschisă? Mi-am apucat uneltele din manta, cu degetele tremurându-mi atât de tare, că aproape le-am scăpat pe jos. Creaturile se apropiau cu ferocitate acum; sunau ca o cascadă în cădere. Şuierăturile tuturor acelor guri erau atât de înalte, că-mi simţeam creierul explodând de teroare. Se spunea că şuieratul era ultimul lucru pe care îl auzeai înainte să te atace.

În timp ce băgăm uneltele în lacăt şi lucram de zor, mă gândeam doar la John. La ce avea să facă fără mine.

Erau exact în spatele meu acum.

Şuieratul este ultimul lucru pe care îl auzi înainte să te atace.

Şuieratul este ultimul lucru pe care îl auzi înainte să te atace.

Nu ştiam dacă eram atât de curajoasă încât să stau cu spatele la atacul lor sau dacă eram cea mai mare laşă din întregul Wormwood. Când uneltele s-au întors şi uşa s-a deschis, am presupus că era vorba de curaj.

Am trântit uşa în spatele meu şi am închis-o. Mi-am trecut degetele pe deasupra lemnului, sperând că era suficient de gros. Am fost doborâtă la pământ de forţa cu care creaturile au izbit-o. Unul dintre colţi chiar a străpuns

scândurile şi aproape mi s-a înfipt în umăr, sfâşiindu-mi, din fericire, doar hainele. Am alunecat de-a lungul podelei şi m-am izbit de peretele îndepărtat, doborând ceva. Metale zăngăniră în jurul meu.

Am privit spre uşă şi aceasta a mai fost lovită o dată. Mai mulţi colţi au sfâşiat lemnul. În mai puţin de o fărâmă, unul dintre capete reuşi să treacă prin uşă. O pereche de ochi se holba la mine, la doar şase metri distanţă. Gaura era prea mică pentru restul corpului, dar fie avea să devină mai largă, fie uşa avea să fie doborâtă.

Am pipăit prin întunericul din jurul meu. Exact atunci am observat uşiţa din spatele obiectului mare de metal care căzuse. Uşa avea doar un metru înălţime şi mânerul era unul straniu. M-am uitat cu mai multă atenţie. Era o faţă, dar nu orice faţă. Era faţa unui Wug urlând, turnată în alamă.

Se mai auzi apoi o altă izbitură dinspre uşă. Am avut timp doar să privesc în spate în timp ce uşa masivă se prăbuşea în interior şi bestiile intrau prin deschizătură. Acum le puteam vedea pe amândouă în întregime. Mi-aş fi dorit să n-o pot face.

Jabbiţii erau şerpi masivi, dar cu o deosebire foarte importantă. Aveau cel puţin două sute cincizeci de capete crescând dintr-un corp de-a lungul lungimii sale. Şi toate capetele aveau colţi cu suficient venin încât o singură muşcătură să poată răpune o creta adultă. Unul dintre ele şuieră. Şi toate, chiar în acea fărâmă, se năpustiră către mine.

Erau precum o mie de coşmaruri amestecate într-un singur zid masiv şi şuierător de scârboşenie ucigaşă. Respiraţia le mirosea ca bălegarul pus pe foc. Acum nu mai speculam. Aveam nevoie de tot aerul de care dispuneam ca să pot fugi, însă mirosul fetid mă sufoca.

Am apucat mânerul cu faţa de Wug urlând, l-am întors şi m-am aruncat prin deschizătură, închizând uşa în spatele meu cu un şut. Dar nu simţeam uşurarea unui refugiu sigur. Acea uşă, micuţă şi subţire, nu avea nicio şansă să oprească matahale de neoprit precum Jabbiţii aflaţi pe

urma prăzii. Se spunea că nimic nu putea să-i oprească odată ce luau urma sângelui. M-am ridicat şi m-am îndepărtat de uşă. Mi-am scos micul pumnal pe care îl adusesem cu mine şi am aşteptat, cu inima bătându-mi, gâfâind.

Mi-am spus să nu plâng. Îmi promisesem să dau şi eu măcar o lovitură înainte să mă ucidă. Se spunea că nu se grăbeau în preajma prăzii. Auzisem şi zvonuri cum că era posibil ca otrava să nu ucidă, ci doar să paralizeze, permiţându-i victimei să rămână în viaţă până când era devorată aproape pe jumătate. Nimeni nu ştia sigur. Nimeni dintre cei care fuseseră vreodată atacaţi de un Jabbit nu supravieţuise ca să spună povestea.

M-am rugat la orice îmi venea în minte ca lucrurile să nu stea aşa. Ca otrava să fie cea care să mă ucidă. Nu doream să mă văd dispărând bucăţică cu bucăţică în gurile lor.

— La revedere, John, am zis eu printre două respiraţii chinuite. Te rog să nu mă uiţi.

Fiecare Wugmort avea un moment în care murea. Acela era cu siguranţă momentul meu.

Stăteam acolo, cu pieptul ridicându-se şi coborând, cu pumnalul meu amărât ţinut sus într-o poziţie ridicolă de apărare şi cu privirea spre uşa cea mică, aşteptând să se prăbuşească în interior cu moartea în spatele ei.

Dar mica uşă nu se prăbuşi. De cealaltă parte era linişte, dar tot nu m-am mişcat. Nu puteam să mă gândesc decât că Jabbiţii erau vicleni, poate aşteptând să îmi las garda jos înainte să atace. Raţiunea anulă rapid această idee. N-aveam cum să mă apăr împotriva lor. Trebuiau doar să doboare uşa ca să mă mănânce.

Trecu fărâmă după fărâmă şi nimic nu se întâmplă. Respiraţia începu să mi se liniştească şi pieptul încetă să îmi mai urce şi să coboare. Mi-am lăsat foarte încet cuţitul în jos, continuând să mă holbez la uşiţă. Am încercat din greu să aud ceva. Toate acele capete oribile cu colţi lovindu-se de fragila bucată de lemn. Şuierături care îţi făceau creierul să simtă că luase foc. Dar nu se auzi nimic. Era de parcă sunetul de afară nu putea fi auzit în acea

încăpere.

Mi-am pus cuţitul într-o parte. Îmi scăpasem felinarul undeva în spate, de cealaltă parte a uşii. N-aveam de gând să încerc să îl recuperez. Şi totuşi, din vreun motiv oarecare, acolo nu era complet întuneric. Puteam discerne lucruri, aşa că m-am întors încet în toate direcţiile. Pentru că uşa era mică, mă aşteptasem ca încăperea să fie la fel. Dar nu era. Era o cavernă vastă cu pereţii din piatră, în aparenţă mai mare chiar decât Hornurile. Nici măcar nu puteam vedea tavanul, atât de înaltă era. Şi apoi privirea mi s-a fixat pe peretele din partea opusă mie.

Pe el era un desen. Am inspirat rapid când am văzut ce era – trei cârlige unite într-unul singur. Acelaşi desen de pe mâna bunicului meu şi de pe inelul lui găsit în bordeiul lui Quentin Herms.

Am uitat de cele trei cârlige în timp ce mă holbam la ceilalţi pereţi. Deodată se treziseră la viaţă, însufleţiţi de diferite lumini şi sunete. Am sărit în spate când am văzut un slep zburător cu un călăreţ în spatele său, plutind în aer de-a lungul pietrei. Călăreţul aruncă o suliţă şi urmă o explozie atât de asurzitoare şi de reală, că mi-am acoperit urechile şi m-am aruncat la podea. Un milion de imagini păreau să apară de-a lungul pietrei în timp ce eu priveam uluită, cu ochii incapabili să ţină pasul cu ele. Era ca şi cum aş fi privit o mare bătălie desfăşurându-se în faţa mea. Urlete şi gemete şi bocete se amestecau cu izbucniri de lumină şi cu sunete şi cu viziuni de lovituri şi de corpuri prăbuşindu-se. Şi apoi imaginile dispărură şi altceva le luă locul. Şi acel ceva era şi mai înfricoşător.

Era sânge. Sânge care arăta de parcă tocmai ar fi fost vărsat. Privind, am văzut că începuse să se scurgă pe pereţii cavernei.

Dacă aş fi avut suficientă forţă în plămâni, aş fi strigat. Dar din gură nu-mi ieşi decât un geamăt slab, demn de milă.

Apoi se mai auzi un sunet care îmi împinse gândurile panicate într-o direcţie cu totul nouă: un urlet aproape asurzitor.

M-am întors spre dreapta. Acolo unde înainte fusese un zid solid, era acum deschiderea unui tunel lung. Ceva duduia înspre mine, dar nu puteam să-mi dau seama încă ce era. Auzeam doar sunetul. Am rămas înţepenită, încercând să mă hotărăsc dacă să-mi încerc norocul cu Jabbiţii de afară sau să rămân acolo. Un moment mai târziu, nu mai aveam nicio decizie de luat.

Un perete de sânge explodă din tunel şi mă cuprinse.

Am reuşit să mă întorc cu faţa la tunel, acolo unde mă împingea sângele. În faţa mea, tunelul se termina. Eram împinsă spre un perete abrupt şi m-am gândit că aveam să fiu zdrobită de el şi că am să mor instantaneu. Zgomotul deveni atât de puternic, că abia mai reuşeam să gândesc. Şi, deodată, am văzut de ce. Sângele cobora în cascadă la capătul tunelului. Pur şi simplu cădea. Cât de departe nu puteam să fiu sigură, dar, dacă acel zgomot pe care îl auzeam era vreo indicaţie, sângele cădea foarte, foarte departe. Şi eu eram pe punctul să cad peste acea margine.

Am încercat să înot contra curentului. Asta se dovedi întru totul inutil. Curentul era mult prea puternic. Eram la poate cincizeci de metri de margine, unde ceaţa roşie se ridica din abis, când am văzut ceva suspendat de-a lungul capătului tunelului. Nu ştiam ce era. Dar bănuiam ce putea să fie. Calea mea de scăpare din acel coşmar. Singura mea cale de scăpare, de fapt.

Dacă o ratam, aveam să mor. Dar, dacă nu încercam, aveam să mor cu siguranţă. Exista o muchie de piatră la stânga, exact sub obiectul suspendat şi chiar înainte de cădere.

Mi-am sincronizat săritura cât de bine am putut. N-aveam să mă bucur de o a doua şansă. Am sărit, împingând din picioare spre bucata de piatră, cu braţele şi degetele întinzându-se cât de mult posibil. Dar rapid mi-am dat seama că asta n-avea să fie suficient. Nu împinsesem îndeajuns de tare şi nu sărisem destul de sus. Am dat din picioare de parcă aş fi înotat şi mi-am orientat umărul stâng mai jos şi pe cel drept mai sus. M-am întins până am simţit că mâna îmi ieşise din găvanul ei. Abisul părea să

urle spre mine. Am auzit sângele izbindu-se de ceea ce bănuiam că erau mase de stânci aflate la fund.

Mâna mi se strânse în jurul a ceea ce se dovedi a fi un lanţ. Zalele erau mici şi strălucitoare şi la început mi-a fost teamă că nu avea să fie suficient de puternic încât să mă ţină. Era. Dar pentru mai puţin de o fărâmă.

Am căzut, urlând, în acel abis îngrozitor. Şi, când credeam că situaţia nu avea cum să devină mai înfricoşătoare, am simţit ceva cu adevărat oribil. Lanţul s-a strâns în jurul meu, za după za, până când am rămas complet imobilă. Acum nu aveam nici măcar şansa să încerc să înot, chiar dacă aş fi supravieţuit căzăturii. Mi-am închis ochii şi am aşteptat finalul.

UNDECIM

Lanţul lui Destin

Am căzut multă vreme. Nu cred că mi-am deschis ochii până jos. Dar, în mintea mea, puteam să văd lucruri în râul însângerat pe măsură ce treceam pe lângă ele. Feţe ieşite din adâncimile întunecate ca să se uite la mine preţ de un moment.

Bunicul meu, Virgil Jane. S-a ridicat şi s-a holbat la mine cu ochii trişti, goi. Gura i s-a mişcat. Şi-a ridicat mâna şi mi-a arătat urma de pe dosul ei, geamăna celei de pe inel. Îmi spunea ceva, ceva ce am încercat din greu să aud, dar care apoi a dispărut.

Mai multe figuri au trecut pe lângă mine în timp ce îmi continuam căderea. Thansius. Morrigone. Jurik Krone râzând şi arătând spre mine. Îmi striga ceva ce îmi suna cam ca: „Pedeapsa ta, Vega Jane. Pieirea ta“. Apoi l-am văzut pe Roman Picus cu ceasul lui mare, de bronz, şi pe Domitar sorbind apă de foc. Apoi a urmat John, arătând pierdut, urmat de tatăl meu, întinzându-şi mâinile spre mine. Şi, într-un final, mama, cu o privire de implorare văzându-şi singura fiică prăbuşindu-se spre moarte. Apoi au dispărut cu toţii. Sângele învolburat s-a strâns şi mai mult în jurul meu, precum mâinile unui uriaş.

Mi-am deschis ochii. Îmi doream să văd ce urmează. Îmi doream să înfrunt moartea cu puţinul curaj care îmi rămăsese. M-am lovit uşor de fund. A fost cumva liniştitor, ca o cădere în braţele mamei mele. Nu mai era înfricoşător.

Am rămas întinsă pentru că, ei bine, nu puteam să mă mişc. Lanţul era în continuare strâns în jurul meu. Mi-am ţinut respiraţia cât de mult am putut, pentru a nu înghiţi sângele. Dar, într-un final, a trebuit să respir. Mă aşteptam

ca lichidul fetid să îmi inunde gura şi plămânii pentru a-i umple ca două găleţi. Mi-am închis ochii să nu văd.

Câteva respiraţii adânci mai târziu, mi-am dat seama că nu aveam sânge în gură. Mi-am deschis puţin ochii, gândindu-mă că, dacă moartea era într-adevăr înfricoşătoare, aveam să văd doar o bucăţică din ea la început.

Mi-am ridicat privirea. Nocul se holba direct la mine.

Am clipit şi am scuturat din cap. Am privit spre stânga şi am văzut un copac. Apoi spre dreapta şi am văzut un tufiş ţepos. Am inspirat şi am simţit mirosul ierbii. Dar eram înăuntru, nu afară, nu-i aşa?

Atunci, aproape că am ţipat.

Lanţul se desfăcea singur din jurul meu. L-am privit dându-mi drumul şi apoi încolăcindu-se ordonat lângă mine, ca un şarpe. Respirând cu greu, m-am ridicat încet şi mi-am verificat braţele şi umerii să văd dacă sunt rănită. Nu am găsit nimic, deşi aveam dureri. Nu eram nici măcar udă. Nu era nicio urmă de sânge pe mine. Şi, holbându-mă înainte, am exclamat de uimire.

Hornurile se uitau şi ele la mine, dar la douăzeci de metri în faţă.

Cum ajunsesem de la căderea în abis, gata să mă înec, să mă aflu afară şi departe de unde fusesem? La început m-am gândit că visasem totul. Dar visezi la tine în pat. Eu eram întinsă la pământ!

M-am gândit că poate nu fusesem deloc la Hornuri. Dar fusesem. Lanţul era dovada.

Şi, căutând în buzunarul de la manta, am scos cartea care fusese cu siguranţă în dulapul meu de la Hornuri. *Fusesem* acolo. Jabbiţii mă urmăriseră. Descoperisem o cavernă uriaşă, unde pe pereţi fusese proiectată o luptă imensă, împreună cu simbolul celor trei cârlige unite. Fusesem lovită de un perete de sânge şi aruncată peste marginea unei cascade de sânge spre o moarte sigură. Şi, în căderea mea, văzusem imagini de Wugi vii, morţi şi aproape morţi.

Iar acum eram afară şi hainele nu îmi erau nici măcar

ude.

Cred că nici măcar mintea impresionantă a fratelui meu nu şi-ar fi putut imagina aşa ceva. Trebuia să nu mă mai gândesc la aceste evenimente măcar câteva fărâme – m-am ridicat, m-am aplecat într-o parte şi am vomitat. Genunchii îmi tremurau, dar m-am îndreptat şi am privit spre lanţul încolăcit. Îmi era teamă să îl ating, dar am întins totuşi un deget temător.

Am continuat să mă întind spre el până când degetul a mângâiat una dintre zale. Era caldă la atingere, deşi metalul ar fi trebuit să fie rece. Am apucat aceeaşi za între două degete şi am ridicat-o. Lanţul se descolăcea pe măsură ce îl ridicam. Era lung. În lumina Nocului, părea să pulseze, chiar să strălucească, de parcă ar fi avut o inimă, ceea ce desigur nu putea să aibă. L-am privit mai de aproape şi am văzut că avea litere imprimate pe zale. Împreună alcătuiau cuvântul D-E-S-T-I-N.

Destin? Habar nu aveam ce însemna asta.

Am lăsat lanţul să cadă şi s-a încolăcit de îndată la loc. Dar problema era că nu scosese niciun sunet. Ştiam că, atunci când metalul atingea metal, făcea un zgomot. Dar se pare că nu şi Destin.

Am făcut un pas lung dinspre el şi s-a întâmplat cel mai uimitor lucru. Lanţul s-a mişcat odată cu mine. S-a desfăşurat şi s-a tras de-a lungul pământului până când a ajuns la doar un centimetru de piciorul meu. Nu ştiam ce să cred despre asta. Era atât de imposibil de imaginat, că mintea mea refuza pur şi simplu să încerce să înţeleagă. M-am hotărât să mă concentrez asupra problemei celei mai urgente. Mi-am băgat mâna în buzunar şi am scos cartea. O carte era ceva real, solid. Puteam să înţeleg o carte. Dar, tocmai fiindcă o carte era ceva real şi solid, putea să fie şi descoperită. M-am gândit ce să fac.

Trebuia să o ascund, dar unde? Am început să merg. M-am gândit că asta m-ar putea ajuta să gândesc mai bine, dar voiam şi să mă îndepărtez serios de Hornuri şi de afurisiţii de Jabbiţi.

Umblasem poate o milă întreagă, cu lanţul misterios

târându-se după mine, când o idee îmi veni în mintea obosită.

Casa celor doi Delphia.

Am început să fug şi am observat doar o fărâmă mai târziu că lanţul zbura alături de mine. Efectiv zbura, întins, ca un băţ lung. Eram atât de uimită, încât m-am oprit, rămasă fără respiraţie. Lanţul s-a oprit şi el lângă mine şi, preţ de un moment, a plutit, înainte să cadă la pământ şi să se încolăcească din nou.

Respirând greu în continuare, m-am holbat la el. Am făcut un pas în faţă. S-a ridicat, pregătit să îşi ia zborul. Am mai făcut un pas în faţă şi apoi un al treilea. Am început să fug. S-a ridicat de îndată complet de la pământ, a luat din nou forma unui băţ şi a început să zboare chiar lângă mine.

M-am oprit şi s-a oprit şi el. Era ca şi cum aş fi avut o pasăre drept animal de companie.

Am privit din nou în faţa mea şi apoi înapoi către lanţ. Acesta plutea. Deşi mă oprisem, părea să îmi simtă nehotărârea. Avea oare şi creier pe lângă o inimă caldă?

Nu ştiu ce m-a determinat să o fac, dar am întins mâna, am apucat lanţul, mi l-am strâns în jurul brâului, am făcut un nod din zale ca să nu îl pierd şi am început să alerg. Şi atunci s-a întâmplat. M-am ridicat de la pământ poate şase metri şi am zburat drept în faţă. Nu mi-am dat seama că ţipam până când nu m-am înecat din cauză că înghiţisem o insectă. Braţele şi picioarele fluturau în jurul meu în timp ce priveam în jos. Fusese o greşeală… partea cu privitul în jos. Am plonjat în faţă şi am căzut direct la pământ, rostogolindu-mă dureros până când m-am oprit ca un morman frânt de carne şi oase.

Am rămas complet nemişcată. Nu pentru că-mi era teamă, ci fiindcă am crezut că murisem. Am simţit lanţul desfăcându-se din jurul meu. Apoi s-a încolăcit din nou lângă mine. M-am rostogolit şi mi-am verificat oasele şi dacă nu-mi curgea cumva sânge din rănile de pe corp. Totul părea să fie la locul său, eram doar plină de vânătăi.

M-am uitat spre lanţ. Părea remarcabil de calm după ce tocmai mă prăvălise la pământ. M-am ridicat pe picioarele mele nesigure şi, de îndată, lanţul s-a ridicat şi el lângă mine. Am început să umblu şi m-a urmărit pas cu pas. Mi-era teamă să mi-l pun din nou în jurul brâului. Mi-era frică chiar să-l şi ating. Aşa că am mers doar, păstrând distanţa. Ei bine, nu puteam propriu-zis să fac asta. De fiecare dată când mă îndepărtam, venea lângă mine. Într-un final, am început pur şi simplu să merg drept în faţă şi el a plutit lângă mine.

Doar o milă mai târziu, am trecut de ultimul colţ şi am văzut bordeiul lui Delph. Am privit ţarcurile împărţite şi padocurile cu garduri. Silueta mare a cretei mă privea ameninţător din colţul îndepărtat al micului său ţarc. Tânărul slep dormea în picioare, sprijinit de scândurile erodate de vreme ale căminului său.

Adarul era ghemuit într-un colţ, cu piciorul în continuare legat cu lanţul fixat de ţăruşul din pământ. Aripile lui mari erau îndreptate spre pământ şi părea să doarmă în coconul propriului trup. Câinele whist nu se zărea nicăieri. Speram să fie în casă cu cei doi Delphia. Whiştii puteau face un zgomot teribil dacă erau deranjaţi.

Am scos cartea din buzunar şi am privit în jur. Aveam nevoie de un loc în care să o pun. Răspunsul mi s-a oferit când am privit spre adâncitura din micul deal. La intrare se afla un felinar vechi, pe care l-am aprins cu un chibrit din cutia de lângă el.

Înăuntru se afla o colecţie foarte stranie de lucruri: maldăre mari de păsări moarte, sărate şi jupuite de piele, şi de creaturi mici despre care bănuiam că sunt hrana bestiilor. Pielea enormă a unui garm atârna pe unul dintre pereţi. Am privit-o îndelung.

Pe un trunchi mare erau aliniate cranii de animale, cel al unei crete şi ceea ce părea să fie craniul unui amaroc. Colţii de sus îi erau la fel lungi precum braţul meu. Pe un raft stătea o linie de cutii metalice vechi. Am căutat prin ele până am găsit una goală. Am strecurat cartea înăuntru şi am închis cutia bine. Am apucat o lopată care era

sprijinită de perete afară şi am revenit înăuntru.

Am săpat o groapă în spatele unui pin mare şi am pus cutia în groapă. Am acoperit-o din nou şi am împrăştiat ace de pin pe pământ.

Creta începea să se agite în ţarcul ei şi aripile adarului erau acum deschise, în timp ce animalul se holba la mine. Era uşor neliniştitor. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca acea creatură să înceapă să îmi vorbească.

M-am grăbit pe cărarea de pământ şi am trecut din nou de colţ. Mă hotărâsem să îmi mai leg încă o dată lanţul în jurul brâului, în caz că dădeam de cineva pe drum. Nu ştiam cum aş fi putut să explic lanţul zburător de lângă mine. Acum, că scăpasem de carte, mă simţeam şi uşurată, şi îngrijorată. Cel puţin nimeni nu putea să mi-o ia, dar eram şi disperată să o citesc. Doream să ştiu până la ultimul detaliu tot ce adunase Quentin Herms despre Quag. Mi-am spus că am să mă întorc de îndată ce era cu putinţă, să o dezgrop şi să o citesc din scoarţă în scoarţă.

Am ajuns la copac şi am urcat în el. Instalându-mă pe scândurile mele, am început să mă gândesc la diverse lucruri. Mi-am ridicat cămaşa şi mânecile şi pantalonii de lucru şi am privit din nou harta. Urmele erau în continuare proaspete şi clare. Din hartă îmi puteam da seama că orice drum prin Quag ar fi fost lung şi dificil. Era vast, iar terenul era aspru. Eram norocoasă, m-am gândit, că nu aveam să încerc niciodată să fac acea călătorie. Dar, de îndată ce veni acest gând, mă cuprinse şi o depresie precum năvodul unui vânător Wug înainte să ucidă.

În timp ce îmi trăgeam cămaşa şi pantalonii înapoi la locul lor, am simţit ceva strângându-mă de talie. Lanţul se mişca.

Am sărit şi am încercat să îl scot. Era de neclintit. Am continuat să încerc, cu degetele înfigându-mi-se dureros în piele. Pur şi simplu mi se strângea tot mai tare în jurul brâului. Duf îmi spusese că aşa procedau şerpii. Te strângeau până când rămâneai fără viaţă.

Dintr-odată, nu m-am mai panicat. Inima a încetat să-mi mai bată repede. Respiraţia mi-a revenit la normal. Lanţul

încetase să mă strângă şi devenise moale. Nu îmi venea să cred, dar, ei bine, cred că pur şi simplu… mă îmbrăţişase. O îmbrăţişare de îmbărbătare!

Mi l-am dat jos, apoi l-am ridicat. Era foarte cald şi mă simţeam bine ţinându-l între degete. M-am dus la marginea scândurilor mele şi am privit în jos. Era mult până jos, cam douăzeci de metri. Am privit lanţul şi apoi în jurul meu, ca să mă asigur că nimeni nu mă priveşte. Nu am gândit mai departe nici măcar o fărâmă. În ciuda celor întâmplate cu ultima ocazie, cumva aveam încă încredere. Nu avea să mă dezamăgească.

Şi am sărit.

M-am îndreptat spre pământ, acesta apropiindu-se de mine mult prea repede. La jumătatea distanţei, lanţul s-a înfăşurat strâns în jurul taliei mele şi am aterizat uşor, cu călcâiele cizmelor abia atingând pământul. Lanţul era în continuare cald şi zalele se mişcau uşor în jurul brâului meu.

Mi-am ridicat cămaşa şi am acoperit lanţul cu ea, apoi am inspirat adânc şi am gândit imposibilul. Era posibil să nu mai scot niciodată lanţul. Am privit în jurul meu. Ştiam că nu trebuia să o fac, dar, pe de altă parte, cum să nu o fac? Eram acum mai aproape de cincisprezece sesiuni decât de paisprezece. Eram o femelă. Eram independentă, încăpăţânată şi îndărătnică şi probabil multe alte lucruri de care încă nu-mi dădeam seama sau despre care nu ştiam destule cuvinte ca să le descriu cu precizie. De asemenea, niciodată în viaţa mea nu avusesem foarte multe lucruri. Dar acum aveam acest lanţ. Aşa că trebuia să fac ceea ce eram pe cale să fac.

Am început să fug cât de tare puteam şi am descoperit că eram uşoară şi agilă pe picioare chiar şi cu cizmele grele pe care le purtam. După douăzeci de metri, am sărit în aer. Lanţul m-a strâns cu putere şi m-am înălţat drept în sus. Mi-am plecat capul şi umerii uşor în faţă şi m-am stabilizat într-o poziţie orizontală. Cu capul în sus, braţele în lateral şi picioarele împreunate, eram ca un proiectil metalic ieşit dintr-o morta.

Am zburat pe deasupra copacilor şi a câmpului deschis. Respiraţia îmi era iute, iar părul întins pe spate de vânt. Am trecut de o pasăre şi am speriat creatura atât de tare, că a început să cadă spre pământ fără control câţiva metri înainte să se redreseze. Nu mă simţisem niciodată în viaţa mea atât de liberă. Până în acel moment, viaţa mea fusese doar Wormwood. Fusesem înlănţuită la pământ, incapabilă să mă înalţ.

Până în acel moment.

Panorama satului se întindea sub mine. Părea mic, neimportant, în timp ce înainte păruse de-a dreptul enorm în viaţa mea.

Iar în jurul Wormwoodului, ca un zid exterior mare, era Quagul. Am luat-o la stânga şi am făcut încet un cerc în aer. Astfel puteam să văd Quagul într-o singură tură. Era imens în comparaţie cu Wormwood. Dar ceea ce nu puteam să văd, nici de la acea înălţime, era ceea ce se afla de cealaltă parte a Quagului.

Am zburat o lungă vreme şi apoi am aterizat. Cerul se lumina şi m-am gândit că era aproape prima secţiune a luminii. Trebuia să-l duc pe John la Învăţare şi apoi să mă îndrept spre Hornuri. Am zburat spre Wormwood, am aterizat cam la un sfert de milă de Loons şi am mers rapid restul drumului. Când am reintrat efectiv în Wormwood, am avut parte de un şoc.

Pietrele cubice, care erau de obicei goale la acel moment al luminii, erau pline de Wugi care vorbeau şi se plimbau în grupuri mari. L-am oprit pe unul dintre ei, Herman Helvet, care avea un magazin drăguţ de dulciuri şi care vindea lucruri pe care n-aş fi putut vreodată să mi le permit. Era înalt şi ciolănos, cu o voce la fel de impunătoare precum trupul său.

— Unde merge toată lumea? l-am întrebat nedumerită.

— Întâlnire la Clopotniţă. Convocată special, mi-a zis el pe nerăsuflate. Abia acum cincisprezece fărâme a venit anunţul. A scos Wugii din paturile lor, asta pot să ţi-o spun. M-au speriat de era să ajung direct pe Terenul Sacru când mi-au bătut la uşă.

— Întâlnire specială convocată de cine? l-am întrebat eu.

— De Consiliu. Thansius. Morrigone. Toţi, presupun.

— Pentru ce este întâlnirea?

— Ei bine, nu vom afla până nu ajungem, nu crezi, Vega? Acum trebuie să plec.

S-a grăbit să se alăture unei mulţimi ce părea să fie întregul Wormwood ieşind şuvoi din sat.

Atunci m-a lovit un gând.

John!

M-am grăbit spre Loons şi l-am găsit pe bietul meu frate stând în faţa bordeiului, arătând speriat şi pierdut.

Când m-a văzut, a ţâşnit spre mine şi m-a apucat de mână, strângând-o tare.

— Unde ai fost? m-a întrebat cu o voce atât de rănită, încât mi-am simţit inima zdrobindu-se pe loc.

— Eu… m-am trezit devreme şi m-am dus la o plimbare. Deci, o întâlnire specială? am întrebat rapid, dorind să schimb subiectul astfel încât imaginea zdrobită de pe faţa lui John să dispară.

— La Clopotniţă, a spus el, cu faţa plină acum de nelinişte.

— Cred că ar fi bine să pornim şi noi, atunci, am zis eu.

Multe motive pentru această întâlnire specială mi-au trecut prin minte în timp ce mergeam. Însă niciunul dintre ele nu avea să se dovedească a fi cel corect.

DUODECIM

Posibilitatea imposibilă

Îi spuneam locului Clopotniţă pentru că avea una. Eu şi cu John mergeam rar la Clopotniţă. Înainte ca bunicul să sufere Evenimentul şi ca mama şi tata să fie duşi la Îngrijire, familia noastră mergea acolo la fiecare şapte lumini şi îl asculta pe Ezekiel Predicatorul, mereu strălucitor în tunica lui orbitor de albă. Nu era obligatoriu ca Wugmorţii să meargă la Clopotniţă, dar majoritatea se duceau. Poate pur şi simplu ca să vadă frumuseţea Clopotniţei şi să asculte glasul lui Ezekiel, care suna ca vântul trecând printre copaci, cu tunete ocazionale, atunci când dorea să sublinieze o idee cu forţa unui ciocan făcând pentru întâia oară cunoştinţă cu un cui.

Când am ajuns în afara Clopotniţei, trăsura lui Thansius era acolo. Ne-am grăbit s-o ocolim şi să intrăm. Nu mai văzusem Clopotniţa atât de plină. În timp ce ne aşezam în spate, am privit în jurul meu. Tavanul era înalt şi traversat de bârne din lemn înnegrit, noduros. Geamurile erau înalte de zece metri, de ambele părţi ale structurii. Am numărat cel puţin douăzeci de culori pe fiecare dintre ele, mai multe decât aveam eu de ales la Hornuri pentru finisaje. Pe ele erau pictate figuri de Wugi, toţi arătând de-a dreptul pioşi. Şi mai erau reprezentate şi bestii, probabil ca să prezinte răul ce ne înconjura. Am tremurat când am văzut că un Jabbit ocupa aproape întreaga lungime a unui geam. Holbându-mă la el, nu puteam să nu mă gândesc că era mult mai oribil în realitate decât recreat în sticlă şi culori şi pus pe un zid.

În faţa Clopotniţei exista un altar înalt, cu un pupitru din lemn cioplit în centrul său. În spatele pupitrului, sprijinită de zid, era o faţă sculptată în piatra peretelui. Era Alvis

Alcumus, despre care se spunea că fondase Wormwood. Dar, dacă fondase locul, însemna că venise de altundeva. Am menţionat asta o dată la Învăţare şi am crezut că învăţătoarea avea să mă trimită la Îngrijire.

Îi vedeam pe Thansius şi pe Morrigone aşezaţi lângă strană. Privind în jurul meu, mi se părea că tot Wormwoodul se afla acolo, chiar şi Delph şi Duf, în spate şi în dreapta. Chiar şi cei condamnaţi la Valhall erau acolo, cu mâinile legate cu corzi groase din piele şi cu scundul Nida stând lângă ei, din fericire fără marele shuck.

Predicatorul ieşi din spatele materialului brodat, la finisarea căruia contribuisem chiar eu la Hornuri.

Ezekiel nu era nici înalt, nici scund. Nu era lat în umeri precum Thansius. Nu avea braţe mari şi umeri ca ai Dactililor şi nu exista niciun motiv ca să le aibă astfel. Eram sigură că avea un creier impresionant şi era viguros în spirit.

Ezekiel se opri pentru a face o plecăciune adâncă în faţa lui Thansius şi a lui Morrigone, înainte să-şi ocupe locul la pupitru. Tunica îi era de albul cel mai alb pe care îl văzusem vreodată. Era de parcă m-aş fi uitat la un nor. Era mai albă chiar decât roba lui Morrigone.

Predicatorul îşi ridică mâinile spre tavan şi ne aşezarăm cu toţii. John se lipi de mine, iar eu mi-am trecut braţul protector în jurul umerilor lui. Corpul îi era cald şi îmi dădeam seama că în pieptul lui mic era o teamă considerabilă. Puteam să-i aud inima bătând.

Ezekiel îşi drese glasul în mod impresionant.

— Le mulţumesc tuturor Wugmorţilor mei pentru că au venit în această lumină, începu el. Acum, să ne rugăm.

Ceea ce însemna desigur să îl lăsăm pe el să se roage, în timp ce noi stăteam tăcuţi şi îi ascultam elocvenţa antrenată. Să asculţi un predicator căruia, mai presus de orice, îi plăcea să se audă predicând, era la fel de amuzant ca să-ţi pierzi degetele de la picioare în urma muşcăturii unui amaroc. Toţi îşi plecară capetele, cu excepţia mea. Nu-mi plăcea să mă uit în jos. Asta îi dădea altcuiva ocazia să mă ia prin surprindere. Iar Cletus Loon era periculos de

aproape şi deja privise de două ori în lateral spre mine, de fiecare dată cu un rânjet răutăcios.

Ezekiel se uită în sus, spre tavan, dar presupuneam că mult dincolo de acesta, spre un loc pe care probabil că putea doar el să-l vadă. Îşi închise ochii şi recită lungi şiruri de cuvinte care sunau erudit şi rafinat. Mi-l imaginam în faţa unei oglinzi, exersând. Am zâmbit la gândul acesta. Asta îi dădea lui Ezekiel o dimensiune superficială, pe care ştiam că nu ar fi plăcut-o sau apreciat-o. Când termină, toţi îşi ridicară capetele şi îşi deschiseră ochii. Mi se părea doar mie sau Thansius părea uşor iritat fiindcă Ezekiel continuase atât de mult timp?

Ezekiel privi spre noi şi spuse:

— Ne-am adunat în această lumină pentru un anunţ important al Consiliului.

Mi-am ridicat gâtul puţin şi i-am văzut pe ceilalţi membri ai Consiliului strălucitori în tunicile lor negre, stând în rând în faţa altarului, întorşi spre noi. Jurik Krone se remarca între ei. Privindu-l, am observat dintr-odată că se holba şi el la mine. Mi-am ferit rapid privirea.

— Wugmortul nostru, Quentin Herms, a dispărut, continuă Ezekiel. A fost subiectul multor discuţii fără sens şi a unor speculaţii fără rost.

Thansius îşi drese vocea suficient de tare încât să îl aud şi eu, din spate.

— Iar acum, Şeful Consiliului, Thansius, vi se va adresa, adaugă Ezekiel rapid.

Thansius păşi spre pupitru, în timp ce Ezekiel se aşeză lângă Morrigone. Cei doi nu se priviră şi instinctul îmi spunea că nu se prea simpatizau.

Vocea lui Thansius, prin comparaţia cu cea a lui Ezekiel, era liniştitoare şi mai puţin gravă, dar cerea atenţia ascultătorilor.

— Avem câteva frânturi de informaţie pe care vrem să vi le transmitem în lumina aceasta, începu el vioi.

Mi-am înfăşurat braţul mai strâns în jurul umerilor lui John şi am ascultat.

— Acum credem că Quentin Herms a fost luat cu forţa,

continuă Thansius.

Îndată se auziră murmure. Herman Helvet se ridică şi zise:

— Îmi cer iertare, Thansius, domnule, dar nu este posibil să fi suferit un Eveniment?

— Nu, domnule Helvet, răspunse Thansius. Este bine ştiut că, în cazul unui Eveniment, nu mai rămâne nimic dintr-un Wug.

Privirea lui mă găsi în mulţime şi mi se păru că Thansius îmi vorbeşte direct mie.

— A rămas *ceva* din Herms. Am găsit hainele pe care le-a purtat ultima oară, o buclă de păr şi asta.

Ridică ceva în mână, fără să reuşesc să văd clar. Dar Wugii din primele rânduri strigară îngroziţi şi se întoarseră cu spatele. O femelă acoperi faţa unuia dintre copiii ei.

M-am ridicat să văd mai bine. Era un ochi.

Am simţit că mi se face rău şi apoi am simţit altceva în locul greţii. Suspiciune. Quentin avea ambii ochi atunci când îl văzusem fugind în Quag, şi mă îndoiam foarte serios că vreun Wug ar fi intrat în Quag ca să găsească acele rămăşiţe. Ce se petrecea?

— Şi nu a fost vorba de vreo bestie, adăugă Thansius rapid.

Se pare că văzuse mai mulţi Wugi ridicându-se şi dedusese că aceasta avea să fie următoarea lor întrebare.

— A fost luat de altceva care pândeşte în Quag.

— Maică! Şi ce-o fi acel ceva, atunci? întrebă un Wug din rândul al doilea.

Avea o familie mare – lângă el erau cel puţin cinci Wugi mici şi femela.

Thansius se holbă la el cu un fel de bunătate feroce.

— Pot să-ţi spun că umblă pe două picioare ca şi noi.

Mulţimea scoase exclamaţii de uimire.

— De unde ştiţi asta? întrebă un alt Wug.

Acesta trăgea dintr-o pipă lungă înfiptă între dinţi. Faţa Wugului era roşie şi zbârcită de griji. Arăta de parcă îşi dorea să lovească pe cineva.

— Dovezile, răspunse Thansius calm. Dovezi pe care le-

am descoperit în timpul investigaţiei noastre pe marginea dispariţiei lui Herms.

Alt Wug se ridică cu pălăria în mâini şi spuse:

— Îmi cer iertare, dar de ce să oferiţi o recompensă dacă cineva l-a luat, nu? Am crezut că a încălcat legi, asta ni s-a spus. Nu?

Privi alţi Wugi de lângă el şi aceştia dădură şi ei din cap. Mai mulţi strigară:

— Aşa este!

Momentul, trebuia să recunosc, devenea interesant. M-am instalat mai bine pe scaun şi l-am mângâiat pe Destin sub manta. Părea să fie din gheaţă.

Thansius îşi ridică din nou mâinile ca să calmeze lumea.

— Informaţii noi, acesta este răspunsul, spuse el direct către Wugul care stătea în picioare.

Greutatea privirii lui Thansius păru să fie suficientă ca să îl încovoaie pe Wug şi acesta se aşeză dintr-odată, deşi arăta în continuare destul de mulţumit că se ridicase.

Thansius ne privi lung pe toţi, de parcă ne-ar fi pregătit pentru ceea ce avea să spună.

— Credem că există Externi care locuiesc în Quag, zise Thansius. Credem că ei l-au luat pe Quentin Herms.

Externi? Externi? Ce erau Externii? Am privit şi am văzut ochii largi şi speriaţi ai lui John fixaţi pe mine. Spunea şi el cuvântul *Externi?*

Mi-am scuturat capul şi m-am concentrat din nou asupra lui ’Ihansius. *Externi?* Ce prostie mai era şi asta?

Thansius inspiră adânc şi spuse:

— Aceste creaturi umblă pe două picioare şi noi credem că pot controla minţile Wugmorţilor, convingându-i să facă ce vor ei.

Fiecare Wug din Clopotniţă se întoarse şi îşi privi vecinul. Până şi eu simţisem un fior pe spinare. Mi-am dat seama dintr-odată că, deşi era adevărat că Quentin fugise în Quag, nu ştiam ce se întâmplase cu el după aceea.

— Credem că aceşti Externi plănuiesc să invadeze Wormwoodul, continuă Thansius.

Dacă Thansius intenţionase să producă panică, nu

dăduse greş.

Wugii săriseră în picioare. Copiii mici şi foarte mici începuseră să strige şi să plângă. Femelele îşi strângeau cei mai mici Wugi la sân. Mulţimea striga şi gesticula şi se auzeau picioare bătute în podea. Nu mai văzusem niciodată un asemenea haos la Clopotniţă. Am ridicat privirea spre Ezekiel şi am observat o indignare adâncă pe trăsăturile lui văzând aceste izbucniri pe domeniul lui sacru.

Vocea lui Thansius tună atât de tare, că geamurile multicolore părură pe punctul să se spargă din cauza presiunii acesteia.

— Destul!

Toţi Wugii, până şi cei mici, tăcură.

Privirea lui Thansius era acum ucigător de serioasă. Nu-l mai văzusem aşa. Uitasem cu totul de Quentin Herms. Eram doar preocupată de invazia Externilor, cine naiba or mai fi fost şi ăştia.

— Aşa cum ştiţi, acum mult, mult timp a avut loc aici o Bătălie a Bestiilor, spuse Thansius.

Cu toţii încuviinţarăm din cap, iar el continuă:

— Strămoşii noştri au respins, cu un preţ teribil, un atac din partea bestiilor care-şi făcuseră culcuş în Quag. Mulţi Wugmorţi au fost ucişi, apărându-şi vitejeşte căminul. Începând cu acel moment, bestiile au rămas, în cea mai mare parte, în limitele Quagului.

Thansius lăsă aceste cuvinte să îşi facă efectul şi apoi continuă:

— Uneori a existat un echilibru precar, dar a existat totuşi un echilibru. Acum însă, mă tem că acest echilibru a fost tulburat de apariţia Externilor. Trebuie să luăm măsuri ca să ne apărăm în faţa lor.

— Dar de unde au venit, Thansius, blestemaţii ăştia de Externi? strigă un Wug.

— Avem toate motivele să credem că au rezultat din abominabila legătură fizică a bestiilor scârboase şi a altor creaturi din Quag, dând naştere unor specimene terifiante şi complet depravate, răspunse Thansius.

Dacă cumva crezuse că asta avea să ne calmeze, Thansius supraestimase în mod serios capacitatea noastră de rezistenţă la teroare. Se auziră de îndată alte strigăte. Picioarele bătură din nou în podea. Micii Wugi începură să plângă. Mamele îşi apucară copiii şi începură să urle. Inima îmi bătea atât de tare, că mi se părea că îmi văd cămaşa mişcându-se.

— Destul! strigă Thansius.

Încă o dată ne-am calmat, deşi de data asta după mai mult de o fărâmă. Apoi spuse:

— Avem un plan ca să ne protejăm. Şi asta vă va implica pe fiecare dintre voi.

Arătă spre noi, pentru emfază. Apoi făcu din nou o pauză, parcă pentru a-şi aduna puterile.

— O să construim un Zid între Quag şi noi, acoperind fiecare metru din graniţa noastră. Doar asta ne va ţine în siguranţă. Toţi muncitorii, fără excepţie, de la Moară, de la Câmp, de la Hornuri mai ales – aici se uită la mine – vor fi angajaţi în această construcţie. Nu ştim cât timp avem. În timp ce Zidul este construit, ne vom lua măsuri de precauţie, care vor include patrule armate.

Se opri şi apoi trase următoarea lovitură de morta direct în capul nostru.

— Dar există posibilitatea ca Herms să nu fie singurul Wugmort manipulat de Externi.

Din nou, fiecare Wug se întoarse să privească pe un altul. Privirile lor suspicioase erau destul de clare.

— De unde ştim că aceşti Externi nu sunt deja printre noi? strigă un Wug bătrân pe nume Tigris Tellus.

— Nu sunt, spuse Thansius cu fermitate. Cel puţin, nu încă.

— Dar de unde ştim? lătră Tellus cu faţa albă, apucându-se de piept şi inspirând speriat.

Păruse dintr-odată să-şi dea seama la cine ridicase vocea. Îşi apucă pălăria şi şuieră:

— Cerându-mi iertare, desigur, Thansius, domnule.

Însă strigăte similare cu cele ale lui Tellus izbucniseră deja. Mulţimea ameninţa să scape complet de sub control.

Cred că un singur pumn sau un singur cuvânt acuzator ne despărţea de o răzmeriţă.

Thansius îşi ridică mâinile.

— Vă rog, stimaţi Wugmorţi. Lăsaţi-mă să vă explic. Vă rog! Faceţi linişte!

Dar nu se făcu linişte. Nu înainte să se întâmple.

— Ştim, tună o voce fermă pe deasupra tuturor celorlalte.

Toţi Wugii îşi întoarseră capul spre ea.

Morrigone era acum în picioare, cu privirea nu spre Thansius, ci spre noi.

— Ştim, repetă ea.

Părea să ne privească pe fiecare în parte.

— Aşa cum toţi ştiţi, am primit un dar. Acest dar mi-a permis să văd soarta lui Quentin Herms. A încălcat legea şi s-a aventurat în Quag şi acolo l-au prins Externii. I-au scos ochiul şi l-au obligat să spună lucruri despre Wormwood şi despre Wugmorţi. După aceea nu i-am mai văzut soarta. Dar din ce am găsit din el, este clar că Herms a murit. Darul meu mi-a oferit şi viziunea a ceea ce trebuie să facem ca să ne protejăm de ei. Şi asta *vom* face. Nu trebuie să-i lăsăm să ne ia Wormwoodul. Asta este tot ce avem.

Îmi ţineam respiraţia. Împreună cu fiecare Wugmort de acolo.

Am expirat cu toţii în acelaşi timp şi de această dată respiraţia ni s-a transformat în ovaţii.

Morrigone şi-a ridicat pumnul spre frumosul tavan de la Clopotniţă.

— Pentru Wormwood, a zis ea.

— Pentru Wormwood, am strigat cu toţii.

Şi, în ciuda tuturor îndoielilor mele, eu strigasem cel mai tare.

TRESDECIM

Invitaţia lui Morrigone

Afară din Clopotniţă, i-am văzut pe Cletus Loon şi pe doi Wugi masculi tachinându-l pe Delph, făcând feţe prosteşti şi vorbind în felul bâlbâit în care o făcea el.

— D-D-Delph p-p-pute, striga unul dintre nătărăi.

— Am văzut feţe mai arătoase pe fundul unei crete, spunea Cletus.

— Plecaţi de aici, păgânilor! tună la ei Duf. Şi chiar afară din Clopotniţă! Alvis Alcumus s-ar răsuci în cutia lui, fără îndoială. Aşa este!

Apucă braţul lui Delph şi-l trase după el.

Eu mă nimerisem să merg exact pe lângă Cletus şi piciorul meu se întâmplă să-i pună piedică. Se prăbuşi cu faţa direct la pământ. Când se întoarse şi încercă să se ridice, mi-am pus una dintre cizme pe pieptul lui şi l-am fixat acolo.

— Mai încearcă încă o dată, Cletus Loon, şi cizma mea îţi va ajunge în locul care nu vede niciodată lumina.

Mi-am ridicat apoi piciorul şi m-am îndepărtat. El şi masculii lui au fugit pe lângă noi făcându-mă în diferite feluri, toate atât de urâte că într-un final a trebuit să-i acopăr urechile lui John.

Fusese cald în Clopotniţă, dar aerul de afară era răcoros şi umed. Începusem să tremur chiar în timp ce umblam. L-am dus pe John la Învăţare şi apoi am lucrat toată lumina la Hornuri. Era o lumină ciudată pentru toţi cei care lucrau la Hornuri. Ne făceam treaba, dar nimănui – îmi dădeam eu seama – nu îi era mintea la ceea ce făcea. La masa de la miezul luminii, din camera comună, toată discuţia s-a concentrat asupra Externilor. Eu n-am spus nimic şi am ascultat cu atenţie. Până la ultimul Wug, toţi o susţineau

pe Morrigone şi planul de a construi Zidul. În timp ce eu aveam îndoieli, Morrigone îi convinsese pe toţi că trebuia să ne protejăm.

Când eu şi John am intrat în bârlogul nostru după Învăţare, familia Loon părea să ţină ceea ce arăta ca un consiliu de război. Cacus avea în mână un cuţit. Cletus îl privi cu poftă şi apoi se uită ameninţător la mine.

Trecând pe lângă el, mi-am scos demonstrativ cuţitul din buzunar şi i-am studiat tăişul. Apoi l-am învârtit cu abilitate, făcând manevre complicate cu lama, aruncându-l şi prinzându-l rapid. După aceea l-am aruncat trei metri, înfigându-l în zid. În timp ce îl retrăgeam, m-am uitat din nou la el şi l-am surprins privindu-mă, cu ochii căscaţi de uimire.

Punându-mi cuţitul la loc în teacă, am observat că ceva nu era în regulă. Lipsea mirosul de mâncare gătită. Şi din bucătărie nu venea căldură.

— Nu luăm masa de seară? am întrebat eu.

Loon m-a privit de parcă înnebunisem.

— După nebunia pe care am auzit-o lumina asta la Clopotniţă? Că vin Externii să ne omoare? Să ne mănânce copiii? Cine se poate gândi la mâncare într-un moment ca acesta, tembelo?

— Eu pot, am exclamat eu, în timp ce stomacul îmi chiorăia dureros. N-avem cum să ne luptăm cu Externii dacă burţile ne sunt goale.

L-am privit pe Cletus şi am văzut firimiturile de pâine de pe buza lui şi pata de la ceea ce părea să fi fost untură de pui pe bărbie.

— Şi se pare că tu ai mâncat destul, am zis furioasă.

Hestia a vrut să se ridice. Eram sigură că avea să se ducă în bucătărie să ne facă de mâncare. Dar Loon a pus o mână pe ea, oprind-o.

— Stai jos, femelă. Acum.

Femela s-a aşezat, fără să mă privească.

M-am uitat urât la Loon şi la Cletus preţ de o jumătate de fărâmă şi apoi l-am scos pe John afară, trântind uşa după noi. Pe pietrele cubice, alţi Wugi stăteau şi discutau

în grupuri mici. Am găsit împreună cu John un loc ferit şi ne-am aşezat. Era rece şi umed afară şi frigul mi-a cuprins oasele obosite de parcă ar fi fost scufundate în apă rece.

— Externi? a întrebat John.

Am dat din cap. Şi-a odihnit bărbia pe genunchii mei osoşi.

— Mi-e frică, Vega.

Mi-am pus un braţ în jurul umerilor lui.

— Şi mie. Dar să îţi fie frică şi să fii paralizat sunt două lucruri diferite. Dacă lucrăm împreună, o să fie bine. Externii nu vor ajunge la noi.

Mi-am scos cutia de tablă din manta şi am deschis-o. Înăuntru era ceva mâncare, pentru care făcusem schimb mai devreme. Era destinată pentru masa din următoarea lumină, dar nu mai aveam ce face.

— Mănâncă ce vrei, John, i-am spus.

— Şi tu?

— Eu am mâncat la Hornuri, aşa că nu-mi e cu adevărat foame. Haide.

Era o minciună, dar abia era destulă mâncare pentru el.

Am înţepenit când am văzut trăsura venind. Se opri exact acolo unde eram aşezaţi. În ciuda frigului, crupele slepilor erau transpirate. Bogle trebuia să îi fi muncit din greu. Uşa se deschise şi mă aşteptam să îl văd pe Thansius ieşind. În schimb, era Morrigone.

John şi cu mine ne-am ridicat rapid. Părea lipsit de respect să stăm aşezaţi în prezenţa ei. Deasupra robei ei albe purta o manta roşie, care se potrivea aproape perfect cu părul ei. „Sânge pe sânge“, m-am gândit. M-a privit şi apoi l-a privit pe John şi rămăşiţele mesei noastre nesemnificative din cutia de tablă. Când a ridicat din nou privirea, obrajii îi erau roz.

— Aţi vrea să veniţi să luăm cina împreună, la mine acasă?

John a rămas pur şi simplu cu gura căscată.

— Haideţi, ar fi plăcerea mea şi aş fi onorată.

Deschise uşa trăsurii şi ne făcu semn să urcăm. Intrând, am văzut numeroşi Wugi privindu-ne cu gurile căscate.

Printre ei se aflau şi cei din familia Loon, care ieşiseră din casă. Cletus Loon, în mod special, îmi aruncă o privire plină de maliţiozitate.

Fusesem deja în trăsură cu Thansius, dar uimirea noastră era în continuare evidentă din felul în care ne uitam la interiorul bogat.

Morrigone zâmbi şi zise:

— Este destul de frumoasă, nu-i aşa?

Bogle biciui slepii şi pornirăm. Nu călătorisem niciodată cu trăsura: doar stătusem în ea. Eram surprinsă de cât de rapidă şi de lină era călătoria. Am privit pe geamul luminat de felinar spre Wormwoodul care trecea pe lângă noi, în timp ce slepii se mişcau într-o sincronizare perfectă.

Morrigone era foarte retrasă şi niciun Wug nu ştia mare lucru despre ea, dar eu ştiam că locuia într-o casă pe drumul de la nord de Wormwoodul propriu-zis.

Trăsura trecu de un ultim colţ, acolo unde drumul devenea piatră zdrobită şi, o fărâmă mai târziu, în faţa noastră apărură masivele porţi metalice. Acestea se deschiseră cumva singure şi trăsura zbură printre ele. Pe porţile din fier forjat reuşisem să disting doar litera M.

Când mi-am întors capul, Morrigone mă privea cu atenţie.

— Am mai văzut unde locuieşti, am spus eu împleticit. Dar doar în trecere, prin poartă. Este foarte frumos.

Ea continuă să mă privească atent.

— Când erai foarte mică? mă întrebă ea.

Am dat din cap.

— Eram cu tata.

Privi uşurată din cine ştie ce motiv şi consimţi din cap.

— Îţi mulţumesc. Este într-adevăr un loc minunat în care să locuieşti.

Privi spre John, care era ghemuit atât de jos într-un colţ al trăsurii, că aproape devenise una cu scaunul cu perne.

— Se face târziu, zise ea. Putem să luăm masa şi apoi să discutăm.

Am căscat gura. Ce avea oare de discutat cu nişte Wugi ca noi?

Trăsura se opri, iar ea se întinse şi deschise uşa. Ieşi prima şi noi o urmarăm, eu fiind ultima. A trebuit efectiv să-l ridic pe John şi să-l împing afară.

Casa în sine era mare şi de-a dreptul magnifică. Comparată cu orice altceva din Wormwood, era ca o vază de cristal aşezată în gunoi. Era făcută din piatră, cărămidă şi cherestea, dar nu părea zidită; arăta de parcă nu ar fi existat niciun mod mai bun de a combina acele elemente diferite la un loc. Uşa din faţă era mare şi făcută din lemn gros de o palmă. Apropiindu-ne de ea, s-a deschis imediat. Am tresărit, deşi porţile grele făcuseră la fel.

Am văzut apoi un Wug apărând în spatele uşii. Îl mai văzusem o dată pe pietrele cubice din Wormwood, deşi nu îi ştiam numele. Făcu o plecăciune spre Morrigone şi ne conduse pe un hol lung, luminat de lămpi aşezate în suporturi de bronz pe ziduri. De-a lungul zidurilor erau tablouri mari. Şi, de asemenea, o oglindă. Cadrul metalic al acesteia înfăţişa creaturi sucite în diverse chipuri. Apoi am observat o pereche de sfeşnice pentru lumânări pe perete.

— Eu le-am lucrat la Hornuri, am exclamat.

Ea dădu din cap.

— Ştiu asta. Sunt minunate. Unele dintre obiectele la care ţin cel mai mult.

Am radiat la această laudă în timp ce continuam să înaintăm pe hol.

Picioarele mi se afundau în covoarele groase pictate în culori minunate. Am trecut pe lângă mai multe încăperi, inclusiv pe lângă una pe care puteam să o zăresc prin uşa deschisă. Era evident biblioteca, întrucât avea cărţi de la podea până la tavan; un foc ardea într-un şemineu masiv din piatră. Avea şi un horn masiv făcut din ceea ce ştiam că se numeşte marmură. O armură neagră mai înaltă decât mine se afla lângă uşa acelei încăperi. Morrigone – din câte îmi dădeam eu seama – era cu adevărat bogată.

— Va trebui să începem să facem din astea ca pregătire pentru invazia Externilor? am zis privind armura.

Privi spre mine cu mai multă atenţie decât merita

probabil întrebarea. Eu, pe de altă parte, mi-am păstrat chipul neclintit.

— Cred că planurile noastre pentru Zid vor fi suficiente, Vega, dar nu exclud nimic.

Ajungând la capătul holului, Morrigone, trecându-şi privirea peste înfăţişarea noastră mai puţin curată, spuse:

— William vă va arăta unde puteţi să… să vă curăţaţi puţin înainte să mâncăm.

William era evident Wugul care ne conducea. Scund şi bine hrănit, purtând haine extrem de curate, cu o piele la fel de netedă şi de curată precum hainele, ne făcu semn să îl urmăm, în timp ce Morrigone porni în altă parte.

William ne conduse spre o uşă. M-am holbat pur şi simplu la ea, neştiind ce să fac. O deschise şi ne spuse:

— Robinetul cu apă caldă la stânga, robinetul cu apă rece la dreapta. Problemele de natură personală, în locul pe care îl bănuiţi, adăugă el, arătând spre un dispozitiv fixat de perete. Masa vă aşteaptă, aşa că nu pierdeţi vremea.

Ne împinse apoi pe amândoi în cameră şi închise uşa în spatele nostru. Camera era mică şi bine luminată. Exista în ea un vas alb cu ţevi, lipit de un perete. De un altul era lipită toaleta, unde te puteai aşeza sau unde puteai sta în picioare ca să îţi rezolvi problemele personale, aşa cum spusese William.

Problemele noastre personale se rezolvau de obicei în toaleta improvizată aflată într-o baracă din spatele bordeiului familiei Loon. Ţevile pe care le foloseam erau lângă ea. Nu exista apă caldă, ci doar rece, care cel mai adesea curgea într-un şuvoi anemic.

Aici erau câteva pânze groase şi un dreptunghi alb de curăţat lângă vas. Văzusem unul dintre acelea la Spital. Majoritatea Wugilor foloseau doar fulgii de săpun, pe care îi puteai lua ieftin de la un magazin de pe Strada Principală.

L-am privit pe John, care nu părea capabil să se mişte. Aşa că am păşit eu spre vas şi am dat drumul robinetului din stânga. Apa a ţâşnit cu o presiune bună. Mi-am pus

mâinile sub ea. Era caldă. Am apucat calupul de curăţat şi mi l-am frecat în palme. Murdăria se lua. Mi-am dat şi pe faţă şi apoi am spălat-o cu apă. Am ezitat, însă apoi am luat una dintre pânze şi m-am uscat.

I-am făcut un semn lui John să vină să facă ce făcusem şi eu.

Când am pus jos pânza, am putut vedea că era neagră de la mizeria desprinsă de pe mine. Holbându-mă la materialul murdar, mi s-a făcut ruşine că murdărisem ceva atât de imaculat care îi aparţinea lui Morrigone.

În timp ce John folosea ţevile, am început să mă uit în oglinda atârnată deasupra vasului. Mă uitam la mine. Nu îmi mai văzusem reflexia de foarte multă vreme. Nu era o privelişte plăcută. Faţa îmi era puţin mai curată datorită calupului şi apei, dar părul îmi era răvăşit în toate direcţiile, arătând ca o claie dezordonată de fân. Trebuia să mă dau în curând pe mâna frizerului.

Privirea îmi trecu apoi la hainele pe care le purtam. Erau jegoase. Mă simţeam cu adevărat ruşinată să mă aflu într-un loc atât de remarcabil. Nu eram demnă să călătoresc în acea trăsură elegantă. Eram prea murdară chiar şi să călăresc unul dintre acei slepi maiestuoşi.

Mi-am şters în mod conştient o pată de murdărie de pe obraz pe care o rataseră apa şi substanţa de curăţat. Şi nasul îmi arăta ciudat, mă gândeam eu. Iar ochii păreau să nu mi se potrivească, unul fiind uşor mai mare şi plasat mai sus decât vecinul lui. În lumina de acolo, ochii îmi arătau mai mult argintii decât albaştri.

Mi-am deschis gura şi mi-am numărat dinţii. Mama obişnuia să facă asta cu mine pe când eram foarte mică. Săream peste găurile din care îmi căzuseră dinţii de lapte şi continuam. Făcuse din asta un joc şi un cântec.

Tap, tap, tap, loc de nepătruns.

Zâmbeşte larg şi puternic,

N-ai nimic de ascuns.

John mă trase de braţ. I-am privit faţa curată în timp ce versurile şi faţa mamei îmi dispăreau din memorie.

— Am terminat, Vega, spuse el, cu frica evident

dispărută, înlocuită acum de ceva şi mai puternic. Putem să mergem să mâncăm acum?

QUATTUORDECIM

O noapte de întrebări

William ne aştepta în afara încăperii. În continuare ruşinată de aspectul meu, mi-am păstrat privirea plecată în timp ce îl urmam pe hol. Dar nu puteam să mă abţin să nu privesc pe furiş din când în când. Mă întrebam cât de mare era de fapt casa lui Morrigone.

William mai deschise o uşă şi ne conduse înăuntru.

— Doamnă Morrigone, oaspeţii dumneavoastră, anunţă el.

Încăperea aceea avea cam şase metri lungime şi opt metri lăţime, fiind mult mai mare decât camera noastră de la Loons, acolo unde şase Wugi dormeau la un loc în paturi mici, având fermitatea unui bol cu tărâţe. Nu era de mirare că mă trezeam mereu cu dureri.

Morrigone se aşezase deja. Îşi scosese mantaua. Sub ea se afla roba ei imposibil de albă, pe care o purtase şi la Clopotniţă.

— Vă rog să veniţi şi să luaţi loc, spuse ea cu amabilitate.

Am făcut cum ne-a cerut, deşi – după ce văzusem cât de murdară şi de despletită eram – nu mai puteam să mă uit în ochii ei. Ceea ce se petrecu apoi fu ceva ce nu aveam să mai uit vreodată. O Wug femelă îmbrăcată în haine alb-negre proaspăt călcate apăru şi puse un bol în faţa mea, cu aburi ridicându-se din el. Făcu la fel cu John şi cu Morrigone.

— O supă caldă va alunga frigul nopţii, spuse Morrigone.

Îşi ridică lingura şi o băgă în supa care fusese pusă în faţa ei.

Noi nu foloseam, de obicei, acele unelte la Loons, dar părinţii mei o făcuseră, iar John şi cu mine ştiam cum să le

folosim. Ne pierdusem obişnuinţa însă, iar asta se văzu când vărsarăm un pic de supă pe masă, făcând apoi o faţă îngrozită.

Femela făcu doar un pas în faţă şi o şterse cu un şervet.

După supă urmară brânzeturile. După acestea veniră pâinile. Iar după pâini, verdeţurile. După verdeţuri urmă o porţie de friptură de vacă ce mi se topi în furculiţă şi apoi în gură, împreună cu cartofii rotunzi, ştiuleţii de porumb şi legumele verzi care erau calde şi aveau un gust mult mai bun decât arătau. Legumele produse de Plugari ajungeau rar la Loons. Poate că mai prindeam câţiva ştiuleţi de porumb şi câţiva cartofi, suficienţi pentru o îmbucătură, nu mai mult. Văzusem ştiuleţi de porumb atunci când Plugarii îi strângeau în căruţă. Dar nu văzusem unul în farfurie, în faţa mea. Am privit-o de aproape pe Morrigone, ca să văd cum se mănâncă aşa cum se cuvine.

Faţa lui John plutea atât de aproape de farfurie, că abia puteam să îi văd mâncarea dispărând în gură. Morrigone trebui să îi arate că partea ştiuletelui în care se aflau boabele de porumb nu era comestibilă. John nu se ruşină de asta. Continuă să mănânce cât de repede putea.

La urma urmelor, masculii erau masculi.

Şi eu mâncasem cât de mult putusem, mai mult pentru cazul în care aveam să mă trezesc din vis şi senzaţia de saţietate avea să dispară. După carnea de vacă urmară prunele şi prăjiturile cu zahăr pe care le văzusem în vitrinele magazinului lui Herman Helvet, dar pe care nu sperasem vreodată să le pot cumpăra. L-am observat pe John strecurând câteva pe furiş în manta. Cred că şi Morrigone îl văzuse, dar nu spusese nimic.

Când am terminat de mâncat, ne-am lăsat amândoi pe spate în scaune. Nu mai mâncasem o asemenea masă în toate sesiunile mele. Eram cuprinsă de o senzaţie de cald, de somn şi de bine.

— Mai doriţi ceva de mâncare? ne întrebă Morrigone.

Am privit-o, din nou ruşinată să mă uit direct la ea.

— Cred că suntem sătui. Îţi mulţumesc pentru această masă minunată, am spus eu grăbită.

— Să mergem atunci în bibliotecă?

Am urmat-o pe coridor. M-am minunat de felul în care se purta, de cât de semeaţă şi de graţioasă era şi m-am surprins încercând să merg şi eu mai dreaptă. Am trecut pe lângă un orologiu lung, sprijinit de un zid. Acesta bătu de secţiunea în care eram exact când treceam pe lângă el, făcându-ne să tresărim pe John şi pe mine. Majoritatea Wugilor nu aveau ceasuri, cu atât mai puţin un orologiu ca acela.

Ne-am instalat în bibliotecă, unde focul ardea în continuare. M-am aşezat în faţa lui Morrigone. Mi-am simţit pleoapele grele din cauza mesei îndestulătoare şi a focului cald.

John nu se aşează. Se plimbă în jurul camerei, holbându-se la toate cărţile.

Morrigone îl privi curioasă.

— Lui John îi place să citească, dar la Învăţare nu sunt prea multe cărţi, i-am explicat.

— Atunci, ia ce îţi doreşti, John, spuse Morrigone.

El o privi neîncrezător.

— Serios, John, ia orice carte vrei. Eu le-am citit pe toate.

— Le-ai citit pe *toate?* am întrebat eu.

Ea dădu din cap.

— Părinţii mei m-au încurajat să citesc de la o vârstă fragedă.

Privi în jurul ei, apoi adăugă:

— Aceasta este casa în care am crescut. Nu ştiai?

Am scuturat din cap.

— Nimeni din Wormwood nu ştie prea multe despre tine, am răspuns eu cu sinceritate. Ştiu că eşti singura femelă membră a Consiliului. Şi Wugii te văd din când în când, dar asta este tot.

— Părinţii tăi nu ţi-au vorbit niciodată despre familia mea?

— Din câte ţin eu minte, nu.

M-am încruntat, pentru că simţeam că o dezamăgesc.

— Bunicul meu a fost Şeful Consiliului înaintea lui

Thansius. Asta a fost acum multe sesiuni, desigur. De fapt, a servit în Consiliu alături de bunicul tău, Vega.

M-am îndreptat, ameţeala dispărându-mi dintr-odată.

— Bunicul a fost în Consiliu?

— A plecat înainte să… ei bine, înaintea…

— Evenimentului, am încheiat eu încruntată.

Şi mă gândeam încă o dată la ceea ce spusese Krone în bordeiul lui Quentin. Se folosea Consiliul pur şi simplu de Evenimente ca să explice dispariţia câte unui Wug? Dacă da, unde era de fapt bunicul meu?

— Aşa este, a zis ea. Chiar nu ştiai că Virgil a fost în Consiliu?

M-am lăsat pe spate, încruntându-mă şi mai tare. Eram atât de ignorantă în privinţa locului meu de naştere, a istoriei familiei mele… L-am privit pe John. Scosese o duzină de cărţi de pe rafturi şi părea pregătit să le citească pe toate pe loc.

— Nu mi s-au spus niciodată foarte multe despre Wormwood, am spus eu defensivă. Dar sunt curioasă. Foarte curioasă, am adăugat eu pentru emfază.

— Învăţarea nu mai e ce-a fost, răspunse ea pe un ton resemnat. Lucrurile care erau predate când eram eu de vârsta lui John nu mai sunt predate astăzi. Asta mă întristează.

— Şi pe mine, am spus eu. Poate îmi poţi spune câteva lucruri.

— Alvis Alcumus a fondat Wormwood cu mult timp în urmă, poate cu cinci sute de sesiuni sau mai mult în urmă, nimeni nu ştie data exactă.

— Asta ştiam. Dar de unde a venit? Pentru că, dacă a fondat Wormwood, înseamnă că nu exista înaintea lui. Şi asta înseamnă şi că a venit de altundeva.

Pusesem astfel de întrebări de multe ori la Învăţare şi nu primisem niciodată vreun răspuns. Eram sigură că se bucuraseră să mă vadă plecând după ce împlinisem douăsprezece sesiuni şi experienţa mea de învăţare luase sfârşit în mod oficial.

Morrigone m-a privit nesigură.

— Nu este clar deloc. Unii spun că a apărut într-o lumină din nimic.

— Vrei să spui ca opusul unui Eveniment? a întrebat John.

Amândoi ne-am întors privirea spre el. Era pe podea, ţinând o carte al cărui titlu era *Jabbiţii şi jugulara.* După ce aproape le simţisem muşcătura, mi-a venit rău citind acele cuvinte.

Morrigone s-a ridicat, s-a dus lângă foc şi şi-a întins mâinile lungi spre flăcări, în timp ce John îşi îndrepta atenţia spre o nouă carte, intitulată *Wugi infami din Wormwood: un compendiu.*

M-am întors spre Morrigone, sperând ca ea să continue discuţia.

— Tatăl meu a suferit un Eveniment pe când eu aveam doar şase sesiuni, mi-a spus ea.

— Unde? mi-a scăpat, înainte să mă pot opri.

N-a părut jignită.

— A fost văzut ultima oară lângă Quag. S-a dus ca să strângă o anumită ciupercă, *Amanita fulva,* care creşte acolo, pe margine. Nu am ştiut niciodată că în locul acela a avut loc Evenimentul. Nu rămâne nimic în urmă care să îţi indice locaţia exactă, desigur. Niciodată nu rămâne nimic.

M-am dus să stau lângă ea, adunându-mi curajul să pun următoarea întrebare.

— Morrigone, am început eu, în timp ce limba îmi părea încântată să îi pronunţe numele, de parcă am fi fost vechi prietene. Dacă nu rămâne nimic, de unde ştiu Wugii că a avut loc un Eveniment? Dacă tatăl tău a fost lângă Quag, nu este posibil să fi fost atacat de o bestie şi tras în Quag? Dacă aşa ar fi stat lucrurile, niciun Wug n-ar fi intrat să îl caute.

M-am oprit pentru că dintr-odată nu puteam să cred ceea ce tocmai spusesem. Abia vorbisem despre tatăl lui Morrigone într-un mod care ar fi putut să pară lipsit de respect.

— Întrebarea ta este una perfect firească, Vega. Şi eu m-am întrebat asta când eram tânără.

— Şi ai găsit un răspuns satisfăcător? întrebă John.

Se întoarse dinspre foc şi îl privi.

— Uneori cred că da, am găsit. Alteori… ei bine, nu este un răspuns uşor de găsit, nu-i aşa? De ce ne părăsesc unii Wugi, adăugă ea gânditoare.

— Presupun că nu, am spus eu îndoindu-mă.

— Acum, aş vrea să discut ceva cu tine, zise ea.

Inima începu să îmi bată mai repede, pentru că doream să discutăm despre Quentin Herms. Dar, din nou, Morrigone mă surprinse.

— Ce crezi despre Zid?

Se uită îndelung la fiecare dintre noi. John, în continuare lângă foc, puse cartea jos şi mă privi.

— Crezi că-i o idee bună? continuă ea.

— Dacă asta îi împiedică pe Externi să ne mănânce, răspunse John.

— Ai spus că ai văzut în viziunea ta atacul asupra lui Herms, am spus eu. Şi că ai putut să vezi şi că Externii vor să ocupe Wormwoodul.

— Este adevărat.

— Şi atunci, ce s-a întâmplat cu Herms? Ai spus că viziunea ta s-a oprit. Dar ai presupus că a murit având în vedere ce-a mai rămas din el?

— Viziunea mea nu s-a oprit. Ce am spus a fost un mic neadevăr pentru a-i scuti pe Wugi de teroare.

Privi spre John, care rămăsese cu gura deschisă.

— Nu am nicio dorinţă să îi comentez soarta. Dar Herms nu mai este.

Mi-am întors privirea de la John şi am surprins-o pe Morrigone uitându-se la mine.

— Ai fost acolo în acea lumină, Vega, observă ea. Şi, deşi ştiu că i-ai spus lui Krone că nu ai văzut nimic, eşti absolut sigură că aşa este? Poate o fărâmă de ceva?

Speriată, mi-am dat seama că, având acel dar special al vederii, era posibil ca Morrigone să fi văzut ceea ce văzusem şi eu la marginea Quagului. Era posibil să ştie că îl minţisem pe Krone. M-am gândit o fărâmă. Când am vorbit, am făcut-o cu atenţie.

— Totul s-a întâmplat atât de rapid, am început eu. Câinii de atac făceau atât de mult zgomot şi membrii Consiliului fugeau dintr-o parte în alta. Unii dintre ei erau foarte aproape de Quag. Dacă au intrat sau nu, nu pot să fiu sigură. Poate că l-am văzut pe unul dintre ei intrând. Dar cu siguranţă un Wug nu ar rămâne acolo multă vreme, aşa este?

Dădu din cap.

— Nu, niciun Wug întreg la minte nu ar rămâne în Quag.

Mă privi direct pe mine.

— Înseamnă moarte, să fii sigură de asta.

Apoi îl privi pe John.

— Amândoi să fiţi.

M-am uitat la John, despre care ştiam că nu are nevoie de un asemenea avertisment. Părea gata să cadă cu capul în faţă în foc, atât de înfricoşat era. Dar ceva îmi trecu atunci prin minte.

— Thansius a spus că Externii pot controla minţile Wugilor. Cum aşa?

— Nu este clar. Sunt creaturi scârboase, asta-i sigur, dar au minţi avansate. Poate chiar mai avansate şi mai pline de viclenie decât ale noastre.

— Şi îi pot determina pe Wugi să facă ce vor ei? am întrebat eu.

Păru încurcată de întrebarea mea.

— Să sperăm că n-o să ai ocazia să afli răspunsul la această întrebare, Vega, spuse ea ameninţător.

Mi-am simţit faţa încălzindu-se după răspunsul ei şi am întors privirea în altă parte.

— Am încredere că amândoi vă veţi da silinţa să ajutaţi cu Zidul, continuă ea.

John dădu din cap viguros şi eu am făcut la fel, deşi nu la fel de energic.

— Cum va arăta Zidul? întrebă John.

— Va fi înalt, făcut din lemn cu turnuri pentru paznici la intervale stabilite.

— Asta este tot? întrebă John, părând dezamăgit.

Se concentră cu o atenţie mai mare asupra lui.

— De ce? Ce-ai sugera?

John răspunse cu mare convingere:

— O apărare pe două rânduri. Înălţimea singură poate fi învinsă în mai multe feluri. Ce ar fi mult mai greu de depăşit ar fi o combinaţie între Zid şi un alt obstacol, ceea ce ar reduce eficacitatea oricărui atac împotriva noastră.

Eram impresionată şi îmi dădeam seama din felul în care privea Morrigone că şi ea era la fel.

— Şi care ar fi acest al doilea obstacol? îl întrebă ea.

— Apa, răspunse el prompt. O apă suficient de adâncă, încât să încetinească Externii. Dacă se trag din bestii, îmi imaginez că sunt mari şi greoi, chiar dacă umblă în două picioare. Prin urmare, aş săpa câte un şanţ de fiecare parte a Zidului. Ne-ar oferi un mare avantaj tactic, pentru că ne-ar permite să controlăm situaţia, să divizăm şi să ne învingem adversarul.

— Genial, John, am exclamat eu, minunându-mă de cum reuşise să inventeze asta din senin.

Abia aflasem în acea lumină despre Externi şi despre ideea Zidului şi el deja îmbunătăţise planul de apărare.

Morrigone dădu din cap şi adăugă zâmbind:

— Genial, într-adevăr. Când te-ai gândit la asta?

— Când foloseam ţevile din baie ca să îmi spăl faţa. Am văzut apa adunându-se în micul bazin. Mi-a dat ideea acestor şanţuri.

Respectul meu pentru inteligenţa lui John, deja substanţial, crescu de o sută de ori. Nu puteam decât să mă holbez la el plină de admiraţie.

Morrigone se ridică, luă o carte de pe raft şi i-o dădu lui John.

— Cartea asta este despre numere, spuse ea. Înţeleg de la învăţătoarea ta de la Învăţare că îţi place să lucrezi cu numerele.

John deschise cartea şi se concentră brusc asupra conţinutului ei.

Totuşi, mă întrebam de ce Morrigone le pusese întrebări învăţătorilor despre John.

Morrigone mă privi, apoi spuse:

— Cu toţii trebuie să ne folosim punctele forte în aceste vremuri dificile. Şi este datoria Consiliului să afle care sunt punctele forte ale fiecărui Wug.

Am privit-o neliniştită. Tocmai îmi citise cumva mintea?

Mai târziu, la despărţire, Morrigone ne-a spus:

— Aş aprecia foarte mult dacă niciunul dintre voi nu ar vorbi despre călătoria voastră aici şi despre casa mea. Îmi dau seama că majoritatea Wugmorţilor nu trăiesc la acest nivel de confort. Îmi este din ce în ce mai greu să mă aflu aici când înţeleg dificultăţile pe care le are de înfruntat restul Wormwoodului.

— Eu nu voi spune nimic, promise John.

Îmi dădeam seama din vocea lui că spera la încă o invitaţie la o masă bogată. John era deştept, dar era şi un tânăr mascul cu o burtă frecvent goală. Uneori, lucrurile erau atât de simple…

Trăsura ne duse înapoi, desigur cu Bogle la cârmă. Slepii se mişcau rapid şi perfect coordonaţi şi curând ne-am trezit înapoi la familia Loon – însă casa lui Morrigone avea să rămână o amintire vie pentru multă vreme, aşa cum avea să fie şi masa grozavă pe care o mâncasem.

Îndreptându-ne spre paturile noastre, John, care se clătina uşor sub greutatea tuturor cărţilor pe care le adusese cu el, spuse:

— Nu voi uita niciodată această noapte.

Ei bine, ştiam că nici eu nu aveam să o uit. Dar probabil nu din aceleaşi motive.

QUINECIM

Începutul sfârşitului

La următoarea lumină, l-am condus pe John la Învăţare. Îşi îndesase în geantă cât de multe cărţi – din cele primite de la Morrigone – îi încăpuseră. Ştiam că avea să îşi petreacă timpul la Învăţare citindu-le. Şi mie îmi plăcuseră cărţile la vârsta lui. Încă îmi mai plăceau. Însă Morrigone nu îşi extinsese oferta ca să mă includă şi pe mine.

M-am îndreptat spre copacul meu, unde plănuiam să îmi mănânc prima masă a luminii, care avea să pară mereu trivială în comparaţie cu cea de care avusesem parte la Morrigone. Nu era de mirare că îşi ţinea casa ascunsă de ochii lumii. Invidia nu era un lucru rar în Wormwood.

Umblând, mi-am atins lanţul, care îmi era înfăşurat în jurul brâului şi ascuns sub cămaşă. O fărâmă mai târziu am dat peste ei.

Întâi, l-am văzut pe Roman Picus, cu haina lui soioasă şi cu pălăria îndoită. Cu o morta cu ţeavă lungă peste umăr şi una cu ţeavă scurtă într-un toc din piele de garm la curea. Cu el se mai aflau doi Wugi, ambii cărând cu ei morte şi săbii lungi. Îi cunoşteam pe amândoi, deşi mi-aş fi dorit să nu îi cunosc.

Unul era Ran Digby, care lucra la magazinul de arme al lui Ted Racksport. Era un Wug murdar, unul dintre cei mai scârboşi, de fapt. Aş fi pariat că nu ţinuse niciodată fulgi de curăţat în mână, în toate sesiunile lui. Racksport îl ţinea în spatele magazinului, la construirea mortelor, mai ales pentru că nimeni nu îi putea suporta duhoarea.

Mă privi din spate cu barba lui mare, ţepoasă, plină de rămăşiţele unor mese luate cu mult timp în urmă. Când zâmbea, ceea ce nu făcea foarte des, doar trei dinţi înnegriţi îi erau vizibili în gură.

Celălalt Wug mă privea cu o aroganţă tăcută. Cletus Loon căra o morta cu ţeavă lungă aproape la fel de înaltă ca el. Era îmbrăcat în hainele care îi rămăseseră mici tatălui său. Habar n-aveam dacă făcuse asta ca să se simtă ca un mascul adult. Dar efectul era unul comic. Faţa mea trebuie să fi trădat asta, pentru că figura lui triumfătoare se transformă într-o căutătură veninoasă.

— Şi cam încotro te îndrepţi tu, Vega? întrebă Roman.

L-am privit drept în faţă.

— Mă duc la Hornuri. Şi tu cam încotro te îndrepţi, Roman?

Îşi verifică în mod demonstrativ ceasul mare şi apoi se uită la cer într-o manieră la fel de impresionantă şi de ostentativă.

— Este cam devreme pentru Hornuri, desigur.

— O să îmi mănânc prima masă a luminii în copacul meu, apoi mă duc la Hornuri. Asta este rutina mea.

— Nu mai e, zise Ran Digby, care însoţi această afirmaţie aproape de neînţeles cu o bilă mare de iarbă de fumat scuipată la câţiva centimetri de cizmele mele.

— Externii, adăugă Cletus Loon, încercând să pară plin de importanţă.

— Mdaaaa, am zis eu, lungind silaba. Dar tot trebuie să mănânc şi, cel puţin până când Domitar nu îmi spune altceva, tot trebuie să mă duc să lucrez la Hornuri.

Roman îşi scărpină capul şi spuse:

— Nu mai ţine de Domitar. Nu acum.

— Bun, de cine ţine atunci? Spuneţi-mi! le-am cerut eu, holbându-mă la fiecare dintre ei pe rând.

Cletus se ofili sub privirea mea pusă pe harţă. Digby nu păru să îmi înţeleagă întrebarea, aşa că nu făcu decât să scuipe din nou; eu am privit în tăcere, chiar cu amuzament, ratarea lui şi felul în care mâzga i se opri pe bărbie. Amuzamentul se transformă în dezgust când nu făcu nicio mişcare să se şteargă.

— Consiliul decide, spuse Roman.

— În regulă. Şi a acţionat Consiliul deja? S-au închis Hornurile?

Acum Roman arăta ca un Wug care îşi supralicitase cărţile. Pentru că nu mai spunea nimic, m-am hotărât că venise momentul să trec la atac.

— Ce faceţi aici cu acele morte?

— Patrulăm. Aşa cum ni s-a spus la Clopotniţă, la ultima lumină, răspunse Roman.

— Credeam că asta este pentru Wugi mai puţin importanţi ca tine, Roman.

— Dacă vrei să ştii, femelă, sunt şeful nou-înfiinţatei Poliţii din Wormwood. O poziţie puternică, importantă, demnă de un Wug ca mine. Thansius a creat-o noaptea trecută şi m-a numit pe mine special s-o conduc.

Arătă spre ceilalţi.

— Şi aceştia sunt Carabinierii mei numiţi.

— Ei bine, poate că Thansius te-a ales pe tine pentru că ai mai multe morte ca oricine altcineva.

Apoi l-am privit pe Cletus.

— Ştii măcar cum se foloseşte una?

Înainte ca el să poată spune ceva, Roman răspunse în locul lui:

— Dacă te duci la Hornuri, ar fi bine să porneşti la drum. Dar după lumina şi noaptea asta, fiecare Wug trebuie să arate pergamentul potrivit patrulelor.

— Ce fel de pergament?

— Care să le permită să meargă unde vor să meargă, spuse Cletus răutăcios.

— De ce? am întrebat eu.

— Ordinele Consiliului, femelă. Aşa stau lucrurile, răspunse Roman.

Digby scuipă ca să confirme asta.

— Şi de unde obţii acest pergament potrivit? am întrebat.

— Na, prostie să întrebi, zise Digby cu încă o bilă de iarbă de fum căzându-i *pleosc* la pământ.

Am inspirat adânc, încercând să-mi forţez gura să nu spună ceva care să determine declanşarea vreunei morte în apropierea capului meu.

— Ce importanţă va mai avea pergamentul pentru nişte

Externi? m-am mirat eu.

— Pui prea multe întrebări, a răbufnit Cletus.

Am continuat să mă uit la Roman.

— Asta fiindcă primesc prea puţine răspunsuri.

M-am întors şi am continuat pe drumul meu. Cu toate acele morte în spatele meu, chiar îmi doream să o iau la fugă înainte să poată să tragă şi să spună mai apoi că fusese o tragică greşeală.

Îi şi auzeam scuza lui Roman: „A făcut o mişcare bruscă. Nu ştiu de ce. Morta s-a descărcat. Poate că a vrut s-o apuce, speriată, femelă fiind“.

Şi marele tăntălău Digby probabil că ar fi adăugat: „Şi ce-i de haleală diseară? Pleosc!“

Mai târziu, îndreptându-mă în sfârşit în Hornuri, am văzut pe cineva aşteptându-mă pe cărare. Delph arăta de parcă n-ar fi mâncat şi dormit de multe lumini şi nopţi. Corpul lui uriaş era încovoiat, privirea îi era îndreptată spre bocanci, iar părul lui lung părea inert.

— Delph! l-am strigat precaută.

— Wo-Wo-Wotcha, Vega Jane.

Oarecum uşurată de faptul că mă salutase în modul lui obişnuit, l-am întrebat:

— Eşti teafăr?

Întâi a dat din cap, apoi l-a scuturat.

M-am tras mai aproape de el. În foarte multe feluri, Delph era şi el fratele meu mai mic, deşi era mai în vârstă în sesiuni decât mine. Dar inocenţa şi naivitatea aveau un mod de a răsturna ordinea cronologică. Părea pierdut şi înfricoşat şi mi-era milă de el.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Clopotniţa.

— Întâlnirea?

A dat din cap.

— Există un plan, Delph. L-ai auzit pe Thansius.

— L-am auzit pe Th-Th-Tha-Thans… Oh, la naiba, mormăi el, renunţând la nume. Pe el.

L-am bătut pe umărul masiv.

— Vei fi de mare ajutor la Zid, Delph. Probabil că l-ai

putea construi de unul singur.

Următoarele lui cuvinte mi-au risipit veselia şi mi-au atras atenţia.

— Evenimentul lui Virgil.

— Ce este cu el?

— Cum am mai z-zis, l-l-am vă-văzut, Vega Jane.

— Ce anume ai văzut? am întrebat eu.

Şi-a bătut capul şi într-un final a reuşit să zică, cu un efort enorm şi aproape înecându-se în încercarea lui:

— Greu de zis, totul este co-co-confuz.

— Îţi aminteşti ceva? Orice? Dacă a spus ceva?

Delph şi-a atins obrazul, gândindu-se la întrebarea mea.

— Lu-lu-mină ro-roşie, a spus el.

— Ce lumină? De unde venea? Ce însemna?

Gura nu mi se mai putea opri din pus întrebări. Era de parcă aş fi tras cu morte încărcate cu cuvinte.

Sub acest atac verbal, Delph s-a întors şi s-a îndepărtat rapid de mine.

— Delph! am strigat eu. Te rog, aşteaptă.

Şi atunci se întâmplă. Nu intenţionasem asta, dar pur şi simplu se întâmplă. Am sărit douăzeci de metri în aer, am sărit peste Delph şi am aterizat la cinci metri în faţa lui cu mâinile pe şolduri şi cu privirea îndreptată spre el. Doar când i-am văzut privirea îngrozită din ochi mi-am dat seama ce făcusem. Înainte să pot spune ceva, Delph se întoarse şi începu să fugă.

— Hei! Delph, aşteaptă!

Dar nu am fugit după el. Era speriat şi avea motive bune. Wugmorţii, ca regulă absolută, nu zburau. Stăteam acolo la umbra copacilor, respirând rapid şi cu inima bătându-mi în sincron cu respiraţia agitată. Avea Delph să spună cuiva ce tocmai văzuse? Dacă da, avea să îl creadă cineva? Desigur că nu, doar era Delph. Nimeni nu avea să-l ia în serios. M-am mustrat singură. Eu îl luam în serios pe Delph şi nu doream ca cineva să râdă de el doar pentru că spusese adevărul. Delph venise la mine să îmi spună adevărul despre Eveniment. Nu îmi puteam imagina curajul de care avusese nevoie ca să facă asta. Şi îl

speriasem cu întrebările mele neîncetate şi cu săritura mea prost plasată.

— Proastă eşti, Vega, am spus eu îndurerată. Ai stricat totul.

Două nopţi mai târziu, John şi cu mine luam masa la Loons. Am privit în susul şi în josul mesei, evaluând atmosfera. Asta nu era prea greu de făcut. Puteam să o clasific undeva între groază şi resemnare tăcută de a fi condamnaţi fără speranţă.

Selene Jones era una dintre cele mai fericite dintre noi, de fapt. Auzisem că asta se datora creşterii vânzărilor la magazinul Noc. Se părea că Wugii de toate vârstele erau acum interesaţi să îşi afle viitorul din Noc-oscop. Bănuiam că doreau să li se spună că Externii nu aveau să vină să îi mănânce.

Şi Ted Racksport părea mulţumit şi tot dintr-un motiv foarte simplu. Vânzările de morte crescuseră vertiginos. Muncitorii lui lucrau toată lumina şi toată noaptea pentru a răspunde la avalanşa de comenzi. Bănuiam că un număr important din aceste arme avea să fie destinat patrulelor.

Şi asta mă conduse la Cletus Loon, care mă privea cu un dispreţ prost ascuns. Se curăţase puţin şi purta ceea ce părea o uniformă aspră cu o beretă albastră. Ştiam că încerca să se gândească la ceva să-mi spună, ceva care să treacă drept inteligent. Şi eram destul de sigură că nu avea să reuşească.

— Te-am speriat, nu-i aşa, lumina aceea? În pădure? Credeam că o să începi să plângi ca un copil.

Cletus chicoti şi îl privi pe furiş pe tatăl lui, pentru a-i vedea reacţia. Dar Cacus Loon era prea ocupat să-şi îndese în gură o prepeliţă întreagă şi păru că nu îl auzise pe fiul lui.

Racksport îşi lăsă jos cana, care bănuiam că era plină cu apă de foc, îşi şterse gura şi zise:

— Ţi-ai folosit deja morta, Clete?

— Doar pe aceste prepeliţe din supă, spuse Cletus.

Eram surprinsă de asta şi uşor îngrijorată. Cletus, se

pare, trăgea mai bine decât crezusem.

Racksport pufni.

— Nu-ţi irosi morta pe asta. Poţi să scuipi pe ele şi tot le dobori din zbor. Morta este prea mult pentru asemenea păsări.

Îşi ridică porţia de prepeliţă.

— Vezi, metalul de la morta ta i-a smuls inima. A rămas o bucăţică mică aici, în furculiţa mea.

Mi-am coborât privirea spre bucăţică de carne de prepeliţă din farfuria mea, m-am gândit la inima şi mai micuţă care nu de mult zburase liberă şi fericită pe cer şi deodată mi-a pierit pofta de mâncare. Am privit în jur şi am văzut că John avea aceeaşi reacţie.

Racksport ne-a privit, şi-a dat seama de dilema noastră şi a început să râdă atât de tare, că aproape s-a înecat. Nu m-am grăbit să îl ajut să respire din nou. Într-un final a ieşit afară şi o vreme a tuşit. Între timp, l-am condus pe John în camera noastră.

L-am privit aşezându-se pe patul lui şi deschizând una dintre cărţile lui Morrigone.

— Bună cartea, John? l-am întrebat eu.

A dat din cap absent şi s-a aplecat mai mult spre filele ei.

Ploile începuseră să cadă atât de puternic, că mă simţeam jilavă deşi eram înăuntru. M-am întins pe patul meu, m-am întors pe o parte şi m-am holbat la John, care efectiv devora cartea pe care o ţinea în mână. Ochii îi zburau de-a lungul paginii şi apoi o întorcea, căutând cu lăcomie tot mai multe cunoştinţe în literele tipărite. Aceasta a fost ultima imagine dinainte să adorm în noaptea aceea sălbatică şi furtunoasă din Wormwood. Nu m-am trezit până la prima lumină, când John mi-a atins umărul.

Şi următoarele lumini aveau să aducă schimbări pe care nu le-aş fi anticipat niciodată.

SEDECIM

Luarea lui John

John termină rapid de citit toate cărţile pe care i le împrumutase Morrigone. Le adunase pe toate sub pat, apoi se întâmplă lucrul cel mai uimitor. Apărură alte cărţi. John trebui să le sprijine de peretele de lângă patul lui, înălţându-le astfel până deasupra capului meu.

— Morrigone, spusese el simplu când îl întrebasem de unde apăruseră noile cărţi.

Eram la noi în cameră după ultima noastră masă.

— Morrigone? am repetat eu.

— Mi le-a trimis prin Bogle cu trăsura.

— De unde a ştiut pe care să le trimită?

— I-am spus că nu contează. Vreau doar să citesc.

— I-ai spus tu?

A dat din cap.

— A venit la învăţare acum două lumini, ca să le vorbească celor mici despre Externi şi despre Zid.

— De ce nu mi-ai spus înainte? l-am întrebat eu.

— Morrigone n-a vrut să bârfim. Ne-a spus despre pericolele care ne ameninţă şi ce se aşteaptă de la noi ca să protejăm Wormwoodul de Externi.

— Cum au reacţionat cei mici? l-am întrebat.

— Au fost speriaţi, dar au înţeles rolul pe care trebuie să-l joace.

— Şi anume?

Mă simţeam din ce în ce mai exclusă cu fiecare fărâmă.

— Să facem ceea ce Consiliul aşteaptă de la noi.

— În regulă, dar ce vrea Morrigone să faci *tu?* Să mai vii cu idei geniale pentru Zid?

— Vrea doar să citesc deocamdată. Şi să mă duc la ea acasă, adăugă John rapid.

Am deschis gura larg.

— Să te duci la ea acasă? Când?

— La următoarea lumină.

— Când aveai de gând să îmi spui?

— Voi împlini în curând douăsprezece sesiuni şi oricum o să plec de la învăţare. Morrigone mi-a spus că va vorbi cu tine despre asta.

— Ei bine, nu a făcut-o.

Chiar atunci am auzit scârţâitul roţilor. Am fugit la geam şi am privit spre pietrele cubice. Morrigone ieşea deja din trăsura ei albastră, după ce slepii săi frumoşi se opriseră pe loc, scuturându-şi apoi capetele nobile. Am auzit scaune trase pe podea, paşi grăbiţi, apoi uşa din faţă deschizându-se. Ştiam ce avea să urmeze, aşa că m-am hotărât că lucrurile trebuiau să se petreacă în propriile mele condiţii.

Cletus Loon urca grăbit scările înguste şi scârţâitoare în timp ce eu coboram. Fără să respire, m-a anunţat:

— Morrigone este…

— Ştiu, am spus eu trecând pe lângă el.

Morrigone se afla în camera de jos, cu Ted Racksport şi cu Selene Jones rămaşi lipiţi de perete. Selene avea capul plecat de parcă s-ar fi aflat în prezenţa măreţiei. Racksport părea şi el extrem de uimit, dar i-am văzut şi o strălucire în ochi în timp ce analiza din priviri silueta regească a lui Morrigone. Aceasta îşi îndreptă atenţia spre el.

— Domnule Racksport, înţeleg că muncitorii tăi lucrează din greu pentru a satisface comanda de morte a Consiliului.

El zâmbi, se trase mai aproape de ea şi îşi înclină pălăria aspră pe care nu se sinchisea să şi-o scoată la mese.

— Facem ce putem, este adevărat, doamnă Morrigone. Acum, dacă măreţul Consiliu va vrea să plătească niţel mai mult, le-aş putea cere băieţilor să lucreze şi mai din greu. Doar câteva monede în plus. Consiliul nu le-ar duce lipsa. Având în vedere că intenţiona să plătească două mii de monede doar pentru prinderea lui Herms… Ei?

Expresia plăcută a lui Morrigone deveni de piatră. Se îndreptă, brusc, atingându-şi înălţimea completă.

— Cred, domnule Racksport, că mai degrabă Consiliul va *scădea* numărul de monede pe care ţi-l plăteşte, iar în acelaşi timp ne vom aştepta oricum ca producţia să *crească.* Dacă vor exista bonusuri de plătit după aceea, voi recomanda Consiliului ca acestea să fie plătite direct muncitorilor tăi.

Zâmbetul de pe faţa lui Racksport se evaporă.

— Îmi cer… ie-iertare, se bâlbâi el. Mi-a scăpat ceva?

— Este posibil, dar te asigur că mie nu mi-a scăpat nimic la tine. Încerci să profiţi de pe urma pericolelor care ne aşteaptă pe toţi şi asta este dezgustător. Sunt sigur că şi Thansius va fi de aceeaşi părere când îl voi informa despre oferta ta respingătoare şi trădătoare.

Cele nouă degete groase ale lui Racksport se strânseră în jurul melonului jerpelit în timp ce se văicărea:

— Am vorbit neîntrebat, doamnă Morrigone, chiar am făcut-o. Desigur că vom lua mai puţine monede pentru munca noastră. Thansius, sunt sigur, este ocupat. N-are rost să îl deranjăm cu problema asta, nu-i aşa?

— Cu ce-l deranjez eu pe Thansius nu te priveşte pe tine. Îţi mulţumesc, domnule Racksport, acum trebuie să trec la probleme mai urgente.

S-a întors spre mine şi mi-am dat seama speriată că eu reprezentam „problemele mai urgente“. Privirea din ochii lui Morrigone arăta că era pusă pe treabă.

— Vega, spuse ea repede. Trebuie să vorbim despre John.

A ieşit din nou afară şi eu am urmat-o rapid.

Bogle se afla pe capra trăsurii, dar Morrigone trecu pe lângă el şi îmi făcu semn să o urmez. Ne-am plimbat pe Strada Principală, în cea mai mare parte părăsită.

— Sper că ţi s-au dat pergamentele corespunzătoare ca să te poţi mişca prin Wormwood…

Am dat din cap şi mi-am scos hârtia din manta. Avea atâtea semnături şi ştampile oficiale pe ea încât – chiar şi dacă n-ar fi fost importantă – toate acele peceţi arătau cu siguranţă că era.

— Domitar ne-a dat astea tuturor celor de la Hornuri

lumina trecută. Mă bucur să îl am, cu cei ca Roman Picus şi Carabinierii lui patrulând şi punând întrebări stupide unor Wugi pe care îi ştiu foarte bine.

— Îşi fac doar datoria, Vega.

— Poate. Dar mortele în mâinile unora ca Ran Digby şi Cletus Loon sunt o reţetă sigură pentru nişte incidente grave.

Mă privi curioasă.

— Poate că ai dreptate în privinţa asta. Voi vorbi cu Consiliul despre angajarea, antrenamentul şi trimiterea pe străzi a unor Carabinieri corespunzători. Se opri şi adăugă:

— Dar acum trebuie să vorbim despre John.

— În regulă, am răspuns eu, simţind cum mi se strânge pieptul.

— În vremuri de criză ca acestea, trebuie să profităm de talentele speciale ale fiecăruia.

— Şi care este talentul special al lui John?

Mă privi surprinsă.

— Intelectul lui, Vega. Credeam că este evident. Ai auzit ce idei i-au venit pentru Zid.

— Şi ce-i cu John?

— Eu şi Thansius am vrea ca el să vină să locuiască împreună cu mine.

M-am oprit din mers. Mi s-a părut că sângele încetase să-mi mai circule prin vene.

— Să vină să locuiască împreună cu tine? am întrebat eu încet.

Am privit înapoi spre Loons şi inima mi-a tresăltat. Să schimb grota aceea pentru casa lui Morrigone era un vis împlinit. Era luxoasă, cu destulă mâncare, munţi de cărţi de citit, focuri adevărate şi apă caldă în ţevi, pentru care nu trebuia să ieşi din casă. Şi mai era şi Morrigone, care putea să ne arate cum să fim curaţi şi cum să ne comportăm, cum să fim deştepţi şi doar… mai buni decât eram acum.

— Fratele tău are multe talente speciale, Vega, talente care trebuie cultivate pentru binele Wormwoodului. De aceea i-am trimis cărţile. De aceea v-am invitat pe amândoi

la mine acasă la masă. Am vrut să-l observ pe John de aproape.

— Când va avea loc această mutare? am întrebat eu, nevenindu-mi să cred ce noroc se abătuse asupra noastră.

— *John* poate veni la prima lumină. Am să-l trimit pe Bogle după *el.*

Eram atât de încântată, gândindu-mă la toate posibilităţile unui asemenea aranjament, că preţ de o fărâmă n-am înţeles accentul ei pe numele *John* şi pe cuvântul *el.* Zâmbetul mi se şterse încet de pe faţă.

— Deci doar John va veni să locuiască împreună cu tine? am întrebat eu, în timp ce bucuria mi se prăbuşea întocmai cum mă prăbuşisem eu la primul zbor cu Destin.

— Voi avea foarte mare grijă de el. Îl voi învăţa multe lucruri. Va înflori într-adevăr sub tutela mea, te pot asigura de asta, Vega. Va ajunge pe mari înălţimi.

Aş fi vrut să zic: Şi eu? Eu nu pot înflori? Eu nu pot ajunge pe mari înălţimi sub tutela *ta?* Dar îi puteam citi răspunsul în ochi şi, dintr-odată, nu doream să-i dau lui Morrigone satisfacţia de a mă vedea cum îi interpretam greşit oferta.

— Fratele meu n-a fost niciodată despărţit de mine. S-ar putea să nu fie un lucru bun pentru el.

— Te pot asigura că va fi un lucru foarte bun pentru el. În primul rând, poate să nu mai locuiască în cocina asta pe care Roman Picus o numeşte casă. Iar membrii familiei Loon nu sunt tocmai modele de urmat în Wormwood, nu-i aşa?

— *Eu* sunt un model bun de urmat pentru fratele meu, am strigat.

— Da, desigur că eşti, Vega. Şi poţi să vii să îl vizitezi.

— I-ai spus lui John că nu vin şi eu? am întrebat eu prosteşte.

Speram să răspundă „nu“, fiindcă John nu păruse extrem de tulburat de mutare. Poate că presupunea că voi veni şi eu cu el.

— Încă nu. Voiam să discut mai întâi cu tine.

Era drăguţ din partea ei, dar nu era de parcă mi-ar fi

cerut permisiunea să îl las pe John să plece. Dar cel puţin îmi căpătasem răspunsul. John nu ştia.

Îmi zâmbi inofensiv şi adăugă:

— Pot să-i spun lui John că am binecuvântarea ta pentru acest aranjament?

Am dat din cap, cu mintea golită de gânduri, cu un nod în gât şi cu o durere în piept atât de mare, încât m-am gândit că aşa trebuia să te simţi în timpul unui Eveniment.

— Îţi mulţumesc, Vega. Şi Wormwoodul îţi mulţumeşte.

Se întoarse şi se îndreptă spre Loons, un loc în aparenţă prea oribil ca John să locuiască în el, dar perfect acceptabil ca eu să îmi petrec restul sesiunilor acolo.

I-am privit silueta înaltă plutind spre locul unde se afla John cu cărţile lui. Un fior atât de profund, care mă făcu să mă simt de parcă aş fi fost scufundată într-o apă de gheaţă, îmi cuprinse epiderma când mi-am dat seama că tocmai îmi pierdusem fratele.

SEPTENDECIM

Harry Doi

Munca la Zid începuse cu adevărat. Păduri întregi fuseseră tăiate. În această operaţiune fuseseră implicate fierăstraie lungi şi securi, crete şi slepi, dar şi munca infernală făcută de Wugi. Toţi masculii apţi fuseseră recrutaţi să îndeplinească aceste sarcini, în timp ce Wugii mai puţin capabili fizic şi unele femele începuseră să sape la fundaţia Zidului şi, de asemenea, la şanţurile adânci, aflate de fiecare parte. Consiliul adoptase entuziast ideea fratelui meu, a unei apărări în două linii.

Am continuat să lucrez la Hornuri, dar nu mai finisam lucruri drăguţe. Ajutam la construirea unor bare de fier care aveau să ţină buştenii şi stâlpii de plasament la un loc odată ce erau puşi împreună ca parte a Zidului.

Delph muncea mai mult decât oricine altcineva, trăgând şi împingând cu muşchii lui mari, plămânii aproape explodându-i în timp ce trăgea sau căra obiecte grele la locul unde trebuiau duse. L-am privit făcând asta în timp ce ajutam cu buştenii. Nu vorbeam. Niciunul dintre noi nu avea timp pentru fleacuri.

Tatăl lui, Duf, conducea echipaje de slepi, aducând copacii tăiaţi de la pădure la Zid. Cretele lui dresate erau utilizate ca să tragă frânghii groase, ataşate la scripeţi puternici care ridicau buştenii la locul lor, pieptul lor uriaş şi picioarele puternice încordându-se din cauza efortului imens. Am privit sistemul complicat de scripeţi şi m-am gândit că putea să fie una dintre ideile lui John. Văzusem şi instalarea a ceea ce părea să fie o maşinărie complicată de săpat şi am presupus că John o inventase şi pe aceea.

Cei mici le aduceau muncitorilor mâncare şi apă şi îndeplineau unele dintre sarcinile care cereau degete iuţi

în locul unor braţe musculoase. Femelele ţineau cuptoarele aprinse şi le pregăteau mese Wugilor înfometaţi. Cu toţii eram motivaţi să lucrăm din greu de ideea că Externii neînchipuit de malefici puteau să apară în orice moment şi să devoreze întregul sat. Şi la fiecare a şaptea lumină, ne duceam la Clopotniţă pentru că era obligatoriu. Ezekiel ne avertiza cu vocea lui tunătoare, scufundată în pucioasă, că – dacă nu terminam Zidul în cel mai scurt timp posibil – aveam să fim cu toţii condamnaţi, iar oasele copiilor noştri aveau să putrezească în burţile Externilor malefici.

Eram sigură că asta oferea asigurarea pioasă şi alinarea de care aveau nevoie nervii şi aşa zdruncinaţi ai Wugilor. Nu fusesem niciodată la război, dar simţeam că asta devenea Wormwoodul: un loc aşteptând să fie atacat de inamic. Îmi oferea o mai bună înţelegere a strămoşilor mei care trăiseră în timpul Războaielor Bestiilor.

Mă apucam să lucrez cu mare zel. Poate că şi pentru a-i arăta lui Morrigone că John nu era singurul membru capabil al familiei Jane. Poate că şi pentru a-mi demonstra mie însămi că aveam şi eu ceva de oferit Wormwoodului.

De cele mai multe ori mă trezeam înainte de prima lumină şi mă îndreptam spre copac ţinând cutia mea de tablă cu resturi de mâncare, după ce mâncasem câte ceva la Loons. Presupun că, în semn de recunoştinţă pentru plecarea lui John la Morrigone, familia Loon fusese instruită de Morrigone să îmi crească porţiile de mâncare, inclusiv la prima masă.

— Mai multă mâncare pentru una ca tine şi de ce, mă întreb eu, lătrase Cletus Loon la mine într-o noapte, în timp ce mă îndreptam spre patul meu. Noi, masculii, ne omorâm doborând copacii ăia. Şi tu eşti la Hornuri, probabil lenevind cea mai mare parte din timp. Nu-i cinstit. Wugii sunt iritaţi, să ştii.

— Nu lenevesc la Hornuri. Crezi că Domitar ar îngădui asta? Apoi am adăugat cu un zâmbet maliţios: Şi credeam că tu patrulezi cu morta, împuşcând prepeliţe micuţe înainte să poată zbura să te muşte.

— Lucrez la copaci în timpul luminii şi se aşteaptă să

mai şi patrulez noaptea, răbufni el.

— Ei bine, este plăcut să te menţii ocupat, i-am spus eu, înainte să urc scările.

Nu-mi păsa cât de cinstit era să primesc o porţie în plus. Fusesem flămândă majoritatea sesiunilor mele. Nu avea să-mi pară rău fiindcă primeam câteva guri de mâncare în plus.

La douăzeci de lumini după ce John plecase să locuiască împreună cu Morrigone, am ajuns devreme la copacul meu. Despărţirea fusese tristă pentru amândoi. John avea în mod evident sentimente contradictorii. Ce Wug nu şi-ar fi dorit să locuiască la Morrigone? Mâncare suficientă, un loc curat şi confortabil în care să locuieşti, cărţi de citit până când ochii şi mintea nu mai puteau suporta… Şi să mai ai şi un mentor precum Morrigone…

Dar ştiam că John nu dorea să plece de lângă mine. Nu doar din cauza lacrimilor pe care le vărsase şi a micilor scâncete pe care le scăpase în timp ce Morrigone îl conducea spre trăsură. Privirea de pe faţa lui îmi spunea cel mai mult. Fratele meu mă iubea şi eu îl iubeam şi asta era tot. Dar plecase. N-avea de ales.

La prima mea vizită la John, el nu se schimbase prea mult. Ei bine, era curat, hainele îi erau noi şi corpul îi părea mai plin. Fusese şi trist fiindcă ne despărţisem, dar şi încântat de perspectivele noii sale vieţi. John îmi confirmase că scripetele şi maşina de săpat erau invenţiile lui. M-am minunat cât de rapid reuşise să se gândească la asemenea lucruri. Îmi acceptase cu timiditate laudele, ceea ce mă făcuse şi mai mândră de el. La plecare, mă îmbrăţişase aproape înăbuşindu-mă. Fusesem nevoită, într-un final, să îl desprind de mine cu forţa.

La a doua vizită, şapte lumini mai târziu, avusese loc o schimbare evidentă. John era mult mai puţin trist, entuziasmul lui în legătură cu noua sa viaţă şi cu munca lui importantă de la Wormwood fiind acum evidente. Îşi purta noile haine cu lejeritate şi nu părea câtuşi de puţin incomodat de luxul noii sale case. Morrigone mă hrănise,

dar de data aceasta nu mă mai lăsase singură cu John. La plecare, John mă îmbrăţişase scurt şi apoi ţâşnise pe scări spre camera lui, acolo unde, îmi spusese el: „Avea de terminat ceva important pentru Zid“.

În timp ce îmi deschidea uşa din faţă, Morrigone îmi zisese:

— Prosperă. Sper că îţi dai seama de asta.

— Da, i-am spus.

— Fii fericită pentru el, Vega.

— Sunt fericită pentru el, am răspuns eu onest.

Mă privise şi apoi îmi întinsese un pumn de monede.

— Te rog să le iei.

— De ce? Nu am făcut nimic să le merit.

— E un mod de a-ţi mulţumi că l-ai lăsat pe John să vină să locuiască la mine.

Privisem micuţa grămadă de monede. O parte din mine dorea să i le ia din mână.

— Nu, i-am spus, apoi m-am întors la Loons.

Priveam în jos din înaltul copacului meu. Teoretic era în continuare întuneric, deşi ultima secţiune a nopţii avea mereu fragmente de lumină care se strecurau în ea. Am privit în jurul meu. Nu văzusem patrule pe drum şi bănuiam că mulţi Wugi nu erau în stare să taie copaci în timpul zilei şi apoi să fie Carabinieri în timpul nopţii. Pur şi simplu nu aveau energia necesară.

Aşa că am simţit că era un moment propice. M-am dus spre capătul scândurilor, am luat-o la fugă şi m-am aruncat. Aerul se strângea în jurul meu în timp ce mă înălţăm. Am zburat drept câţiva metri şi apoi m-am rostogolit, nu o dată, ci de trei ori, ceea ce m-a făcut să ameţesc puţin. Totuşi, mă simţeam minunat. Atât de liberă… spre deosebire de pământ, unde aproape fiecare fărâmă din timp îmi era comandată de alţii.

Ajunsesem să fiu capabilă să privesc în jos în timpul zborului fără să încep să cad şi să mă prăbuşesc. Era de parcă eu şi Destin ajunsesem la o înţelegere. Poate că putea să citească minţile – sau cel puţin pe a mea.

Am aterizat uşor şi am rămas acolo un moment sau

două, inspirând aerul rece al nopţii. Îmi era greu fără John. Îmi plăcuse să-l trezesc dimineaţa. Îmi plăcea să-l conduc până la Învăţare şi apoi să îi aduc mâncare când îl luam după Hornuri. Deşi nu era plăcut pentru niciunul dintre noi, timpul petrecut la Îngrijire cu părinţii noştri era o parte importantă a vieţilor noastre. Dar acea parte a vieţii mele se încheiase şi simţeam că nu avea să se întoarcă vreodată.

Am auzit sunetul înainte să văd ceva. Patru picioare, mişcându-se rapid. Dar nu mi-a fost teamă de data aceasta. Îl aveam pe Destin, aşa că puteam să o iau spre cer într-o clipită. Şi nu mi-a fost teamă şi dintr-un alt motiv. Paşii care se auzeau nu îi aparţineau unui garm, frek sau amaroc. Erau uşori, abia scoţând zgomote la atingerea pământului. Am rămas acolo, aşteptând.

A venit de după un copac, a încetinit şi apoi s-a oprit. Pulpele i se ridicară şi nasul lung îi coborî aproape de pământ. Am făcut câţiva paşi nesiguri în faţă, incapabilă să cred ce-mi vedeau ochii. S-a ridicat şi apoi s-a aşezat pe coadă.

— Harry? am întrebat eu.

Dar, desigur, nu era Harry. Cu multe sesiuni în urmă, avusesem un câine pe care îl îndrăgisem de îndată. Îi spusesem Harry pentru că *era* păros[1]. Nu era nici prea mare şi nici prea mic, iar blana îi era un amestec de păr maro, alb şi ruginiu. Îmi intrase în viaţă într-o lumină pe când coboram din copac şi îl iubisem de îndată din toată inima mea. Avea încredere în mine. Şi îi duceam teribil dorul.

Harry murise din vina mea. Mă plimbasem cu el prea aproape de marginea Quagului şi un garm mă atacase. Harry se băgase între noi şi garmul îl ucisese în timp ce Harry mă apăra, dându-mi timp să scap. Nu voi uita niciodată imaginea cu Harry al meu mort între fălcile acelei creaturi scârboase, care îl căra înapoi în Quag ca să îl devoreze. Chiar şi acum, amintindu-mi acel lucru teribil, lacrimile îmi umpleau ochii. Când Harry mă părăsise în

[1] Joc de cuvinte, *hairy* - păros (în lb. engleză, n.tr.)

acea lumină, ţipasem şi urlasem şi vărsasem mai multe lacrimi decât aş fi crezut că era posibil. Fusese sarcina mea să am grijă de Harry şi îl dezamăgisem, ceea ce îl costase însăşi viaţa lui de câine. Nu aveam să mă iert niciodată pentru asta. Aş fi făcut orice ca să-l aduc pe Harry înapoi, deşi ştiam că nu era posibil. Moartea era ireversibilă.

Dar acest câine, puteam să jur, ar fi putut să fie geamănul lui Harry. Am mai făcut câţiva paşi în faţă şi câinele se ridică în patru labe, cu coada zbătându-i-se la stânga şi la dreapta şi limba atârnându-i afară.

— Harry? am zis eu, din nou nereuşind să mă abţin.

Câinele înaintă ezitant şi apoi începu să fugă înainte, oprindu-se la câţiva centimetri de mine. Tocmai se lumina, întrucât soarele începea să urce şi Nocul se retrăgea spre oriunde se ducea el pe cer atunci când fratele lui mai mare se trezea. Şi, în acea primă rază de lumină, am putut să văd cu adevărat câinele.

I-am atins capul. Blana îi era moale. Degetele îmi treceau prin ea ca prin acel tip de material excepţional pe care îl folosisem în baie la Morrigone. Era cald şi avea ochii diferiţi: cel drept era albastru şi cel stâng era verde. Harry îi avusese la fel, dar în ordine inversă. Mereu iubisem felul în care se uneau cele două culori pe faţa lui şi îmi plăceau nespus ochii acestui câine din faţa mea.

Am îngenuncheat în faţa lui şi i-am apucat una dintre labele din faţă. Mi-a permis să o fac cu o urmă de curiozitate în ochi. Labele îi erau mari şi promiteau că acel mic câine avea să devină şi el mare într-o zi. Harry ajunsese să aibă peste treizeci de kilograme, fiind totuşi mult mai mic decât garmul hidos care îi luase viaţa.

Apoi am observat că prin blana murdară i se vedeau coastele. Avea o tăietură pe laba stângă din faţă, care avea nevoie de îngrijire. I-am scărpinat urechile şi m-am gândit ce să fac. Ştiam că lui Loon nu îi plăceau bestiile ţinute în casă. În cel mai bun caz, avea să ceară mai multe monede, ceea ce nu aveam. Harry fusese ucis cu puţin timp înainte ca părinţii mei să fie duşi la Îngrijire, astfel că nu trebuise

să fac o asemenea alegere. Părea că nu aveam opţiuni. Trebuia să îl las să se descurce fără mine. Şi *era* un mascul, aşa cum păreau să confirme anumite părţi ale corpului său.

M-am ridicat şi am început să mă îndepărtez. Dar el se ţinu după mine. Am grăbit pasul şi el făcu la fel. Dintr-un impuls, am luat-o la fugă şi m-am ridicat în văzduh. Credeam că acela avea să fie finalul. Dar privind în jos, era şi el acolo, fugind din greu şi ţinându-se cumva după mine. Am coborât şi am aterizat şi el mi s-a oprit la picioare, gâfâind cu limba scoasă. Ochii lui, unul albastru şi unul verde, erau îndreptaţi spre faţa mea. Părea să se întrebe de ce tocmai făcusem asta.

Mi-am deschis cutia din geantă şi am scos o bucată de pâine pentru el. Aşa de flămând cum sigur era, mă aşteptam să mi-o apuce dintre degete. Dar îşi ridică încet botul, o mirosi şi apoi o luă încet din mâna mea înainte să o înfulece.

M-am aşezat lângă el şi am scos şi o bucăţică de carne, una de brânză tare şi singurul ou care, împreună cu pâinea, trebuia să reprezinte prima mea masă. Le-am pus pe pământ. Din nou, le-a mirosit înainte să le înghită. Respiraţiile îi deveniră mai lungi şi apoi se rostogoli ca să-l pot scărpina pe burtă, ceea ce am făcut imediat.

Când se întoarse din nou, îmi împinse mâna pe capul lui. Şi Harry făcea asta. Dar poate că toţi câinii o făceau. Harry fusese singurul meu câine. Dădusem peste el într-un mod similar, umblând prin păduri şi văzându-l fugind printre copaci, pe urma unui iepure. Nu prinsese iepurele, dar îmi prinsese inima şi nu erau multe lucruri în Wormwood care să poată face asta.

M-am întrebat ce să fac.

— Pot să îţi spun Harry Doi, am zis.

Urechile i se înălţară şi îşi ridică botul spre mine. Adarii îi puteau înţelege pe Wugmorţi, dar ştiam că ei, câinii, nu puteau cu adevărat să o facă. Totuşi, Harry Doi părea să ştie că tocmai îi dădusem un nume.

Am privit pe cer. Se făcuse prima lumină. În curând, a

doua lumină avea să apară şi avea să se facă vremea să mă duc la Hornuri. I-am scărpinat urechile lui Harry Doi, lăsându-mi degetele să alunece în susul şi în josul fiecăreia. Lui Harry îi plăcuse asta şi mă gândeam că şi acestuia avea să îi placă. Îi plăcu, lingându-mi mâna în semn de apreciere.

M-am gândit la un plan. Pe drumul spre Hornuri, îi aruncam lui Harry Doi beţe după care să alerge. Şi mi le aducea înapoi de fiecare dată. I-am scărpinat urechile şi, când am ajuns la Hornuri, m-am oprit, m-am aplecat, am arătat spre Hornuri şi i-am spus să aştepte.

Imediat s-a aşezat. I-am pus o cană mică de tinichea scoasă din geantă şi i-am turnat nişte apă dintr-o sticlă de cositor pe care o căram cu mine. Deasupra lui avea un copac care să îi ofere umbră. M-am gândit că, dacă avea să fie acolo şi când terminam lucrul, aveam să mă gândesc cu adevărat ce puteam să fac cu el.

Domitar m-a privit apropiindu-mă de Hornuri. Acum, la fiecare lumină, era permanent beat cu apă de foc. Era o minune că Wugul acela putea cel puţin să stea în picioare. Cred că dorea să îmi spună ceva, dar se pare că lipsa de dexteritate a limbii îl trădă, pentru că rămase tăcut şi pur şi simplu se îndepărtă.

După ce mi-am pus hainele de lucru, m-am îndreptat spre camera principală şi m-am apropiat de staţia mea de lucru. Am privit scările care duceau la etaj. Ladon-Tosh nu le mai păzea. Probabil că tăia şi el copaci împreună cu ceilalţi Wugi puternici. Eu eram unul dintre puţini Wugi rămaşi la Hornuri. În afară de doar trei Dactili, toţi plecaseră, folosindu-şi muşchii pentru a doborî marii copaci şi a-i despuia de scoarţa lor. Cei rămaşi trebuiau să facă munca a mulţi Dactili, lovind metalul şi transformându-l în formele cu grosimea necesară pentru bare. Mai erau şi câţiva Amestecători care îşi foloseau toată energia pentru a pregăti metalul pentru Dactili. De la Dactili, metalul în continuare cald trecea la Tăietori, care tăiau barele la lungimea şi grosimea cerute. Şi apoi venea rândul meu să le finisez. Părea să existe o nevoie infinită

de bare pentru Zid. Era o dovadă în sine a grandorii proiectului.

În timpul pauzei de masă, mi-am coborât privirea spre mâna mea dreaptă. Împreună cu cicatricele, puteam să văd şi ştampila de cerneală a lui Dis Fidus. La acel protocol nu se renunţase, chiar cu toată urgenţa muncii la Zid. Mă întrebam de ce, dar cum aveam multe alte lucruri la care să mă gândesc, am decis că, în ordinea importanţei lor, ştampila de cerneală păstra un loc doar la urmă.

Îmi mai rămăseseră doar două fărâme din pauză, aşa că am ieşit şi m-am bucurat să îl văd pe Harry Doi întins în continuare pe iarbă, acolo unde îl lăsasem. M-am dus la el şi l-am mângâiat.

— Fără bestii la Hornuri, lătră o voce.

M-am întors şi l-am văzut pe Domitar în spatele meu. Faţa îi era roşie şi limba cam împleticită. M-am gândit că era uşor ironic că nu lăsa câini în Hornuri, câtă vreme Jabbiţii erau lăsaţi liberi noaptea.

— Nu era în Hornuri, nu? am ripostat eu.

Domitar se apropie.

— E câinele tău?

— Poate. Vom vedea.

Domitar veni lângă mine. M-am îndepărtat câţiva paşi, pentru că duhoarea de apă de foc era extrem de puternică.

— Şi eu am avut un câine odată, spuse Domitar.

Am fost uimită când l-am văzut aplecându-se lângă Harry Doi şi mângâindu-i urechile.

— Ai avut *tu* un animal de companie, Domitar?

Mă întrebam dacă vorbea despre un Jabbit.

Păru ruşinat.

— Când eram foarte tânăr, desigur.

— Şi cum se numea?

Ezită, poate temător că l-aş fi considerat moale pentru că dăduse un nume unei bestii.

— Julius, răspunse el într-un final.

— Tu i-ai dat numele? l-am întrebat.

— Da. Crezi că este ciudat, nu-i aşa?

— Nu. Poţi să-i spui cum vrei tu unui câine.

— Al tău cum se numeşte?

— Harry Doi.

— De ce Doi?

— Am avut un câine numit Harry pe când locuiam la părinţii mei, dar l-a ucis un garm.

Domitar îşi coborî privirea.

— Îmi pare rău să aud asta.

Şi, într-adevăr, părea întristat.

— Şi Julius? l-am întrebat.

— A murit când eram mic.

— Cum?

— Nu mai contează, nu? De fapt, nu mai contează prea multe.

Când m-am uitat la el, am fost surprinsă să-i văd ochii privind fără direcţie peste câmpul din faţa Hornurilor. Nu părea să fie deloc ameţit de la apa de foc. Era un Wugmort ce părea complet pierdut, când mă aşteptam ca Domitar să fie cel mai sigur pe viitorul lui dintre toţi Wugmorţii.

— Timpurile se schimbă şi Wugmorţii trebuie să se schimbe odată cu ele, Vega, spuse el, în ceea ce suna mai degrabă a afirmaţie generală decât a sfat specific. Dar trebuie să continuăm aici. Fără lucruri făcute de mântuială la Hornuri. Muncă de calitate până la capăt. Munca pe brânci este mottoul nostru, cât timp sunt eu la conducere.

Sughiţă, îşi acoperi gura şi păru ruşinat.

Am privit peste umăr spre intrarea în Hornuri şi curiozitatea mea, mereu uşor de trezit, mă îmboldi să îi pun o întrebare.

— Domitar, ce era locul acesta înainte?

Nu mă privi, deşi corpul i se crispă din cauza întrebării.

— Au fost mereu Hornurile, răspunse el.

— Mereu? am întrebat eu sceptică.

— Ei bine, de când trăiesc eu.

— Dar nu ai trăit de când există locul acesta, Domitar. Pun pariu că este vechi de sute de sesiuni, poate chiar mai mult.

— Atunci, ce rost ar avea un răspuns la întrebarea ta? spuse el.

Cuvintele păreau aspre, deşi adevărul era că tonul îi era unul de resemnare.

— Crezi că Zidul îi va opri pe Externi?

Acum mă privi direct.

— Sunt *sigur* că îi va opri.

Felul în care o spuse mă tulbură teribil. Nu pentru că n-aş fi fost sigură dacă el credea cu adevărat ceea ce zicea, ci pentru că puteam să văd cât de mult credea el în adevărul acelei afirmaţii.

— Gata pauza de masă, anunţă el, revenind la tonul lui obişnuit, aspru.

M-am îndreptat din nou spre Hornuri. Dar când m-am întors, l-am văzut pe Domitar aşezat în continuare pe vine lângă Harry Doi, mângâindu-l. L-am văzut scoţând o bucată de pâine cu brânză şi dându-i-o câinelui meu. Mi se păru chiar că îl văd pe Domitar zâmbind.

Timpurile se schimbau cu adevărat în Wormwood.

DUODEVIGINTI

Din nou acasă

Când am ajuns la Loons cu Harry Doi, Cacus Loon m-a întâmpinat la uşă. Privi o singură dată înspre micul meu căţel şi reacţia lui fu la fel de grosolană pe cât era de previzibilă.

— Acea bestie urâtă şi scârboasă nu intră în bârlogul meu de calitate, cârâi el cu o voce înăsprită şi mai mult de obiceiul de a fuma iarbă.

Mi-am coborât privirea spre Harry Doi, care era de departe cea mai arătoasă creatură dintre toţi trei, cu faţa mai curată decât a lui Loon, cu blana mai aranjată decât aveam eu părul.

— Este un câine, i-am spus, şi câinii sunt acceptaţi în casele Wugilor. O să am grijă de el şi de mâncarea lui, de apă şi de curăţenie. Acestea vor fi responsabilitatea mea.

— Nu există nicio şansă în Hel ca această bestie să intre în casa mea.

— Nu este casa *ta.* Îi aparţine lui Roman Picus.

Ştiam că asta nu avea să ajute, dar Loon mă enerva doar respirând.

Îşi umflă pieptul.

— O, şi crezi că Roman Picus va permite această creatură scârboasă în bârlogul lui, aşa-i? Ei bine, este clar că nu-l cunoşti pe Wugul acela la fel de bine ca mine.

— Pot vorbi cu Morrigone despre asta, am ripostat eu.

— Poţi vorbi cu ce Wug vrei tu, blestematul de răspuns va fi acelaşi.

Îmi trânti uşa în faţă. L-am privit pe Harry Doi, care îşi ridica şi el privirea spre mine într-o adoraţie desăvârşită, neafectată de tirada sălbatică a lui Loon. Am rămas acolo gândindu-mă câteva fărâme şi apoi m-am hotărât că poate

o binecuvântare apăruse cumva din întuneric.

Am intrat, am urcat scările spre camera mea, mi-am luat puţinele lucruri şi am coborât din nou la parter. Loon mă privi uimit, în timp ce o Hestia nedumerită se uita la mine din pragul bucătăriei, ştergându-şi mâinile de şorţul murdar.

— Şi unde crezi că mergi? întrebă Loon când îmi văzu grămada cu toate lucrurile atârnate peste umăr.

— Dacă aici nu este bine-venit câinele meu, va trebui să îmi găsesc un alt bârlog.

— Nu există altul, lătră el. Toate sunt pline. Orice Wug ştie asta.

— Ştiu eu un loc, am răspuns.

— Nu pe Strada Principală, nu-i nicio cameră de găsit.

— Pe Drumul Jos există, m-am opus eu.

Loon mă privi întunecat.

— Spui ce cred eu că spui?

Hestia înaintă umilă.

— Vega, nu te poţi întoarce acolo. Eşti prea tânără ca să locuieşti de una singură. Nu ai împlinit încă cincisprezece sesiuni. Aşa zice legea.

— Ei bine, eu nu renunţ la câine, aşa că nu am de ales, am zis eu. Voi împlini cincisprezece sesiuni destul de curând.

I-am zâmbit călduros doar ei. Era complet supusă masculului ei, dar mereu ne tratase cu bunăvoinţă pe mine şi pe John.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitatea din aceste ultime sesiuni.

Loon scuipă pe podea şi Hestia se întoarse şi intră în bucătărie.

— Vom vedea ce are Consiliul de spus despre asta, zise el.

I-am înfruntat privirea.

— Da, vom vedea.

Am ieşit, cu Harry Doi urmându-mă ascultător pe piatra cubică. Wugii aflaţi acolo ne priviră plecând. Bănuiesc că bocceaua în care îmi ţineam toate lucrurile peste umăr şi

căţelandrul care mă muşca în joacă de călcâie alcătuiau o privelişte neobişnuită.

Am ajuns la Drumul Jos şi am luat-o pe acolo. Era numit astfel pentru că se inunda de fiecare dată când cădeau ploile grele şi era, totodată, vechi şi uzat. Puţinele magazine de acolo nu erau atât de vizitate şi ceea ce vindeau nu se compara cu lucrurile pe care le puteai cumpăra pe Strada Principală.

Casa simplă de lemn era mică, obişnuită şi urgisită de vreme, dar pentru mine avea să fie mereu frumoasă, caldă şi primitoare. O ştiam bine. Locuisem acolo cu mama, cu tata şi cu John. Plecasem şi ne mutasem la Loons doar când părinţii noştri fuseseră duşi la Îngrijire.

M-am oprit şi am privit micul geam din faţă. Exista acolo o crăpătură, de când John era mic şi îşi aruncase cana de lapte în el. Era greu de găsit sticlă în Wormwood, aşa că nu îl reparasem niciodată. M-am apropiat de el şi am privit înăuntru. Am văzut masa unde mâncasem împreună cu familia mea. Era zgâriată şi acoperită de pânze de păianjen. Într-un colţ îndepărtat se afla un scaun pe care obişnuiam să mă aşez. Într-un alt colţ, era un teanc cu obiecte ale familiei pe care nu le luasem cu noi pentru că nu aveam loc pentru ele. De un alt zid era sprijinit un pat – patul în care dormisem eu.

Am încercat uşa. Era încuiată. Mi-am scos bucăţile de metal subţire şi lacătul n-a mai fost o problemă. Am deschis uşa şi am intrat împreună cu Harry Doi. Mi s-a făcut frig de îndată, mai frig decât îmi fusese afară. Asta m-a surprins, dar doar pentru un moment.

Se spunea că spiritele lăsate în urmă sunt mereu reci, pentru că sunt singure, cu nimic care să le încălzească. Lăsasem mult în urma noastră. Acolo, fusesem o familie. Acolo, avusesem împreună ceva ce nu puteam să avem separaţi. Ceva ce nu aveam să mai redobândim vreodată.

Fiindcă tremuram, mi-am tras mantaua mai strâns în jurul meu, în timp ce străbăteam spaţiul. M-am lăsat pe vine şi am ridicat câteva lucruri din teanc, în timp ce Harry Doi îşi adulmeca noua casă. În teanc erau haine vechi prea

largi pentru părinţii mei, acum împuţinaţi. Nu erau bune nici de mine, întrucât crescusem mult în ultimele două sesiuni.

Am trecut peste haine şi m-am întors spre câteva desene pe care le făcusem când eram mică. Am găsit şi unul în care îl desenasem pe fratele meu. Apoi am văzut autoportretul pe care mi-l schiţasem. Puteam să-mi zăresc respiraţia în aer în timp ce priveam desenul. Aveam poate opt sesiuni, ceea ce însemna că bunicul nu mai era în viaţa mea în acel moment. Nu păream fericită. De fapt, eram încruntată.

Am despachetat, am găsit nişte lemne în spate şi am reuşit să fac un foc acceptabil folosind chibriturile rămase. Mi-am deschis cutia şi mi-am scos mâncarea pe măsuţă. Am împărţit-o cu Harry Doi, care şi-a înfulecat partea. Acum, că mesele erau responsabilitatea mea, trebuia să mă străduiesc mai mult să adun, să dau la schimb, să vând şi să strâng, mai ales cu Harry Doi şi cu John…

M-am oprit la acest gând. Eram doar eu şi câinele. John nu mai intra în calcul.

I-am pus lui Harry Doi nişte apă într-un bol de la setul de ţevi din spate. La început, apa a ieşit întunecată la culoare, dar s-a limpezit rapid. Asta era bine, pentru că era apa pe care aveam să o beau şi eu. După ce Harry Doi a sorbit aproape întregul bol, l-am lăsat să se uşureze în mizeria din spatele noii mele locuinţe.

Am tras un scaun aproape de foc şi m-am holbat la flăcări, în timp ce Harry Doi se instala lângă mine, cu botul pe labe. Locul îi aparţinuse lui Virgil Jane şi, după moartea lui, îi revenise fiului său, adică tatăl meu. Îl abandonasem atunci când părinţii mei fuseseră duşi la Îngrijire, dar simţeam că eram mai îndreptăţită să-l am decât oricare alt Wug.

O bătaie în uşa din faţă îmi întrerupse gândurile. M-am întors agitată în direcţia aceea. Aveam cumva să aflu că fosta noastră casă fusese confiscată de Consiliu? Sau pentru că eram prea tânără ca să locuiesc singură aveam să fiu obligată să plec?

Am deschis uşa şi l-am găsit pe Roman Picus în faţa ei.

— Da? am întrebat eu pe un ton cât se poate de firesc.

— Ce te-a apucat, femelă? a zis el, în timp ce îşi rula un baton de iarbă de fumat dintr-o parte a gurii în cealaltă.

— În legătură cu ce? am întrebat eu cu inocenţă.

— Să te muţi de la Loon aici, în legătură cu asta, desigur.

— Loon n-a vrut să îmi accepte câinele, aşa că n-am avut de ales.

Roman şi-a coborât privirea spre Harry Doi, care stătea lângă mine. Fălcile îi erau ridicate şi micii colţi îi erau dezveliţi. Puteam să îmi dau seama că avea un gust excelent la Wugi.

— Să renunţi la un bârlog bun pentru bestia *asta?* Ce tâmpenie!

— Ei bine, măcar este tâmpenia mea.

— Eşti prea tânără ca să locuieşti singură.

— Trăiesc de una singură de când părinţii mei au fost trimişi la Îngrijire. Chiar crezi că de mine a avut grijă Cacus Loon? Iar John nu mai locuieşte cu mine. Îmi pot purta singură de grijă. Dacă Consiliul nu crede asta, poate să îmi spună mie direct.

Roman mă cercetă cu o privire vicleană.

— Vorbind de asta, ce ai mai auzit despre fratele tău?

— Locuieşte cu Morrigone acum.

— Asta ştiam. Vorbeam despre promovarea lui, desigur, adăugă el triumfător.

— Promovarea?

— Oh, vrei să spui că nu ştiai? zise el înveselit.

Doream să ştiu ce voia Roman să spună, desigur, dar nu aveam să-i dau satisfacţia de a-l implora să-mi zică. Îşi stinse batonul de iarbă de fumat zdrobindu-l cu cizma de pietrele cubice din faţa uşii mele şi îşi scoase demonstrativ pipa din haina unsuroasă. O umplu cu o altă iarbă de fumat şi o aprinse, pufăind mulţumit până când fumul gri începu să se ridice în aerul nopţii.

— Deci promovarea lui… începu Roman.

Mai pufăi de două ori şi mă făcu să aştept. Dacă aş fi

avut o morta, n-aveam idee de câte ori l-aş fi împuşcat.

— Promovarea lui ca asistent special al Consiliului, desigur.

M-am simţit de parcă cineva tocmai mă lovise în burtă. Dar mi-am revenit rapid şi am spus:

— Este un copil. Nu poate deţine o poziţie în Consiliu până nu ajunge mult mai în vârstă.

Roman răspunse pe un ton condescendent:

— Ei bine, Vega, de aceea au numit postul *special.* Cu pergament şi cu tot dichisul. Oh, este chiar oficial. Thansius a obţinut aprobarea cu binecuvântarea lui Morrigone. Consiliul n-a mai avut de ales, vezi tu? Nu cu acei doi Wugi în spatele propunerii. Un vot rapid în unanimitate sau aşa am auzit eu. Până şi Krone a fost de acord, iar ticălosul acela nu este de acord cu nimic.

— Şi ce face un „asistent special“ al Consiliului? am întrebat, uitându-mă urât.

Am făcut-o pentru că ştiam că avea să continue să vorbească şi să-mi dea detalii doar ca să poată continua să mă vadă supărată.

— Ei bine, trebuia să-l fi văzut pe John uitându-se peste planurile Zidului cu ei doi.

— Ştiu că a fost implicat în lucruri care au de-a face cu Zidul. Eu n-am fost implicată decât la fabricarea barelor de fier.

Roman se trase mai aproape, dar se retrase când Harry Doi începu să mârâie.

— Ai dreptate. Ei bine, acum l-au pus să supravegheze întreaga construcţie, vezi tu? spuse el pe nepusă masă.

L-am privit bănuitor.

— Credeam că Thansius se ocupa de asta.

Roman ridică din umeri.

— Nu ştiu. Am auzit că este un adevărat mister. Multe oprelişti, aşa se spune. Eu sunt prea greu de cap să înţeleg, dar asta se spune.

— Şi ce-o să facă John în legătură cu asta? am întrebat eu.

Îşi îndreptă pipa spre mine.

— Ei bine, asta-i întrebarea, nu-i aşa? Am auzit că se gândeşte la Zid şi lucruri de genul acesta. O minte strălucită, aşa se spune. E bine că măcar un membru al familiei Jane are ceva aici sus.

Îşi bătu fruntea cu pipa.

— Vrei să spui că Virgil Jane nu a avut o minte de seamă?

— Asta a fost în trecut, Vega. Acum sunteţi doar tu şi John. Îţi câştigi traiul cinstit la Hornuri, dar asta este tot. Ţi-ai atins limitele, nu-i aşa? Acum, John are posibilităţi, nu-i aşa? Un viitor, vezi tu. Şi după acea slujbă specială de asistent, cu un pic de spilcuire, l-aş putea vedea într-o lumină stând în Consiliu, zău că aş putea.

— De ce ar vrea să facă una ca asta?

Acum Roman era cel uimit.

— Să facă parte din Consiliu? De ce ar vrea să facă una ca asta? Eşti sărită de pe fix? Şi tu, şi fratele tău sunteţi ultimii membri ai familiei Jane. Tristă treabă. Tristă treabă, într-adevăr.

— Mama şi tata sunt în viaţă! am spus eu cu dinţii strânşi.

Aruncă pe pietre restul de tutun din pipă şi stinse scânteia cu călcâiul cizmei sale din piele de garm; apoi îşi înfipse degetul în spatele curelei şi spuse:

— Arată-mi diferenţa între ei şi cei morţi. Cadavre sub cearşafuri, eu aşa le zic.

Nu trebuia să îl ating pe Destin ca să îmi dau seama că luase foc. Nu putea să fie mai aprins ca în acel moment. Îmi dădeam seama că Roman îşi dorea ca eu să îl lovesc. Îşi pusese degetul la curea, pentru că, făcând asta, trebuia să îşi dea la o parte haina lungă şi astfel să scoată la iveală morta scurtă în tocul ei de piele, pe care o ţinea acolo.

Am decis să nu muşc momeala. Ei bine, nu era în întregime adevărat.

— Ştii, poate că este o idee bună ca John să se afle în Consiliu, am spus eu dintr-odată.

— Mă bucur că ţi-a venit mintea la cap. Poate că ai ceva creier până la urmă, deşi mă îndoiesc.

Râse din inimă, aproape înecându-se.

Am continuat, ignorându-l:

— Mi-a spus că e de părere că ar trebui să se ocupe Consiliul de cazare, pentru că sunt unii Wugi care profită şi care iau prea mulţi bani. Sunt sigură că le va împărtăşi această idee lui Morrigone şi lui Thansius.

Roman se opri din tuşit şi maxilarul îi căzu aproape până la morta scurtă de la brâu.

John nu spusese niciodată aşa ceva. Era ideea mea, dar întrucât eram femelă, nu aveam să fiu luată vreodată în serios.

— O noapte bună îţi doresc, Roman, i-am zis, închizându-i uşa în nas.

Am zâmbit pentru întâia oară după multă vreme. Dar nu avea să dureze. Puteam să o simt în salivă, aşa cum se spunea în Wormwood.

Am mai pus un buştean mic pe foc şi apoi am privit în jurul casei mele vechi. Ochii mi se îndreptară din nou spre grămezile de lucruri de acolo. M-am aventurat spre ele. Focul lumina slab odaia, aşa că am apucat un mic felinar din grămadă, i-am aprins fitilul utilizând flăcările de la foc şi l-am dus într-un colţ.

Harry Doi stătea aşezat lângă mine, privindu-mă în timp ce treceam metodic prin istoria familiei mele. Erau acolo poze colorate ale bunicilor mei, Virgil şi partenera lui, Calliope. Fuseseră un cuplu frumos, eram eu de părere. Trăsăturile bunicului meu erau remarcabile. Se petreceau multe în spatele acelor ochi. Calliope era blândă şi luminoasă şi părea să se bucure să îşi vadă familia fericită. Eu fusesem favorita ei. Şi aş fi făcut orice pentru ea. Dar vremea ei trecuse prea repede. Calliope cedase bolii cu o sesiune înainte ca Virgil să sufere Evenimentul.

Am pus într-un final toate lucrurile deoparte şi m-am holbat la tăciunii aproape stinşi ai focului meu plăpând. Mi-l imaginam pe John, de acum membru statornic al Consiliului şi în ierarhia Wormwoodului, citind mulţumit în faţa focului dogoritor din biblioteca frumoasă a lui Morrigone, după o masă somptuoasă.

— Să nu-ţi plângi de milă, Vega, am zis eu cu glas tare, făcându-l pe Harry Doi să-şi ciulească urechile. Mesele măreţe şi titlurile şi mai măreţe nu contează.

Dar, pentru întâia oară, chiar pentru întâia oară, mă gândeam serios să plec din acel loc. Nu, să *evadez* din acel loc. Fusese căminul meu. Acum nu mai ştiam ce este. Sau ce mă mai ţinea acolo.

Mai târziu, neputând să dorm, m-am ridicat şi mi-am luat mantaua. Harry Doi s-a ridicat ascultător lângă mine.

Îmi mai rămăsese *ceva* în Wormwood, ceva de mare importanţă pentru mine.

Aveam de gând să-mi văd părinţii.

UNDEVIGINTI

Cu adevărat singură

Mă holbam la uşile impunătoare de la Îngrijire. Orele de vizitare trecuseră de mult, dar nu-mi doream să fiu singură. Îmi doream să fiu cu familia care îmi rămăsese.

Mă uitasem deja după Non, dar nu îl văzusem nicăieri. Tăntălăul probabil că patrula împreună cu Carabinierii. Mi-am scos uneltele din buzunarul mantalei, le-am introdus în lacătul uşii uriaşe şi în scurtă vreme mă îndreptam spre coridor.

Lumina era mai slabă în camera părinţilor mei noaptea, dar tot îi puteam distinge. Amândoi erau întinşi în paturile lor. Nu se puteau mişca. Nu puteau vorbi. Totul era în regulă. Plănuisem să fiu eu cea care vorbeşte.

Am stat între paturi pentru că doream să le vorbesc amândurora în acelaşi timp. Nu ştiam de unde îmi veneau cuvintele, chiar nu ştiam. Dar, în curând, le spusesem tot ce aveam pe suflet – mă plânsesem de lipsa de dreptate, de bietul Quentin, de Jabbiţii ticăloşi, de pereţii de sânge, de fraţii pierduţi, de membrii de nesuportat ai Consiliului cum era Jurik Krone, de Externii malefici şi de Wormwoodul care înnebunise în jurul meu. Le-am spus că mi-i doream înapoi. Nu, că aveam nevoie de ei înapoi lângă mine. Eram singură. Apoi am rămas complet fără cuvinte şi am stat pur şi simplu acolo, cu lacrimile curgându-mi pe obraji, în timp ce mă holbam la cei doi Wugi care mă aduseseră în Wormwood şi care de peste două sesiuni nu mai spuseseră un cuvânt şi nu mai mişcaseră un deget.

O fărâmă mai târziu îmi frecam ochii pentru că nu îmi venea să cred ce vedeam. Patul tatălui meu vibra. Nu, tatăl meu vibra. De fapt, tremura atât de tare, că-mi era frică să nu se dezmembreze. Când mi-am privit mama, exact

acelaşi lucru se petrecea şi cu ea. M-am grăbit să îi prind, să opresc ce li se întâmpla.

A trebuit să fac o săritură înapoi pentru a evita să fiu ucisă.

Turnuri de foc izbucniră din ambele paturi exact în acelaşi moment. Se înălţau împreună spre tavan, începând să urce într-o mişcare circulară, ca o pâlnie teribilă de foc şi de vânt ce încerca să evadeze din limitele ei strâmte.

Am sărit şi mai în spate, în timp ce flăcările ameninţau să cuprindă încăperea, şi m-am izbit puternic de zid. Ochii îmi erau atât de larg deschişi, încât arătau de parcă nu mi-ar mai fi rămas loc pe faţă ca să mi-i cuprindă. Am ţipat. Flăcările se înălţară şi mai sus. Am privit în jurul camerei căutând ceva cu care să sting focul. Pe o etajeră de lângă perete, se afla o carafa cu apă. Am apucat-o şi am vărsat lichidul peste acel infern. Mi s-a întors drept în faţă, respins de flăcări, deşi nu îmi imaginam cum.

— Mamă! Tată! am urlat.

Cred că arseseră complet deja, atât de intensă era căldura. Dar căutam cu disperare ceva care să mă ajute să înving flăcările. Pe o altă masă se afla un teanc de cearşafuri. Mi le-am înfăşurat în jurul braţelor, m-am aplecat spre podea şi le-am înmuiat în apa vărsată din carafa.

M-am aruncat spre cele două tornade de foc, învârtind cearşafurile acum grele de apă. Aveam de gând să înving focul şi să-mi salvez părinţii. Sau ce mai rămăsese din ei.

Nu am reuşit să mă apropii mai mult de o jumătate de metru, fiind din nou aruncată în zid. Mi-am întins mâinile pentru a amortiza lovitura şi am reuşit un moment mai târziu, deşi umărul mi s-a izbit puternic de peretele tare. Am alunecat la pământ, ameţită şi îngreţoşată. Înainte să mă pot ridica, s-a întâmplat.

Şi nu am putut decât să privesc.

Părinţii mei se ridicau din flăcări. În aer şi apoi spre tavan. Nu erau arşi. Nu erau răniţi vizibil. Privindu-le feţele, m-am retras uimită. Ochii le erau deschişi. Păreau să fie treji chiar în timp ce flăcările îi devorau.

Am strigat din nou la ei, încercând să îi fac să mă observe, dar nu s-au uitat nici măcar o singură dată la mine. Era de parcă nici n-aş fi existat pentru ei.

Şi apoi a urmat o explozie de vânt şi un şuier atât de puternic, că a trebuit să îmi acopăr urechile. Într-o clipită, dispăruseră. Aşa cum se întâmplă şi cu flăcările.

Am rămas sprijinită de perete, holbându-mă la cele două paturi care nu erau în niciun fel afectate.

Şi totuşi, părinţii mei dispăruseră.

M-am ridicat pe picioare, care nu îmi păreau suficient de puternice ca să mă susţină. M-am sprijinit cu o mână de perete. Umărul mă durea acolo unde mă lovisem. Mâinile îmi erau tăiate şi pline de vânătăi, iar faţa şi părul îmi erau ude de la apa din carafa. Cearşafurile umede erau pe podea. Totul se întâmplase aievea. Dar era de parcă focul nici nu ar fi avut loc. M-aş fi îndoit că toate acele lucruri fuseseră cu adevărat reale dacă n-ar fi fost faptul că eram acum singură în cameră.

Am privit tavanul, aşteptând să văd o gaură prin care evadaseră părinţii mei. Dar tavanul era în continuare perfect intact.

M-am aplecat şi am inspirat adânc. Camera nici măcar nu mirosea a fum. Aerul proaspăt îmi umplea rapid plămânii. Mi-am ţinut mâna pe zid cât m-am chinuit să ajung la uşă, apoi am deschis-o şi am fugit pe hol cu o energie reîmprospătată.

M-am gândit că aş fi putut să îmi văd părinţii înălţându-se în aer şi, cu ajutorul lui Destin, să pot zbura cu ei spre oriunde s-ar fi dus.

Am ajuns la uşile duble din faţă, am deschis una şi m-am strecurat afară. Am privit spre cer, sperând cu disperare să îi văd. Apoi, ceva m-a apucat şi m-a trântit la pământ.

Habar nu aveam cât stătusem în camera părinţilor mei, dar prima lumină reuşea să străpungă norii şi ploaia. Strălucirea ei slabă se reflecta şi în stropii de ploaie, făcându-i să pară murdari, cu o formă ciudată.

Apoi l-am văzut pe idiotul uriaş de Non stând acolo. El era cel care mă apucase, mă împinsese şi nu mă lăsase să

îmi urmez părinţii. Valuri de furie mă cuprinseră, în timp ce Non mă privea cu un rânjet maliţios apărându-i pe faţă.

Strălucea în ploaie, întrucât purta o platoşă din metal. Pe umeri îi atârna o morta lungă. La curea avea o morta scurtă şi un pumnal. Probabil că fusese în patrulare.

— Te-am prins, nu-i aşa? Ai intrat în Îngrijire. Valhallul te aşteaptă, femelă. Asta te va învăţa să nu mai încalci regulile.

Am încercat să mă ridic, dar m-a împins la loc.

— Te vei ridica atunci când zic eu, nu înainte.

Şi-a atins ţeava de la morta.

— Sunt în misiune oficială în numele Consiliului. Noroc că m-am întors să văd dacă lucrurile sunt în regulă. Ce făceai, furai de la amărâţii de Wugi dinăuntru?

— Idiotule, am ţipat eu. Dă-te din calea mea.

Am sărit în picioare, iar el a încercat să mă doboare la pământ.

Asta a fost o greşeală. Una enormă din partea lui.

Când l-am lovit cu pumnul, i-am simţit platoşa îndoindu-se şi apoi crăpându-se sub lovitura mea. În următorul moment, Non a căzut la pământ. Mi-am privit mâna. Era umflată şi sângera. Impactul îmi străbătuse braţul până la umăr, copleşindu-mă de durere. Dar meritase să îmi eliberez furia, pentru că nu o mai puteam controla.

Non era întins la pământ. Era rănit, poate chiar mort. M-am întors şi am fugit. Apoi am făcut câţiva paşi şi picioarele m-au ridicat de la pământ. Zburam. Nu intenţionasem asta, dar s-a întâmplat. Vântul mă împingea, dar am menţinut o direcţie dreaptă doar datorită voinţei.

Am scotocit cerurile după părinţii mei, dar nu erau acolo. Unde dispăruseră după ce ieşiseră din camera de la Îngrijire în acel vârtej de foc, nu ştiam. Am înţeles doar că-i pierdusem, probabil pentru totdeauna. Ceea ce văzusem nu era ceva din care un Wug să se întoarcă. Am început să plâng în timp ce zburam.

Câteva fărâme mai târziu, am aterizat la marginea Wormwoodului. Nu doream să adaug zborul la atacul meu împotriva lui Non. Cu siguranţă Consiliul avea să mă

arunce în Valhall pentru destulă vreme chiar şi fără asta.

Dar mă gândeam în continuare la părinţii mei. Cum puteau doi Wugi să fie cuprinşi de foc şi să nu moară? Cum putea focul să-i transporte de acolo de unde se aflau în alt loc? Şi să facă asta printr-un tavan solid de piatră… Nu mă puteam gândi la un singur răspuns pentru atâtea întrebări. Ştiam doar că părinţii mei nu mai erau şi că nu puteam să fac nimic în privinţa asta.

Am pornit spre Wormwood şi am ajuns rapid la pietrele cubice. Nu mă uitam pe unde mergeam. Adevărul e că eram atât de ameţită, încât nu mai ştiam dacă evenimentul la care fusesem martoră fusese doar un coşmar sau nu.

Când am auzit un mârâit jos, am îngheţat pe loc. Deşi apărea prima lumină, norii şi ploaia făceau ca totul să pară întunecat şi negura era groasă deasupra Wormwoodului. Mormăitul s-a auzit din nou, urmat imediat de o voce ascuţită.

— Cine-i acolo? Vorbeşte acum sau suportă consecinţele tăcerii tale!

Am înaintat şi l-am văzut. I-am văzut, mai bine zis.

Nida şi shuckul lui negru, de la care venise mormăitul.

Nida era unul dintre puţinii Wugi care aparţineau aşa-numitei rase Pech. Era, prin urmare, scund şi gros, cu braţe şi picioare musculoase. Sesiuni întregi crezusem că Duf Delphia era şi el Pech, dar nu era. Nida purta pantaloni de catifea, o haină din piele, o pălărie cu boruri largi, care să-l ferească şi de soare, şi de ploaie, şi o pereche de cizme din piele de amaroc. Se spunea că înainte să fie angajat să păzească închisoarea Valhall, el şi shuckul lui uciseseră un amaroc la marginea Quagului. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu doream să am de-a face cu niciunul dintre ei, întrucât amarocii erau bestii de temut, care te puteau ucide în multe feluri. Unii spuneau chiar că amarocul împroşca venin din ochi.

— Sunt eu, Vega Jane.

Se pare că ajunsesem din greşeală în apropierea închisorii din centrul satului. Nida şi-a ridicat privirea spre mine, având shuckul aşezat alături, la fel de înalt ca el

însuşi. Şi-a strâns bâta de lemn în mâna groasă.

— Pleacă de aici, femelă, chiar acum.

S-a întors şi s-a îndepărtat, urmat de shuckul lui ascultător.

Ieşind din întuneric, am observat că doar patru prizonieri erau în acel moment în Valhall. Închisoarea avea un acoperiş de lemn şi gratii de jur împrejurul unei pardoseli de pământ. Faptul că era expusă intemperiilor era menit să o facă şi mai deprimantă. Şi, fiind şi publică, ruşinea resimţită era completă.

Pe când treceam pe lângă gratii, un Wug a alunecat pe burtă spre mine şi mi s-a adresat:

— O cană de apă, femelă. Gura mi-e atât de uscată, de parcă am nisip în ea, înţelegi? Te rog, femelă, te rog. O cană de apă. Poate fi şi de ploaie. Doar o cană, iubire.

Imediat s-a auzit o bubuitură puternică, iar eu am sărit ferindu-mă de ceva ce îmi zbura pe lângă cap. Nida îşi lovise bâta de gratii cu o asemenea forţă, că o parte din lemn se rupsese, aproape scoţându-mi ochii.

— Nu ai voie să vorbeşti cu Wugii cinstiţi, McCready, a şuierat el. Tăcere sau următoare lovitură te va nimeri drept în cap.

McCready s-a retras într-un colţ îndepărtat al cuştii, ca o bestie rănită.

Nida m-a privit.

— Vezi-ţi de drum, femelă. N-am de gând s-o mai zic încă o dată.

Shuckul lătra şi pocnea din fălci. Am luat-o la fugă.

Şi ceva fugea după mine. M-am întors să văd, pregătită să fug şi mai tare sau chiar să îmi iau zborul. Dar nu era shuckul. Era Harry Doi.

M-am oprit şi m-am aplecat, gâfâind. Harry Doi mă ajunse şi începu să-mi sară în jurul picioarelor cu limba scoasă. Ieşise cumva din bârlogul meu şi venise să mă caute. Am îngenuncheat şi l-am îmbrăţişat, iar Harry Doi s-a calmat la fel de rapid ca mine. M-a lins pe faţă o dată şi apoi s-a aşezat, privindu-mă.

— Trebuie să-ţi fie foame, i-am zis.

Ne-am întors la mine acasă şi l-am hrănit pe Harry Doi cu ultima porţie de mâncare rămasă. În timp ce el mânca lângă şemineu, acolo unde flăcările se stinseseră de multă vreme, eu am rămas udă leoarcă pe podea, cu genunchii la piept, şi am privit în jurul camerei. Atât mai aveam. John plecase. Şi acum şi părinţii noştri. Şi, cu un sentiment de greaţă, mi-am dat seama că va trebui să-i spun lui John despre părinţii noştri. Cum avea să reacţioneze? Nu prea bine, mă gândeam.

Şi ce urma să se întâmple când Non avea să spună ce se întâmplase? Aveam să ajung la Valhall, ca McCready? Să cerşesc o cană de apă?

— Vega Jane! strigă o voce de dincolo de uşa mea.

M-am întors când mi-am auzit numele. Am recunoscut şi vocea. Era Jurik Krone.

VIGINTI

Un aliat neaşteptat

Am deschis uşa, dându-l la iveală pe Jurik Krone. Am văzut că era înarmat cu o morta cu ţeavă lungă şi cu o sabie.

— Ai fost la Îngrijire lumina asta? a lătrat el, cu furia zugrăvită în chip evident pe faţă.

— Am fost? am întrebat eu pe un ton plictisit.

S-a apropiat şi l-am simţit pe Destin strângându-se şi devenind mai cald în jurul meu.

— Ai fost, a spus apoi ferm.

— Şi dacă am fost?

— Non te-a acuzat că l-ai atacat.

— Cum să-l atac eu pe Non? E de trei ori cât mine.

Krone m-a privit de sus până jos.

— Dar asta nu este tot.

Ştiam ce urma. Aşteptam ca el s-o spună.

— Părinţii tăi au dispărut de la Îngrijire.

S-a apropiat mai mult, astfel încât faţa să-i ajungă lângă a mea.

— Ce-ai văzut, Vega? Trebuie să îmi spui. Ce-ai văzut acolo? Mi-am simţit degetele strângându-se pumn. L-am strâns atât de tare, că am simţit că nu-mi mai curgea sânge prin degete.

— Nu trebuie să-ţi spun nimic, am zis.

— Răspunsul nu este suficient de bun, a răbufnit el.

— Du-te dracului!

— Vrei să ajungi la Valhall pentru asta? a întrebat el cu un calm care mă înnebunea. Sau mai rău?

A pus mâna pe sabie. L-am simţit pe Destin devenind rece ca gheaţa pe pielea mea.

— Krone, s-a auzit o voce.

Ne-am întors amândoi în acelaşi timp.

Era Morrigone.

M-am uitat după trăsură, dar nu am văzut-o. Era de parcă ea s-ar fi materializat din mijlocul ceţii pe Drumul Jos.

Krone a privit perplex apariţia ei.

— Doamnă Morrigone, a zis el ţeapăn. Eram pe punctul s-o arestez pe această femelă pentru acţiuni criminale împotriva altor Wugmorţi.

Morrigone s-a apropiat, cu privirea asupra lui Krone.

— Ce acţiuni criminale?

— L-a atacat pe Non în faţa îngrijirii. Ne-a adus dovezi în privinţa asta. Iar Hector şi Helen Jane au dispărut de la Îngrijire. Acestea sunt probleme serioase care trebuie aduse în faţa Consiliului.

— Ai vorbit cu Thansius despre asta? l-a întrebat ea.

— Abia mi s-a adus la cunoştinţă…

— Ce spune Non că s-a întâmplat? l-a întrerupt ea nerăbdătoare

— A prins-o ieşind de la Îngrijire. Era pe punctul să o aresteze când ea l-a atacat fără niciun motiv.

— L-a atacat? Cum?

— Non spune că l-a lovit teribil şi l-a doborât la pământ.

— Un Wug atât de mare ca Non a fost doborât de o femelă de paisprezece sesiuni, a spus ea sceptică. Asta mi se pare foarte, foarte greu de crezut, Krone. Şi pur şi simplu îl crezi pe Non pe cuvânt?

— Spui că Non minte?

— Tu eşti cel care spune că Vega este criminală doar pe baza mărturiei lui Non.

— Ştiai că a început să locuiască aici, în vechea ei casă? Un Wug sub vârsta de cincisprezece ani nu poate locui de unul singur, dar ei nu-i pasă de reguli, nu-i aşa, Vega?

M-a privit ameninţător.

Nu i-am răspuns lui Krone pentru că nu ştiam ce să-i zic. M-am uitat la Morrigone, a cărei privire se menţinuse constant îndreptată spre Krone.

— Sunt conştientă de asta, Krone. Şi Thansius ştie, a

spus Morrigone pe un ton jos, care reuşea să fie mai ameninţător decât cuvintele lui rostite tare.

S-a holbat la Krone încă vreo câteva momente.

— Dacă nu mai ai şi altceva de spus, Krone, cred că ne poţi părăsi.

Krone s-a uitat la mine şi apoi la Morrigone, după care a făcut o plecăciune scurtă.

— Cum doriţi, doamnă Morrigone. Dar sper că veţi rezolva problema cum se cuvine.

S-a întors şi s-a îndepărtat rapid.

Morrigone a aşteptat ca el să dispară înainte să se întoarcă spre mine.

Am început să spun ceva, dar ea şi-a ridicat mâna.

— Nu, Vega, n-am nevoie să aud nimic. Voi vorbi cu Non. Nu va depune plângere.

Privirea i-a coborât spre mâna mea. M-am uitat şi eu în jos şi am văzut că era umflată şi tăiată acolo unde îl lovisem pe Non. Am băgat-o rapid în buzunar.

— Sunt sigură că ai avut motive întemeiate, a spus Morrigone încet. Apoi a adăugat pe un ton mai aprins: Non este o jigodie.

Eram pe punctul să zâmbesc, când i-am văzut privirea stăruind asupra mea. Niciuna dintre noi nu a vorbit timp de o fărâmă.

Într-un final, ea a fost cea care a rupt tăcerea.

— Ştiu că au existat multe schimbări în viaţa ta şi că aceste schimbări pot fi dificile.

— Ştii ce s-a întâmplat cu părinţii mei? mi-a scăpat.

— N-aş avea de unde să ştiu, Vega, întrucât eu, spre deosebire de tine, nu am fost acolo.

Această afirmaţie ne-a separat ca un zid de sânge.

— Ce anume ai văzut, Vega?

— N-am văzut nimic, am minţit eu. Am mers doar să-mi vizitez părinţii.

— Noaptea? a întrebat ea tăios.

— Da. Voiam să-i văd. Eu… eram… tristă.

— Şi? a întrebat ea, aşteptând mai mult.

— M-am dus şi camera lor era goală. Am fugit afară şi

acolo m-a prins Non şi m-a trântit la pământ. L-am lovit ca să mă apăr.

S-a gândit la asta şi apoi a spus:

— Îţi cer să nu-i spui nimic fratelui tău despre părinţii voştri, Vega.

— Ce? am strigat eu, cu gura larg deschisă. Trebuie să ştie.

— Faptul că ştie nu-i va folosi la nimic. Şi îl va distrage de la datoriile lui faţă de Zid.

— Datoriile lui faţă de Zid? am ţipat eu. Aşa că-l împiedicăm să afle despre dispariţia mamei şi a tatălui său?

— Te pot asigura că este important. I-am dat instrucţiuni lui Krone şi celorlalţi din Consiliu să nu spună nimic. Şi toţi Wugii implicaţi în Îngrijire au primit instrucţiuni similare. Te-aş ruga să ţii această informaţie pentru tine. Te rog.

Ceva mi s-a părut ciudat.

— Dar dacă ai făcut toate astea, înseamnă că ştiai că au dispărut înainte să îţi spună Krone.

A părut uşor îndurerată fiindcă ghicisem asta, ceea ce mi-a ridicat mie moralul.

— Este treaba mea să ştiu astfel de lucruri, Vega. Vrei să nu-i spui?

Nu am putut să zic nimic preţ de o fărâmă şi am început să ne fixăm una pe cealaltă, de o parte şi de alta a uşii.

În cele din urmă, am dat din cap.

— Nu îi voi spune, am consimţit eu.

Următoarele ei cuvinte m-au uimit cu adevărat.

— Te admir, Vega. Chiar te admir. Pot spune chiar că te invidiez.

— Ce? am zis eu. Mă invidiezi? Dar ai atât de multe… Iar eu nu am nimic.

— Am lucruri, bunuri doar, a spus gânditoare. Tu ai prezenţă de spirit şi curaj şi accepţi şi îţi asumi riscuri ca niciun alt Wug pe care îl cunosc. Toate aceste lucruri vin din interiorul tău, care este cel mai important loc dintre toate.

M-am holbat la ea lipsită de expresie. Ea se uita şi nu se

uita la mine. Ca şi cum cuvintele ei erau îndreptate spre un loc îndepărtat, pe care doar ea putea să îl vadă.

Apoi privirea i s-a fixat direct asupra mea.

— Eşti sigură că părinţii tăi nu mai erau când ai ajuns la Îngrijire?

Am dat din cap, neavând încredere că limba mea va mai produce încă o minciună convingătoare.

Ea a dat din cap, a oftat şi a privit în altă parte.

— Înţeleg.

Şi îmi dădeam seama că înţelegea – chiar multe, de fapt.

— Sper că, după tot acest întuneric, să ai şi tu parte de noroc, Vega, chiar sper asta, mi-a spus, apoi s-a întors şi a plecat.

Am privit-o până a dispărut cu totul. Apoi m-am uitat spre cer. Nu eram sigură de ce. Poate ca să aflu răspunsurile de care nu aveam să am parte aici jos.

VIGINTI UNO

Eon şi groapa

Mi-am continuat drumul spre Hornuri, umblând, nu zburând. Nu îmi păsa dacă întârziam una sau zece fărâme. Dacă Morrigone avea dreptate, se pare că nu aveam să ajung la Valhall. Dar nu îmi păsa nici de asta. Părinţii mei nu mai erau. Plecaseră înconjuraţi de bile de foc. Nu mai văzusem aşa ceva în toate sesiunile mele. Acum mă întrebam şi cine eram. Şi cine erau ei. Şi ce anume era locul acesta căruia îi spuneam „casă“. Deodată am simţit că nimic din jurul meu nu mai era adevărat.

Îi promisesem lui Morrigone să nu îi spun lui John, să nu spun nimănui. Astfel, nu aveam pe nimeni care să îmi aline durerea şi confuzia pe care le simţeam.

La bancul meu de lucru am luat prima bară la care aveam să lucrez în acea lumină. Avea mai mulţi metri în lungime, era foarte aspră şi marginile puteau să treacă prin coajă de copac, piele şi cu siguranţă piele umană. Slujba mea era să o netezesc. Apoi aveam să lucrez la găurile de la capetele metalului. Acele aveau să permită unor şuruburi să ţină ambele capete la un loc atunci când barele de metal erau trecute în jurul unei grămezi de cherestea. Era o muncă dificilă, plictisitoare şi, chiar cu mănuşile groase pe mâini, mă tăiam şi rămâneam cu cicatrice atunci când marginile barelor străpungeau pielea mănuşilor ajungând la a mea.

Cuvintele batjocoritoare ale lui Roman Picus mi-au revenit în minte. Că nu aveam să fac nimic notabil. Că Hornurile aveau să fie singura mea realizare. Că John avea mult mai mult potenţial decât mine. Părea o nemulţumire trivială, chiar absurdă din partea mea, după cele întâmplate în noaptea precedentă cu părinţii mei. Dar se

părea că nu-mi puteam forţa mintea să se concentreze doar pe asta. Emoţiile erau greu de controlat, ca o turmă de crete cu o dorinţă aprigă de libertate.

Am sablat marginile barei şi i-am netezit suprafeţele. Am făcut găuri lângă cele două capete, folosindu-mă de perforator, ciocan şi de alte unelte. Ştiam că şuruburile aveau să fie inserate în acele găuri pentru a lega capetele la un loc pentru stabilitate. Însă cum aveau să se lege toate pentru a crea Zidul, nu ştiam. Eram sigură că niciun Wug nu ştia, cu excepţia poate a foarte puţini, precum Thansius şi Morrigone. Şi acum John.

În timpul pauzei de masă, am ieşit afară şi am luat un bol de apă pentru Harry Doi de la un pârâu din apropiere, apoi i-am mai dat puţin din mâncarea pe care reuşisem să o adun, iar el a înfulecat-o grabnic. M-am aşezat pe pământ lângă el şi m-am holbat la Hornuri. Era o clădire colosală şi văzusem doar o mică parte a ei în ultimele două sesiuni acolo. Dar puteam să pariez că văzusem probabil mai mult din ea decât oricare alt Wug care lucrase în locul acela. I-am numărat turnurile şi etajele şi deodată mi-am dat seama că era mult mai înaltă de două etaje. Asta era ciudat pentru că, atunci când urcasem la etaj în acea noapte, scările se terminau la etajul doi. Nu mai existau altele. Dar nu era tocmai corect. Nu mai erau alte scări pe care să le pot *vedea* eu.

Întorcându-mă prin uşile duble, am dat nas în nas cu Domitar. În acea lumină nu mai mirosea a apă de foc. Mantia îi era rezonabil de curată şi ochii îi erau limpezi, fără acea urmă de roşeaţă indusă de scârboasa băutură.

— Îl hrăneam doar pe Harry Doi. Nu-ţi face griji. Voi munci lumina asta. Dintr-un anume punct de vedere, barele sunt mai uşor de făcut decât lucrurile drăguţe.

— Ei bine, vor fi multe de făcut, mi-a spus el. Foarte, foarte multe, de fapt.

— Poate că ar trebui să mai angajezi un Finisor, atunci, am spus eu. Ca să îl înlocuiască pe Herms.

— Nu vor mai fi alţi Finisori, a răbufnit el.

— Ei bine, dacă asta este adevărat, o mărire de salariu

ar fi foarte nimerită.

— Munca asta este pentru întregul Wormwood. Ar trebui să fii dispusă să o faci gratis.

— Deci tu ai renunţat la salariul tău, Domitar?

— O să îţi înveţi tu locul într-o lumină, femelă.

— Sper, am zis eu, apoi, mai încet, am adăugat: Atâta vreme cât nu este locul *acesta.*

— Aproape ai întârziat lumina asta, a observat el aspru.

— Am avut un motiv întemeiat, i-am răspuns.

— Nu îmi pot închipui ce motiv ar putea să fie întemeiat ca să întârzii la slujbă, mai ales în timpuri ca acestea de acum.

Am ezitat. În mod normal, nu împărtăşeam informaţii personale cu Domitar.

— Starea părinţilor mei pare să se fi înrăutăţit la Îngrijire, i-am spus eu.

Şi-a plecat capul, ceea ce m-a surprins. Dar următoarele lui cuvinte m-au uimit de-a dreptul.

— Mă gândesc des la ei, Vega. Mă rog la Clopotniţă pentru însănătoşirea lor. Au fost Wugi buni. Şi fie ca Soarta să fie bună cu ei.

Când şi-a ridicat privirea, am văzut ceva şi mai şocant decât cuvintele lui.

Avea lacrimi în ochi. *Lacrimi în ochii lui Domitar?* Privirile ni s-au întâlnit preţ de un moment înainte ca el să se întoarcă şi să plece.

Am simţit pe cineva în spatele meu. O clipă m-am gândit că ar putea să fie Krone, venit să mă ducă la Valhall în ciuda asigurărilor lui Morrigone, dar era doar Dis Fidus.

— Este timpul să te întorci la lucru, Vega, a spus el încet.

Am dat din cap şi m-am întors la staţia mea de lucru. Trecând pe lângă biroul lui Domitar, am reuşit să îi văd silueta. Era aplecat peste biroul lui şi, dacă nu mă înşelau urechile, Wugul burduhănos plângea.

Restul fărâmelor mele de la Hornuri din ziua aceea au trecut ca într-o ceaţă. Trebuie să fi muncit din greu, pentru că atunci când clopotul de final a sunat, toate barele care

mi se dăduseră de finisat stăteau încolăcite pe cărucior cu marginile sablate, suprafeţele netezite ca pielea unui pui de whist şi găurile necesare tăiate precis după instrucţiunile din pergament. M-am dus la vestiar, mi-am luat celelalte haine şi am ieşit pe uşă.

Dis Fidus a închis uşile în spatele meu şi am auzit încuietoarea lacătului răsucindu-se. Şi atunci m-am hotărât. Aveam să mă întorc în Hornuri. Mi-am amintit priveliştea bătăliei feroce şi a torentului de sânge care mă luase pe sus. Îmi aminteam Wugul care ţipa de pe mânerul uşii. Şi, desigur, îmi aminteam de Jabbiţi.

Dar ceea ce-mi aminteam cel mai viu, atunci când plonjasem în abisul roşu, erau imaginile părinţilor mei. Trebuia să aflu ce se întâmplase cu ei. Nu puteam afla adevărul de la Îngrijire. Sau de la Consiliu. Wormwood nu era ceea ce părea să fie, asta o învăţasem forţat. Avea secrete, secrete pe care eram acum hotărâtă să le descopăr.

O fărâmă mai târziu, Dis Fidus a ieşit pe o uşă laterală şi s-a îndepărtat de mine pe o cărare. Puţin mai târziu, l-am văzut pe Domitar ieşind pe aceeaşi uşă. M-am pitit în iarba înaltă. Harry Doi m-a imitat. Odată ce Domitar nu s-a mai văzut, i-am spus lui Harry Doi:

— În regulă, mă întorc. Rămâi aici.

M-am ridicat şi am început să mă îndepărtez. Dar Harry Doi m-a urmat. Mi-am întins mâna.

— Rămâi aici, mă întorc.

Am început din nou să merg. Din nou, el m-a urmat.

— Harry Doi, i-am zis. Rămâi.

El doar a rânjit şi a dat din coadă, încă urmându-mă. Într-un final, am renunţat la încercările mele inutile. Se părea că aveam să o facem împreună.

Am intrat în Hornuri pe aceeaşi uşă ca şi mai înainte. Harry Doi m-a urmat înăuntru. Nu am pierdut timpul şi m-am îndreptat direct spre scări. Nu doream să fiu acolo după întuneric. M-am grăbit să urc scările cu Harry Doi imediat în spatele meu. Am găsit uşa care fusese dărâmată de Jabbiţi. Era complet reparată. Am deschis-o şi am intrat.

Am putut să văd ce căzuse pe mine şi mi-am dat seama că obiectul era de fapt o armură. Acum era dreaptă şi strălucitoare. Am reuşit să o dau la o parte, scoţând din nou la iveală uşa cea mică. Harry Doi a început să mârâie când a văzut Wugul ţipător de pe mâner, dar i-am spus să tacă şi s-a supus de îndată. Am închis uşa în spatele nostru. În acelaşi timp, m-am pregătit ca acel perete de sânge să mă cuprindă din nou. Plănuisem deja să îl folosesc pe Destin ca să ajung la imaginile părinţilor mei din abis. Şi nu intenţionam ca eu şi Harry să ne înecăm în cursul acestei încercări.

Dar nu mai era sânge.

Stând acolo, pereţii cavernoşi au dispărut şi o groapă enormă a apărut chiar în faţa mea.

M-am simţit ameţită din cauza acestei transformări. Cum putea ceva care se aflase chiar acolo să nu mai fie acolo? Cum putea un lucru să se schimbe în altul? Hornurile fuseseră în mod clar altceva cu multe sesiuni în urmă. Acel loc avea ceva, o forţă absolut străină mie şi oricărui alt Wug. Ei bine, poate nu şi lui Morrigone.

L-am privit pe Harry Doi. Nu mai rânjea şi nu mai dădea din coadă. I-am atins capul şi mi-am dat seama că era rece la atingere. Mi-am atins apoi braţul. Era de parcă tot sângele mi s-ar fi scurs din el.

Mi-am îndreptat umerii şi am înaintat până la marginea gropii. M-am holbat în jos, incapabilă să înţeleg ce vedeam. Era de-a dreptul uimitor că simţeam cum mă clatin pe margine. Atunci l-am simţit pe Harry Doi înşfăcându-mă de manta şi trăgându-mă de lângă margine înainte să cad.

M-am adunat şi m-am apropiat din nou de groapă ca să mă holbez în ea. Ceea ce priveam mă umplea şi de furie, şi de lipsă de speranţă. Pentru că acolo se aflau toate lucrurile pe care le făcuseră Wugii care lucraseră la Hornuri. Pe cele de deasupra le-am recunoscut imediat – erau obiecte pe care eu le terminasem de curând: un sfeşnic de argint şi o pereche de cupe de bronz. M-am aşezat pe pământ cu capul învârtindu-mi-se, cu stomacul

luând-o razna dintr-odată. Simţeam că îmi pierd minţile.

Cum ajunseseră acolo toate acele lucruri? Presupusesem întotdeauna că erau făcute pentru Wugii care le comandaseră. Eu nu îmi permiteam asemenea lucruri, dar alţi Wugi şi le permiteau. Erau făcute la comandă. Ele… Aici, gândurile mele idioate s-au oprit. Erau făcute ca să fie aruncate în acea groapă de acolo. Nu ieşiseră niciodată din Hornuri. Toată munca mea, întreaga mea existenţă de Wug adult, se afla în acea groapă.

Fără să mă gândesc, am izbit pământul cu mâna mea deja rănită, apoi am gemut de durere. Am apucat-o cu cealaltă mână şi am strâns-o, încercând să opresc durerea. Dar ea doar s-a amplificat. Cât de năroadă puteam să fiu!

M-am aplecat şi, folosindu-mă de mâna rănită, am ridicat o piatră albă aflată pe podea lângă groapă. Voiam să văd dacă puteam să o strâng în mână. Puteam, cu chiu, cu vai.

L-am privit pe Harry Doi, care se holba la mine cu o privire neajutorată, de parcă putea să îmi simtă fiecare gând dureros. Mi-a lins mâna, iar eu l-am mângâiat absentă pe cap.

Venisem acolo în căutare de răspunsuri cu privire la dispariţia părinţilor mei. În schimb, descoperisem că întreaga mea viaţă de Finisoare fusese o minciună. Avalanşa de emoţii era zdrobitoare, dar m-am luptat cu ea. Lucrasem la Hornuri, se pare, doar ca să am ce face şi din niciun alt motiv. Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce era atât de important să fim ţinuţi ocupaţi?

M-am ridicat. Eram acolo. Găsisem groapa, dar trebuia să găsesc şi mai multe. Mult mai multe.

— Să mergem, Harry Doi, i-am spus eu cu o voce hotărâtă.

Am înconjurat groapa şi am pornit-o printr-un tunel aflat în partea cealaltă. Acesta se deschidea în cele din urmă într-o peşteră largă.

Am privit în jurul meu. Nu mai era alt tunel de ieşire. Erau doar pereţi netezi, punctaţi cu pietre.

Frustrarea începea să fiarbă în mine şi am strigat dintr-

odată:

— Vreau răspunsuri. Şi le vreau acum!

Imediat în stânga mea s-a pornit o mişcare. M-am întors în direcţia aceea şi am strigat:

— Cine-i acolo?

Am clipit când un mic glob de lumină a licărit în partea cea mai îndepărtată de mine a peşterii. Continuând să mă holbez, globul a crescut şi s-a transformat într-o umbră. Şi apoi umbra a devenit o mică fiinţă, ce ţinea un felinar. S-a apropiat şi s-a oprit în faţa mea; eu am privit-o pe ea şi ea m-a privit pe mine.

— Cine eşti? am întrebat eu cu o voce tremurată.

— Eon, a venit răspunsul.

Purta o manta albastră şi ducea într-una dintre mâini un baston de lemn cu vârf de alamă. Întrucât felinarul luminase ceva mai clar fiinţa numită Eon, am reuşit să văd o faţă mică, ridată, în mod clar masculină. Ochii îi erau bulbucaţi şi ocupau o parte mult prea mare a feţei comparativ cu ce eram eu obişnuită. Urechile îi erau mici şi, în loc să fie rotunde, erau ascuţite la vârf, ca acelea ale lui Harry Doi. Mâinile îi erau groase şi grăsuţe, iar degetele scurte şi curbate. Era desculţ. Îi vedeam doar vârfurile degetelor de la picioare ieşindu-i de sub manta.

— *Ce* eşti? l-am întrebat eu, întrucât în mod clar nu era un Pech, ca Nida, şi nici nu semăna cu Duf Delphia.

Era aproape transparent, aşa încât lumina părea să treacă prin el.

— Eu sunt Eon.

— Şi ce faci aici, Eon?

— Aici sunt eu, a răspuns Eon.

Mi-am scuturat capul a uimire.

— Şi unde suntem?

— Unde sunt eu, a răspuns el.

Mă simţeam din nou ameţită. Părea că individul n-avea nimic de-a face cu raţiunea.

— Numele meu este Vega Jane, i-am spus rapid.

Mi-am întins mâna ca el să o scuture, dar m-am cutremurat de durere.

Eon mi-a privit mâna rănită, toată lovită, învineţită şi sângerândă.

A arătat spre piatra albă pe care o ţineam în mână.

— Flutură piatra peste mâna ta rănită şi gândeşte-te la lucruri bune.

— Ce?

Eram din ce în ce mai convinsă că Eon era complet nebun.

— Flutură piatra peste mâna ta rănită şi gândeşte-te la lucruri bune, a repetat el.

— De ce?

— Este Piatra Viperei. Îţi poţi da seama după gaura din ea.

Am privit piatra şi, într-adevăr, avea o gaură mică în mijlocul ei. Pentru prima oară observam cât de strălucitor de albă era.

— Şi ce face? am întrebat eu îngrijorată.

— Gândeşte-te doar la lucruri bune.

Am oftat şi am făcut ce îmi ceruse Eon. Mâna mi s-a vindecat de îndată. Durerea dispăruse şi nu mai aveam nicio urmă de sânge. M-am holbat la mână, uimită. Atât de uimită, că aproape am scăpat piatra din mână.

— Cum s-a întâmplat asta? am exclamat eu.

— Piatra Viperei are în ea sufletul unei vrăjitoare puternice.

M-am holbat la el fără expresie.

— O vrăjitoare?

— O fiinţă magică.

Eon şi-a fixat ochii mari şi bulbucaţi asupra mea.

— Cu puterea de a vindeca, după cum vezi şi tu.

Mi-am privit din nou mâna şi a trebuit să recunosc că avea dreptate. Am simţit un fior urcându-mi pe spinare, pentru că ţineam în mână ceva ce putea vindeca răni doar cu o fluturare şi o dorinţă. Dar nu ştiam de ce eram atât de uimită. Până la urmă, aveam un lanţ care îmi permitea să zbor. Aproape că mă înecasem într-un râu de sânge, pentru a dispărea apoi în mod misterios din acel loc, ajungând în afara lui. Începeam să îmi dau seama că

Hornurile erau o clădire plină de secrete, puteri şi mistere.

— Şi, cu toate acestea, le laşi pur şi simplu să zacă pe-aici? l-am întrebat eu.

— E aici, e acolo. Uneori e peste tot, recită Eon. Uneori e pur şi simplu unde ai nevoie de ea.

— Poate face orice? l-am întrebat eu entuziasmată. Să îţi îndeplinească orice dorinţă?

Şi-a scuturat capul.

— Poate îndeplini gândurile bune ale celui care o ţine. Dacă ai fi tristă, te-ar face să te simţi mai bine. Dacă ai crede că ai nevoie de puţin noroc, ai putea să ai parte de el. Are limitele ei însă.

— Ce limite? l-am întrebat curioasă.

— Nu trebuie niciodată să doreşti răul cuiva cu Piatra Viperei. Nu numai că nu-ţi va îndeplini dorinţa, dar te-ar aştepta consecinţe teribile în urma unei asemenea încercări.

S-a oprit, m-a cercetat şi a zis:

— Eşti rănită des?

— Mai des decât aş vrea, de fapt, i-am răspuns eu scurt. Şi ce faci tu aici?

— Rasa mea este păzitoarea timpului.

— Timpul nu are nevoie de paznici.

— Aş accepta acest răspuns de la cineva care nu şi-a văzut trecutul sau viitorul dintr-o perspectivă diferită. Urmează-mă, Vega Jane.

Înainte să pot spune ceva, s-a întors şi a înaintat încet prin tunel. L-am privit pe Harry Doi, care se uita şi el la mine cu o expresie curioasă. Trecutul şi viitorul meu?

Aflasem deja că trecutul meu era o minciună. Dacă puteam să-l văd în alt fel, aveam oare să aflu ceva util? Nu puteam răspunde cu siguranţă. Dar ştiam că trebuie să încerc.

Am umblat multă vreme, până când am ajuns la capătul tunelului. Eon s-a oprit şi s-a întors spre mine, arătând spre zid. M-am uitat spre locul indicat de el, aşteptându-mă să văd doar piatră. În schimb, am văzut două porţi enorme de fier. Îi văzusem pe Dactili la Hornuri lucrând

acel tip de fier, bătându-l cu ciocanele lor cât încă era lichid. Problema era că acea poartă părea să strălucească în continuare de la căldură. De fapt, părea atât de încinsă, că era de un roşu aprins.

— Este fierbinte? am întrebat eu, păstrând distanţa.

— Nu. De fapt, este rece la atingere. Poţi să te convingi singură.

Am atins-o precaută. *Era* rece.

Eon a ridicat două chei, pe care le scosese din buzunarul de la manta, şi mi le-a înmânat.

— Una te va duce în trecut şi cealaltă în viitor.

— Sunt din aur! am exclamat eu uimită.

Eon a dat din cap.

— Orice cheie folosită să deschidă ceva fermecat este făcută din aur.

Am zâmbit auzind această remarcă stranie.

— Asta-i regula?

— Este mai mult decât o simplă regulă, întrucât regulile pot fi schimbate. Este adevărul.

— Cred că înţeleg asta, am spus eu încet.

Eon şi-a privit cheile şi a zis:

— Atâtea evenimente fascinante care ar fi putut avea loc nu s-au mai întâmplat pentru că unora le-a lipsit curajul de a deschide o anumită uşă.

— Ei bine, uneori este mai inteligent să nu deschizi anumite uşi, am răspuns eu plină de energie. Apoi, am adăugat: Cum deosebeşti cheile? Care este trecutul şi care-i viitorul?

— Nu le poţi deosebi cu adevărat, răspunse Eon. Trebuie să rişti. Şi poţi alege doar una, trecut sau viitor.

— Şi dacă aleg trecutul în dauna viitorului?

— Atunci, vei vedea trecutul. Trecutul *tău.*

— Iar dacă aleg viitorul?

— Vei vedea ce se află în faţa ta.

— Nu sunt sigură că vreau să văd ce urmează pentru mine.

— Dar *trebuie* să alegi, a răspuns Eon cu fermitate.

M-am holbat la cele două chei. Erau identice. Dar se

părea că, în funcţie de alegerea mea, rezultatul avea să fie într-adevăr diferit.

— Chiar nu ai cum să le deosebeşti.

Îşi înălţă capul mic.

— Ai vreo preferinţă?

Mă hotărâsem deja.

— Trecutul, am răspuns. Deşi l-am trăit, am aflat recent că a rămas la fel de învolburat, de parcă nu l-aş fi trăit. Trebuie să-l înţeleg în întregime dacă e să am un viitor. Cel puţin asta cred eu.

Eon a reflectat la spusele mele.

— Atunci, Vega Jane, ţi-aş spune că marea majoritate a celor care aleg ajung în viitor, pentru că se întorc aici şi îmi povestesc experienţele lor.

— Dar dacă nu putem să le deosebim, cred că şansele sunt egale.

— Te pot sfătui doar să te uiţi la chei şi să vezi dacă nu simţi cumva care este cea potrivită pentru tine, ţinând cont de *tot ce* ţi-am spus, sugeră Eon.

Am făcut câţiva paşi în spate şi am ţinut ambele chei în palmă, una lângă alta. Erau identice, până la ultimul dinte. Apoi, ceva mi-a trecut prin minte. Ceva din cele spuse de Eon. Fusese un indiciu şi trebuia să cred că fusese spus intenţionat.

Exista o diferenţă infimă între cele două chei. Una avea mai multe zgârieturi negre decât cealaltă. Am privit porţile masive de fier. Lacătul avea o formă neregulată. Era dificil să introduci o cheie fără să îi zgârii faţa înnegrită de fier. Eon îmi spusese că majoritatea celor care alegeau ajungeau în viitor. Aşa că *acea* cheie fusese folosită de mai multe ori. Avea deci mai multe zgârieturi. Aveam răspunsul dorit.

Rânjind, i-am înapoiat cheia mai zgâriată lui Eon, care a băgat-o imediat în buzunar.

— Ai o minte bună, Vega Jane, a zis el, privind porţile şi apoi pe mine. Şi acum e timpul să pleci.

Inspirând adânc, m-am îndreptat spre poartă şi m-am pregătit să introduc cheia. L-am privit din nou pe Eon.

— Cum anume se va întâmpla?

— Nu vei fi auzită şi văzută şi nu poţi fi rănită. Şi nici nu poţi interveni în vreun fel în evenimentele la care vei fi martoră, indiferent ce s-ar întâmpla. Aceasta este legea timpului şi nu poate fi evitată.

— Încă o întrebare. Cum mă întorc?

— Prin această poartă. Dar nu pierde timpul, Vega Jane. Şi să nu te crezi nebună, chiar dacă ţi se va părea că ai înnebunit.

Cu acest gând tulburător în minte, am inspirat adânc, căpătând forţe noi, şi am introdus cheia în broască. I-am zâmbit plină de speranţă lui Harry Doi şi am deschis poarta.

VIGINTI DUO

Trecutul nu este niciodată trecut

Uşile s-au deschis larg şi Harry Doi şi cu mine am ieşit pur şi simplu pe ele. Totul era neclar, de parcă norii s-ar fi dezumflat şi ar fi căzut la pământ ca să se odihnească. Dacă urma să îmi văd trecutul, părea că avea să fie prin acest filtru de fum.

Strigătul m-a speriat. Eon nu îmi spusese clar că aveam să aud lucruri, deşi bănuiam că el presupusese că ştiam că voi auzi. Evident, în trecut, oamenii vorbeau în continuare şi lucrurile scoteau în continuare zgomote. Dar era ceva la acel strigăt care îmi părea ciudat de cunoscut. M-am grăbit, folosindu-mă de mâini pentru a alunga ceaţa, deşi nu făceam altceva decât să fac lucrurile tot mai neclare. Apoi am ajuns la un luminiş în ceaţă şi m-am oprit. Gura mea a făcut o grimasă.

Eram înapoi la vechea mea casă. Iar scena pe care o priveam era remarcabilă. O mai văzusem, doar că eram foarte mică şi nu mi-o mai aminteam. Presupun că asta dorise Eon să spună. Doar fiindcă trăiseşi ceva nu însemna că îi înţelegeai adevărata semnificaţie sau măcar că îţi aminteai detaliile în mod corect.

Am îngenuncheat lângă tatăl meu, în timp ce acesta se agita deasupra micului pat. Pe pat se afla mama. Arăta palidă şi obosită, iar părul îi era lipit de cap. O femelă îmbrăcată cu o manta albă şi o pălărie înaltă stătea lângă tatăl meu. Am recunoscut-o ca fiind Asistenta care ajuta la naşterea Wugilor.

Mama strângea în braţe un mic ghemotoc. Puteam să văd doar capul mic şi părul negru şi subţire al fratelui meu John. Plânsetul venise de la el. Eu şi John împărtăşeam lumina de naştere, aşa că de aici am ştiut că aveam exact

trei sesiuni. Când mi-am ridicat privirea, am fost speriată să mă văd pe mine mai mică, uitându-mă pe furiş în odaie din prag.

Eram mult mai scundă şi aveam părul mai scurt. Dar eram tot slăbănoagă, iar muşchii viguroşi pe care îi posedam acum nu erau încă evidenţi. Zâmbeam în timp ce mă holbam la frăţiorul meu. Existau în acel zâmbet o inocenţă şi o speranţă care mă făceau să plâng. Şi totuşi, doi membri ai familiei mele nu mai erau. Trei, dacă număram şi faptul că John era acum la Morrigone. În principiu, doar eu mai rămăsesem.

Tatăl meu s-a ridicat, zâmbind radios mai întâi spre John şi apoi spre fetiţa cea mică, adică spre mine. A bătut din palme şi, ca la comandă, am fugit şi i-am sărit în braţe.

Am rămas cu gura căscată. Uitasem că făceam asta când eram mică. Tata m-a îmbrăţişat şi apoi m-a ţinut suficient de jos ca să îl văd pe John de aproape. I-am atins mâna micuţă. El a scos un râgâit, iar eu am tresărit şi am chicotit.

Cu o durere bruscă, mi-am dat seama cât de mult trecuse de când nu mai râsesem aşa. Avusesem tot mai puţine motive să râd pe măsură ce sesiunile mele treceau una după cealaltă. Am privit-o ultima pe mama. Helen Jane era frumoasă, în ciuda calvarului de a da naştere celui care avea să devină cel mai deştept Wug din Wormwood. Ştiam de la Eon că nu putea să mă vadă, dar m-am apropiat şi am îngenuncheat lângă pat. Mi-am întins mâna şi am atins-o. Ei bine, nu tocmai, pentru că mâna mea doar a trecut prin imaginea ei. I-am atins pe John şi pe tatăl meu cu acelaşi rezultat. Nu erau chiar cu mine, desigur, sau eu cu ei. Dar erau suficient de reali.

Mi-am simţit buzele începând să freamăte, iar inima mi-a zvâcnit feroce. Trecuse atât de multă vreme de când fusesem o familie, că aproape uitasem bucuria de a avea una. Toate acele momente, mici şi mari, pe care le luasem de bune în timp ce se petreceau, fără îndoială potenţate de siguranţa că aveau să urmeze altele similare…

Dar astfel de momente înduioşătoare şi memorabile în

viaţă nu sunt făgăduite nimănui. Vin şi pleacă şi trebuie să fii conştient că nu există garanţii că se vor întoarce. Gândul la ceea ce pierdusem mă făcea să tremur.

Ceaţa a apărut apoi din nou şi o imagine nouă a luat locul celei vechi.

Fugeau tare, femela puţin înaintea masculului. Şi eu am fugit, ca să îi ajung prin ceaţa care devenise acum lumea mea. Copacii urcau spre cer, deşi nu erau atât de înalţi pe cât eram obişnuită în prezent. Ajungându-i din urmă, i-am văzut mai clar. Femela avea poate patru sesiuni. Masculul trebuie să fi fost cu două sesiuni mai mare. Ştiam că masculul şi femela erau Delph şi cu mine.

Delph era înalt pentru vârsta lui, la fel ca mine. Nu avea încă părul lung. Săriră peste un pârâu îngust şi aterizară pe partea opusă, râzând şi împingându-se. Faţa lui Delph era însufleţită, iar ochii îi erau plini de perspectiva sesiunilor ce aveau să vină. Puteam să jur că nu mai ţinusem minte acea parte a vieţii mele până acum.

Apoi mi-am dat seama că Delph avea să vadă Evenimentul bunicului în acea sesiune şi că nu avea să mai fie la fel. Şi nici eu. Poate de aceea îl alungasem din memorie, pentru că era atât de legat de acel moment teribil. Îmi doream să-l strig, să îl avertizez cu privire la ceea ce avea să urmeze, dar nu puteam. Nu avea rost să încerc, pentru că nu mă puteau auzi.

Imaginea a dispărut şi m-am găsit apoi pe Terenul Sacru, acolo unde Wugii care muriseră erau băgaţi în pământ. Mă holbam la gaura din pământ, în timp ce cutia cu bunica mea Calliope era coborâtă în ea. Alţi Wugi stăteau solemni în jurul nostru. Momentele nu erau în ordine, pentru că ea murise de boală după naşterea lui John, însă înainte ca eu şi Delph să fugim printre copaci.

Şi apoi, mi-a venit ideea. Faptul că bunica mea, Calliope, era îngropată însemna că bunicul Virgil era acolo. L-am găsit în mulţimea de Wugi, în ceea ce acum îmi aminteam că fusese o lumină mizerabil de rece, plină de burniţă şi fără vreo urmă de căldură a soarelui.

Era înalt, dar părea lăsat de spate. Nu era atât de

bătrân, dar părea îmbătrânit. Calliope şi cu el fuseseră împreună atâtea sesiuni, încât, atunci când ea îl părăsise, bunicul devenise mult mai mărunţel decât fusese. Tata stătea lângă el, cu mâna pe umărul lui Virgil. Mama, ţinându-l în braţe pe noul meu frate, stătea lângă ei. Iar fetiţa cea mică, respectiv eu, ţinea cealaltă mână a bunicului.

Am venit lângă Virgil şi am ridicat privirea. Era dureros să îi privesc suferinţa, imprimată atât de adânc pe trăsăturile feţei. Aşa cum simţisem şi când îl văzusem pe fratele meu născându-se, aveam din nou acel sentiment de pierdere. Eram foarte mică atunci când bunicul dispăruse. Mi-aş fi putut petrece mult mai mult timp cu el. Ar fi *trebuit* să îmi petrec mai mult timp cu el. Dar mi se furase această oportunitate. M-am întristat mai mult ca niciodată.

La finalul unei vieţi de lumini şi nopţi, se părea că familia era singurul lucru care conta cu adevărat. Şi totuşi, câţi dintre noi apreciau cu adevărat importanţa ei, înainte de a rămâne fără suflare? Pierdeam tot timpul membri ai familiei şi îi jeleam şi îi îngropam, apoi ni-i aminteam. Nu ar fi fost mai bine să îi sărbătorim cât încă mai erau în viaţă, mai mult decât atunci când nu mai erau cu noi?

Mi-am dus mâna la ochi şi am izbucnit în plâns. Corpul mi s-a cutremurat şi l-am simţit pe Harry Doi lângă mine, de parcă m-ar fi susţinut.

După ce mi-am revenit, privirea mi s-a fixat asupra inelului de pe mâna bunicului. Acelaşi inel care fusese găsit în bordeiul lui Quentin. Am privit dosul mâinii bunicului meu şi am văzut acelaşi desen schiţat acolo, cu cele trei cârlige conectate. Nu aveam nicio idee despre ce însemnau sau de ce avea un asemenea inel sau un astfel de semn. Dar devenea tot mai evident că erau multe lucruri pe care nu le ştiam despre familia mea. Şi era clar că acele mistere trebuiau rezolvate de mine, dacă era să aflu adevărul. Despre familia mea. Despre Wormwood. Chiar şi despre mine.

Aveam băţul meu cu cerneală în buzunar şi l-am folosit ca să-mi desenez trei cârlige legate pe dosul mâinii.

Mulţimea de Wugi era mare. Nu eram surprinsă de mărimea ei. Calliope fusese iubită în Wormwood. În faţa mulţimii am văzut un tânăr Ezekiel şi, lângă el, pe Thansius, extrem de mare şi de solid. Nu se schimbase deloc. Dar m-am speriat văzând-o pe Morrigone în spatele mulţimii. Era cu multe sesiuni mai tânără în acel moment, dar şi ea arăta aproape la fel ca acum.

Eram pe punctul de a mă apropia de ea, când ceaţa m-a învăluit din nou. Era frustrant, dar nu aveam o altă opţiune în afara aceleia de a merge mai departe.

Şi atunci am auzit ţipătul. Când ceaţa a dispărut din nou, l-am văzut pe Delph. Părea de aceeaşi vârstă ca în ultima mea amintire, ceea ce însemna că era tot în preajma Evenimentului bunicului.

Fugea pe un drum pietruit, care îmi păru dintr-odată cunoscut. Am privit în faţă şi am văzut porţile cu M-ul cel mare pe ele. Delph fugea spre casa lui Morrigone. În timp ce îl priveam, el s-a uitat în spate îngrozit şi apoi a trecut pe lângă mine. Atunci mi-am dat seama ce se întâmpla. Atunci am văzut-o. Sau mai degrabă m-am văzut pe mine.

Stăteam pe alee holbându-mă la Delph. Aveam doar patru sesiuni. Am recunoscut păpuşica pe care o duceam cu mine. Fusese un cadou de la mama pentru cea de-a patra aniversare a naşterii mele şi arăta în continuare nouă. Spre şocul meu, eu, copilă încă, începusem să păşesc pe cărarea ce ducea spre porţile cele mari. Acestea se deschiseră la apropierea mea. Harry Doi sărea şi mârâia în jurul picioarelor mele, în timp ce eu o urmam pe copilă spre terenul casei lui Morrigone. Am ajuns la uşa cea mare din lemn. Era întredeschisă. Am auzit sunete venind dinăuntru, dar nu mi-am putut da seama ce erau. M-am apropiat, aşa cum a făcut şi copila.

Dintr-odată, uşa s-a dat într-o parte şi acolo am văzut-o pe Morrigone, cu părul ei roşu şi strălucitor şi cu hainele răvăşite. Dar ceea ce mă atrăgea la ea erau ochii. Erau ochii unei femele care îşi pierduse minţile.

Morrigone m-a văzut pe mine, cea mică, stând acolo şi strângând păpuşa. A făcut un pas în faţă. Apoi a urmat o

lumină albastră orbitoare, după care am mai auzit un ţipăt. Şi apoi o bufnitură. Am închis ochii. Când i-am redeschis, ceaţa mă învăluise din nou.

M-am aşezat în fund şi m-am prins de cap, în timp ce Harry Doi dansa şi ţopăia în jurul meu. Lumina albastră păru să îmi sfredelească ochii. Nu puteam scăpa de imaginea aceea. Morrigone, nebună. Şi apoi, ţipătul. Şi bufnitura. Eu, cea tânără, căzusem cumva? Ce îmi făcuse Morrigone?

M-am ridicat în picioare, care îmi tremurau. Nu mă mai simţisem niciodată atât de ameţită şi asta era relevant, pentru că multe lucruri din viaţa mea mă ameţiseră recent. Mă întrebam unde aveam să mai ajungem eu şi Harry Doi. Chiar obosisem un pic să cutreier trecutul, dar – trebuia să recunosc – aflasem multe lucruri pe care ar fi trebuit să le ştiu deja.

Acel gând mi-a dispărut din minte când am simţit lovitura şi am fost răsturnată pe spate.

VIGINTI TRES

Cine trebuie să supravieţuiască?

M-am lovit puternic de pământ şi m-am rostogolit de două ori, din cauza forţei a ceea ce mă lovise. Am încercat să mă ridic, dar ceva mă ţinea la pământ. Când mi-am înălţat privirea, l-am văzut pe Harry Doi cu labele pe umerii mei. Era surprinzător de puternic.

Am reuşit, în sfârşit, să îl dau de pe mine şi să mă ridic. Câmpul era mult mai mare decât terenul de Duel din Wormwood, dar nu vedeam nimic care să mă fi doborât. Raze de lumină zburau dintr-o parte în alta, împrăştiind scântei şi diverse culori. La început, totul arăta cu adevărat frumos şi cumva melodios, deşi nu se auzea niciun sunet. Apoi, o rază argintie de lumină lovi una dintre urmele pe care le văzusem fugind pe cer, provocând o explozie uriaşă. Un moment mai târziu, un corp căzu din ceruri, lovind pământul la mai puţin de doi metri de locul în care mă aflam.

Am strigat şi m-am ridicat în picioare. Harry Doi lătra şi sărea pe lângă mine. M-am holbat la corp. Era înnegrit şi unele părţi din el fuseseră retezate, dar puteam să-i văd faţa cu barbă, casca de metal şi platoşa. Era lichid peste tot, ca sângele, dar în loc să fie roşu, era de un verde strălucitor cum nu mai văzusem niciodată. Am ţipat din nou şi asta a părut să îl trezească. Un moment s-a holbat la mine cu singurul ochi pe care îl mai avea. Apoi a oftat adânc, ochiul i s-a închis şi a murit chiar acolo, în faţa mea.

M-am îndepărtat îngrozită până când l-am auzit pe Harry Doi urlând. M-am întors la timp ca să văd armăsarul gonind spre mine. Mărimea lui l-ar fi făcut de râs pe oricare dintre slepii lui Thansius. Şi pe el se afla o siluetă înaltă, subţire, îmbrăcată în zale, purtând o cască completă

de metal, cu scut pentru faţă. Se îndrepta direct spre mine. Dar când şi-a ridicat viziera de pe chip, am observat cu uimire că era o femelă. Am reuşit să îi văd doar câteva dintre trăsături, pentru că acea cască îi acoperea cea mai mare parte a feţei, chiar cu viziera ridicată.

Şi-a ridicat un braţ. În mâna ei înmănuşată se afla o suliţă lungă, aurită. Ţintind în timp ce călărea, a aruncat-o drept spre mine. Doar că nu m-a lovit. Arma a zburat la doi metri pe deasupra capului meu şi m-am întors la timp ca să o văd înfigându-se în pieptul unui mascul uriaş, exact când acesta se repezea spre mine pe un alt armăsar imens. A urmat o explozie în cer, aşa cum mai auzisem doar în nopţile furtunoase, apoi individul pur şi simplu a dispărut într-un nor de praf negru şi foc roşu.

Suliţa a ieşit din bila de foc, s-a întors în aer şi a zburat direct în mâna femelei care o aruncase. Doar că acum aceasta era chiar deasupra mea. Mi-am acoperit capul şi am aşteptat să fiu călcată. Când mi-am ridicat privirea, nu am văzut decât burta armăsarului săltându-se în aer, purtat de aripile ce păreau să îi fi răsărit din lateral. S-a înălţat spre cer şi l-am privit fascinată, în timp ce călăreaţa începuse să se lupte cu o altă siluetă, cocoţată pe o creatură înaripată ce se asemăna cu un adar, dar de trei ori mai mare.

Oriunde m-aş fi uitat, ceva ataca altceva. Din aer şi pe pământ, fascicule puternice de lumină izbucneau la viteze de neimaginat. Dacă lumina reuşea să îşi lovească ţinta, aceasta pur şi simplu exploda. Dacă o rata şi lovea pământul, forţa de impact mă ridica de la sol. E suficient să spun că eram ridicată la fiecare fărâmă.

Apoi mi-a trecut prin minte că scena era aproape similară cu aceea pe care o văzusem pe peretele din cavernă la Hornuri, înainte ca râul de sânge aproape să mă prăvălească spre pieire. O mare bătălie se desfăşura şi eu eram chiar în mijlocul ei.

Privind, am observat că bătălia de la sol se liniştise pe moment. Am profitat de ocazie ca să fug, cu Harry Doi în faţa mea. Eon îmi spusese că nu pot fi văzută sau auzită

sau probabil atinsă. Ei bine, fusesem culcată la pământ şi aproape zdrobită. Ştiam că, dacă rămâneam acolo, aveam să mor. O rază argintie a ricoşat de pe un bolovan, lovind pământul la doar cinci metri de mine. Am fost aruncată în aer şi, în cădere, m-am lovit puternic de ceva. Când m-am rostogolit, am văzut că acel ceva era un corp. Era călăreaţa în zale, învingătoarea masculului care pornise spre mine.

Era evident că fusese doborâtă din cer. Dar pe când încercam să mă ridic, mâna ei s-a întins şi mi-a prins braţul. O senzaţie stranie, aproape înfricoşătoare mi-a străbătut întregul trup la atingerea ei. Mintea mi s-a întunecat. Am simţit frig, apoi căldură şi apoi din nou frig. Un moment mai târziu, mintea mi s-a limpezit, dar mă simţeam la fel de grea ca o creta. Nu păream capabilă să mă mişc.

— Aşteaptă, a spus ea pe nerăsuflate. Te rog, aşteaptă.

Când mi-am coborât privirea spre ea, şi-a atins lateralul căştii. Am avut nevoie de un moment ca să înţeleg ce voia. Am ridicat-o cu atenţie şi părul roşu şi lung i s-a revărsat peste umerii de metal. Acum puteam să îi văd faţa în întregime şi trăsăturile îi erau frumoase. Holbându-mă la ea, eram sigură că o mai văzusem undeva înainte. Apoi, privirea mi-a coborât şi mai jos şi am observat gaura din armura ei, exact în mijlocul pieptului. Sânge roşu întocmai ca al meu şiroia din rana aceea. Era pe moarte.

Mi-a venit o idee. Am scos Piatra Viperei şi am fluturat-o prin faţa rănii, dorindu-mi ca ea să se vindece. Dar nimic nu s-a întâmplat. Apoi am înţeles. Eram în trecut. Femela murise cu mult timp în urmă. Nu puteam schimba asta.

Am pus încet Piatra la locul ei şi am privit trupul. Era înaltă, chiar mai înaltă decât mine şi chiar mai subţire, dacă asta era posibil. Dar simţisem o putere imensă în felul în care mă prinsese de braţ. Şi trebuia să fi fost extraordinar de puternică pentru a folosi suliţa în felul în care o făcuse ea şi pentru a purta acea cămaşă de zale în timp ce călărea.

Suliţa! Era întinsă alături de femelă. M-am aplecat spre

ea. Dar când eram pe punctul să o apuc, femela a vorbit din nou.

— Nu, aşteaptă, a spus ea gâfâind, dar cu o notă de avertizare în ton.

S-a chinuit puţin şi şi-a întins mâna dreaptă. Era acoperită cu o mănuşă făcută dintr-un material argintiu strălucitor.

— Ia… asta… mai întâi, a zis ea, fiecare cuvânt fiind urmat de o respiraţie şuierată.

Am ezitat, dar doar un moment, în timp ce bătălia se desfăşura cu o intensitate feroce în jurul nostru. I-am scos mănuşa şi mi-am pus-o pe propria mână. Arăta a metal, dar era moale ca pielea.

S-a lăsat din nou la pământ.

— Acum, a spus ea gâfâind.

M-am întins şi am ridicat suliţa. Era mai uşoară decât părea.

— Elementalul, a zis ea pe un ton atât de scăzut, încât a trebuit să mă aplec spre ea ca să aud ce spune.

— Ce anume?

— Elementalul. Ia-l.

A inspirat îndelung şi cumva bolborosit, respiraţie ce ştiam că-i puncta sfârşitul vieţii.

— Când nu vei avea… alţi prieteni… va fi acolo… pentru tine.

Nu mă puteam gândi în ce mod putea o suliţă să îţi fie prietenă.

— Cine eşti? am întrebat-o. Cu cine te lupţi?

Când era pe punctul să spună ceva, s-a auzit un sunet care a scuturat pământul. Când mi-am ridicat privirea, am văzut, spre groaza mea, că pe câmpul de luptă înaintau trei creaturi uriaşe, fiecare înaltă de cel puţin şase metri, cu corpuri musculoase şi capete mici. Apucau armăsari zburători şi călăreţi direct din aer şi îi zdrobeau în mâinile lor, din fugă.

Am privit din nou spre femela muribundă care îmi apucase mantaua.

— Fugi!

— Dar…

— Acum.

Şi ceea ce spuse după aceea mă şocă mai mult decât orice altceva din viaţa mea.

A inspirat înfiorată, mi-a apucat capul şi m-a tras atât de aproape, încât am putut să îi văd ochii extrem de albaştri, care făceau culoarea cerului să pară nesemnificativă. Acei ochi mă sfredeleau.

— Trebuie să supravieţuieşti, Vega Jane.

S-a scuturat violent şi mâna i-a căzut inertă. Ochii i-au îngheţat în timp ce se uita în sus.

Se dusese.

M-am holbat la ea. Îmi spusese Vega Jane. Ştia cine sunt. Dar cine era ea? Şi cum de îmi ştiuse numele?

Când i-am privit mâna dreaptă, inima mi s-a oprit dintr-odată. Pe unul dintre degete avea un inel, cu aceleaşi trei cârlige pe care le avea şi bunicul pe mână. Am întins mâna să îl ating. Şi apoi să îl iau. Dar nu voia să iasă. Ar fi trebuit să-i tai degetul ca să plec cu inelul. Şi nu puteam să fac asta, nu unei războinice atât de curajoase care îmi salvase viaţa.

Am avut nevoie de un moment ca să îi închid ochii, să apuc Elementalul, să îl ridic pe Harry Doi cu mâna liberă, să privesc înapoi spre giganţii ai căror paşi străbăteau mai mulţi metri deodată şi să fug ca să-mi salvez viaţa.

Giganţii erau acum punctul central al bătăliei, care continua şi pe pământ, şi în aer.

Întorcându-mă să văd cât de mult se apropiaseră, am zărit un călăreţ lăsându-se jos pe armăsarul său, mânuind o sabie aproape la fel de lungă ca mine. S-a aplecat sub braţele întinse ale unuia dintre giganţi şi, folosind ambele mâini, a lovit cu sabia cea mare cu o forţă incredibilă, zburând de pe umeri capul gigantului.

— Ia de aici, Colos ticălos, a urlat el înainte să scape în siguranţă împreună cu armăsarul său.

Un Colos? Ce mama naibii este un Colos?

Dar când Colosul a căzut, a devenit imediat evident că avea să se prăbuşească direct peste mine. Şi am estimat că

avea aproape patru tone, aşa încât probabil că nu avea să mai rămână nimic din Harry Doi şi din mine.

Am fugit cum nu mai fugisem vreodată, chiar în timp ce vedeam umbra Colosului blocând lumina soarelui şi întinzându-se metri buni în faţa mea. Nu aveam să reuşesc, nu cărând şi Elementalul, şi pe Harry Doi. Şi nu eram dispusă să îi sacrific pe niciunul dintre ei.

Şi apoi mi-a venit ideea.

— Mare tembelă eşti, mi-am spus.

În timp ce umbra Colosului mă cuprindea, m-am ridicat de la pământ şi am zburat direct în faţă, doar un metru în aer. Aveam nevoie de distanţă acum, nu de înălţime. Mi-am închis ochii pe jumătate, pentru că în continuare nu eram sigură că aveam să reuşesc să mă strecor. Bubuitura asurzitoare care a avut loc exact în spatele meu m-a silit să îmi deschid ochii. Am privit înapoi. Colosul mort mă ratase cu doar jumătate de metru.

M-am înălţat spre cer, dar asta m-a făcut doar o ţintă mai uşoară. Fulgere de lumină veneau spre mine din toate direcţiile. Harry Doi lătra şi muşca spre ele, de parcă dinţii lui ar fi putut să învingă ameninţarea adusă de acele fulgere. M-am folosit de singura unealtă disponibilă, Elementalul. Nu l-am aruncat, pentru că nu eram antrenată să ţintesc din zbor. Mai degrabă l-am folosit ca pe un scut. Nu ştiam dacă avea să blocheze luminile ce veneau spre mine, dar am aflat asta destul de rapid.

Asta făcea. Luminile ricoşau din el. Un jet albastru reflectat doborî un călăreţ de pe armăsarul lui. O lumină violetă îl lovi direct în piept pe unul dintre Coloşii rămaşi, făcându-l să se lase în genunchi şi să cadă cu faţa la pământ, forţa impactului făcând o groapă adâncă de trei metri în pământ şi zdrobind un călăreţ şi armăsarul de sub el.

Nu ştiam decât că voiam să plec naibii de acolo. Dar ca să fac asta, trebuia să găsesc porţile. Şi nu aveam nicio idee unde erau.

Zburând, am privit în faţa mea şi mi-am văzut propria moarte năpustindu-se spre mine. Erau şase unul lângă

altul. Toţi masculi uriaşi purtând zale. Călăreau armăsari care în lăţime erau cât mine în înălţime şi toţi aveau săbiile ridicate în mâini. Dar nu au aşteptat să fie suficient de aproape ca să mă lovească, ci le-au coborât într-o mişcare de retezare şi din fiecare dintre ele au ieşit fulgere de lumină albă. Am strâns Elementalul aşa cum o văzusem făcând pe femela moartă. În capul meu ştiam ce voiam ca el să facă, dar nu aveam nicio idee despre cum să o fac să se întâmple.

Am lansat Elementalul cu toată forţa mea, dar nu l-am aruncat direct spre fulgerele de lumină. L-am aruncat la dreapta lor cu tot efectul de rotire pe care eram capabilă să îl imprim. Suliţa s-a întors spre stânga, a prins viteză şi a traversat cerul. A lovit primul fulger alb, apoi pe al doilea, pe al treilea şi pe ultimele trei. Le-a făcut să ricoşeze şi să o ia înapoi, ca o minge aruncată într-un perete.

Când fulgerele respinse au lovit zidul de călăreţi şi armăsarii lor, s-a auzit cea mai puternică explozie de până atunci de pe câmpul de bătălie, chiar mai puternică decât căderea primului Colos. Harry Doi şi cu mine am fost daţi peste cap şi loviţi de val după val de unde de şoc. Când fumul şi focul au dispărut, călăreţii şi armăsarii lor imenşi dispăruseră. Nu m-am bucurat prea mult de victoria mea imprevizibilă. M-am îndreptat la timp şi am prins Elementalul în mâna cu mănuşă, când acesta şi-a încheiat rotaţia şi a revenit la mine.

Privind pământul, le-am văzut într-o vale la kilometri depărtare, parţial ascunse de o mare de ceaţă. Dar pentru mine erau inconfundabile: porţile roşii. Am intrat în picaj. Trebuia să o fac. Întrucât un nou pericol apăruse din cer. Exact în spatele meu se afla o creatură pe care puteam să o descriu doar ca pe un Jabbit cu aripi. Şi, dacă era posibil, creatura cea scârboasă era şi mai înfricoşătoare decât echivalentul său terestru. Mai mult, oricât de rapid puteam eu să zbor, Jabbitul înaripat zbura şi mai repede.

Am privit Elementalul, ştiind că nu puteam să-l arunc aşa cum o făcuse femela acoperită cu zale. Dar ea spusese

că, atunci când nu aveam prieteni, avea să fie acolo pentru mine. Ei bine, se spune că prietenii ştiu să asculte. Am privit Jabbitul. Acum ori niciodată, mi-am spus.

M-am învârtit în aer, m-am întors cu faţa spre Jabbit şi am aruncat Elementalul. În mintea mea, avea să zboare drept spre ţintă.

Jabbitul a explodat şi Elementalul a urmat o traiectorie graţioasă înapoi spre mâna mea înmănuşată. Am aterizat, l-am lăsat jos pe Harry Doi şi am fugit cu toată forţa spre porţi. Îmi ajunsese trecutul… De îndată ce am depăşit porţile, totul a devenit negru.

Ştiam unde eram. Puteam să simt iarba în jurul meu. Am auzit schelălăielile lui Harry Doi, impactul celor patru labe pe pământul de lângă mine. O parte din mine dorea să rămână întinsă acolo, cu ochii închişi, pentru tot restul sesiunilor mele. Dar m-am ridicat încet şi mi-am deschis ochii. Hornurile se vedeau în depărtare. Am privit cerul. Timpul nu trecuse aproape deloc. Era în continuare lumină, deşi mai întunecată cu fiecare fărâmă. Singurele lucruri care îmi arătau că nu îmi imaginasem cele întâmplate erau mănuşa de pe mână şi Elementalul strâns în ea.

Şi umflătura din buzunarul de la manta, unde era Piatra Viperei.

M-am ridicat şi am strâns mai tare Elementalul. Ce aveam să fac cu lucrul acela? Era la fel de înalt ca mine. Nu-l puteam căra prin Wormwood. Nici să-l ascund nu puteam.

Şi, de parcă mi-ar fi citi gândurile, acesta s-a micşorat de îndată până la mărimea unui băţ cu cerneală. M-am holbat la el, uimită. Şi totuşi, începeam să mă obişnuiesc cu lucrurile inexplicabile care păreau să se înmulţească.

Mi-a trecut prin minte că nu mă mai întorsesem la Eon, deşi zisese că asta făceau călătorii în timp. Dar, după cum spusese, nu trebuia nici să fiu văzută, auzită sau rănită în timp ce călătoream prin timp. Mi-am privit arsura de pe braţ. Ei bine, fusesem văzută, auzită, rănită şi aproape ucisă. Mi-am atins arsura şi durerea mi-a ţâşnit de-a lungul

braţului.

— Hei, Eon, am strigat eu în aer. Trebuie să regândeşti regulile timpului. Cam scârţâie.

Am scos Piatra, am fluturat-o pe deasupra rănii şi m-am gândit la lucruri bune. Durerea a mai cedat, dar rana nu s-a vindecat în totalitate. Am oftat resemnată şi am băgat Piatra la loc.

— Normal, mi-am spus. Cred că este o arsură din trecut şi Piatra nu o poate vindeca. Mulţumesc, Eon.

Am pornit gândindu-mă la atâtea lucruri, că într-un final n-am mai putut gândi deloc. Îmi părea că în orice moment capul avea să îmi explodeze.

La naiba, Vega! Mama naibii!

VIGINTI QUATTUOUR

Secrete

Mi-am petrecut următoarele câteva nopţi exersându-mi zborul cu Destin şi aruncarea Elementalului. În timpul luminilor, am ascuns Piatra Viperei şi Elementalul sub câteva scânduri din bârlogul meu. Destin îmi rămânea mereu la brâu. Nici nu-mi trecea prin minte să îl scot pentru că nu ştiam niciodată când trebuia să mă înalţ spre cer ca să îmi salvez pielea.

Următoarea lumină, pe când mă duceam pe cărarea din pădure spre Hornuri, am dat nas în nas cu Non şi cu platoşa lui de fier. Am privit în spatele lui şi acolo se afla Nida, care nu mai păzea Valhallul. Prizonierii fuseseră eliberaţi şi apoi obligaţi să ajute la construirea Zidului. Dar Nida avea shuckul în spatele lui şi marea bestie mârâia şi scrâşnea din fălcile sale imense.

Harry Doi a început şi el să scrâşnească din fălci şi să mârâie. Câinele meu devenise surprinzător de rapid de când îl adoptasem. Avea pieptul, gâtul şi picioarele groase şi puternice. I-am pus o mână în faţă şi Harry Doi s-a lăsat imediat jos şi a tăcut.

Non şi Nida la un loc erau suficient de răi. Dar lângă Nida era Cletus Loon, cu morta lui şi cu un rânjet răuvoitor.

Non şi-a întins mâna.

— Pergamentul de trecere.

I l-am dat. L-a privit şi apoi mi l-a înapoiat. Aplecându-se, mi-a zis:

— Ce faci, femelă?

— Mă duc la copacul meu să-mi mănânc prima masă, i-am răspuns, ridicându-mi cutia de tablă. Ai vrea să vezi?

N-ar fi trebuit să fac această ofertă pentru că el mi-a

luat cutia şi a deschis-o.

— Ai nişte lucruri bune aici, a zis el.

A scos un ou fiert, l-a băgat în gură şi l-a înghiţit. În următorul moment, era la pământ ţinându-se de burtă, pentru că acela era locul în care îl lovisem.

Non mi-a apucat braţul ca să mă ţină.

— Nu îngăduim aşa ceva.

— Tocmai mi-a furat mâncarea, am strigat eu.

Cletus s-a ridicat în picioare, părând să-şi îndrepte morta spre mine. Dar Nida l-a lovit peste cap şi l-a trimis din nou la pământ. Nida nu spunea niciodată prea multe, dar când te lovea, o simţeai din plin. Întins la pământ, Cletus a gemut de durere şi s-a apucat de cap.

— De ce-ai făcut asta?

— Calmează-te, Loon, l-a sfătuit Non. Sau va pune shuckul pe tine şi atunci o să te rogi să te lovească în cap, pentru că shuckul nu loveşte, te muşcă.

Cletus s-a ridicat, ruşinat şi cu obrajii roşii. Nu-mi părea rău pentru el. Nu-mi păsa de Cletus. Am răbufnit:

— O să vin să-ţi iau oul din porţia de mâncare de la Loons.

— Pe naiba o s-o faci, a răspuns el. Îl testam doar, ca să văd dacă nu era ceva interzis în el.

Mi-am scos cuţitaşul şi am zâmbit răutăcios.

— Atunci, vrei să verific şi eu burta ta, ca să ne asigurăm?

Cletus a sărit în spate, s-a împiedicat şi a căzut în cap. Non s-a cutremurat de râs, iar shuckul a început să mormăie la acest zgomot neaşteptat, însă Nida l-a ţinut în lanţ. Mi-am apucat cutia din locul unde o scăpase Cletus.

Non m-a prins de braţ şi s-a aplecat spre mine.

— O lovitură norocoasă nu înseamnă nimic, femelă, mi-a şoptit el în ureche.

Am privit urma pe care i-o făcusem în platoşă, dar n-am spus nimic. A continuat:

— Krone mi-a spus cum stau lucrurile. Tu şi Morrigone. Nu va fi mereu aici ca să te protejeze.

Mi-am eliberat mâna. În jurul brâului îl simţeam pe

Destin fierbinte ca focul.

— N-am avut nevoie de ea ca să fac *asta,* nu? i-am răspuns eu, arătând spre urma din platoşă.

Înainte să mai poată spune ceva, am pornit pe drumul meu. Nu-mi plăcea să fiu oprită de Wugi cu morte. Nu-mi plăcea să fiu tratată cu forţa şi să-mi fie mâncată mâncarea. Nu-mi plăcea că ticălosul de Non mă ameninţa. Dar se părea că aşa avea să fie Wormwoodul de atunci înainte.

Am ajuns la copac, am cercetat cu atenţie ca să văd dacă nu mă priveşte cineva, l-am ridicat pe Harry Doi, am sărit puternic şi am aterizat pe scânduri.

Ne-am aşezat şi ne-am împărţit masa. Împărţeam şi recolta firavă din mica grădină pe care o ţineam lângă copac. Nu creşteam prea multe. Câteva legume, câteva frunze de salată verde, puţin busuioc, pătrunjel şi urechea vrăjitoarei, care dă căldură oricărei mâncări. Dar mă întreţineam şi trăiam de capul meu.

Totuşi, eram îngrijorată de faptul că nemernicul de Krone mă dorea în mod atât de evident în Valhall. Trebuia să nu fiu descoperită, pentru că intenţionam să continui să exersez cu Destin şi cu Elementalul. În fiecare noapte studiasem harta Quagului de pe piele. O ştiam pe de rost. Desigur, trebuia să ţin Piatra Viperei şi Elementalul ascunse. Aveam noroc că Piatra arăta ca una oarecare. Iar Elementalul micşorat era cât un băţ de cerneală. Destin era un lanţ. Dacă nu mă vedeau zburând cu el, n-aveau cum să mă arunce în închisoare pentru asta.

Atunci am ţâşnit în picioare.

Cartea. Cartea lui Quentin despre Quag. Trebuia s-o studiez la fel de atent cum studiasem harta. Avea să-mi ofere informaţii valoroase despre creaturile de acolo, informaţii de care aveam nevoie ca să supravieţuiesc. Nu puteam să cred că o neglijasem atâta vreme. Trebuia să rectific asta cât de rapid posibil. Fără carte, nu puteam scăpa din locul acela. Şi din locul acela, mi-am promis atunci, chiar aveam să scap.

În acea noapte, după ce am terminat lucrul, m-am

furişat din bârlogul meu, lăsându-l pe Harry Doi să doarmă, am intrat în pădure, m-am uitat ca să mă asigur că nu era niciun Wug în jur, am început să alerg şi am sărit în aer. Am prins un curent de aer şi m-am înălţat, briza îmi trecea prin păr şi de-a lungul corpului. Simţeam că mă curăţă, de parcă aş fi făcut o baie lungă sub ţevi.

Am ajuns la proprietatea familiei Delphia în timp record şi m-am lăsat la pământ cu un sunet uşor. Creta cu care lucrase Duf nu mai era, fiind luată să muncească la Zid. Nici ogarul whist nu mai era de văzut. Tânărul slep era în continuare dresat pentru un loc în atelajul lui Thansius. Şi adarul era acolo, adormit, cu piciorul în continuare legat de ţăruşul înfipt în pământ. Dar corzile vocale şi capacităţile lingvistice, eram convinsă, îi erau mult mai antrenate faţă de ultima mea vizită.

În întuneric şi cu foarte puţin Noc care să mă ghideze, mi-am dat seama dintr-odată că aveam o problemă. Nu îmi puteam aminti unde îngropasem cartea. Am trecut pe lângă fiecare pin, cercetând pământul de sub el în căutarea grămăjoarei de ace pe care o pusesem peste groapa făcută. Desigur, după atâta vreme, grămada fusese suflată de vânt sau luată de creaturi pentru a-şi construi cuiburile. Tocmai mă boscorodeam pentru că fusesem atât de neatentă, când am auzit. Sau mai degrabă, *l*-am auzit.

— Wo-wo-wotcha, Vega Jane.

M-am întors încet şi l-am văzut pe Delph în spatele meu.

— Bună, Delph, i-am răspuns.

A venit mai aproape. Părea obosit, iar părul nu-i mai era alb, pentru că nu mai muncise la Moară, ci lung şi lăţos şi de un negru murdar. În mână ţinea cartea mea.

M-am holbat la ea şi apoi la el, nehotărâtă dacă să-i spun că este a mea.

— P-pot s-să v-vin şi eu, Ve-Vega Jane?

VIGINTI QUINQUE

Zidul minciunilor

M-am holbat la Delph, ca trăsnită.

S-a apropiat şi a ridicat cartea mai sus.

— În Quag vreau să spun, a zis el cam tare.

— Ştiu că în afurisitul de Quag, am răspuns eu cu agresivitate, găsindu-mi în final cuvintele. Şi nu trebuie să alertezi toţi Wugii din Wormwood în legătură cu asta. Unde ai găsit-o?

— Cutie în groa-groapă fă-facută, mi-a spus el cu o voce mult mai joasă.

— Cum ai ştiut despre asta?

— Te-te-am privit, nu-nu-i aşa?

— Ai citit-o? l-am întrebat şoptit.

— N-nu toată. Dar nu spu-spune cum poate un Wu-Wug să treacă pri-prin el.

S-a uitat la brâul meu. Mai degrabă, spre lanţul de la brâu.

— Po-poţi zbura, a spus el. Da-datorită acelui lu-lucru?

Am devenit imediat foarte nervoasă.

— Pari foarte logic, Delph. Până acum te-ai prefăcut? Pentru că, dacă asta ai făcut, eşti cel mai mare, cel mai afurisit ticălos pe care l-am întâlnit vreodată.

S-a retras un pas, faţa trădându-i sentimentele rănite.

— Po-pot vorbi, Vega Jane, atunci când vreau. Dar lu-lucrurile devin co-confuze aici.

Şi-a atins capul şi s-a aşezat pe o buturugă privindu-mă, demn de milă, cu cartea atârnându-i în mână. Furia mi s-a domolit în timp ce îi priveam chipul rănit.

— Unde ai gă-găsit-o?

— Am găsit-o în bordeiul lui Quentin Herms. El este cel care a făcut-o.

— Deci a tre-trecut prin Qu-Quag?

— Bănuiesc.

— Deci E-Ex-, E-Ex…

Ne-am privit o fărâmă, dar nu am spus nimic.

Mi-a întins cartea.

— Ia-ia-o, a spus el, iar eu am luat-o. Nu există ha-hartă a Qu-Quagului, a observat apoi.

— Am eu una, i-am răspuns.

— Unde?

— Într-un loc sigur.

M-am aşezat lângă el pe pământ. Avea să fie cea mai bună oportunitate să-i adresez întrebarea cea mai arzătoare şi chiar asta intenţionam să fac.

— Am avut o viziune. Ai vrea să auzi despre ea, Delph?

— Vi-viziune? Cum, ca Mor-Morri… gone?

— Poate chiar mai sigură ca asta. M-am întors în timp. Înţelegi?

I-am văzut gura alcătuind cuvintele „înapoi în timp“. Dar faţa nu i s-a luminat de înţelegere.

— C-cum, ca atunci când e-erai mi-mică?

— Chiar înainte de asta. Dar când *eram* mică, am văzut pe cineva, Delph. Te-am văzut pe tine.

A părut într-adevăr tulburat de mărturisire, faţa îngheţându-i de spaimă.

— Ce naiba spui acolo?

— Te-am văzut la casa lui Morrigone.

Şi-a scuturat capul sălbatic.

— N-nu am fost ni-niciodată a-acolo.

— Te-am văzut fugind de la casa ei. Erai atât de speriat, Delph.

Şi-a pus mâinile la urechi, acoperindu-le.

— Nu-i adevărat, nu e.

— Şi am văzut-o pe Morrigone. Şi ea era speriată.

— Nu-i adevărat, exclamă Delph.

— Şi cred că ştiu ce am văzut.

— Nu… n-nu… nu, boci Delph.

Mi-am pus mâna pe umărul lui tremurând.

— Lumina roşie? Ţii minte ce mi-ai spus despre lumina

roşie? Ai văzut cumva părul lui Morrigone? Aceea era lumina roşie?

Delph îşi legăna capul dintr-o parte în alta. Mi-era teamă să n-o ia la fugă. Dar mi-am jurat că, dacă o făcea, aveam să zbor după el. Aveam să-l fugăresc şi să-l fac să-mi spună adevărul. Trebuia să ştiu ce se întâmplase atunci.

— Era acolo, nu-i aşa? Şi bunicul meu? Acasă la ea? Evenimentul lui? S-a întâmplat atunci şi acolo, nu-i aşa? L-am scuturat, strigând: Nu-i aşa, Delph? Nu-i aşa?

— Acolo a fost, Vega Jane, a răspuns el.

— Cu Morrigone? Şi bunicul meu?

A dat din cap.

— De ce erai acolo? De ce? Trebuie să îmi spui. L-am scuturat din nou. Spune-mi!

Faţa îi era schimonosită de agonie. S-a făcut ghem, dar l-am obligat să se îndrepte. Înnebunisem. Trebuia să ştiu. Nu-mi păsa că-l răneam. Părea că întreaga mea viaţă fusese o minciună. Trebuia să ştiu măcar o parte a adevărului. Trebuia să ştiu chiar în acea fărâmă.

— Spune-mi!

— A-am mers să îi văd noul wh-whist pe care i-l dusese tata după ce îl dre-dresase. H-Harpie. Îl iu-iubeam pe H-Harpie.

— Şi apoi?

— Am cre-crezut că-l a-aud pe Harpie înăuntru. M-m-am uitat pe fu-furiş.

— Şi ai intrat?

A dat din cap, cu faţa în continuare chircită de durere, cu ochii închişi. Îl ţineam în continuare strâns de braţ. Îl îmboldeam să continue.

— N-nu am văzut niciun Wug p-pe acolo. Nici pe Harpie.

— Continuă, Delph. Continuă.

— A-am auzit un zgomot. În continuare n-niciun Wug. Aşa că a-am urcat pe scări. Eram spe-speriat.

— Aveai doar şase sesiuni, Delph. Şi eu aş fi fost speriată.

Îmi păstram vocea joasă, încercând să-l forţez să rămână la fel de calm ca mine.

— M-m-am apropiat şi i-i-am au-auzit. Se ce-certau.

Scosese, în sfârşit, cuvântul problematic pe gură.

— Bunicul şi Morrigone?

Nu a spus nimic. L-am scuturat.

— Ei erau?

— Nu-nu p-pot să f-fac asta, Ve…

— Ei erau? am tunat eu, întorcându-i faţa până ajunse pe aceeaşi linie cu a mea. Priveşte-mă, Delph. Uită-te la mine, am urlat.

Şi-a deschis ochii.

— Erau Morrigone şi bunicul? am insistat.

— Da, a spus el gâfâind, cu lacrimi curgându-i din ochi.

— Vreun alt Wug?

A scuturat din cap.

— Excelent. Continuă, Delph.

— Se ce-certau aşa, m-m-a speriat. Dar… poa-poate îi puteam a-ajuta, să îi calmez. A-aşa c-cum fă-făceam cu bestiile cu ta-tata. Să îi ca-calmez.

— Şi eu m-aş fi gândit la fel, Delph. Să îi calmez. Să încerc să ajut. A început să hohotească şi m-am simţit vinovată pentru că îl făceam să îşi amintească lucrurile acelea, dar nu aveam o altă cale. Şi-a prins capul în mâini şi a început să plângă, dar l-am obligat din nou să mă privească în ochi.

— Nu te poţi opri acum. Trebuie să îmi spui tot. Trebuie.

— D-două uşi mai încolo. Nimic în spa-spatele primei.

— Şi după a doua uşă? am spus eu, cu vocea fragilă ca nişte solzi de gheaţă.

— Când am văzut…

Vocea i s-a pierdut şi a început să scâncească. Credeam că îl voi pierde din nou. Dar de data aceasta nu am mai strigat. Nu l-am mai lovit.

— Ai văzut ceva care te-a înfricoşat, nu-i aşa?

A dat din cap îndurerat.

— Erau u-unul cu fa-faţa la celălalt.

— Era supărată pe el? Era furioasă? Încerca el să o calmeze?

Răspunsul lui m-a uimit.

— Era i-invers, Ve-Vega Jane. M-Morrigone pă-părea speriată. Ea pă-rea să în-încerce să îl ca-calmeze pe *el.*

M-am holbat la el neîncrezătoare.

— Ce-i spunea?

Delph a inspirat înfiorat, în timp ce întregul corp îi zvâcnea. Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi crezut că încerca să alunge vreo boală ce intrase în el. Când s-a oprit, în sfârşit, din convulsii, şi-a şters faţa de lacrimi şi s-a ridicat. M-a privit direct. Expresia lui era una clară. Nu mai era durere pe faţa lui.

— Să nu plece, a spus Delph simplu. Îl ruga să nu plece.

— Şi el ce a spus?

— Că trebuia să o facă. Trebuia să încerce. Pur şi simplu trebuia. Asta tot spunea. Atât de teribil. L-am auzit în visele mele…

Vocea i s-a pierdut din nou.

— Să plece? Unde să plece? am întrebat eu, mai aspru decât intenţionasem.

Delph a coborât privirea spre mine, cu faţa atât de palidă, că arăta ca Nocul văzut de aproape.

— N-a spus. Şi atunci s-a întâmplat.

— Lumina roşie?

Privirea de pe faţa lui era atât de temătoare, încât mi s-a făcut de îndată milă de el.

— Era foc. Foc cum n-am mai văzut. Foc care părea… să fie viu. A… s-a aprins în jurul lui Virgil, ca un şarpe care îl înghiţise cu totul. Şi apoi… şi apoi a plutit în aer. Şi apoi… şi apoi… a dispărut. Fără să scoată un sunet.

Delph s-a oprit, holbându-se undeva în faţă.

— Niciun sunet, a adăugat el în şoaptă.

Abia mai puteam respira. Ceea ce tocmai descrisese Delph era exact ce li se întâmplase părinţilor mei. Părinţii mei suferiseră Evenimente, exact în faţa mea. Le văzusem! Doar că nu ştiusem că despre asta era vorba.

Trebuie să fi arătat complet lipsită de expresie, pentru că mi-am revenit doar când Delph m-a apucat de umăr şi m-a scuturat.

— Vega Jane, eşti în regulă?

Tot nu puteam vorbi.

— Vega Jane? a strigat el panicat.

Mintea mi-a revenit la acea amintire. Puteam să văd focul înghiţindu-i cu totul. Un Eveniment. *Sfântă Clopotniţă, fusesem martoră la Evenimentele lor.*

— Vega Jane?

Delph m-a scuturat apoi atât de tare, că aproape m-a răsturnat.

Într-un final, i-am dat atenţie.

— Îmi pare rău, Delph. Ce s-a întâmplat apoi? l-am întrebat cu o voce răguşită, având în continuare imaginea teribilă a părinţilor mei în flăcări fixată pe retină.

A făcut o pauză şi şi-a umezit buzele cu limba.

— Şi apoi am fugit pentru că Morrigone m-a văzut.

— Cum arăta?

— De parcă m-ar fi omorât dacă m-ar fi putut prinde. Am fugit mai iute decât am făcut-o în toate sesiunile mele. Dar ea era şi mai iute. Era acolo, înainte ca eu să ajung la uşă, era acolo. Atunci s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Lumina roşie.

— Dar credeam că lumina roşie s-a întâmplat odată cu bunicul meu. Că erau flăcările.

— Nu. Lumina roşie… lumina roşie mi s-a întâmplat mie, Vega Jane.

M-am gândit la momentul din trecut când fusesem la casa lui Morrigone. După ce îl văzusem pe Delph fugind. Ea mă văzuse, îmi făcuse cu mâna şi apoi urmase o lumină *albastră.*

L-am privit pe Delph.

— Delph, eşti sigur că lumina nu era albastră?

A scuturat din cap.

— Era roşie, Vega Jane. Era roşie. Ca focul.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— M-am simţit ciudat. Dar tot fugeam. Şi fugeam. Şi… cam atât. Doar fugeam.

S-a întors spre mine, părând epuizat de toate cele povestite.

— De ce m-ai întrebat dacă lumina nu era albastră?

— Pentru că aceea a fost culoarea atunci când Morrigone mi-a făcut cu mâna.

A părut aproape împietrit de vorbele mele.

— Erai acolo?

— Dar nu mi-am amintit niciodată, Delph. Amintirea a dispărut până în momentul în care am fost acolo din nou.

— Dar eu de ce mi-am amintit doar fragmente? Până acum?

— Diferenţa dintre albastru şi roşu, presupun, i-am zis eu, simţindu-mă la fel de epuizată pe cât arăta el.

Amândoi arătam de parcă alergasem kilometri întregi.

Dar mă şi gândeam la altceva. Când îi spusesem lui Morrigone că îi mai vizitasem casa o dată, devenise dintr-odată tensionată şi suspicioasă. Acum ştiam de ce. Crezuse că îmi aminteam că o văzusem cu ceva sesiuni în urmă, când fugise arătând ca o nebună şi mă lovise cu lumina albastră, ştergându-mi din minte cele văzute.

Apoi m-a mai lovit ceva. M-am holbat la Delph cu toate puterile.

În cele din urmă, m-a întrebat:

— Ce este, Vega Jane?

— Delph, nu te mai bâlbâi.

A părut zdruncinat de această observaţie – gura i s-a deschis şi apoi un zâmbet i-a înflorit încet pe faţă.

— Ai dreptate.

A zâmbit şi mai larg.

— Dar de ce? l-am întrebat.

— Cuvintele nu mai sunt amestecate, Vega Jane. Şi-a atins apoi capul, zicând: Aici.

I-am pus o mână pe braţ.

— Ţi s-a ridicat o piatră de pe suflet, Delph. Nu cred că te vei mai bâlbâi vreodată. Şi îmi pare atât de rău că te-am supus la aşa ceva… Atât de rău, Delph, pentru că eşti prietenul meu. Singurul.

S-a uitat la mine şi apoi la cer. În lumina Nocului, arăta din nou foarte tânăr, fugind împreună cu mine prin pădure, cu nicio grijă pe suflet. Şi, la fel, era cu mine. Nu

îmi imaginasem că aveam să mai simt asta. Deşi nu eram bătrâni, *eram* bătrâni din cauza tuturor suferinţelor pe care le purtam.

M-a privit şi privirea de pe faţa lui m-a făcut să vreau să plâng. Mi-a atins mâna.

— Şi tu eşti prietena mea. Şi te prefer înaintea oricărui alt Wug.

— Mă bucur că am trecut peste asta împreună, Delph.

M-am oprit şi m-am hotărât să o spun.

— Părinţii mei au suferit Evenimente. I-am văzut. Nu mai sunt la Îngrijire. Nu mai sunt.

M-a privit îngrozit.

— Ce?

Lacrimile mi se prelingeau pe obraz în timp ce continuam:

— Focul i-a înghiţit. Exact aşa cum ai descris, Delph. Nu aveam nicio idee despre ce li s-a întâmplat, dar acum ştiu.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta, Vega Jane.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi ce am văzut eu.

Am privit spre cartea pe care o citeam în continuare.

— Cum rămâne cu Externii? Apar în carte? am întrebat.

S-a uitat la mine şi a scuturat din cap.

— Externi? O tâmpenie.

Mi-am ridicat sprâncenele. Eram de acord cu el, dar văzusem multe lucruri pe care el nu le văzuse.

— De ce?

— Dacă ar exista Externi pe undeva, ce aşteaptă ei atunci? Ca noi, Wugii, să construim acest afurisit de Zid şi să fie nevoiţi să treacă peste el? E o nebunie.

— Dar tu ajuţi la construirea Zidului, am observat eu.

— Şi ce altceva să fac? a spus el neajutorat. Probabil că m-ar arunca în Valhall dacă n-aş face-o.

— De aceea a trebuit să pună o recompensă pe capul lui Quentin, am zis eu.

De fapt, răspunsul tocmai îmi venise în minte.

— De ce? a întrebat Delph. Ce vrei să spui?

— Nu puteau spune pur şi simplu că suferise un Eveniment sau că îl omorâse un garm. Pentru că asta nu ar

fi oferit premisele anunţării existenţei Externilor.

Delph a prins de îndată gândul meu.

— Şi apoi, construirea Zidului. Pentru că una a dus la cealaltă.

— Exact, am zis eu, impresionată de logica lui.

Dispăruse acel Delph bâlbâit cu inima mare. Acum era mare şi la minte, şi la trup. Şi eram sigură că avea să aibă nevoie de amândouă. Ca să supravieţuiască.

Ceea ce eram pe punctul să spun avea să îi sune lui Delph ca un gând spontan, dar cred că o parte din mine se gândise la acest lucru încă de când John mă părăsise.

— Delph, am spus eu încet.

— Ce?

— M-ai întrebat dacă ai putea să vii cu mine în Quag.

Şi-a menţinut privirea asupra mea.

— Da. Aşa am făcut.

— Dar de ce ai vrea să pleci din Wormwood? Doar locul acesta l-ai cunoscut până acum.

A pufnit.

— Şi ce este aici, de fapt, Vega Jane? Peste patruzeci de sesiuni, ce va fi diferit aici? Şi cine spune că nu se află nimic acolo, dincolo de Quag? Dacă nu a fost niciun Wug acolo, de unde ştiu ei că nu mai există şi altceva? Spune-mi. Şi acum mai înalţă şi nenorocitul acesta de Zid? La naiba!

Eram atât de mândră de Delph în acea fărâmă, că-mi venea să-l iau în braţe.

— Nu cred că Zidul este construit ca să îi ţină pe Externi afară, Delph. Cred că este construit…

— Să ne ţină pe *noi* înăuntru, mi-a terminat el gândul.

— Consiliul ne-a minţit. Krone, Morrigone, chiar şi Thansius, am spus eu încet.

A dat din cap absent.

— Voi traversa Quagul cu tine, Vega Jane. Pe mormântul mamei, voi merge cu tine.

— În regulă, am zis. Dacă vrem într-adevăr să facem asta, trebuie să avem un plan.

M-a privit.

— Ce fel de plan?

L-am atins pe Destin, aflat la brâul meu.

— Pentru început, va trebui să înveţi şi tu să zbori.

A părut îngrozit.

— Să zbor? Unde, acolo sus? a zis el, arătând spre cer.

— Ei bine, cam ăsta e scopul zborului, Delph.

Şi-a ridicat mâinile mari ca să protesteze.

— Eu niciodată. Nu aş putea, Vega Jane. Sunt prea mare.

M-am ridicat, i-am făcut semn şi lui să se ridice şi apoi m-am întors cu spatele la el.

— Ia-mă în braţe.

— Ce?

Faţa i s-a înroşit.

— Ia-mă în braţe, Delph. Şi ţine-te bine.

— La naiba! a exclamat el, în timp ce braţele i se strângeau în jurul meu.

De atât de aproape, era surprinzător cât de mare era cu adevărat, deşi îl cunoscusem toată viaţa mea.

— Mai strâns, Delph, doar nu vrei să cazi.

M-a strâns atât de tare de mijloc, că abia mai puteam să respir.

— Nu chiar atât de strâns! am strigat eu la el.

M-a strâns apoi mai uşor.

— Acum o să sărim împreună, după ce numărăm până la trei. Unu… doi… trei.

Am sărit în acelaşi timp, direct în sus. Am luat-o spre cer. Simţeam că Delph mă strânge tot mai tare. M-am mişcat încet înainte, astfel că el se afla acum pe spatele meu. Am înaintat cam treizeci de metri în sus. Vântul sufla peste noi.

— La naiba! a exclamat Delph din nou.

Mi-am întors capul spre el şi am văzut că avea ochii închişi.

— Delph, deschide-ţi ochii. Priveliştea este uimitoare de aici.

Şi-a deschis ochii şi a privit în faţa noastră. Şi-a mai uşurat strânsoarea şi i-am simţit trupul, ţeapăn ca o

scândură înainte, devenind mai relaxat.

— Este frumos, a spus el cu o voce uimită.

— Da, este. Dar nu te uita încă în jos. E nevoie de puţină obişnuinţă şi…

Asta a fost o greşeală. De îndată ce am spus „nu te uita în jos“, desigur că Delph a privit drept în jos. Strânsoarea din jurul taliei mele a devenit de fier, corpul i s-a tensionat, iar eu am ţipat şi am început să ne rostogolim. Asta ne-a făcut să intrăm în picaj. Ne îndreptam spre pământ mult mai rapid decât o făcusem eu singură vreodată, dar mi-am dat seama apoi că nu mai zburasem niciodată cu un Wug de o sută douăzeci de kilograme în spate.

Ne pierdusem complet controlul. Delph a început să strige. Am strigat şi eu. Eram la câţiva metri de pământ când am dus mâna în spate şi l-am pălmuit pe Delph. A încetat imediat să se mai agite. Mi-am recăpătat controlul, am virat în sus şi apoi din nou în jos, într-o cădere controlată de data aceasta, şi am aterizat, nu uşor, dar am aterizat. În timp ce eram întinşi la pământ, l-am privit.

— Era să ne omori, i-am spus înfierbântată.

Apoi furia mi-a dispărut când mi-am amintit cum fusese primul meu zbor. Şi cel puţin eu eram cea care controla. El era doar pasager. M-am ridicat şi l-am ajutat şi pe el.

— A fost vina mea, Delph. Va fi mai bine data viitoare.

M-a privit de parcă îl rugasem să devină prietenul cel mai bun al lui Cletus Loon.

— Data viitoare? a întrebat el, nevenindu-i să creadă. N-o să mai fie o dată viitoare, Vega Jane.

— Vrei să trecem prin Quag?

A bolborosit ceva, dar nu a spus nimic.

— Pentru că, dacă putem zbura peste părţi ale sale sau peste întregul Quag, nu va trebui să ne facem griji în legătură cu ce este acolo.

M-am holbat la Delph, aşteptând un răspuns şi bătând cu cizma în pământ.

Delph a clipit, gândindu-se la ce i-am zis.

— Să mai încercăm o dată, atunci, Vega Jane. La naiba!

VIGINTI SEX

Antrenamentul

În următoarele două nopţi, ne-am exersat zborul. Ei bine, eu am exersat, în timp ce Delph se ţinea din răsputeri de mine. În cele din urmă, mi l-am scos pe Destin şi i l-am dat. S-a întors să fugă ca un Wug înfricoşat din faţa unui amaroc.

— Trebuie să încerci, Delph, i-am zis.

S-a întors.

— De ce? Tu ştii să zbori cu el. Eu trebuie doar să mă ţin.

— Nu ştim ce se poate întâmpla. Este important să ştii şi tu să-l controlezi.

Nu a părut să mă creadă, până ce am zis:

— Trebuie, Delph, dacă vrei să vii cu mine.

Mi l-a luat uşor pe Destin. Descolăcisem lanţul, aşa că acum era mai lung. Delph era mai lat la brâu decât mine. L-am ajutat să şi-l pună şi am închis cârligul metalic pe care îl făcusem chiar eu şi îl adăugasem la lanţ.

A rămas pe loc.

— Şi acum? m-a întrebat el.

— Acum ce? am zis uimită. Delph, de câtă vreme zbori cu mine? Eu ce fac?

— Fie fugi şi decolezi, fie sari pur şi simplu, a răspuns el prompt.

— Şi nu crezi că asta ar trebui să faci şi tu?

— Să fug sau să sar? m-a testat el.

Masculii. Trebuie să îi duci la apă şi apoi să le arăţi cum să o soarbă.

— Nu-mi pasă. Alege tu.

— Şi odată ce ajung sus, ce fac?

— Ţi-am arătat, Delph. Ştii cum să cârmeşti. Ştii cum să

aterizezi. Fă exact cum am făcut eu.

S-a dat în spate, şi-a luat avânt şi a sărit. A zburat drept şi rapid. Direct într-un tufiş mare. Am fugit şi l-am ajutat să se ridice. Tuşea şi faţa îi era zgâriată de frunzele ţepoase.

— Nu pot s-o fac, Vega Jane. Nu sunt bun deloc. Picioarele îmi aparţin pământului.

— Ba da, poţi să o faci, am spus cu fermitate. Acum, când fugi şi sari, îndreaptă-ţi capul şi umerii în sus. Aşa nu vei mai lovi din nou tufişul. Ca să întorci, du orice umăr în direcţia în care vrei să mergi. Ca să te înalţi şi mai mult, ridică-ţi capul mai sus. Ca să cobori, cobori capul şi umerii. Iar înainte să aterizezi, lasă-ţi picioarele jos şi vei ateriza drept.

— O să-mi zdrobesc capul.

— Este posibil, am recunoscut. Dar, dacă o faci, te repar eu şi poţi încerca din nou.

M-a privit neîncrezător.

— Nu poţi să repari un cap zdrobit.

Am scos Piatra Viperei din buzunarul de la manta şi am fluturat-o de-a lungul feţei lui, gândindu-mă la lucruri bune. Zgârieturile de acolo au dispărut pe loc. S-a dat în spate, arătând înfricoşat.

— Ce-i asta? a exclamat el.

— Vindecă, Delph. Zgârieturi şi capete zdrobite. Cam orice.

— Poate face aşa ceva?

— Da, poate, i-am răspuns, deşi nu avusesem efectiv o experienţă cu capete zdrobite.

La a patra încercare, Delph s-a înălţat în aer, a zburat cam un sfert de milă, a făcut un viraj lung, deşi cam dezechilibrat, s-a întors spre mine şi a aterizat. În picioare. Era aşa de încântat de succesul lui, că m-a ridicat şi m-a învârtit, totul atât de rapid, încât am crezut că o să mi se facă rău.

— Am reuşit, Vega Jane. Sunt ca o pasăre, zău că sunt.

— O pasăre foarte mare, am răspuns. Şi lasă-mă jos înainte să vomit pe tine.

Apoi m-am hotărât să îi arăt lui Delph Elementalul. Când am scos întâia oară mica suliţă din buzunarul de la manta, purtând mănuşa, n-a fost foarte impresionat. Şi, având în vedere că avea doar şapte centimetri, nu puteam să îl învinuiesc. Dar când m-am concentrat şi i-am ordonat Elementalului în sinea mea să revină la mărimea sa normală, mi-a crescut în mâna înmănuşată la lungimea corespunzătoare şi a revenit la uimitoarea sa culoare aurie.

— Cum mama naibii face asta, Vega Jane? a întrebat Delph.

— Nu contează *cum* o face, Delph, am zis. Este important doar că o *face* atunci când am eu nevoie.

S-a întins să-l apuce, dar i-am oprit mâna.

— Doar cu asta, Delph, am spus eu, ridicând mănuşa.

— Dacă o atingi fără mănuşă, ce se întâmplă? m-a întrebat el.

— Niciunul dintre noi nu vrea să afle, nu-i aşa?

Şi-a pus mănuşa şi a ridicat Elementalul. Am privit spre un copac aflat cam la zece metri distanţă.

— Gândeşte în mintea ta că vrei ca Elementalul să lovească acel copac. Apoi aruncă-l încolo, ca o suliţă.

Delph a părut neîncrezător, făcând o grimasă – ceea ce a fost uşor comic, dar eu mi-am ascuns zâmbetul –, apoi a ţintit şi i-a dat drumul.

Elementalul a zburat câţiva metri şi apoi s-a înfipt în pământ. Delph m-a privit zâmbind.

— Ei, pe dracu. Doar atâta face? La naiba!

I-am luat mănuşa, am ridicat Elementalul, m-am gândit ce voiam să fac, apoi l-am aruncat. Copacul s-a dezintegrat într-o clipă într-un fulger de lumină când suliţa l-a lovit. Mi-am ridicat mâna cu mănuşa şi Elementalul a zburat înapoi în ea, ca şoimii de vânătoare pe care îi văzusem dresaţi de Duf.

Delph se aruncase la pământ când Elementalul lovise copacul. Când a ridicat privirea, m-am uitat spre el cu ceea ce speram să fie o expresie suficient de ironică.

— Nu, *atâta* face, Delph. La naiba!

În scurt timp, Delph putea să lovească aproape orice cu Elementalul. Nu ştiam dacă avea să fie necesar atunci când traversam Quagul, dar nu ştiam nici că nu avea să fie.

Mai târziu în acea noapte, eu şi Delph stăteam la mine în bârlog în faţa focului slab, în timp ce Harry Doi moţăia la picioarele noastre. Hotărându-mă, m-am ridicat şi am zis:

— Acum trebuie să vezi ceva.

— Ce?

Mi-am dat jos pantalonii.

— Vega Jane! a exclamat el imediat, privind în altă parte cu faţa roşie ca zmeura.

Am ignorat asta şi mi-am ridicat cămaşa zdrenţuită şi mânecile, expunându-mi burta şi braţele.

— Uită-te, Delph. Uite.

— La naiba, Vega Jane, a spus el cu vocea tremurată. Ai înnebunit sau ce?

— Nu-i ceea ce crezi, Delph. Am lenjerie pe mine. Uite!

Şi-a întors încet capul. Privirea i-a trecut de-a lungul picioarelor şi abdomenului meu, apoi pe deasupra braţelor. Rămăsese cu gura deschisă.

— Ce numele lui Noc este asta, te întreb?

— Este harta trecerii prin Quag. Quentin Herms mi-a lăsat-o. O avea pe un pergament. Dar mi-a fost teamă să îl păstrez, aşa că mi-am desenat-o pe piele.

S-a tras mai aproape.

— Trecerea prin Quag?

— Şi am memorat-o în întregime, Delph. Dar trebuie să o faci şi tu.

— Nu o să mă ho-holbez la-la… Wugi-tatea ta, s-a bâlbâit Delph, întorcându-se din nou.

M-am încruntat.

— Ei bine, va trebui să o faci, Delph. Dacă vrei să vii. Amândoi trebuie să ştim drumul, în caz că se întâmplă ceva.

Am ridicat cartea Quagului.

— Ştii foarte bine ce ne aşteaptă acolo.

În următoarele treizeci de fărâme, Delph a studiat urmele de pe pielea mea, în timp ce eu îi explicam harta

Quagului. Aveam să fac asta cât de multe nopţi posibil, până când drumul avea să îi fie bine întipărit în minte. Pe măsură ce fărâmele treceau, ochii lui Delph începeau să se închidă. În curând a început să sforăie pe scaun. Mi-am lăsat în jos cămaşa şi mi-am tras pantalonii, apoi m-am aşezat pe celălalt scaun şi am început să răsfoiesc cartea despre Quag.

Harry Doi scâncea la picioarele mele. L-am privit şi m-am gândit că poate visa urât. Nu eram sigură dacă şi câinii puteau visa, deşi nu vedeam vreun motiv să n-o poată face. Şi, oricum, Harry Doi era un câine special.

Am întors încet pagină după pagină, reţinând cât de multă informaţie puteam. Quentin Herms fusese la fel de meticulos în documentarea Quagului pe cât fusesem eu în făurirea lucrurilor drăguţe de la Hornuri. Doar că lucrurile pe care le cercetase şi le recrease în acele pagini nu trebuiau luate în glumă. Pe aproape fiecare bucată de pergament exista ceva care te putea ucide. Precum o creatură care era compusă din trei corpuri uriaşe ataşate unul de altul. Şi, dacă reuşeai să le separi, cartea te avertiza că „nefericit va fi acel Wug care uită că distrugerea unei părţi a acelei creaturi nu înseamnă automat victoria”.

Dar existau şi creaturi benefice, inclusiv ceva numit Hob, care te ajuta atâta vreme cât îi dădeai un mic cadou la fiecare lumină. Obraznic ticălos, m-am gândit eu, să-şi vândă ajutorul pe monede!

În cele din urmă, am închis cartea şi m-am uitat în foc. Un buştean aprins mi-a atras atenţia. Coaja i se înroşise, devenind aproape transparentă din cauza muşcăturii flăcărilor. Bunicul şi părinţii mei – înghiţiţi în întregime de foc.

Dar bunicul fusese cel care iniţiase flăcările. El dorise să plece. Morrigone îl implorase să rămână. Şi el plecase. Iar acum, şi părinţii mei plecaseră. Şi poate că şi ei o făcuseră pentru că doriseră să plece.

Ceea ce însemna că aleseseră să ne părăsească. Nu, să mă părăsească pe *mine.*

Ei bine, eu nu puteam să izbucnesc în flăcări ca să părăsesc Wormwoodul, dar puteam traversa Quagul ca s-o fac. Fiindcă acum asta era obsesia mea principală: să plec din Wormwood şi să îmi găsesc bunicul şi părinţii. Pentru că nu erau morţi. Pur şi simplu nu mai erau în Wormwood. Ceea ce însemna că erau în altă parte. Ceea ce însemna că mai exista şi alt loc în afară de Wormwood.

Acum, o altă emoţie mă cuprinsese, aşa că m-am aşezat pe podeaua rece de piatră şi am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată. Am început să plâng. M-am legănat în faţă şi în spate. Mă durea peste tot. De parcă aş fi fost în întregime înghiţită de foc. Pielea îmi părea arsă şi înnegrită. Abia puteam să respir, atât de tare plângeam. Era de parcă aş fi strâns multe lacrimi în toate sesiunile mele, pentru a le elibera atunci.

M-am speriat când le-am simţit. Braţele mari strânse în jurul meu. Am deschis ochii şi Delph era aşezat lângă mine, ţinându-mă în braţe şi plângând împreună cu mine.

Harry Doi se trezise şi el. Venise lângă noi şi îmi ridica mâna cu botul, încercând să mă facă să-l privesc. Probabil încercând să mă facă să mă simt mai bine. Dar este greu să te simţi mai bine când întreaga familie te-a părăsit. Şi încă din propria voinţă.

— Este în regulă, Vega Jane, mi-a spus Delph la ureche, respiraţia lui caldă gâdilându-mi pielea. Este în regulă, a mormăit el din nou.

I-am atins mâna ca să înţeleagă că l-am auzit. Dar nu avea să fie în regulă. Nimic nu avea să mai fie în regulă.

Dar, indiferent ce avea să urmeze, aveam să plec din locul acela. Pentru că învăţasem că, oricâte lucruri existau în Wormwood, adevărul nu se număra printre ele.

Şi de adevăr aveam nevoie.

Nu îmi mai rămăsese altceva.

VIGINTI SEPTUM

Ultimul Duel

Când am plecat spre Hornuri la următoarea lumină, era acolo. Pânza era întinsă de-a lungul Străzii Principale din Wormwood, legată cu cârlige metalice şi cu frânghii solide de faţadele a două clădiri aflate la piatra cubică. Pe ea scria:

> SALUTĂRI TUTUROR WUGMORŢILOR. URMĂTORUL DUEL VA AVEA LOC PESTE DOUĂ SĂPTĂMÂNI LA TEREN. PREMIUL CEL MARE: CINCI SUTE DE MONEDE. TOŢI MASCULII WUGMORŢI ELIGIBILI ÎNTRE CINCISPREZECE ŞI DOUĂZECI ŞI PATRU DE SESIUNI TREBUIE SĂ PARTICIPE.

Sub pânză era un anunţ care spunea că în noaptea aceea urma să aibă loc o întâlnire în piaţa satului, unde aveau să fie oferite mai multe informaţii, împreună cu un ordin ca toţi Wugmorţii să participe la întâlnire.

Duelurile erau competiţii desfăşurate de două ori pe sesiune, în care masculii puternici înfruntau alţi masculi puternici pe un teren vast de la marginea Wormwoodului. Şi, deşi avea doar şaisprezece sesiuni, Delph câştigase deja trei dintre ele.

Premiul în monede era spectaculos. De când ţineam eu minte, singurele premii pentru câştigarea Duelului fuseseră o figurină de metal a unui Wug mascul ţinând alt Wug deasupra capului şi un pumn de monede.

Mă întrebam dacă Delph avea să câştige din nou. Avea cu siguranţă nevoie de cinci sute de monede.

M-am holbat la pânză preţ de câteva momente. Am crezut că, din cauza lucrului la Zid, Duelul avea să se amâne. Masculii Wugi munceau şi aşa destul de mult fără

să trebuiască să se mai bată unii cu ceilalţi. Dar asta avea prea puţin de-a face cu mine.

M-am îndreptat spre Hornuri, întârziind o fărâmă, dar nimeni nu mi-a spus nimic. M-am schimbat şi m-am dus la staţia mea de lucru ca să îmi încep sarcinile. M-am uitat după puţinii Wugi rămaşi la Hornuri. Puteam să simt în mormăieli, în privirile oţelite şi în faptul că unul dintre Dactili îşi încorda muşchii impresionanţi că auziseră despre Duel şi că îşi evaluau concurenţa. Eram singura femelă de acolo, aşa că niciunul dintre ei nu se uită la mine.

Mai târziu, în vestiar, după ce lucrul fusese terminat, m-am schimbat în hainele mele obişnuite după ce masculii plecaseră. Mi-am ridicat cămaşa şi mi-am privit burta plată. Părţi din hartă se şterseseră atât de tare, încât fusesem nevoită să le desenez din nou, de mai multe ori. Şi fiindcă trebuise să o memoreze şi Delph, mă hotărâsem să copiez din nou harta pe un pergament. Mi-era ruşine ca el să se holbeze la abdomenul şi la picioarele mele goale. Uneori observam că atenţia i se concentra mai mult asupra pielii decât asupra hărţii de pe ea.

Când am trecut pe lângă biroul lui Domitar, uşa s-a deschis şi el a ieşit din încăpere. Era o întâmplare norocoasă, pentru că îmi trecuse prin minte o întrebare şi mă gândeam că Domitar ar fi putut avea răspunsul la ea.

— Morrigone mi-a spus că bunicul ei a fost în Consiliu împreună cu bunicul meu, am rostit eu. Nu ştiam că bunicul a fost în Consiliu.

— A fost o perioadă tulbure în istoria noastră.

— Tulbure. Doar nu cumva te referi la Bătălia Bestiilor, despre care ni s-a spus la Învăţare? Care a avut loc cu mult timp înainte de naşterea bunicului?

Domitar şi-a căutat cu furie cuvintele.

— Hai să nu dezgropăm morţii. Aşa este cel mai bine.

— La naiba cu morţii, Domitar! Eu vreau adevărul.

S-a întors şi a intrat din nou în biroul lui, ca un iepure în vizuină. Sau ca un şobolan pe ţeavă.

Mai târziu în noaptea aceea, cu Harry Doi lângă mine,

m-am deplasat spre centrul satului şi m-am alăturat mulţimii masive de acolo. O platformă de lemn fusese deja construită, cu scări din scânduri neprelucrate ce urcau până la ea. Nu am fost surprinsă să văd că Bogle şi trăsura erau deja acolo. Şi nu am fost surprinsă să îi văd pe Thansius şi pe Morrigone deja aşezaţi pe platformă. Dar am fost de-a dreptul consternată să îl văd pe John aşezat lângă ei. Şi purta tunica neagră a Consiliului!

— Este John, mi-a şoptit cineva la ureche.

M-am întors şi l-am văzut pe Delph.

„Într-adevăr, este John, am gândit eu. Şi, într-adevăr, nu este.“

Aproape toţi Wugii erau acolo. Roman Picus şi amicii lui Carabinieri – Cletus, Non şi Ran Digby stăteau într-o comică poziţie de drepţi, cu cuţitele şi cu mortele lor lungi şi scurte la vedere. Eram recunoscătoare că nu mă aflam pe direcţia vântului dinspre Digby. Duhoarea acelui individ m-ar fi făcut să vomit. Ca femelă, mă gândisem să ratez acea întâlnire, dar fusesem prea curioasă ca să mă pot abţine.

Singurul Wug care lipsea era Jurik Krone. Am cercetat rândul cu membrii Consiliului aşezaţi în partea din faţă a platformei, dar nu era acolo. Nu-i stătea în fire să rateze un eveniment public pentru care să se poată ferchezui. Mă întrebam când avea să încerce să-i ia locul lui Thansius la conducerea Consiliului. Mă gândeam, de asemenea, ce credeau ceilalţi membri mult mai în vârstă ai Consiliului despre prezenţa lui John acolo, în timp ce ei erau obligaţi să stea jos cu Wugii obişnuiţi. Julius Domitar era şi el acolo, cu Dis Fidus atârnând pe lângă el. Ezekiel ocupa un colţ solitar al pieţei, strălucitor în tunica sa albă. Rezidenţii de la Loons erau strânşi ca puii pe lângă cloşcă în partea îndepărtată a pieţei.

M-am speriat să-l văd pe Ladon-Tosh înarmat până în dinţi, păzind treptele de la platformă. Arăta la fel de maniac ca întotdeauna. Am încercat din răsputeri să nu îi întâlnesc privirea. Din vreun motiv nebunesc, credeam că aveam să dispar dacă o făceam.

Toţi masculii erau obosiţi şi murdari. Iar femelele, deşi mai curate în comparaţie cu ei, arătau şi mai doborâte. Trebuiau să muncească şi la Zid, dar să şi aibă grijă de familiile lor, să gătească, să cureţe şi să fie mame Wug. În ciuda acestor lucruri, simţeam entuziasmul mulţimii. Şi motivul era evident. Cinci sute de monede. Dorinţa Wugilor era palpabilă. Nimeni nu primise recompensa pentru Quentin Herms. Dar vreun Wug tot *avea* să câştige Duelul şi monedele.

Thansius şi-a dres vocea şi s-a ridicat în picioare, înălţându-şi mâinile deasupra capului.

— Salutări, dragi Wugmorţi. V-am chemat aici în această seară pentru a anunţa cel mai nou Duel. Va începe în a doua secţiune a luminii, adică peste două săptămâni. Recompensa pentru campion, aşa cum fără îndoială ştiţi deja, va fi de cinci sute de monede.

Şoapte şi murmure au răsunat de îndată prin mulţime. Totuşi, privirea mi s-a fixat asupra fratelui meu. Era aşezat lângă Morrigone şi păreau să discute ceva. John arăta fericit, mulţumit. Şi Morrigone, ei bine, părea la fel de mândră ca o învăţătoare cu elevul ei cel mai de seamă. Apoi, Thansius a spus ceva ce mi-a îndreptat din nou atenţia spre el.

— Acest Duel va fi diferit de toate celelalte. A făcut o pauză, parcă pentru a-şi strânge toată forţă oratorică, apoi a adăugat: Acest Duel va include şi femelele cu vârsta între douăzeci şi douăzeci şi patru de sesiuni. După care a menţionat aspectul cu adevărat uimitor: Iar participarea femelelor este obligatorie.

Şoaptele au devenit acum de o mie de ori mai sonore. Majoritatea masculilor hohoteau. Femelele păreau confuze şi înspăimântate. Inclusiv eu, deşi nu eram suficient de în vârstă ca să particip. Mi-era teamă pentru femelele care se încadrau. L-am privit rapid pe Delph. Nu râdea la ideea participării femelelor la Duel. Apoi l-am privit pe Cletus Loon, care chicotea cu doi dintre prietenii lui ticăloşi.

Thansius şi-a dres din nou vocea şi a cerut linişte.

Wugii s-au calmat imediat. Desigur că aveau să fie doi

campioni, un mascul şi o femelă, pentru că nu se puteau aştepta ca femelele să concureze cu masculii.

Thansius a lămurit asta în următorul lui comentariu.

— Va exista un singur campion, a zis el.

Am ridicat privirea spre el, uimită. Apoi a continuat:

— Noi, Wugmorţii, trebuie să acceptăm faptul că ar trebui să existe o mai mare egalitate între masculi şi femele.

În regulă, m-am gândit, dacă doreau să existe egalitate, de ce nu erau mai multe femele la Hornuri? De ce nu le spuneau masculilor că puteau şi ei să gătească şi să cureţe şi să aibă grijă de cei mici la fel de bine ca femelele? Cumva însă, nu vedeam cum faptul de a ţi se zdrobi ţeasta de către un Wug mascul mult mai puternic decât tine era o dovadă a unei societăţi progresiste.

— Şi acum, a continuat Thansius, o las pe Morrigone să vă explice mai în detaliu motivele din spatele acestei decizii.

Presupun că „motivele“ din spatele *deciziei* erau acelea că era nevoie de o femelă pentru a le lămuri pe celelalte femele că era logic să li se zdrobească creierul. Am privit împreună cu toţi ceilalţi Wugi în timp ce Morrigone se ridica şi înainta spre partea din faţă a platformei. Era stăpână pe sine şi îi luă o fărâmă pentru a cerceta din ochi mulţimea şi a-i lăsa pe toţi să îi simtă prezenţa. Ei bine, şi eu aş fi fost stăpână pe mine în locul ei. Era cu siguranţă mai bătrână de douăzeci şi patru de sesiuni şi deci nu avea să fie obligată să înfrunte masculi. Dar, cu toate astea, *ea* poate că ar fi fost capabilă să-i înfrângă.

— Fără îndoială, a început Morrigone, că mulţi dintre voi, mai ales femelele aflate aici, vă întrebaţi cum a luat naştere această decizie. În primul rând, vreau să vă spun că toate femelele din acea categorie de vârstă care au parteneri sau care sunt mame, sau care sunt însărcinate, sau care au avut un copil în ultima sesiune plină nu vor fi nevoite să concureze.

Un oftat colectiv de uşurare a străbătut mulţimea. Erau multe femele care se încadrau în acele excepţii, ştiam asta.

— La fel şi femelele cu dizabilităţi fizice sau cu alte slăbiciuni şi infirmităţi, a continuat Morrigone. Această ultimă excepţie li se va aplica, desigur, şi masculilor.

Am privit la mulţimea de Wugmorţi şi am văzut multe femele care se încadrau şi în această excepţie, împreună cu vreo doisprezece masculi. Şi aceştia păreau extrem de uşuraţi.

— Dar toate celelalte trebuie să lupte, a adăugat ea apoi. Vor înfrunta masculi. Unora poate li se va părea nedrept. Dar timpurile s-au schimbat în Wormwood. Externii ne înconjoară. Nu le pasă cine este mascul şi cine femelă. Ne vor ataca. Astfel, femelele tinere şi apte din rândul nostru trebuie să fie pregătite să lupte. Şi modul de a face asta este să se antreneze. Să înveţe să se apere. De aceea le-am lăsat femelelor eligibile două săptămâni pentru a dobândi aceste aptitudini. Antrenorii profesionişti pentru lupte vor fi disponibili pentru toţi cei care, masculi şi femele, doresc să fie antrenaţi. Le-aş recomanda tuturor femelelor care participă la Duel să profite de această oportunitate.

M-am uitat la ea, incapabilă să cred ce auzeam. Timp să dobândească aceste aptitudini? În două săptămâni? Vorbea serios? Când femelele erau deja istovite lucrând la Zid? Masculii nu aveau să îşi piardă vremea antrenându-se, doar bietele femele. Nu puteau dintr-odată să pună pe ele patruzeci de kilograme de muşchi. Nu puteau deveni masculi dintr-odată. Nu că şi-ar fi dorit asta.

Thansius a dat din cap către unul dintre membrii Consiliului aflat jos. Acesta a venit mai în faţă şi a ridicat un sac de pânză deasupra capului.

— Premiul de cinci sute de monede, a anunţat Thansius.

Wugii făcură multă larmă la vederea marelui sac de bogăţie.

Apoi, Thansius a adăugat:

— Ca să facem lucrurile şi mai stimulante – făcu o pauză de efect –, dacă o femelă va câştiga Duelul, premiul va fi crescut la o mie de monede.

La această veste nu se auzi niciun chiot din partea femelelor. Era evident că nu era posibil ca o femelă să

câştige premiul, aşa că ce rost avea să se bucure?

Thansius ne-a informat apoi că rundele competiţiei aveau să fie afişate în curând, arătându-ne cine cu cine avea să lupte în prima rundă. Ne-a spus că se calculase deja numărul de competitori eligibili şi că avea să fie nevoie de cinci runde pentru a se declara un campion. Ne-a urat tuturor noroc şi ne-a anunţat că „întâlnirea“ luase sfârşit.

În timp ce Wugii începeau să se îndepărteze, am înaintat pe ocolite spre platformă. Îmi doream să îl văd pe John. Însă, înainte să ajung acolo, cineva mi-a blocat drumul.

Cletus Loon mă privea de sus până jos, cu o expresie ucigătoare întipărită pe faţă.

— Ai noroc că eşti prea tânără ca să lupţi. Te-aş fi tras la sorţi în prima rundă, spuse el.

— E un lucru bun că sunt prea tânără ca să lupt, i-am răspuns. Un lucru bun pentru tine. Acum, dă-te din calea mea, tăntălăule.

Am încercat să trec pe lângă el, dar mi-a pus o mână pe umăr. Înainte să pot reacţiona sau ca Harry Doi să îl poată muşca, Cletus a zburat pe spate şi a aterizat pe piatra cubică, cu morta şi cuţitul căzându-i lângă el. Până să încerce să se ridice, Delph îi pusese o cizmă uriaşă pe piept şi îl ţintuia la pământ.

— Ia-ţi cizma împuţită de pe mine, i-a strigat Cletus.

Unul dintre prietenii lui Cletus s-a apropiat şi a zis:

— Uită-te la Da-da-da-Delph.

Delph l-a apucat de cămaşă, l-a ridicat complet de pe pietre şi l-a apropiat de faţa lui.

— Numele meu este Daniel Delphia pentru tine, mucosule. Iar data viitoare nu îţi voi mai aminti atât de politicos. Acum dispari.

Apoi i-a dat drumul şi mucosul a fugit cât de rapid putea. Delph şi-a luat cizma de pe Cletus, care se holba la el uimit.

— N-nu te mai bâ-bâlbâi, a spus Cletus cu o voce tremurată.

— Nu, dar tu o faci.

Delph a îngenuncheat pentru ca el şi Cletus să se poată privi ochi în ochi.

— Ai face bine să speri că nu te trag la sorţi întâi pe tine, Loon. Şi dacă mai pui vreodată mâna pe Vega Jane, ai să te rogi să fii ucis de un garm când o să te găsesc. Acum dispari de aici!

Cletus s-a grăbit să se ridice şi a luat-o la fugă.

— Mulţumesc, Delph, i-am zis, cu o expresie plină de recunoştinţă.

— Ai fi putut să te ocupi şi singură de nemernic, Vega Jane.

— Poate. Dar e frumos să fii ajutat.

Apoi mi-am amintit încotro pornisem. John era aproape la trăsură.

— Noroc la Duel, Delph, i-am zis. Sper să câştigi cele cinci sute de monede.

M-am întors, am înteţit pasul pe piatra cubică şi l-am ajuns pe John din urmă exact când era pe punctul să se urce în trăsură cu Morrigone.

— John?

S-a întors şi a zâmbit, dar zâmbetul îi era… oarecum forţat. Mi-am dat seama de îndată.

— Bună, Vega, mi-a spus el ţeapăn.

Îl simţeam în continuare pe fratele meu cumva prezent, deşi poate că asta era doar ceea ce îmi doream.

Morrigone s-a aplecat afară pe uşă. Când m-a văzut, a spus:

— John, trebuie să plecăm. Urmează ultima masă şi apoi trebuie să lucrăm la lecţiile tale.

— Durează doar o fărâmă, Morrigone, i-am spus eu grăbită.

A dat scurt din cap şi s-a aşezat din nou pe scaunul ei. Bănuiam însă că asculta cu mare atenţie.

— Ce este, Vega? m-a întrebat John.

L-a privit pe Harry Doi, dar nu a făcut nicio mişcare ca să îl mângâie, nici nu a întrebat despre el. Părul fratelui meu era şi mai scurt, ras foarte aproape de scalp. Era aproape de nerecunoscut.

— Cum mai eşti? l-am întrebat. Mi se pare că au trecut sesiuni întregi de la ultima mea vizită.

— Am fost foarte ocupat cu Zidul şi cu lecţiile mele, a răspuns el.

— Da, Zidul îi ţine ocupaţi pe *toţi* Wugii, am remarcat eu, sperând să îmi priceapă tonul.

— Dar tot suntem în urma programului, a zis John. Nu vom putea respecta calendarul oficial. Trebuie să lucrăm mai mult. Externii ne pot ataca în orice moment. Trebuie să *avem* un simţ al urgenţei.

Tonul lui strident m-a surprins.

— Ăă… arăţi bine, i-am spus, schimbând subiectul.

A părut să se calmeze, dar tot entuziasmul a dispărut de pe faţa lui în timp ce se gândea la observaţia mea simplă.

— Mă simt foarte bine. Dar tu?

— Bine.

Mă simţeam de parcă aş fi vorbit cu un străin.

— Ai mai fost la Îngrijire? m-a întrebat John apoi.

Am tresărit şi apoi privirea mi-a ţâşnit spre trăsură.

— Nu recent, nu.

— Mi-am dorit să-i vizitez pe părinţii noştri, dar Morrigone îmi tot spune că trebuie să rămân concentrat.

Am ezitat. Încercam din greu să mă abţin să nu sar în trăsură şi să am un Duel personal cu Morrigone. Dar îmi dădusem cuvântul.

— Sunt convinsă că aşa îţi spune, am continuat eu foarte tare, astfel ca Morrigone să poată auzi foarte clar.

Morrigone şi-a scos din nou capul din trăsură.

— John, trebuie să plecăm.

— Încă o fărâmă, i-am strigat, holbându-mă direct la ea. Şi nu-ţi face griji, Morrigone, o să mă concentrez la ceea ce trebuie spus şi la ce *nu.*

Mi-a aruncat o privire sfredelitoare şi apoi s-a retras din nou în trăsură.

— Mi-e dor de tine, John.

Am făcut apoi un pas în faţă şi l-am îmbrăţişat. Am simţit cât este de tensionat, în timp ce mă bătea pe braţ în mod mecanic.

— O să fie bine, sunt sigur, Vega. Ai un câine acum, din câte văd.

M-am dat un pas înapoi şi l-am privit.

— Locuiesc în vechea noastră casă.

A părut speriat de acest lucru.

— Vechea noastră casă?

Am dat din cap.

— Loon nu acceptă câini. Dar a fost bine să revin acasă. Foarte bine. Îmi aminteşte cât de importantă este familia.

Morrigone a privit pe geam şi s-a uitat urât la mine.

— Sper că ţi-ai savurat *timpul,* Vega, mi-a zis ea.

M-am gândit puţin, încercând să-mi dau seama de ce accentuase cuvântul *timp.*

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui.

— Vei înţelege, a zis ea criptic.

Şi, preţ de un scurt moment, mi s-a părut că văd o mare tristeţe zugrăvită pe chipul lui Morrigone, dar – cum totul se întâmplase atât de rapid – nu puteam fi sigură. A privit dincolo de mine şi a spus:

— Haide, John. Avem multe lucruri de făcut în noaptea asta.

John s-a urcat în trăsură. Eu şi Morrigone ne-am mai holbat una la cealaltă preţ de o jumătate de fărâmă şi apoi Bogle a biciuit slepii, îndepărtându-se.

M-am răsucit pe călcâie şi am străbătut grupurile de Wugi care rămăseseră în piaţă să discute despre Duel. Am simţit o durere ascuţită în lateral şi, când am întors privirea, l-am văzut pe Cletus Loon fugind şi ţinând în mână ceea ce părea să fie o piatră. L-am chemat înapoi pe Harry Doi, pentru că începuse să fugă după Cletus. Am inspirat adânc, am încetat să mă gândesc la durere şi m-am grăbit. Harry Doi a lătrat de două ori şi s-a uitat înapoi la Cletus, evident supărat că fusese chemat înapoi.

Am ajuns la bârlogul meu, am scos Piatra Viperei, am fluturat-o peste lovitură şi m-am gândit la lucruri bune. Durerea a dispărut de îndată, la fel şi umflătura.

Avea să fie ultimul moment lipsit de durere.

VIGINTI OCTO

Valhall

Târziu în noaptea aceea, l-am auzit pe Harry Doi lătrând. Era, de fapt, al doilea zgomot pe care îl auzeam. Primul fusese uşa mea împinsă violent spre interior.

Am sărit din pat, cu inima bătându-mi puternic în piept.

L-am văzut pe Harry Doi zburând înapoi şi lovindu-se de peretele de lângă patul meu. A rămas acolo uimit exact când mă ridicam în picioare să văd ce se întâmplă.

Jurik Krone stătea în faţa mea. În spatele lui erau Non, Ran Digby, Cletus Loon şi Duk Dodgson, cel mai tânăr membru al Consiliului, în vârstă de douăzeci şi patru de sesiuni. Toţi aveau cu ei fie morte lungi, fie morte cu ţeavă scurtă, şi toate erau îndreptate spre mine.

— Ce mama naibii se petrece? am strigat, fugind spre Harry Doi ca să mă asigur că este teafăr.

Era întins pe podea, cu limba scoasă, respirând greu, dar nu părea să aibă nimic rupt. Mi-a lins mâna energic.

— Am venit să te ducem la Valhall, femelă, m-a anunţat Krone.

— Nu mă duci nicăieri, nemernicule. Mi-a ajuns…

Krone a ridicat spre mine cartea despre Quag scrisă de Quentin Herms.

Zâmbetul îi era la fel de triumfător pe cât era de crud.

Am făcut greşeala să mă uit spre scândura din podea sub care o ascunsesem.

— A fost luată din bârlogul tău mai devreme, în timpul întâlnirii din centrul satului, mi-a spus Krone.

M-am cutremurat auzindu-i bucuria din voce. Asta explica de ce nu fusese la întâlnire. Fusese aici, scotocind.

— Se pare că este o carte despre Quag, a continuat Krone. Un lucru cât se poate de ilegal. Externii ţi-au dat-o,

Vega? Arată cumva rutele pe care le vor folosi ca să ne atace? Cât te plătesc pentru trădarea ta? Sau pur şi simplu controlează mintea ta minusculă?

I-am privit pe fiecare în parte, cu inima bătându-mi atât de tare, că a trebuit să-mi recapăt echilibrul sprijinindu-mă de un perete.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu sunt o trădătoare. Şi nu lucrez pentru afurisiţii de Externi.

Krone s-a apropiat mai mult şi şi-a îndreptat morta cu ţeavă scurtă spre capul meu. Cu mâna liberă, a apropiat cartea de faţa mea.

— Atunci, explică existenţa acestei cărţi. De unde ai primit-o?

— Am găsit-o.

— Ai găsit-o! exclamă Krone. Atunci, de ce nu ai raportat asta Consiliului?

— Eu… aveam de gând să o fac, am răspuns slab.

— Minţi, a răbufnit el, cu trăsăturile schimonosite de furie.

I-a privit apoi pe Digby şi pe Non, spunând:

— Luaţi-o!

Au înaintat şi m-au apucat de braţe. Harry Doi a început să îi atace, dar i-am poruncit să stea la o parte. Dodgson îşi îndreptase deja morta spre pieptul lui şi eram îngrozită că avea să-l împuşte.

— Nu, am strigat eu. Nu va încerca să vă facă rău. Vin cu voi. Nu mă opun. Harry Doi, rămâi aici. Rămâi!

Am fost scoasă din casa mea şi dusă pe Drumul Jos. Tot acest zgomot trebuie să fi trezit întregul sat, pentru că mulţi Wugi ieşiseră pe pietrele cubice în hainele de noapte când am ajuns pe Strada Principală, iar clădirile păreau aprinse cu lumina lumânărilor şi a felinarelor.

Am ajuns la Valhall. Nida fusese evident anunţat dinainte şi adus la datorie, pentru că uşa cuştii era deja deschisă. Shuckul stătea lângă el, cu ochii săi nemiloşi îndreptaţi spre mine, cu nările fremătând de parcă mi-ar fi luat mirosul, în caz că mai târziu ar fi trebuit să mă urmărească şi să mă ucidă. Am fost aruncată în cuşcă şi

uşa uriaşă a fost trântită în spatele meu. Nida a închis lacătul. Krone s-a holbat la mine printre gratii.

— Acuzaţii oficiale vor fi aduse împotriva ta în această lumină. Şi acele acuzaţii vor fi dovedite. Iar pedeapsa pentru trădare este decapitarea.

L-am privit neîncrezătoare. *Decapitarea?*

Când s-a întors să vorbească cu Nida, mintea a început să îmi funcţioneze. Era stupid din partea mea că ţinusem cartea, dar nu conţinea planuri de atac împotriva Wormwoodului. Erau informaţii despre creaturile care existau în Quag. M-am întristat gândindu-mă la asta. Cum să explic o asemenea carte fără să le dezvălui că o luasem din bordeiul lui Quentin? Şi cum să le explic că aveam o asemenea carte? Mi-am privit braţul. Am mulţumit Clopotniţei pentru că mă adâncisem într-un somn adânc în acea noapte şi nu mă mai sinchisisem să îmi scot hainele. Dacă ar fi văzut urmele hărţii Quagului pe corpul meu, probabil că m-ar fi dezmembrat deja. Mi-am tras mâneca mai jos pe mână şi m-am asigurat că pantalonii erau bine strânşi şi cămaşa băgată în ei.

Krone s-a întors spre mine.

— Îţi poţi petrece restul nopţii gândindu-te la păcatele tale. Şi la pedeapsa ce se va abate asupra ta.

S-a apropiat apoi atât de mult, încât gura mai că îi atingea gratiile.

— Şi nici măcar doamna Morrigone nu te mai poate scăpa acum, Vega.

A chicotit, s-a întors şi a plecat.

Am strigat după el şi am întins mâinile printre gratii într-o încercare inutilă de a-l lovi. Apoi mi-am tras repede mâna când shuckul a încercat să mi-o apuce cu dinţii. Fusesem la un pas să-mi pierd degetele.

Apoi bâta lui Nida a lovit gratiile cu putere.

— Să nu mai scoţi mâna printre gratii, femelă, a tunat el. Nu îţi mai spun a doua oară.

M-am târât spre centrul cuştii şi m-am aşezat acolo, ameţită de cele întâmplate. Speram că fusese un simplu coşmar, din care aveam să mă trezesc în curând. Dar, pe

măsură ce întunericul devenea mai adânc şi eu stăteam tremurând în frig, a trebuit să accept că ceea ce mi se întâmpla era real.

O vreme, i-am privit pe Nida şi pe shuckul său patrulând în susul şi în josul pietrelor cubice. Apoi, Nida a intrat în mica lui gheretă şi shuckul a rămas singurul paznic. Dacă mişcăm un singur muşchi, se oprea din plimbarea lui, se întorcea şi scotea un mormăit atât de ameninţător, că mi se ridica părul de pe ceafă.

Am plâns puţin, pentru că nu mă puteam abţine. Apoi m-am înfuriat, gândindu-mă la nenumăratele moduri în care îi puteam face felul lui Krone. După aceea m-am gândit la apărarea mea împotriva acuzaţiilor ce aveau să mi se aducă. Apoi a venit adevărata depresie, pentru că nu am reuşit să mă gândesc la o explicaţie plauzibilă, nici măcar la o minciună cât de cât credibilă.

Nu aveam nici geanta mea la mine, aşa încât nici să încerc să deschid lacătul nu ar fi fost posibil. Şi, chiar dacă reuşeam, shuckul m-ar fi sfârtecat de îndată. M-am întins pe pardoseala de pământ şi mi-am plimbat degetele de-a lungul acesteia. Prizonierii dinaintea mea îşi lăsaseră urmele acolo, sub forma unor găuri şi gropi de diverse mărimi. Puteam înţelege asta. Îţi venea să sapi o groapă în pământ în care să intri ca să scapi de ruşinea de a fi acolo.

Am adormit de trei ori, dar m-am trezit speriată de fiecare dată, fie din cauza lui Nida, care revenea periodic la patrularea lui, izbind cu bâta în gratii, fie din cauză că shuckul lătra către ceva. Mă întrebam dacă aşa erau lucrurile de obicei – erau paznicii instruiţi să nu permită unui prizonier să doarmă bine noaptea?

Am privit întunericul nopţii devenind cenuşiu şi apoi auriu strălucitor când soarele şi-a început ascensiunea pe cer. Mi-era teamă de lumină, din motive evidente. Din fericire, am adormit din nou, ceea ce le-a permis corpului şi minţii mele obosite un mic repaus. Când m-am trezit, soarele lumina Wormwoodul. M-am holbat la cerul albastru şi am calculat că era aproape a doua secţiune a luminii. Stomacul îmi chiorăia şi mă întrebam ce fel de

mâncare se dădea acolo. Nu aveam să mă duc la Hornuri în acea lumină. Speram că cineva îi spusese lui Domitar. Presupuneam că asta însemna că aveam să fiu dată afară din slujba mea.

Şi apoi mi-am amintit cuvintele lui Krone.

Pedeapsa mea putea să fie moartea. Şi eu eram îngrijorată că nu aveam să mai fiu angajată şi că aveam stomacul gol.

Am clipit des când am văzut cine se apropia de cuşcă.

Era Delph şi îl avea pe Harry Doi cu el. Shuckul a început de îndată să mârâie. Nida a înaintat şi s-a holbat la Delph.

— Vezi-ţi de drum, mascul, a spus Nida. Şi ia şi câinele cu tine.

— Vreau să vorbesc cu Vega Jane, a spus Delph hotărât.

— Nu poţi vorbi cu un prizonier. Acum, cară-te! a zis Nida lovindu-şi palma cu bâta.

— Ţi-am salvat viaţa o dată, Nida. Şi nu îmi faci măcar favoarea asta? a întrebat Delph hotărât.

Nida s-a holbat la Delph. Gânduri contradictorii îi străbăteau mintea, din câte puteam să văd.

— Ai cinci fărâme, nu mai mult. Şi suntem chit.

Nida s-a dat la o parte şi a fluierat spre shuck, care s-a oprit din mârâit şi s-a retras lângă stăpânul lui, lăsându-i pe Delph şi pe Harry Doi să se apropie de uşa cuştii.

M-am lipit de bare.

— Delph, ai venit să mă ajuţi.

— Ce acuzaţii ţi s-au adus, Vega Jane, oricât ar fi ele de false?

Nu m-am putut uita la el şi am spus cu glas scăzut:

— Au găsit cartea despre Quag.

A inspirat şi l-a privit agitat pe Nida.

Am continuat:

— Krone spune că sunt o trădătoare. Că acea carte este un mod de a-i ajuta pe Externi să ne atace.

— Tâmpenii.

— Ştiu, Delph. Dar Krone e de părere că pot fi condamnată la moarte pentru asta.

S-a albit la faţă, deşi nu sunt sigură că era mai palid decât mine. Dacă aşa ceva era cu putinţă, eram mai speriată decât atunci când fusesem urmărită de Jabbiţi. Ştiam că lui Krone avea să îi facă plăcere să folosească el însuşi securea pe mine.

— Cum ai aflat că sunt aici?

— Zvonurile circulă repede.

— Cu-cum i-ai salvat viaţa lui Nida?

— Patrula cu Carabinierii într-o noapte. Tâmpitul de Cletus Loon l-a confundat cu altceva şi şi-a îndreptat morta spre el. Eu treceam pe acolo şi am văzut ce se întâmplă. L-am apucat pe Nida şi l-am trântit la pământ cu doar un moment înainte ca Loon să tragă. A făcut o gaură într-un copac în locul capului lui Nida.

Am dat din cap, dar mintea îmi trecuse deja la problema mea.

— Nu eşti vinovată de nimic, Vega Jane. Şi o să fii eliberată într-o fărâmă.

— Mi-e foarte frică, i-am spus.

Şi-a întins un deget şi mi-a atins mâna.

Un moment mai târziu am sărit amândoi, pentru că bâta lui Nida izbise gratiile aproape zdrobindu-ne degetele.

— Vorbiţi, nu vă atingeţi, a lătrat Nida. La naiba! Şi aproape s-au scurs fărâmele, Delphia.

L-am privit pe Harry Doi. Părea singur şi speriat.

— Delph, poţi să ai tu grijă de Harry Doi? l-am întrebat.

Am înghiţit nodul mare pe care îl simţeam în gât.

— Doar cât timp sunt aici.

A dat din cap.

— Desigur. Ce mai contează o bestie pentru familia Delphia?

A încercat să zâmbească la această glumiţă, dar nu a izbutit.

L-am privit pe Harry Doi.

— O să mergi cu Delph, bine?

Harry Doi, mi se părea, scutura din cap, dar am întins degetul şi i am spus încă o dată. Într-un final, şi-a plecat capul şi şi-a băgat coada între picioare.

— Trebuie să mă duc să lucrez la Zid, a zis Delph. Am întârziat deja.

Am încuviinţat din cap.

L-a privit pe Nida. Acesta era ocupat să aranjeze zgarda cu ţepi a shuckului.

Delph a băgat mâna în buzunar şi mi-a strecurat o chiflă tare, o bucăţică de carne şi un măr.

— Mă întorc cât de repede pot.

Am dat din nou din cap. Aruncându-mi o ultimă privire, Delph şi Harry Doi au dispărut pe pietrele cubice.

M-am retras în colţul îndepărtat al cuştii, m-am aşezat cu spatele la Nida şi am mâncat. Stomacului îi era foame, dar mintea refuza să se concentreze la mâncarea din faţa mea.

Întregul Consiliu avea să se întâlnească pentru a-mi hotărî soarta. Nu puteam să cred că aveau să mă ucidă doar pentru că avusesem o carte. Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai negre îmi deveneau gândurile. Nu era doar o carte. Era o carte ce descria caracteristicile Quagului. Aveau să vrea să ştie de unde apăruse. Aveau să mă acuze că intrasem în Quag ca să aflu acele lucruri? Să le spun că o furasem din bordeiul lui Quentin Herms? Atunci aveau să ştie că fusesem acolo. Cum să mă apăr? Spunând că eu credeam că ideea cu Externii era o mare minciună? Şi că Zidul era construit ca să îi ţină pe Wugi înăuntru, şi nu pe Externi afară? Oh, da, asta avea să funcţioneze excelent în faţa Consiliului. Aveau să îmi dea o afurisită de medalie.

Eram pe punctul să mai muşc o dată din măr, dar, în loc să fac asta, l-am pus înapoi în buzunar. Mi s-a făcut rău; m-au trecut valuri reci de greaţă. Nu aveam să ies din Valhall în lumina aceea. Poate că nu aveam să plec înainte să îmi reteze capul de pe umeri.

Lumina a trecut la a treia sesiune şi soarele a început să bată pe acoperişul de metal al cuştii, făcând ca interiorul acesteia să clocotească. Mi-am amintit de Wugul McCready, care îmi ceruse o cană de apă când trecusem pe acolo. Acum îi înţelegeam cererea, căci şi eu îmi

simţeam gâtul strângându-se. Eram norocoasă, ştiam, că niciun Wug nu trecuse să mă vadă acolo. Sau să mă scuipe. Sau să mă numească trădătoare. Dar cât avea să dureze asta?

L-am privit pe Nida. Acum se uita la mine cu atenţie, întrebându-se probabil cum aveam să rezist întemniţării. M-am gândit la mai multe remarci deştepte, dar nu aveam curajul sau energia să rostesc vreuna dintre ele.

Pe când lumina trecea, am auzit roţile înainte să văd trăsura. Doar că nu era o trăsură. Ceea ce trecu de colţ şi se îndreptă spre Valhall era o simplă căruţă cu o cuşcă în spate. Doi Wugi despre care ştiam că lucrează pentru Consiliu se aflau pe capră. Un singur slep bătrân trăgea căruţa, cu capul şi coada pleoştite de căldură.

Se opriră în faţa cuştii şi unul dintre ei sări jos. Tunica nu-i era neagră, ci verde. Îi dădu un pergament lui Nida.

— Prizonierul este chemat la Consiliu, anunţă el.

Nida dădu din cap, privi pergamentul şi apoi desprinse cheia mare de la cureaua lui lată. Deschise uşa cuştii şi-mi zise:

— Haide, acum!

Am înaintat împleticindu-mă şi Wugul mi-a încătuşat picioarele şi mâinile. A fost nevoit să mă ridice în spatele căruţei şi am fost forţată să intru în cuşcă, apoi închisă.

Wugul s-a urcat la loc în căruţă şi celălalt a biciuit şlepul.

Şi astfel am pornit spre Consiliu.

La drum, poate pentru totdeauna.

VIGINTI NOVEM

Consiliul

Clădirea Consiliului se găsea chiar la capătul Străzii Principale. Comparate cu ea, toate celelalte clădiri din Wormwood, cu excepţia Hornurilor şi a Clopotniţei, arătau ca o adunătură de scânduri vechi şi sticlă crăpată. Într-atât de grandioasă era. Nu aveam idee cine o construise şi când. O admirasem mereu, dar de la distanţă.

Era construită din piatră şi marmură, cu coloane înalte în faţă şi trepte largi ce urcau spre ea. Uşile erau făcute din fier, cu incrustaţii complicate pe care, ca Finisor, îmi plăcea să le privesc. Se spunea că luminile din clădirea Consiliului nu se stingeau niciodată şi că, în ciuda căldurii sau a frigului de afară, păstra aproape întotdeauna aceeaşi temperatură.

Ca şef al Consiliului, Thansius îşi avea locuinţa la al doilea etaj. Nu intrasem niciodată acolo. Nu avusesem motive – până acum. Şi îmi doream din tot sufletul să nu mă aflu în locul acela.

Nu m-au dus pe intrarea din faţă. Presupuneam că prizonierilor nu le era oferit privilegiul acesta. O intrare dosnică era suficientă. Am trecut pe lângă alţi Wugi care lucrau la Consiliu, înaintând legată. Majoritatea Wugilor nu mă priveau. Cei care o făceau erau teribil de ostili. Speram să nu existe vreun proces de votare acolo; altfel aş fi fost moartă înainte de lăsarea serii.

Am fost condusă într-o sală aproape la fel de mare ca sala principală de la Hornuri, dar mult mai frumoasă. Podelele erau de marmură, pereţii de piatră, tavanul – o combinaţie a celor două, cu bârne enorme, roase de carii, intersectându-se în spaţiul uriaş.

Pe un podium ridicat în spatele unui perete din lemn

înalt până la nivelul brâului, cu decoraţiuni complicate, se afla întregul Consiliu. Thansius era aşezat în centru. Îşi purta robele roşii ca focul, ceea ce nu mi s-a părut a fi un semn bun. La stânga lui era Krone, îmbrăcat în negru ca de obicei. La dreapta era Morrigone. Şi ea era îmbrăcată în roşu.

Roşu şi negru nu aveau să mai fie vreodată culorile mele preferate.

Am fost condusă la o măsuţă cu un scaun. Lângă mine se afla un pupitru, precum cele folosite de Învăţători la Învăţare.

— Scoateţi-i cătuşele, a ordonat Thansius.

Cei doi Wugi care mă duseseră acolo cu căruţa s-au conformat imediat. Apoi s-au retras şi am auzit uşa închizându-se în spatele lor.

Acum eram doar eu şi Consiliul. I-am privit. Şi ei m-au privit pe mine. Mă simţeam ca un şoarece tremurând în faţa unui garm.

— Ia loc, prizonier, a zis Krone, în timp ce sunt citite acuzaţiile ce ţi se aduc.

M-am aşezat, trăgându-mi pe furiş mânecile de la cămaşă şi încercând să îmi opresc inima să nu-mi explodeze în piept. Cu coada ochiului l-am văzut pe Ladon-Tosh aşezat în lateralul încăperii. Nu privea pe nimeni şi nimic. Nu înţelegeam de ce se afla acolo. Apoi privirea mi-a coborât spre brâul lui. Acolo se afla o secure, într-o teacă specială legată de curea.

M-am uitat din nou spre Consiliu, simţind cum mă cuprind cârceii de frică.

Jurik Krone s-a ridicat, având un sul de pergament în mână. Şi-a privit triumfător colegii din Consiliu. Privirea lui, sau cel puţin aşa mi se părea mie, stăruise cel mai mult asupra lui Morrigone.

— Această femelă, Vega Jane, încalcă de mult legile din Wormwood. Am declaraţii din partea lui Cacus Loon şi a fiului său, Cletus, precum şi din partea lui Non şi a lui Roman Picus, care arată că până acum a încălcat legi fără să suporte consecinţele.

— Suntem aici cu alte probleme în această lumină, Jurik, a intervenit Thansius. Să ne concentrăm asupra lor.

Krone a dat din cap şi a privit spre pergament.

— Am găsit o carte în posesia Vegăi Jane.

S-a întins spre ea şi a ridicat-o pentru a putea fi văzută de toţi.

— Această carte face o descriere detaliată a creaturilor care trăiesc în Quag, cu modalităţi – în anumite circumstanţe – de a le evita. Identifică, de asemenea, anumite specii din Quag care le-ar putea fi de ajutor celor care doresc să îl traverseze. Precum…

A făcut o pauză şi ştiam exact ce avea să spună. Am mimat cuvântul din buze înainte să îl poată pronunţa.

— Externii, încheie Krone.

La acest cuvânt, membrii Consiliului au început să murmure. Am observat că Thansius şi Morrigone vorbeau doar între ei, fără să îi privească pe alţii.

Thansius se holba într-un punct de deasupra capului meu, dar ocazional privirea îi cobora şi spre mine. Morrigone nu m-a privit nici măcar o singură dată. Am luat asta drept un semn rău.

— Singurul motiv posibil pentru ca această femelă să deţină o asemenea carte este de a ajuta duşmanii Wormwoodului, a continuat Krone. Pentru asemenea acte de trădare – la aceste cuvinte, el s-a uitat cu subînţeles în direcţia lui Ladon-Tosh –, execuţia este singura pedeapsă corespunzătoare.

Krone l-a privit pe fiecare dintre membrii Consiliului în parte şi apoi şi-a păstrat uitătura cea mai severă pentru mine.

Thansius s-a ridicat şi a zis:

— Îţi mulţumim, Jurik, pentru această descriere a faptelor plină de… ăăă, energia ta tipică.

A luat apoi cartea şi s-a întors spre mine.

— Cum ai ajuns să deţii cartea aceasta, Vega?

Am privit în jurul meu, nesigură ce să fac. Într-un final, m-am ridicat.

— Am găsit-o în bordeiul lui Quentin Herms.

— Nu ai intrat niciodată acolo, a protestat Krone.

— Ba am intrat, i-am zis. Te-am văzut şi pe tine acolo.

— Prostii. Minciuni şi iar minciuni.

— „Care este obligaţia ce-i leagă? Nu erau atât de apropiaţi“ au fost cuvintele tale exacte, Krone, am zis. Mă ascundeam în spatele dulapului din camera din faţă. Nu erai singur acolo.

Am ezitat şi apoi instinctul mi-a spus să încerc.

— Ai vrea să spun cu cine erai acolo?

Nu ştiam cu cine mai fusese, cel puţin nu sigur, dar Krone nu avea de unde să ştie asta.

— Suficient, a strigat Krone. Deci ai fost la bordei? Asta dovedeşte doar că ştiai despre carte şi că ai luat-o.

— Am luat-o…

— L-ai ajutat pe trădătorul Herms să o creeze?

— Eu încerc să…

— Te aştepţi ca noi să dăm crezare minciunilor tale penibile?

— Jurik, a tunat vocea lui Thansius.

Întregul Consiliu a părut să se cutremure la auzul acestei voci.

— Încearcă să ne spună versiunea ei, a intervenit Thansius. Faptul că o întrerupi înainte să vorbească nu este nici productiv, nici util Consiliului.

S-au auzit murmure de aprobare la această remarcă şi Krone s-a aşezat, arătând de parcă nici măcar nu avea să asculte ceea ce aveam de spus. L-am observat pe bunul lui prieten, Duk Dodgson, aşezat lângă el, făcând acelaşi lucru.

Thansius m-a privit şi a zis:

— Continuă, Vega.

— Nu ştiam despre carte. M-am dus la bordei pentru recompensă.

O minciună şi un adevăr erau întotdeauna mai bune decât două minciuni, cel puţin din punctul meu de vedere. De fapt, era destul de aproape de adevăr.

Am străbătut cu privirea încăperea.

— Atât de multe monede înseamnă mare lucru pentru un

Wug ca mine. Domitar ne-a spus despre recompensă la Hornuri. Fiecare Hornar, sunt sigură, a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să pună mâna pe recompensă, aşa că de ce nu şi eu? M-am dus la bordei ca să văd dacă pot să găsesc vreun indiciu despre destinaţia lui Herms.

— N-a plecat nicăieri, a ripostat Krone, care se holba din nou la mine. Externii l-au luat.

— Dar nu ştiam asta atunci, nu-i aşa? Asta s-a anunţat doar mai târziu şi apoi li s-a explicat tuturor Wugilor la Clopotniţă.

— Atunci, de ce ai păstrat cartea? a întrebat Krone cu un ton de triumf în voce. De ce nu ai predat-o Consiliului?

— Mi-a fost frică, am răspuns eu.

— De ce? a mârâit Krone.

— De Wugi care ar fi putut să reacţioneze cum ai reacţionat tu acum, am replicat. Chiar dacă o predam, ştiam că tu, Krone, aveai să găseşti o manieră prin care să răstălmăceşti totul într-un verdict de vinovăţie. Când ai venit la mine noaptea trecută, ai spus că voi fi executată. Era evident că te hotărâseşi deja, înainte de şedinţă. Unde este dreptatea în asta?

Declaraţia mea a avut efectul dorit, căci imediat s-au auzit mormăieli printre membrii Consiliului. I-am văzut pe doi dintre ei privindu-l pe Krone cu asprime.

Morrigone se holba la zidul din cealaltă parte a încăperii. Thansius îşi ţinea privirea fixată asupra mea.

— N-am făcut aşa ceva, a bolborosit Krone.

Inima îmi bătea cu putere în continuare şi încă eram îngrozită, dar furia îmi depăşea frica.

— Atunci, de ce m-ai luat de la bârlogul meu în lanţuri?

— A făcut asta?

Toţi ne-am întors privirea spre Morrigone, care se holba acum la Krone.

— Da, am răspuns eu.

— Ai spus că ai fost luată noaptea trecută, Vega, a zis Thansius. Unde ai fost dusă?

M-am uitat drept la Krone şi am zis:

— La Valhall. Am stat acolo până am fost adusă aici. Şi

nu mi s-a dat nici apă, nici mâncare.

Ei bine, mâncasem cele aduse de Delph, dar eram în continuare hămesită.

— Atunci, trebuie să-ţi fie foarte foame şi sete, a spus Morrigone.

A bătut din palme şi un Asistent a părăsit de îndată sala. S-a întors o fărâmă mai târziu, cu o tavă plină cu pâine şi brânzeturi şi o carafă de apă. Le-a aşezat în faţa mea.

— În numele Consiliului, Vega, îmi cer scuze, mi s-a adresat Morrigone. Niciun Wug nu merge la Valhall fără să fie mai întâi condamnat. Apoi a adăugat pe un ton aspru şi privindu-l mustrător pe Krone: Aşa cum colegul meu Krone ştie foarte bine.

În toată această vreme, Krone nu spusese nimic. În timp ce înfulecam şi îmi astâmpăram setea, mă uitam din când în când la cei din Consiliu. L-am văzut pe Krone privindu-şi mâinile şi întrebându-se fără îndoială unde îi dispăruse avantajul. Mă gândeam chiar că poate aveam să fiu eliberată peste una sau două fărâme, când am observat carafa, care era uşor crăpată. Apa se scursese din ea pe mâneca mea. O baltă de lichid întunecat se strângea pe masă.

M-am holbat la ea îndelung, întrebându-mă care îi era sursa. Nu eram chiar *atât* de murdară.

Nu mi-am dat seama că era lângă mine înainte să-mi ridic privirea.

Krone se holba la băltoaca întunecată de apă. Mi-a privit braţul şi apoi pe mine. Înainte să îl pot opri, îmi rupsese mâneca, scoţând la iveală copia pe care o făcusem după harta Quagului lăsată de Quentin Herms.

— În numele Clopotniţei, ce este asta, te întreb? a tunat el.

Mi-a răsucit mâna şi am urlat de durere.

Thansius s-a ridicat.

— Krone, încetează de îndată.

Morrigone era şi ea în picioare, grăbindu-se spre noi. S-a oprit lângă mine şi privirea i-a coborât pe braţul meu. Am văzut-o încercând să spună ceva, dar era ca şi când

cuvintele i-ar fi îngheţat în gât.

Krone îmi dăduse drumul, aşa cum îi ordonase Thansius, dar îmi ţinea în continuare mâneca.

— Dacă nu mă înşel, colegi membri ai Consiliului, a zis Krone, ceea ce am văzut eu pe braţul acestei femele este fără îndoială o hartă a Quagului.

Doream să strig la el şi să îl întreb de unde ştia că este Quagul, dar am fost lovită de privirile celor din Consiliu. Thansius singur mă ţinea ca vrăjită. A păşit încet spre mine şi mi-a privit braţul. Mi-a ridicat cu blândeţe cealaltă mânecă şi s-a uitat şi acolo.

— Mai sunt astfel de urme pe tine, Vega, în afara acestora?

Vocea îi era plină de dezamăgire şi, chiar mai rău, de suferinţa trădării.

Cu ochii umplându-mi-se de lacrimi, n-am putut minţi.

— Pe burtă şi pe picioare.

— Şi cum au ajuns acolo?

Am privit-o pe Morrigone. Nu-şi luase ochii de la urme. Expresia ei profund surprinsă era zdrobitoare pentru mine.

— Quentin Herms mi le-a lăsat pe un pergament înainte să dispară, i-am spus.

— Şi ţi-a confirmat că este un mod de a traversa Quagul?

— Într-un fel, da.

— Şi unde este acel pergament acum?

— L-am ars.

— Dar nu înainte să îşi copieze urmele pe piele, a intervenit Krone. Şi de ce să facă una ca asta dacă nu plănuia să le folosească în vreun fel, fără îndoială împotriva celorlalţi Wugmorţi?

— Nu asta plănuiam, i-am strigat. Nu intenţionam să le folosesc vreodată.

— Şi atunci, de ce le-ai desenat pe piele?

Întrebarea venise de la Morrigone. Acum ea mă privea.

M-am străduit să îi înfrunt privirea. Şi, înfruntându-i privirea, să spun adevărul.

— Pentru că arăta o cale spre un loc, altul decât acesta.

— O confesiune, a strigat Krone. Femela aceasta tocmai

ne-a spus că lucrează cu Externii.

Morrigone se holba în continuare la mine, cu o tristeţe adâncă în ochi. L-a privit pe Thansius şi a spus:

— Cred că am auzit suficient. Vom delibera şi ne vom anunţa hotărârea.

Îmi doream să ţip la ea să nu facă asta. Că eram nevinovată. Că trebuiau să audă mai multe de la mine. Dar nu am spus nimic. Ştiam, dincolo de orice dubii, că nu mai puteam să le spun nimic care să conteze.

L-a privit pe Krone şi a adăugat:

— Dar nu va fi dusă înapoi la Valhall. Va fi dusă la bârlogul ei şi va fi păzită.

Krone a părut îngrozit de idee.

— Este o trădătoare. Va încerca să evadeze şi să evite justiţia în această problemă extrem de serioasă. Are harta Quagului pe ea. O va folosi să…

— Să ce, Krone? l-a întrerupt Morrigone. Să traverseze Quagul? Un Wug de paisprezece sesiuni? Ar muri în două fărâme. Cu toţii ştim ce se află acolo – şi Vega o ştie.

Mă privise când spusese asta.

— Şi are şi alte motive să nu părăsească Wormwoodul. Şi pe acelea le ştie bine.

Krone era pe punctul să spună ceva, dar Thansius i-a împiedicat izbucnirea.

— Sunt de acord cu doamna Morrigone. Vega va fi dusă la bârlogul ei şi păzită acolo. Însă, înainte de asta, o Asistentă femelă a Consiliului se va asigura… de îndepărtarea urmelor de pe ea.

— Vreau să fie păzită la fiece pas, a adăugat Krone.

Thansius l-a privit de parcă ar fi vrut să îl sugrume.

— Mă îndoiesc că Vega poate evada din clădirea Consiliului, Krone. Dar, dacă doreşti, poţi să stai în faţa uşii cât timp este spălată.

Krone a părut deranjat de sugestie şi n-a făcut nicio mişcare ca să mă urmeze.

Thansius s-a întors la podium şi s-a folosit de mânerul sabiei lui enorme, incrustate cu bijuterii, pentru a lovi lemnul.

— Consiliul va discuta de îndată problema Vegăi Jane.

În timp ce eram condusă afară, l-am privit întâi pe Thansius şi apoi pe Morrigone. Niciunul nu voia să se uite la mine.

Descumpănită şi lipsită de speranţă, am fost condusă afară din sală şi dusă la o toaletă, unde toate urmele mi-au fost spălate cu o asemenea energie, încât pielea mi s-a înroşit şi a început să mă usture. Dar nu am scos niciun sunet cât urmele pe care le ţinusem ascunse atâta vreme îmi dispăreau de pe piele. După aceea, am fost dusă înapoi la bârlogul meu, acolo unde un Non foarte fericit îmi păzea uşa.

Delph l-a adus pe Harry Doi la mine şi câinele a rămas acolo.

Era întuneric acum şi stăteam întinsă pe pat întrebându-mă ce soartă mă aştepta.

Aveau să mă execute?

Să mă bage din nou în Valhall? Poate pentru multe sesiuni?

Să-mi dea drumul?

Dar reveneam mereu la aceeaşi întrebare: aveau să mă execute?

Fusesem martoră la o singură execuţie. Se întâmplase când aveam zece sesiuni şi un mascul îşi ucisese femela fără niciun alt motiv în afară că era un Wug ticălos. Fusese o crimă premeditată, sau cel puţin asta descoperise Consiliul. Wugul îşi bătuse şi copiii, aproape omorându-i, şi probabil că i-ar fi ucis dacă n-ar fi intervenit alţi Wugi. Întregul Wormwood fusese obligat să fie martor la execuţie, care avusese loc în centrul satului.

Wugul fusese condus de-a lungul unor trepte scurte pe o platformă şi forţat să îngenuncheze; peste cap i se pusese o glugă, iar capul îi fusese sprijinit de un butuc gros. Călăul, el însuşi cu glugă – acum bănuiam că fusese Ladon-Tosh –, îşi ridicase securea la înălţime şi dintr-o singură lovitură îi separase capul de restul corpului de Wug. Acesta căzuse pe o grămăjoară de fân aşezată în faţa butucului. Sângele cursese pe trepte şi mă gândisem că

bietul John avea să leşine. Eu îi strânsesem mâna mamei şi mă simţisem rău. Mă clătinasem pe picioare, dar mulţimea aclamase pentru că se făcuse dreptate şi un Wug ticălos fusese şters de pe faţa pământului.

Aşa avea să mi se încheie şi mie viaţa? Cu Ladon-Tosh separându-mi capul de restul corpului? Cu Wugii aclamându-mi moartea sângeroasă?

Mi-am închis ochii şi am încercat să adorm, dar îmi era imposibil. Până să îmi aflu soarta, nu aveam să am parte de odihnă.

TRIGINTA

Viață sau moarte

Era prima secţiune a luminii când am auzit bătaia în uşă. În ciuda neliniştii în privinţa sorţii mele, reuşisem, în sfârşit, să adorm. Harry Doi a început să mârâie şi să miroasă uşa.

M-am ridicat cu greu, pe jumătate adormită, valuri de frică rece făcându-mă să mă simt dezechilibrată şi îngreţoşată.

Oare execuţiile aveau loc imediat după deciziile Consiliului? Aveam să deschid uşa şi să dau de Ladon-Tosh, care urma să mă târască spre o platformă proaspăt ridicată din centrul satului?

Am deschis uşa.

Nu era Ladon-Tosh. Era Morrigone. Părea morbid de palidă şi de obosită, trăsăturile ei fiind aproape la fel de şterse ca ale mele. Mantaua ei avea câteva pete de murdărie pe tiv. Am privit peste umărul meu, dar nu i-am văzut trăsura. Probabil că venise pe jos de la clădirea Consiliului ca să-mi dea vestea.

— Pot intra, Vega?

Am dat din cap şi m-am dat la o parte ca să o las să intre.

S-a aşezat sau, mai degrabă, s-a prăbuşit pe unul dintre scaune. Şi-a înăbuşit un căscat s-a frecat la ochi.

— N-ai dormit? am întrebat-o.

A scuturat încet din cap, deşi nu părea să îmi fi auzit întrebarea. L-a privit pe Harry Doi şi şi-a întins o mână spre el. Acesta se apropiase precaut de ea şi i-a îngăduit să îi scarpine urechile.

— Un câine straşnic, a zis ea.

— Ar face orice pentru mine, am răspuns, aşezându-mă

în faţa ei. Îi va fi refuzată ocazia? am întrebat eu cu prudenţă.

Şi-a ridicat privirea.

— Nu vei fi executată, dacă asta întrebi, a răspuns ea direct. Krone s-a luptat puternic toată noaptea pentru acest lucru, dar Thansius şi cu mine am reuşit să convingem Consiliul să asculte de raţiune.

— De ce mă urăşte Krone atât de tare? Ce i-am făcut eu vreodată?

— Nu este vorba despre tine, a rostit Morrigone încet. Krone îl ura, de fapt, pe bunicul tău.

— Ce? am strigat eu în gura mare.

— A fost înainte ca eu să fac parte din Consiliu, desigur, dar – aşa cum ţi-am mai spus – bunicul era Şeful Consiliului pe atunci. A demisionat şi Thansius i-a luat locul atunci când tata a suferit Evenimentul…

Vocea i s-a pierdut, a rămas tăcută un moment, apoi şi-a revenit.

— Krone era doar asistent pe atunci, dar ambiţia îi era să devină membru cu drepturi depline al Consiliului. Şi n-am niciun dubiu că ambiţia lui este să fie şef după retragerea lui Thansius.

— Clopotniţa să ne ajute dacă se ajunge la asta, am spus eu înflăcărată.

— Ei bine, are punctele lui forte şi este ferm devotat apărării Wormwoodului. Dar nu cred că ar fi un foarte bun Şef al Consiliului.

— Asta nu explică de ce l-a urât pe bunicul.

— Când Virgil a părăsit Consiliul, s-a zvonit că Krone avea să îi ia locul. Virgil nu avea o părere prea bună despre Krone şi cei doi Wugi s-au certat teribil în sală în faţa întregului Consiliu. A fost umilitor pentru Krone, sunt sigură, întrucât bunicul tău avea o manieră impozantă căreia nu i te puteai opune, iar limba şi mintea îi erau mult superioare celor ale lui Krone. A fost un măcel oratoric de proporţii istorice. Un alt Wug a fost numit să îi ia locul lui Virgil pornind de la, cred eu, doar acea umilinţă verbală. Şi, deşi Krone a reuşit într-un final să devină membru al

Consiliului, au mai trebuit să treacă totuşi câteva sesiuni. Sunt sigură că l-a considerat vinovat pe bunicul tău pentru acea întârziere în cariera lui. Şi acea ură pentru bunicul tău pare să o fi transferat asupra ta.

— Şi a fratelui meu? am întrebat eu îngrijorată.

— Nu. Cred că doar asupra ta. Nici cu părinţii tăi nu a fost foarte urâcios.

— Atunci de ce doar eu? am întrebat pe un ton de uimire.

Şi-a ridicat capul şi m-a privit cu o expresie amuzată.

— Chiar trebuie să pui o asemenea întrebare?

— Da, de ce?

A zâmbit.

— Pentru că tu semeni cel mai mult cu bunicul tău, Vega. Foarte mult.

— Îl plăceai?

Mi-am amintit descrierea lui Delph cu ei doi certându-se exact înainte ca bunicul meu să plece din Wormwood.

— L-am respectat, ceea ce este şi mai mult, Vega. Virgil a fost un Wugmort mare. I-am… i-am dus lipsa de la…

Nu părea capabilă să-şi încheie gândul.

— Şi mie mi-e dor de el, i-am zis. Mi-aş dori să fie aici acum, să fie cu mine.

Morrigone şi-a întins mâna şi a strâns-o pe a mea.

— Văd că ţi-ai desenat simbolul lui pe mână. Este un semn ciudat, nu-i aşa?

Nu o lăsasem pe femela de la Consiliu să-l spele. Îi spusesem că nu era o parte a hărţii şi se oprise.

Mă gândisem mult la acel simbol în ultima vreme.

— Trei cârlige, am zis. Nu unul, nu patru, ci trei.

S-a uitat stăruitor la mine, cu ochii larg deschişi.

— Da, trei, a spus ea tristă. Trei poate să fie un număr extrem de puternic. Un fel de trinitate. Dar nu ştii ce înseamnă semnul?

— Nu ştiu.

M-am oprit.

— Care este, deci, soarta mea? Dacă nu voi fi executată, înseamnă că voi fi trimisă la Valhall.

— Nici la Valhall.

Am privit-o neînţelegând.

— Dacă nu execuţie şi nici Valhall, atunci ce?

— Nu voi face vestea să sune mai bine, Vega. Descoperirea acelor urme de pe pielea ta ţi-a dăunat. Am avut nevoie de toate resursele mele şi de toată susţinerea celorlalţi membri ai Consiliului pentru a-i convinge să nu te decapiteze şi să nu te bage în Valhall pentru restul sesiunilor tale.

Am inspirat adânc, încercând să înţeleg totul – cât de aproape fusesem de moarte. Am privit-o.

— Atunci ce? Care este pedeapsa mea?

A inspirat şi ea. Nu o mai văzusem niciodată arătând atât de epuizată.

— Trebuie să lupţi în următorul Duel, Vega. Trebuie să te lupţi pentru viaţa ta. Nu te poţi preda şi nu poţi să te laşi învinsă uşor, pentru că, dacă o faci, vei fi băgată în Valhall pentru restul sesiunilor tale. Acesta este votul Consiliului şi este final.

— Dar am doar paisprezece sesiuni! am zis. Voi lupta împotriva unor masculi adulţi, complet dezvoltaţi.

S-a ridicat şi şi-a frecat din nou ochii.

— Adevărul este, Vega, că nu le pasă. Pur şi simplu nu le pasă. Dacă vei lupta cu vitejie, toate îţi vor fi iertate, viaţa îţi va reveni la normal şi nu vei mai datora nimănui nimic. Dacă nu lupţi, vei fi dusă de îndată la Valhall. Şi, ca să-ţi spun drept, nu pot garanta că Judik Krone nu va cere din nou să fii executată. Şi, de data asta, ar putea să şi reuşească.

— Atunci voi lupta, am zis. Îţi dau cuvântul meu că voi lupta din răsputeri.

M-am oprit şi apoi am întrebat-o:

— Ce se întâmplă cu mine până la începerea Duelului?

— Eşti singura Finisoare rămasă la Hornuri. Te poţi întoarce să finisezi bare la prima secţiune a luminii.

— Şi când voi fi omorâtă în bătaie la Duel?

— Îmi pare rău, Vega. Doar atât am putut face. Cel puţin aşa ai o şansă.

— O şansă, am repetat eu lipsită de entuziasm.

Dar, de fapt, cât de mare era acea şansă?

Morrigone a ridicat o mână în chip de avertisment.

— Krone şi aliaţii lui sunt convinşi că vei încerca să fugi din Wormwood şi că te vei folosi de harta pe care ai avut-o ca să te călăuzească.

— Nu mai am urmele pe piele, i-am zis.

— Le-ai fi putut învăţa pe de rost. În orice caz, nu te gândi să faci asta. Dacă ai încerca să fugi, Delph ţi-ar lua locul în ochii Consiliului. Şi nu ar fi doar Valhall pentru el.

S-a oprit.

— L-ar ucide.

A făcut o pauză şi m-a studiat cu atenţie.

— Şi n-aş face nimic ca să îi opresc.

— De ce, Morrigone? Ce îi pasă Consiliului dacă un Wug intră în Quag? Dacă ia decizia asta şi moare, este viaţa lui.

— Nu-i atât de simplu, Vega. Slujba Consiliului este să-i protejeze pe toţi Wugmorţii şi să asigure supravieţuirea Wormwoodului. Dacă Wugii ar începe să intre în Quag şi să moară, poate că asta ar impulsiona bestiile să înceapă din nou lupta cu noi. Şi poate că nu am mai supravieţui unui al doilea război cu ele.

— Şi apoi mai sunt, desigur, şi Externii.

Mi s-a părut fascinant că uitase să îi menţioneze, având în vedere că tocmai construiam un Zid de proporţii gigantice ca să îi ţinem afară. Dacă aşteptam vreun răspuns tăios, aveam să fiu dezamăgită.

Morrigone m-a privit cu o expresie dulce-amăruie care semăna cu aceea a mamei, apoi trăsăturile i s-au înăsprit.

— Eu vorbeam serios, Vega, când am spus că te admir. Nu am avut nicio intenţie să văd o viaţă atât de promiţătoare retezată din faşă. Dar există limite ale sentimentelor mele pentru tine. Te rog să nu uiţi asta. Am datoria mea şi intenţionez să o îndeplinesc. Pentru binele tuturor Wugmorţilor şi pentru supravieţuirea Wormwoodului, nu pot să fac şi nu voi face favoritisme.

Cu această declaraţie ameninţătoare mă părăsi.

TRIGINTA UNO

Antrenamentul te face imperfect

Delph a sosit la bârlogul meu imediat ce şi-a terminat munca la Zid.

— Wotcha Vega Jane, a strigat el prin uşă.

I-am deschis şi l-am privit, în timp ce Harry Doi sărea în jurul gleznelor noastre.

— Ce este, Delph? l-am întrebat.

— Am auzit ce s-a întâmplat, a zis Delph.

— Ce anume ai auzit?

I am scrutat faţa, căutând urme de îndoială.

— Că trebuie să lupţi la Duel.

— Da.

Mi-am suflecat mânecile şi i-am arătat pielea curată.

— Au găsit harta pe mine.

— Atunci trebuie să ne antrenăm.

L-am privit uimită.

— Să ne antrenăm pentru ce?

— Ca să câştigi.

— Delph, n-o să câştig Duelul.

— De ce nu?

— Pentru că sunt femelă. Şi am doar paisprezece sesiuni.

— Aproape cincisprezece, m-a corectat el. Deci nici măcar n-o să încerci. Parcă n-ai mai fi Vega Jane, zburând şi aruncând suliţa aia atât de bine.

— Este altceva.

— Chiar aşa? m-a întrebat el, holbându-se la mine.

M-am retras un pas şi am reflectat.

— Cum aş putea să mă antrenez?

— Tu mi-ai arătat cum să zbor şi cum să arunc suliţa. Eu îţi pot arăta cum să lupţi. Morrigone a spus că femelele

trebuie să se antreneze. Şi, dacă trebuie să lupţi, ai dreptul să fii antrenată ca oricare alt Wug. Cu Antrenori gata să te ajute. Ei bine, eu cred că sunt la fel de bun ca orice Antrenor de Duel.

— Ştiu că eşti. Dar unde putem face asta?

— La bârlogul meu. Avem destulă intimitate acolo.

— Când?

— Acum.

Era întuneric când ne-am apropiat de bordeiul lui Delph. Sunetele obişnuite asociate casei unui dresor de bestii nu se mai auzeau. Nu mai erau animale noi, întrucât eram sigură că Duf nu mai avea fărâme libere ca să le dreseze. Îşi petrecea tot timpul la Zid. Se auziră însă câteva sunete, pentru că adarul ne văzuse apropiindu-ne.

— Bună, a zis el.

— Bună, i-am răspuns.

— Pe cine avem aici? a întrebat adarul.

— O avem pe Vega Jane, i-am zis.

S-a înălţat şi întregul piept i s-a umflat.

— Oooooo, Ve-Vega Jane. Atât de dră-drăguţă, Ve-Ve-Vega Jane. Atât de fru-fru-frumoasă, Ve-Ve-Vega Jane.

Suna exact ca Delph.

— Taci din gură, ghem de pene, înainte să ajungi în oala de supă! a tunat Delph.

— Fru-fru-frumoasă, Ve-Ve-Vega Jane, a zis adarul pentru ultima dată, apoi s-a uitat urât la Delph înainte să-şi bage capul sub o aripă şi să adoarmă din nou.

Am fost uimită de această izbucnire, dar îmi apăruse şi o ciudată furnicătură în spatele gâtului. Problema era că adarii repetau doar ceea ce *auzeau.* Nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că atunci când mi-am întors privirea spre el, l-am văzut pe Delph repezindu-se spre mine cu toată viteza. Am avut timp doar să strig şi să-mi ridic mâinile înainte să se ciocnească de mine. M-a ridicat de la pământ, apoi deasupra capului, şi era pe punctul să mă zdrobească de un copac când s-a oprit. Şi-a ridicat privirea, iar eu mi-am coborât-o spre el.

— Ce mama naibii faci, Delph? l-am întrebat în gura

mare.

M-a coborât încet la pământ.

— La Duel, nimeni nu se opreşte. Practic, nu există reguli, totul este acceptat. Trebuie tot timpul să fii pregătită să lupţi. Adversarul te atacă de la primul sunet al clopoţelului, Vega Jane. Se năpusteşte spre tine, îţi prinde mâinile în lateral, te ridică şi te zdrobeşte de cel mai dur lucru pe care îl poate găsi. Şi apoi nu te mai ridici. Ai încredere în mine. I-am făcut asta lui Non la ultimul Duel. A fost neatent… tontul ăla mare.

Am privit spre copac, apoi din nou spre Delph şi am început să tremur.

— În regulă, am zis. Am înţeles ce vrei să spui. Acum ce facem?

— Ne luptăm.

S-a retras câţiva paşi şi s-a ghemuit.

— Acum cu Ladon-Tosh… a început Delph.

— Ladon-Tosh! am exclamat. E mai bătrân de douăzeci şi patru de sesiuni. Nu va fi la Duel.

Delph a ridicat din umeri.

— Ei bine, tipul zice că are douăzeci şi trei de sesiuni.

— Prostii, mi-a scăpat.

— Este la Duel, Vega. Aşa stau lucrurile.

— Dar nu există arbitri?

— Desigur, dar cred că tuturor le este frică de el. Dacă spune că este de vârsta corespunzătoare, doar n-or să-l conteste, nu-i aşa?

Am continuat să scot fum pe nări.

— Asta-i cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o. În regulă, cine o să mai fie acolo?

— Non. Ran Digby. Cletus Loon. Mulţi tipi.

— Dar niciunul atât de mare ca tine.

— Majoritatea nu sunt. Dar nu doar de cei mari trebuie să te fereşti, Vega Jane. Cei mici sunt rapizi şi vicleni şi te lovesc cu forţă. La ultimul meu Duel, era să fiu scos din competiţie de un tip pe jumătate cât mine.

— Cum?

— Mi-a aruncat pământ în ochi şi apoi m-a lovit cu o

scândură pe care o ascunsese pe teren.

Ochii mi s-au făcut cât cepele.

— Au voie să facă asta?

M-a privit exasperat.

— Tu nu te uiţi la Dueluri, Vega Jane?

— Ei bine, doar la finală. Uneori.

Adevărul era că nu puteam suporta să văd Wugi încercând să se omoare unul pe celălalt. Ultima oară când îl privisem pe Delph câştigând mi se făcuse o greaţă violentă de la sângele ce şiroia de pe el şi de pe celălalt Wug.

A dat din cap.

— Da, nu se permit lupte murdare în ultima rundă, asta este sigur, pentru că întregul Consiliu priveşte. Dar, ca să ajungi acolo, te poţi aştepta la orice.

S-a ghemuit din nou, ţinându-şi mâinile ridicate şi braţele lângă el.

— Protejează-ţi trunchiul, Vega Jane. O lovitură în stomac sau în lateral este dureroasă.

Şi-a ridicat pumnii mai sus.

— Şi fii atentă la cap. E greu să lupţi cu capul spart.

Începuse să mi se facă rău.

— Capul spart?

— Aşa mi s-a întâmplat cu două Dueluri în urmă. M-a durut capul o jumătate de sesiune.

Gura mi se uscase complet.

— Cum să-mi protejez şi corpul, şi capul în acelaşi timp? m-am văicărit eu.

— Rămâi tot timpul în mişcare.

Dansă puţin pe picioarele lui agile, demonstrând o mai mare agilitate decât l-aş fi crezut capabil, mai ales având în vedere statura lui. Apoi a zis:

— Poţi lovi cu orice. Cu pumnii, capul, picioarele, genunchii…

— Şi cu scânduri, i-am amintit.

— Acum, când vei fi lovită…

— Deci presupui că o să fiu lovită? l-am întrerupt.

— Toată lumea este lovită la Duel, mi-a răspuns

netulburat. De fapt, poţi să te bazezi cam pe o duzină de lovituri pe rundă. Adică lovituri puternice. Cam cincizeci de lovituri în total, dar nu le număr pe cele uşoare care doar te ameţesc puţin.

Îmi doream să mă întorc şi să o iau la fugă urlând.

— Când eşti lovită, indiferent cât de uşor sau de tare, ţi-aş recomanda să te culci la pământ.

La început m-am bucurat de această propunere, însă apoi mi-am amintit cuvintele lui Morrigone. Dacă nu luptam din răsputeri, aveam să fiu trimisă la Valhall pentru restul sesiunilor mele. Dar următoarele cuvinte ale lui Delph mi-au arătat că nici el nu plănuia să mă predau.

— Să ajungi la pământ nu înseamnă că ai pierdut, Vega Jane. Tipul doar va sări pe tine şi te va lovi până când nu mai poţi să vezi şi să auzi nimic. Doare, a adăugat el în mod inutil. Acum, este adevărat că, dacă îţi ridici ambele mâini ca să te predai, runda ia sfârşit şi niciun Wug nu te poate lovi fără să se strige fault.

— Nu mă pot preda, Delph, i-am spus.

Şi m-am gândit: „Oricât de mult mi-aş dori asta“.

— Nu te predai, Vega Jane. Dar te laşi să cazi într-un fel anume. Aşa.

A căzut pe spate, cu genunchii strânşi la piept. Apoi a continuat:

— Aproape toţi tipii te vor ataca puternic de îndată ce vei cădea la pământ. Se vor repezi spre tine cu capul în faţă. Acum, aşteptţi să ajungă foarte aproape de tine şi faci asta.

Delph lovi cu ambele picioare cu o asemenea forţă, încât am sărit în spate chiar dacă nu eram în pericol să fiu atinsă. În următorul moment, era din nou în picioare. Sări în aer şi aterizză cu ambele picioare pe adversarul său imaginar. Apoi sări din nou cu braţul drept în formă de V şi cu cotul îndreptat în jos. Se lungi la pământ cu cotul la un centimetru de pământ.

— Acolo este gâtul tipului. O lovitură de cot îl face să nu mai respire, da? Leşină. Şi tu câştigi. Şi treci în runda următoare. Curat şi rapid. Aşa.

Am simţit că mă sufoc.

— Dar, dacă nu poate să respire, nu va muri? am întrebat eu cu o voce uscată, spartă.

Delph s-a ridicat şi şi-a scuturat pantalonii şi mâinile.

— Ei bine, majoritatea tipilor încep să respire din nou de unii singuri destul de rapid. Pentru cei care au nevoie de puţin ajutor, Mendenii sunt pregătiţi să intervină şi să le bată pieptul. De obicei, asta este de ajuns. Uneori trebuie să le taie gâtul ca să facă aerul să circule din nou, dar cicatricea este destul de mică şi nu sângerează mult.

M-am întors şi am vărsat conţinutul precar al stomacului meu într-un tufiş.

Mai târziu, am simţit braţele mari ale lui Delph în jurul umerilor mei. M-a susţinut cât timp a durat starea aceea. M-am şters la gură şi m-am întors spre el, cu obrajii roşii de ruşine.

— Delph, nu aveam nicio idee că Duelurile sunt aşa. Şi tu ai câştigat deja trei? Ei bine, acesta este cel mai uimitor lucru.

A roşit de plăcere auzind cuvintele mele de laudă.

— Nu este nimic special, a spus el cu modestie.

— Dar ceea ce m-ai învăţat mă va ajuta.

Nu credeam asta, desigur, pentru că – şi dacă săream de pe cel mai înalt copac din Wormwood şi aterizam pe gâtul lui Non – tot nu cred că ar fi tuşit măcar.

— Asta este doar începutul, Vega Jane. Mai ai multe de învăţat. Şi trebuie să sporeşti şi în forţă.

— Sunt destul de puternică.

— Nu-i suficient.

— Cum să devin mai puternică? Lucrez toată ziua la Hornuri. Şi lucrez şi la Zid după aceea. Când o să am o fărâmă liberă? Trebuie să şi dorm.

— Găsim noi o cale.

— Când vom şti cu cine avem de luptat?

— Vor afişa primele runde cu şapte nopţi înainte de începerea Duelului, a răspuns el.

Am mai lucrat la câteva mişcări şi strategii până când m-am simţit epuizată. Înainte să plec, am privit spre adar.

— Delph, adarul…

— Tata are numai probleme cu blestematul acela, a mormăit el.

— Ce fel de probleme?

Delph nu voia să mă privească în ochi.

— Spune lucruri despre care habar nu avem unde le-a auzit. Tata spune că adarii gândesc singuri.

— Dar adarii nu se bâlbâie în mod natural…

— Trebuie să plec, Vega Jane.

Şi apoi a dispărut în bordeiul lui, închizând uşa bine.

TRIGINTA DUO

O singură grijă

La următoarea lumină, m-am trezit devreme. Îmi doream să ies din Wormwood înainte ca alţi Wugi să se trezească.

Când am traversat pietrele cubice împreună cu Harry Doi, am trecut pe lângă un Wug bătrân pe care nu-l cunoşteam, dar pe care-l mai văzusem. S-a uitat urât la mine şi a scuipat spre cizma mea. Am sărit şi am pornit mai departe cu capul plecat. Era evident că se aflase despre arestarea mea şi despre faptul că fusesem condamnată să lupt la Duel. Poate că întregul sat mă ura acum, deşi era greu de înţeles cum putuseră Wugii să se întoarcă împotriva mea atât de rapid.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Roman Picus venind pe pietre. M-am pregătit pentru insultele şi batjocurile lui. Dar a făcut ceva ce m-a durut şi mai tare. Şi-a tras pălăria în jos şi a scurtat drumul printre două clădiri, aparent pentru a nu fi nevoit să-mi vorbească sau pentru a nu fi văzut cu mine.

Am pornit mai departe, vlăguită de energie cu gândul la ziua plină de lucru ce mă aştepta.

Trecând pe lângă Loons, am văzut că Hestia Loon tocmai ieşea să-şi arunce gunoiul la coş. Am încercat să nu mă uit la ea, dar ea m-a strigat:

— Vega?

M-am oprit, temându-mă de ce era mai rău. Hestia fusese întotdeauna bună cu mine, dar era complet sub papucul lui Loon. I-am văzut mătura din mână şi m-am întrebat dacă avea de gând să încerce să mă lovească.

— Da, am răspuns eu încet.

A venit spre mine, l-a mângâiat uşor pe Harry Doi şi a zis:

— Ai un câine frumos.

M-am înveselit auzindu-i cuvintele cumsecade.

— Mulţumesc. Îl cheamă Harry Doi.

M-a privit, trăsăturile devenindu-i dure.

— Sunt prostii… ce se spune despre tine. Ştiu asta la fel de bine cum îmi ştiu tigaia din bucătărie.

Mi-am simţit faţa încălzindu-se şi ochii umezindu-mi-se. Mi i-am şters repede şi am continuat să mă holbez la ea.

A privit peste umăr înapoi spre Loons şi s-a apropiat, scoţând ceva din buzunar. L-a ridicat – era un mic lanţ cu un disc de metal la capăt.

— Mama mi l-a dat când eram mică. De noroc, se zice.

Am privit-o confuză. A continuat grăbită:

— Noroc, pentru Duel. Am auzit că trebuie să lupţi. A înnebunit Consiliul, dacă mă întrebi pe mine, dar nimeni nu m-a întrebat.

Mi-a prins mâna, mi-a pus talismanul norocos în palmă şi mi-a închis degetele în jurul lui.

— Ia asta, Vega Jane. Ia asta şi bate-i pe masculi. Ştiu că poţi. Externi blestemaţi! De parcă i-ai ajuta, când bunicul tău a fost Virgil Alfadir Jane. Nebunie, asta este. Ţăcăniţi cu toţii, până la ultimul.

Mi-a privit silueta murdară şi subţire şi i-am văzut obrajii grei începând să tremure.

— Stai puţin, a zis ea.

S-a strecurat înapoi în Loons şi s-a întors o jumătate de fărâmă mai târziu cu un mic sac de pânză, pe care mi l-a dat.

— Rămâne între noi, a zis ea, ciupindu-mă de obraz.

Şi apoi a dispărut.

Am privit în sac şi am văzut o pâine proaspăt coaptă, două mere, un borcan de murături, un rotocol de brânză şi doi cârnaţi. Stomacul mi-a chiorăit cu anticipaţia devorării acelor produse.

Am privit talismanul pe care mi-l dăduse. Discul de metal era din cupru şi avea imaginea unei stele cu şapte colţuri. Mi l-am trecut peste cap şi am simţit lanţul cuprinzându-mi gâtul. M-am holbat înapoi înspre Loons şi

am văzut-o pe Hestia uitându-se la mine pe geam. A dispărut rapid când m-a văzut privind-o.

Am pornit mai departe, îmbărbătată de gestul ei de bunătate.

Când am ajuns la copacul meu, mi-am scăpat cutia şi sacul de pânză din mână şi am început să fug ţipând.

— Nu. Nu! am strigat. Acela este copacul meu.

Erau patru Wugi, toţi masculi, toţi dubli faţă de mine. Unul dintre ei era Non. Avea o secure şi era pe punctul să lovească puternic. Alţi doi Wugi erau pregătiţi cu un fierăstrău lung, în timp ce un al patrulea Wug avea o morta, pe care o îndreptă acum spre mine, în timp ce Harry Doi mârâia şi muşca spre el.

Aveau de gând să-mi taie copacul.

Non s-a oprit, ţinând în continuare securea sus, şi mi s-a adresat cu răutate:

— Trădătorii nu au voie să aibă copaci, femelă.

Apoi şi-a lansat securea uriaşă.

— Nu, am urlat. Nu poţi să faci asta. Nu poţi.

M-am oprit şi apoi am zis:

— N-o să faci asta!

Non mi-a izbit copacul cu o lovitură ameţitoare şi lucrul cel mai uimitor s-a întâmplat imediat. Pe coajă nu a apărut nici cea mai mică urmă sau tăietură. În schimb, securea s-a rupt în jumătate şi a căzut la pământ.

Non a rămas încremenit, uitându-se uimit spre locul unde lovise copacul şi apoi din nou la unealta sfărâmată.

— Ce naiba? a tunat el.

Le-a făcut apoi un semn celor doi Wugi care ţineau fierăstrăul cel lung să înainteze, în timp ce al patrulea Wug a ridicat piedica mortei şi a îndreptat-o spre capul meu.

Am rămas pe loc, holbându-mă la copac, dorindu-mi din tot sufletul să supravieţuiască acelui atac nedrept. Chiar dacă eram o trădătoare – ceea ce nu eram –, bietul meu copac nu ar fi trebuit să sufere din cauza asta.

Cei doi Wugi au fixat dinţii fierăstrăului pe coaja copacului şi au început să taie. Sau au încercat. Dinţii s-au rupt pe trunchi.

Wugii s-au îndreptat şi s-au uitat nedumeriţi la fierăstrăul stricat.

Non s-a holbat feroce la mine.

— Ce fel de copac este ăsta? m-a întrebat.

— Este copacul meu, i-am răspuns, trecând pe lângă Wugul care ţinea morta. Acum dispăreţi.

— Este vrăjit, a exclamat Non. Lucrezi cu Externii. Javră malefică! Au vrăjit copacul, asta au făcut!

— Spui tâmpenii.

Am întors cu toţii privirea şi l-am văzut pe Thansius la aproape cinci metri în spatele nostru. Era îmbrăcat cu o manta gri, până în pământ. A ridicat un băţ lung în mâna lui mare şi m-am gândit că ieşise la o plimbare de lumină devreme.

— Un copac vrăjit? a zis Thansius, apropiindu-se şi privind frumosul meu plop. Ce vrei să spui?

Non s-a mişcat agitat de pe un picior pe celălalt şi şi-a plecat capul. Ceilalţi Wugi s-au retras cu toţii uitându-se în pământ. Eram sigură că niciunul dintre ei nu mai discutase vreodată cu Thansius.

Non a spus poticnit:

— Ei bine, Thansius… domnule, securea şi… fierăstrăul nu l-au putut atinge, nu… domnule…

— Uşor de explicat, a zis Thansius privindu-mă.

A bătut apoi copacul cu buricele degetelor.

— Vezi tu, de-a lungul timpului, unii copaci străvechi se pietrifică. Adică scoarţa lor devine atât de tare, încât este aproape mai tare decât fierul. Nu este de mirare că uneltele voastre au căzut victime.

A ridicat bucăţile securii rupte şi fierăstrăul fără dinţi şi le-a înapoiat lui Non şi celorlalţi doi Wugi.

— Aş spune că acest copac va fi tot aici când noi vom fi doar ţărână.

Apoi l-a privit direct pe Non şi a adăugat:

— Aşa că dispari, Non. Sunt sigur că tu şi colegii tăi aveţi de muncă la Zid.

Non şi amicii lui au dispărut rapid pe cărare.

Am privit scoarţa copacului şi apoi scândurile mici pe

care le bătusem în el până sus, scânduri pe care stăteam de obicei. Cum era posibil să le fi bătut dacă într-adevăr copacul era pietrificat? L-am privit pe Thansius şi chiar eram pe punctul să îl întreb asta, când el mi-a zis:

— Chiar este un copac frumos, Vega. Ar fi fost un mare păcat să dispară.

Din expresia feţei lui am putut să îmi dau seama că nu vorbea doar despre copacul meu. Se referea şi la mine.

Doream să îi spun lui Thansius că nu sunt o trădătoare şi că nu aş fi folosit niciodată harta ca să ajut pe cineva care voia să facă rău Wormwoodului. Dar deja se întorsese şi plecase. L-am privit până s-a făcut nevăzut. Apoi m-am întors la copacul meu şi l-am strâns în braţe.

Am muncit la Hornuri toată lumina şi, după finisare, am ajutat la transportarea setului de bare cu căruţa trasă de două crete spre secţiunea de Zid care tocmai era completată. În timp ce ajutam la ridicarea barelor grele, mă gândeam că era un mod excelent să sporesc în forţă, dacă nu muream înainte de epuizare.

Chiar şi eu trebuia să recunosc că Zidul era o dovadă a iscusinţei în construcţii a Wugilor. Am numărat şi am constatat că aproape două sute de Wugi lucrau în acel moment la secţiune. Construcţia se făcea pe ture toată lumina şi toată noaptea, cu întunericul luminat de felinare şi de lămpi, astfel încât Wugii să poată vedea ce fac. Dar deja avuseseră loc accidente, unele minore, altele mai grave. Un Wug murise după ce căzuse din vârful unei secţiuni de Zid şi aterizase în cap, rupându-şi gâtul. Fusese îngropat într-o secţiune specială a Terenului Sacru, acum rezervată Wugilor care îşi pierduseră viaţa pe Zid. Toţi Wugii se rugau să nu mai aibă loc astfel de sacrificii şi ca secţiunea aceea să rămână pentru totdeauna cu un singur mormânt.

Când am terminat de descărcat barele, am rămas să văd ce se mai întâmplă pe-acolo. Zidul se ridica mai bine de zece metri în sus. Butucii care îl alcătuiau erau groşi, curăţaţi de coaja lor, nivelaţi şi rotunjiţi. Buclele finisate de mine înconjurau butucii şi erau prinse bine prin găurile

făcute în ele, dând lemnului o putere şi o stabilitate pe care altfel nu le-ar fi avut.

Turnurile de strajă din acea secţiune nu erau terminate, dar se vedeau câţiva Wugi cu morte privind aparent după Externi. Deşi mi-i imaginam pe aceiaşi Wugi împuşcând mai degrabă alţi Wugi care ar fi încercat să urce dincolo de Zid. Şanţurile fuseseră săpate, dar nu erau încă umplute cu apă. Aveau să fie umplute la sfârşit, mă gândeam, pentru ca muncitorii să nu se afunde în noroi.

Activitatea era frenetică, dar părea bine coordonată, cu Wugi concentraţi trecând dintr-o parte în alta cu unelte şi materiale. Continuând să privesc în jurul meu, l-am observat pe John pe o platformă ridicată, cu felinare aprinse în jurul lui, supraveghind construcţia. Lângă el se aflau trei membri ai Consiliului şi alţi trei Wugi despre care ştiam că sunt buni constructori.

Aş fi vrut să mă duc să vorbesc cu John, însă apoi m-am gândit mai bine. Ce aveam să îi spun ce nu îi spusesem deja? Eram uimită cât de rapid fuseseră şterse cu buretele atâtea sesiuni petrecute de noi de timpul lui petrecut sub aripa lui Morrigone. Sau sub *gheara ei,* mai degrabă. Şi totuşi, îmi salvase viaţa. Eram extrem de nelămurită în privinţa ei. Era aliata mea sau nu?

M-am îndreptat spre gropile mari săpate pentru apă şi m-am uitat în ele. Un alt Wug s-a apropiat de mine, cărând nişte unelte.

— Când va fi băgată şi apă? l-am întrebat.

A privit spre groapă.

— Ei zic că peste încă şase lumini şi nopţi. Dar eu nu prea văd cum. Suntem în întârziere faţă de plan.

Mi-am amintit comentariul lui John despre plan.

— Se pare că Wugii lucrează cât de repede pot, am zis.

— Spune-le asta lor, a zis Wugul, arătând spre platforma pe care se afla John.

Apoi a privit spre mine.

— E fratele tău, nu-i aşa?

— Da.

Wugul s-a holbat îndelung la mine.

— Atunci, îmi pare rău pentru tine.

Când a început să se îndepărteze, l-am prins de braţ.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Doar că ne munceşte tot mai greu cu fiecare lumină. Nu contează pentru el cât de obosiţi sau de bolnavi suntem sau că familiile noastre au nevoie de noi. Pur şi simplu nu-i pasă, nu-i aşa?

— Credeam că el lucrează doar la planuri, nu?

Wugul a scuturat din cap.

— Pentru un copil, se dă foarte bătrân. Şi este rău. Ştiu că sunteţi rude, dar asta este părerea mea şi nu-mi pasă cine aude.

Aruncându-mi o privire încruntată, a plecat de îndată, lăsându-mă privind în pământ, gândindu-mă la multe lucruri şi niciunul dintre ele plăcut. Am privit din nou spre John, care părea cu moralul la pământ. Pe când îl priveam, a început să arate cu degetul şi să strige la un grup de Wugi care se chinuia cu un buştean greu. John a alergat spre ei şi a început să gesticuleze. Wugii l-au privit cu răceală, orice răspuns pe care l-ar fi avut pe vârful limbii fiind amuţit fără îndoială de Wugii mari cu morte aflaţi în spatele lui John.

M-am dus spre el, cât încă striga la Wugii cu buşteanul suspendat precar pe umerii lor obosiţi.

— De ce nu-i laşi să-l pună jos, John, cât le spui ceea ce vrei?

S-a întors spre mine, cu o expresie de mare iritare pe faţă. La început, am crezut că nici nu mă recunoscuse.

— Nu avem timp pentru asta! a exclamat el. Deja suntem în urmă lumina asta şi echipajul de noapte va fi aici peste câteva fărâme.

— Aceşti Wugi au muncit din greu toată lumina. Vei fi şi mai mult în întârziere dacă Wugii încep să se îmbolnăvească sau se accidentează din cauza suprasolicitării.

— Nu tu dai ordine aici, a zis el, privindu-mă rece.

— Poate că nu. Dar eu sunt singura rudă care ţi-a mai rămas.

M-a privit condescendent.

— Ai uitat de Îngrijire?

Ştiam că nu trebuia să o fac, dar în acel moment nu îmi mai păsa de sentimentele lui John. Mai mult, nu eram sigură că mai avea sentimente. Iar mie mi-era hărăzit fie să-mi fie zdrobit capul luptând la Duel, fie să-mi putrezească oasele în Valhall.

— Cum am zis, eu sunt singura rudă pe care o mai ai. Nu a mai rămas nimeni cunoscut de tine la Îngrijire. Credeam că Morrigone ţi-a spus deja. Ambii noştri părinţi au suferit Evenimente. Desigur, nu a mai rămas nimic din ei.

Apoi m-am răsucit pe călcâie şi m-am îndepărtat.

Nu îmi păsa, chiar nu îmi păsa.

Dar, aşa cum avea să se dovedească, ar fi trebuit să îmi pese.

Din mai multe motive.

TRIGINTA TRES

Inamici uniţi

Următoarele şase lumini şi nopţi au urmat un tipar liniar. Lucram toată lumina la Hornuri şi apoi la Zid. După aceea, eu şi cu Delph ne antrenam pentru Duel până noaptea târziu. Pusese la punct un băţ lung cu greutăţi din pietre la ambele capete. Mă punea să îl ridic deasupra capului şi apoi să mi-l pun pe umeri şi să mă ghemuiesc, ca să îmi cresc forţa şi în partea de sus a corpului, şi în cea de jos. Membrele mă dureau atât de tare în următoarea lumină, că plângeam când încercam să mă dau jos din pat. Dar continuam să mă antrenez. Dorinţa de a rămâne în viaţă era un bun factor motivator.

La început, ne-am antrenat la bârlogul lui, apoi în pădure, iar uneori în bârlogul meu, dărâmând ocazional mobila şi speriindu-l de moarte pe Harry Doi.

În a şaptea lumină după ce Thansius făcuse anunţul despre Duel, treceam pe lângă Cletus Loon şi amicii lui tembeli în drum spre bârlogul meu, după muncă. M-am oprit când Loon a trecut în faţa mea, în timp ce amicii lui m-au înconjurat. Harry Doi a început să mârâie şi părul de pe spate i s-a zbârlit când ei s-au apropiat de noi. L-am mângâiat pe Harry Doi pe cap şi i-am spus că totul este în regulă.

— Deci trebuie să lupţi la Duel sau altfel oasele îţi vor putrezi în Valhall pentru că eşti o trădătoare, mi s-a adresat Cletus.

Am rămas pe loc cu o expresie plictisită pe faţă. Până şi mintea lui simplă înţelegea că trebuia fie să mai spună ceva, fie să plece. Într-un final, mi-a zis:

— Ştii ce îmi doresc, Vega?

— Nu vreau să încerc să ghicesc ce-i în capul tău, Loon.

Aş putea orbi.

— Îmi doresc să ajung cu tine în prima rundă la Duel.

Prietenii lui au început să râdă, în timp ce eu stăteam acolo holbându-mă la Cletus, de parcă nu ar fi meritat nici măcar o fărâmă din timpul meu.

— Fii atent ce îţi doreşti, Loon, s-ar putea să ţi se şi întâmple, i-am spus apoi.

S-a băgat apoi exact în faţa mea.

— Abia aştept să te văd bătută şi sper să fiu eu cel care te bate.

— Presupun că ai câteva mişcări geniale pe care abia aştepţi să le încerci.

— Fii sigură că am, a zis el, rânjind maliţios.

Am aşteptat răbdătoare ca Loon să facă ceea ce ştiam că o să facă. Ceea ce îşi dorea cu atâta disperare să facă.

A fentat că loveşte cu dreapta, şi-a dus mâna stângă până la un centimetru de faţa mea şi apoi s-a prefăcut că îmi dă un genunchi în stomac.

Am rămas stoică pe loc, fără măcar să clipesc.

Rânjetul i-a dispărut în sfârşit.

— Ai face bine să fii atentă.

— În regulă, i-am zis.

S-a dat la o parte, lăsându-mă să trec. M-am îndepărtat, cu Harry Doi păzindu-mi flancul.

— Îţi mulţumesc, cretinule, i-am spus în barbă.

Apoi am auzit câţiva Wugi strigând mai încolo pe Drumul Jos, acolo unde acesta dădea în pietrele Străzii Principale din Wormwood. Alţi Wugi fugeau şi ei spre destinaţia lor. M-am grăbit să văd ce se întâmplă. Am cotit şi eu pe Strada Principală şi am văzut că Wugii se adunau în jurul unui avizier din lemn, unde se puneau anunţurile oficiale.

Atunci mi-am dat seama. Tocmai se afişaseră primele runde ale Duelului! Am rupt-o la fugă pe pietrele cubice şi mi-am făcut loc prin mulţimea de Wugi până ce am văzut pergamentele lungi înfipte în lemn. Ochii mi-au fugit de-a lungul listelor, ajungând în final la numele meu aflat la sfârşit. Când am privit pentru prima oară numele

oponentului meu, gura mi-a zvâcnit.

Dorinţa lui Cletus Loon avea într-adevăr să se îndeplinească. El urma să lupte cu mine în prima rundă. Ar fi trebuit să lupt şi să câştig de patru ori ca să ajung în finală. Nu că mă aşteptam să ajung atât de departe, în ciuda încurajărilor lui Delph.

Dar ştiam un singur lucru. Aveam să-l bat pe Cletus Loon. Iar asta avea să-mi fie de ajuns. Mă rugam ca toate celelalte femele din competiţie să scape suficient de intacte după prima rundă.

Am căutat apoi numele lui Delph şi l-am găsit în mai puţin de o fărâmă. În prima rundă avea să lupte cu uriaşul şi scârbosul de Ran Digby, Wugul din patrulă căruia îi plăcea să mestece iarbă de fumat şi să prindă mizerie în barba lui mare.

O mână m-a apucat de braţ. M-am întors şi l-am văzut pe Jurik Krone. Mi-am eliberat braţul şi m-am holbat la el. Îi simţeam pe ceilalţi Wugi făcându-ne loc, dar uitându-se la noi curioşi.

— Doamna Morrigone ţi-a spus, fără îndoială, ce noroc ai avut că ai scăpat de justiţie.

— Noroc? am spus eu pe un ton batjocoritor. Noroc să lupt cu masculi de trei ori mai mari decât mine ca să mă poată omorî în bătaie?

Cu o voce ridicată, a proclamat:

— Aş prefera să te văd mergând la Valhall, trădătoareo. Sau cu capul retezat. Aceea ar fi justiţie adevărată.

În regulă, *ajunge! Acum e* rândul meu.

— Şi eu aş prefera ca bunicul să fie în Consiliu în locul unei javre tâmpe şi afurisite ca tine.

Wugii din jurul nostru au căscat gura de uimire şi s-au dat un pas în spate.

Eu am făcut unul în faţă. Fusese o lumină lungă, eram obosită şi de-a dreptul furioasă. Şi dacă nu spuneam atunci ce aveam de spus, pur şi simplu simţeam că urma să explodez.

I-am împuns pieptul cu degetul.

— Bunicul a văzut exact câte parale faci şi de aceea nu

te-a vrut în Consiliu. Eşti un dihor răzbunător care ar face şi un garm să pară onorabil. Îţi pasă doar de cariera ta şi la naiba cu oricare alt Wug. Am întâlnit nişte boi la vremea mea, Krone, nişte boi tare tâmpiţi, de cea mai înaltă clasă, dar tu îi depăşeşti pe toţi, grămadă de bălegar mincinoasă ce eşti!

M-am întors, dar numai pentru un moment. M-am răsucit din nou spre el şi am continuat:

— A, şi apropo – acum vocea îmi devenise un ţipăt – singurul lucru de care îmi pare rău este că hoitul tău nu este şi el la Duel ca să îl pot azvârli de aici până în Quag. Şi acum, du-te dracului!

M-am răsucit şi am plecat. Speram şi mă rugam la Clopotniţă ca Jurik Krone să mă atace fiindcă eram atât de furioasă, încât nu numai că l-aş fi azvârlit până acolo, ci l-aş fi tăvălit cât era Quagul de lung.

M-am oprit când l-am văzut pe Delph de-a lungul pietrelor cubice holbându-se la mine. Din expresia lui uimită, mi-a fost clar că văzuse şi auzise totul.

M-am îndreptat spre el.

— La naiba, Vega Jane, a început. Te-ai luat de nimeni altul decât de Jurik Krone.

— Nu vreau să vorbesc despre Krone, Delph. Naiba să îl ia.

M-am uitat lung la Krone şi la încă doi membri ai Consiliului, inclusiv Duk Dodgson, croindu-şi drum prin mulţimea de Wugi şi îndreptându-se spre clădirea Consiliului. Krone m-a privit plin de ură şi apoi a dispărut.

M-am întors spre Delph.

— Ştii că Ran Digby este primul tău adversar?

Delph a zâmbit.

— Ar face bine să spere să-i mai rămână dinţi prin care să scuipe mizeria aia.

— Ei bine, oricum mai are doar trei din câte am văzut eu. Eu am picat cu Cletus Loon.

— O să îl baţi, Vega Jane. O să mă asigur de asta.

Adevărul era că nu mă simţeam prea îngrijorată în privinţa luptei cu Cletus Loon. Mă gândeam mai mult la

întâlnirea mea cu John. Îi spusesem că părinţii noştri nu mai erau. Nici măcar nu aşteptasem să îi văd reacţia. Fusese o dovadă de cruzime din partea mea şi mă simţeam teribil de vinovată pentru că procedasem aşa. Dilema Duelului meu era secundară primei probleme. Nu împlinise nici măcar douăsprezece sesiuni. Poate că se pricepea la cărţi. Dar nu şi la viaţă.

Delph m-a atins pe umăr şi m-a trezit din gândurile mele apăsătoare.

— Vega Jane? Eşti în regulă?

— Sunt bine, Delph.

S-a tras apoi mai aproape de mine.

— Vrei să ne antrenăm diseară?

Voiam, dar am scuturat din cap.

— Nu în noaptea asta, Delph. Trebuie să mă odihnesc.

A părut dezamăgit, apoi a dat din cap, s-a întors şi a plecat.

L-am privit o vreme şi apoi am pornit şi eu la drum. Nu spre bârlog şi spre ultima masă a zilei. M-am îndreptat spre Îngrijire, împreună cu Harry Doi. Nu eram sigură de ce mergeam într-acolo, pentru că părinţii mei nu mai erau. Dar ceva dinăuntrul meu îmi spunea să mă duc.

Când am ajuns acolo, a început să cadă şi ploaia. Harry Doi m-a privit de câteva ori, probabil întrebându-se ce făceam afară în ploaie. Era frig şi începusem să tremur. În cele din urmă, m-am dezmeticit şi m-am îndreptat spre uşi. N-aveam nicio idee dacă aveau să se deschidă. Nu mai fusesem niciodată acolo atât de târziu. Am împins uşa şi, în mod surprinzător, aceasta s-a deschis. Mi-am vârât capul pe coridorul întunecat.

Câinele se ţinea aproape de picioarele mele. Nu mârâia şi nu scotea niciun sunet. Părea la fel de intimidat ca şi mine. Am trecut de celelalte uşi cu plăcuţe de alamă pe ele. Erau nume cunoscute, dar şi câteva noi, ale unor Wugi bolnavi care luaseră locul acelor Wugi care făcuseră deja ultimul drum spre Terenul Sacru.

Am ajuns la vechea odaie a părinţilor mei şi am privit plăcuţa de alamă. Sau locul unde fusese. Acum puteam să

văd doar conturul dreptunghiului de alamă pe care odată fusese scris HECTOR JANE ŞI HELEN JANE.

Le-am rostit numele la fel de tare cum o făcusem de fiecare dată când îi vizitasem în ultimele două sesiuni. Obosisem să fac asta, deşi acum, că nu mai erau, nu mă mai simţeam obosită. Ştiam că era ultima oară când aveam să o fac. Dar aveam să vizitez doar o cameră goală.

Însă atunci când am împins uşa deschisă, am devenit de îndată conştientă de prezenţa altcuiva într-un colţ al camerei. Aceasta nu mai era luminată. Era de parcă atunci când părinţii mei plecaseră, luaseră şi lumina misterioasă cu ei. Dar puteam oricum să disting Wugul din umbră.

Era John.

TRIGINTA QUATTUOR

Eu, cea magică

John nu şi-a ridicat privirea când am intrat. I-am auzit doar plânsul. M-am apropiat şi am privit paturile goale înainte să mă uit din nou la el. Nu mai arăta deloc ca marele Asistent al Consiliului care îi asuprea pe bieţii Wugi care construiau Zidul. Chiar şi cu părul lui ras şi hainele scumpe, arăta ca un mic mascul Wug complet pierdut.

M-am dus la el, mi-am înfăşurat braţele în jurul lui şi l-am îmbrăţişat. Harry Doi s-a aşezat alături, păstrând o linişte respectuoasă. I-am spus lui John lucruri pe care i le mai spusesem pe măsură ce creştea. Că totul avea să fie bine. Că avea să mă aibă mereu pe mine. Că nu trebuia să fie trist, întrucât următoarea lumină avea să fie mai bună.

Când am auzit uşa scârţâind, cam după cincisprezece fărâme, am ştiut cine era chiar dinainte să pot vedea. Morrigone a intrat în cameră şi s-a îndreptat direct spre John.

— E timpul să plecăm, John, i-a spus ea, fără să mă privească.

El s-a oprit din plâns şi a dat din cap, ştergându-şi ochii cu mâneca impecabilei lui tunici negre. Morrigone şi-a pus o mână pe braţul lui, trăgându-l spre ea. Eu nu i-am dat drumul celuilalt braţ.

— Lasă-l să plângă, i-am zis. Părinţii noştri nu mai sunt. Lasă-l să plângă.

Morrigone s-a uitat la mine cu ceea ce puteam descrie doar ca o privire nimicitoare şi m-am hotărât să o privesc şi eu la fel. S-a aplecat apoi spre mine şi mi-a spus:

— Ţie trebuie să îţi mulţumim pentru asta, Vega.

M-am îndepărtat de John şi am aşteptat-o într-un colţ al încăperii. Venise momentul să vorbim deschis, am hotărât

eu. Îi spusesem lui Krone ceea ce credeam şi acum venise rândul lui Morrigone. Ea a venit spre mine. Probabil că mai crescusem un pic, pentru că am observat că, dacă n-ar fi avut tocuri, aş fi fost mai înaltă decât ea. Dar chiar şi purtând cizmele mele rupte şi tocite, nu eram prea departe de înălţimea ei. M-am îndreptat cât de mult am putut, încercând să ajung la nivelul ei.

— Apreciez foarte mult ce ai făcut pentru mine la Consiliu, aşa cum ţi-am mai spus.

— Ai un mod ciudat de a-ţi arăta recunoştinţa. John a venit aici în fiecare noapte de când i-ai spus ceea ce mie mi-ai promis că nu ai să-i spui.

Am arătat spre John.

— A fost greşit să îi ascundem adevărul.

— Nu aveai dreptul să iei o asemenea decizie.

— Şi *tu* aveai? am întrebat eu, încărcându-mi vocea cu cel mai puternic scepticism de care eram în stare.

— Se pare că ţi-ai uitat locul, Vega.

— Nu ştiam că aveam un loc, aşa că îţi mulţumesc că mi-ai ţinut tu unul.

— Felul acesta de a vorbi nu îţi face cinste. Nu cât fratele tău este ghemuit într-un colţ, plângând de mama focului noapte de noapte. Ceea ce ai făcut este ruşinos.

— Ar *trebui* să plângă de mama focului. *Eu* aşa am făcut.

— Mă dezamăgeşti. Te credeam mai puternică.

— Aşa ca bunicul meu?

— Virgil avea o voinţă senzaţională.

— Presupun că a avut nevoie de ea ca să supravieţuiască focului care l-a înghiţit în ultima lui noapte aici.

A fost ca şi cum cuvintele mele ar fi transformat-o pe Morrigone într-un bloc de marmură. Nu aş fi putut jura că încă mai respira.

Când vorbi, cuvintele îi ieşiră ca rundele de morta.

— Ce anume vrei să spui cu asta?

În cap mi se aprinseseră semnale de avertisment, spunându-mi să tac. Dar nu puteam şi nu voiam să o fac. Nu îmi păsa că mă scăpase de decapitare sau de Valhall. Îmi păsa că mă făcuse să ascund de fratele meu un adevăr

pe care nu ar fi trebuit să îmi ceară să îl ascund. Şi transformase un Wug cald, plin de încredere, în ceva ce nu mai puteam recunoaşte.

— Spune-mi ceva, Morrigone. Ce ai simţit când l-ai văzut pe bunicul dispărând în flăcări, deşi nu doreai ca el să plece?

M-am uitat la ea stăruitor – privirea ei era letală.

— Trebuie să fii atentă, Vega Jane, mi-a răspuns pe un ton glacial. Trebuie să fii foarte atentă chiar în această fărâmă.

Trebuie să recunosc că vorbele ei mi-au trimis un fior de-a lungul şirei spinării. M-am uitat din întâmplare în altă parte şi am văzut pentru prima oară că John nu mai plângea şi ne privea pe amândouă cu atenţie.

— Morrigone? a început el.

Ea şi-a ridicat de îndată mâna şi fratele meu s-a dat în spate, cuvintele fiindu-i parcă zburate de pe buze înainte să apuce să le formuleze. Acest simplu gest m-a înfuriat şi mai mult.

Nu aveam nicio intenţie să mai bat în retragere.

— Odată m-ai tachinat folosind cuvântul *timp,* i-am zis. Dar mă întreb dacă ştii cu adevărat cât de multe ştiu. Şi câte am văzut eu în cursul *timpului.*

Din nou, ştiam că ar fi trebuit să mă opresc acolo, dar doream să o uimesc. Voiam să o fac să simtă durerea pe care o simţeam eu. Şi mai era ceva. Cu doar un moment mai devreme, totul îmi devenise clar – câmpul străvechi de bătălie şi războinica muribundă. Acum ştiam unde o mai văzusem. Ştiam fără vreo urmă de îndoială.

— Am întâlnit o femelă care semăna remarcabil cu tine, Morrigone, rănită de moarte pe un câmp de bătălie. Ştii ce mi-a spus? Ce mi-a dat?

— Minţi, a şuierat ea.

— Era strămoaşa ta Wug şi a murit chiar în faţa mea. Şi a vorbit cu mine. Mă ştia!

— Nu poate fi adevărat, a strigat Morrigone cât o ţinea gura şi cu exteriorul ei calm complet prăbuşit.

— Ai fost vreodată fugărită de un Jabbit zburător sau de

o creatură atât de gigantică, încât putea bloca razele soarelui, Morrigone? am întrebat-o. Se numesc Coloşi. Este chiar entuziasmant. Atâta vreme cât supravieţuieşti. Aşa cum am făcut eu. Asta mă face mai specială decât John? Mă aduce asta în aceeaşi ligă cu bunicul meu în ochii tăi?

— Te amăgeşti singură.

— Purta un inel. Acelaşi pe care îl avea şi bunicul.

Morrigone şi-a deschis gura şi a răbufnit.

— Şi ce ţi-a spus?

— Cum o chema? am ripostat eu.

— Ce ţi-a spus? mi-a strigat ea.

Am ezitat, apoi i-am răspuns:

— Că trebuie să supravieţuiesc. Eu, Vega Jane. Că *eu* trebuie să supravieţuiesc.

Cu un efort colosal, Morrigone şi-a recăpătat stăpânirea de sine şi a spus rece:

— John merită o soră mai bună, Vega. Chiar merită. Consideră-te norocoasă în această noapte.

S-a întors pe călcâie şi a plecat.

— O să îmi fie dor de ei, mi s-a adresat John. O să îmi fie tare dor de ei.

Apoi, înainte să apuc să răspund, s-a întors şi a urmat-o pe Morrigone. Am rămas acolo o vreme, uitându-mă la podea. Apoi am plecat şi eu, cu Harry Doi lângă mine. Trăsura plecase de mult, ducându-l pe John spre noua lui viaţă. Mă bucuram că venise acolo în fiecare noapte să plângă. Mă bucuram că îi spusesem. Fusese lucrul cel mai corect, cu toată povestea cu Zidul cu tot.

Când am ajuns înapoi la bârlogul meu, nu-mi doream decât să mă prăbuşesc pe pat. Dar când am intrat în camera mea, am fost pe punctul să ţip. Morrigone stătea lângă şemineu, cu mâna pe structura subţire de lemn, mult mai puţin impresionantă decât cea din casa ei. L-am căutat din priviri pe John, dar el nu era acolo.

Era doar Morrigone. Şi cu mine. S-a apropiat.

— Unde sunt Bogle şi trăsura? am întrebat-o.

Ea a ignorat întrebarea.

— Lucrurile pe care le-ai spus la Îngrijire…

— Ce-i cu ele?

Harry Doi mârâia mai fioros la fiecare pas făcut de Morrigone spre mine. I-am pus mâna pe cap pentru a-l calma, dar mi-am păstrat privirea asupra lui Morrigone.

— Nu *poţi* să ştii astfel de lucruri.

— Dar ştiu astfel de lucruri, i-am zis.

— Sunt două lucruri diferite, mi-a răspuns ea.

De îndată am ştiut ce voia să spună. Nu puteau să îmi permită să ţin minte asemenea lucruri. Şi astfel, înţelegeam şi ce avea de gând să facă. Era acelaşi lucru pe care ni-l făcuse mie şi lui Delph cu atâtea sesiuni în urmă. Mâna i s-a ridicat. Dar şi a mea a ţâşnit spre buzunar. Mâna ei a coborât. A mea s-a ridicat. În mână aveam mănuşă şi în mănuşă Elementalul, la dimensiunea lui maximă. Lumina roşie a ricoşat din suliţa aurie şi a lovit geamul, zdrobindu-i toată sticla.

Ambele am rămas pe loc, fără aer. Privirea lui Morrigone era cu adevărat hidoasă. Nu mai era frumoasă. Era cel mai urât Wug pe care îl văzusem vreodată.

Ochii i-au ţâşnit spre Elementalul pregătit.

— De unde ai luat asta? m-a întrebat şuierând.

— De la străbunica ta Wug, i-am răspuns. Ea mi l-a dat. Înainte să moară.

Acum eu am făcut un pas în faţă, iar Morrigone s-a retras.

— Cum o chema? am întrebat, ţinând Elementalul pregătit.

— Nu îţi dai seama ce ai făcut, Vega, a zis ea sălbatic. Nu îţi dai seama!

— De ce nu lumina albastră de data aceasta, Morrigone? De ce lumina roşie? Aceeaşi pe care ai folosit-o cu bietul Delph.

— Habar n-ai ce faci, Vega.

— Ba ştiu exact ce fac, am strigat şi eu.

— Nu te voi lăsa să ne distrugi!

— Unde se duc Wugii atunci când îşi au Evenimentele, Morrigone? Trebuie să se ducă undeva. Şi cred că tu ştii.

Şi sunt sigură că răspunsul nu este Wormwood.

Scutura din cap şi se retrăgea.

— Nu, Vega. Nu.

Mi-am ridicat Elementalul şi m-am pregătit să îl arunc.

— Ştii ce poate să facă, i-am spus. Nu vreau să te rănesc.

De fapt, îmi doream să se transforme în praf, dar nu vedeam ce rost ar fi avut să îi spun una ca asta…

— Nu, Vega, niciodată, a zis ea din nou.

Şi, înainte să mai fac vreun pas, dispăruse. Am clipit şi am privit în jurul meu uimită. Pur şi simplu dispăruse. L-am privit pe Harry Doi. Scâncea cu coada între picioare. Când am ridicat privirea, am văzut-o, abia perceptibilă în întuneric. O urmă de lumină albastră ce ieşea pe geam. În timp ce o priveam, s-a ridicat spre cer şi apoi a dispărut, aşa cum o făcuse şi Morrigone.

Am dat furioasă din mână spre acea urmă de ceaţă. Şi atunci s-a întâmplat lucrul cel mai extraordinar. Geamul meu spart a zburat la loc şi a redevenit întreg. Întâmplându-se asta, am fost izbită de perete cu o forţă violentă şi am căzut la pământ, vlăguită de energie. Mi-am privit mâinile, apoi geamul reparat. Cum se întâmplase asta? Cum de făcusem ceea ce tocmai făcusem? Mi-am băgat mâna în buzunar şi am scos Piatra Viperei. Am fluturat-o peste corp şi m-am gândit la lucruri bune. Durerile cauzate de lovirea peretelui au încetat şi energia mi-a revenit.

Eon spusese că spiritul unei vrăjitoare fusese impregnat în Piatră, dându-i putere. Îmi transferase cumva din puterea ei stând atâta vreme în buzunarul meu?

Ei bine, dacă posedam cumva ceva magie, nu aveam niciun control real asupra ei.

Am rămas pe jos, gândindu-mă atât la lucruri teribile, cât şi la lucruri frumoase.

TRIGINTA QUINQUE

Bătălia începe

Era obligatoriu pentru toţi Wugii să participe la deschiderea Duelului. Asta mi s-a părut ceva interesant, întrucât se presupunea că eram înconjuraţi de Externi însetaţi de sânge care doreau să se înfrupte din organele noastre. Terenul era înconjurat aproape în întregime de un rând de copaci care scăpaseră să fie incluşi în Zid, cel puţin pentru moment. După ce am mâncat puţin, m-am înfiinţat acolo la prima secţiune a luminii. Încercasem să dorm în noaptea de dinainte, dar nu reuşisem. Aşa că mă hotărâsem să merg mai devreme ca să văd ce pot afla.

Terenul era numit Patrulaterul Peckwater, după Ronald Peckwater, care fusese – cu multă vreme în urmă – un campion de seamă al Duelului. Interiorul terenului era neuniform şi cu gropi în numeroase locuri, acolo unde se prăbuşiseră corpurile masive de masculi de-a lungul nenumăratelor Dueluri dinainte. O platformă de lemn fusese înălţată în centrul terenului. Acolo aveau să stea WFIii, Wugii Foarte Importanţi. În spatele platformei era un panou mare cu numele tuturor concurenţilor, unde progresul Duelului avea să fie consemnat pentru ca toţi să-l poată vedea. Erau şi cercuri de pariat în perimetrul terenului, unde puteau fi făcute pariuri. Mereu întreprinzătorul Roman Picus conducea un astfel de cerc de succes, care îi lăsase pe mulţi Wugi fără monede de-a lungul sesiunilor.

Îl lăsasem pe Destin la bârlogul meu, sub scândurile de la podea. Eram îngrozită de posibilitatea ca în timpul luptei să îmi iau zborul în mod inconştient, dezvăluindu-mi astfel secretul.

Aerul era proaspăt şi cald, iar cerul era lipsit de nori. Pe

măsură ce ora luptei se apropia, micii fluturi din stomacul meu păreau să se înmulţească. Repetam în sinea mea din nou şi din nou lucrurile învăţate de la Delph. Mă simţeam mai puternică, mai agilă şi mai dură datorită antrenamentului lui. Îl mai bătusem pe Cletus, dar nu la Duel. Şi crescuse mult în ultima sesiune, aşa încât era acum cu mult mai mare decât mine. Totuşi, era un tăntălău şi pur şi simplu refuzam să pierd în faţa unui tăntălău.

Mulţimea începu să se adune spre finalul primei secţiuni a luminii. Unii Wugi zâmbeau şi îmi adresau cuvinte de încurajare, însă alţii mă evitau. Dacă aş fi făcut un sondaj, ar fi reieşit că Wormwoodul era scindat pe jumătate în privinţa vinovăţiei sau a nevinovăţiei mele. Nu era ca şi cum Wugii care erau împotriva mea chiar mă credeau rea. Doar că mulţi dintre ei acceptau pur şi simplu ceea ce le spunea Consiliul. Şi, ca să fiu cinstită, aveam câţiva duşmani acolo, chiar dinainte să fiu dusă la Valhall.

Mulţi Wugi se îndreptau spre mica zonă de pariere, probabil pentru a paria că în curând Cletus Loon avea să îmi zdrobească ţeasta.

Delph sosi cu tatăl lui exact la timp ca să îl vadă pe Bogle apărând cu trăsura. Morrigone, Thansius şi John coborâră din ea şi îşi ocupară locurile pe platformă împreună cu alţi membri ai Consiliului. Julius Domitar se aşează în spatele acestui grup, împreună cu alţi Wugi cu care de obicei nu aveam de-a face pentru că se părea că nu eram destul de bună pentru ei.

Delph mă bătu pe umăr şi mă întrebă:

— Cum te simţi, Vega Jane?

— Mă simt grozav, l-am minţit eu. Abia aştept să înceapă lupta.

Asta nu mai era o minciună. Îmi doream ca lupta să înceapă înainte să îmi explodeze capul. Îmi spuneam continuu că ar fi fost teribil de rău să vomit pe Cletus Loon înainte măcar ca clopotul de luptă să fi sunat. Deşi ar fi fost extrem de satisfăcător să îmi văd voma pe cămaşa lui.

Pentru operativitate, urmau să aibă loc patru lupte în acelaşi timp, în diverse părţi ale terenului. Nu exista o

limită de timp pentru o luptă. Wugii se luptau până când unul dintre ei nu mai putea. Asta era o regulă severă şi una pe care orice Wug normal la minte ar fi trebuit să o conteste. Totuşi, păreau să nu existe cantităţi prea mari de creier în acele lumini şi nopţi în Wormwood.

Le-am căutat din priviri pe celelalte femele care aveau să lupte. Ambele arătau mai rău şi erau mai palide decât mine. Eu nu eram în prima serie de lupte, aşa că m-am aşezat pe un dâmb mic ce oferea o privelişte a terenului şi l-am aşteptat pe Delph, care lupta cu Digby în prima rundă. Eram sigură că majoritatea pariorilor îşi puseseră banii pe Delph şi când am privit la avizierul de pariuri, am văzut că era într-adevăr marele favorit.

Digby tocmai îşi scotea cămaşa imensă, jegoasă. Mi-l imaginasem mereu ca fiind moale şi hidos de murdar fără haine. Dar am fost surprinsă să îl văd surprinzător de musculos – deşi avusesem dreptate în privinţa murdăriei lui hidoase.

Digby făcu o serie de mişcări de întindere şi apoi începu să fugă pe loc. Muşchii îi trepidau în timp ce alerga. Apoi începu să exerseze câteva figuri de luptă, fentând şi făcând eschive şi aruncând pumni în aer. Părea destul de priceput, foarte rapid şi precis. L-am privit îngrijorată pe Delph. Încă nu îşi scosese cămaşa, nu se întindea şi nici nu simula că boxează. Stătea pe loc doar, uitându-se direct la Ran Digby. Şi în privirea lui am văzut un Delph pe care nu doream să îl supăr. Mâinile lui puternice erau strânse în pumni şi se uita la Digby cu aşa o concentrare feroce, încât îmi aminti de Jabbiţii care mă urmăriseră la Hornuri. Îmi doream să îi urez noroc lui Delph, dar mi-era teamă să nu îl scot din transa în care încerca să intre.

Thansius se ridică şi luă cuvântul.

— Bine aţi venit la Duel, spuse el cu vocea lui tunătoare. Şi ce lumină frumoasă pentru asta! Doresc să le urez noroc tuturor luptătorilor. Vrem cu toţii runde curate şi am încredere că arbitrii noştri se vor asigura că aşa va fi.

Eram atentă doar pe jumătate. Privirea mi-a fugit la John şi apoi în altă parte, de mai multe ori. În cele din urmă,

privirile ni s-au întâlnit. L-am văzut chiar zâmbindu-mi încurajator înainte ca Morrigone să îi atragă atenţia în altă parte.

Am surprins-o şi pe ea uitându-se la mine. Expresia îi era impenetrabilă şi nu mă puteam gândi decât la dispariţia ei în acea ceaţă albastră. Putea să şteargă amintirile Wugilor şi, în cazul lui Delph, să le afecteze mintea. Era un Wug extraordinar, trebuia să recunosc asta. Dar era şi periculoasă. Orice Wug cu asemenea puteri era periculos. Şi doar un moment mai târziu mi-am dat seama că ar fi trebuit să mă includ şi pe mine în grupul acela.

Din cele patru lupte care aveau loc, mă interesa doar una singură. Delph şi Ran Digby au intrat apoi în spaţiul de luptă. Delph îşi scosese cămaşa şi m-am minunat de fizicul lui fusiform, cizelat. Nu avea nicio urmă de grăsime pe el. Îl privea în continuare pe Digby, care se uita acum şi el la adversarul său, în timp ce îşi încorda braţele masive şi încerca să îşi detensioneze gâtul gros ca al unei crete.

La bătaia de la a doua secţiune a luminii, clopotul de competiţie a sunat. A trebuit să clipesc, pentru că nu aş fi crezut că este posibil ca doi masculi atât de mari să se mişte aşa de rapid. S-au ciocnit chiar în centrul ringului şi sunetul de oase şi de muşchi izbindu-se m-a ameţit. Era de parcă s-ar fi luptat două crete.

Digby îl prinsese pe Delph într-o priză şi arăta de parcă încerca să îi smulgă capul de pe umeri. Delph se chinuia să se elibereze cu mâinile şi asta îi expuse trupul. Digby profită de asta, dându-i lovituri zdrobitoare de genunchi în stomac şi în lateral.

Mă înfioram la fiecare lovitură. Eram uimită că Delph era încă în picioare. Dar cu un efort enorm reuşi să se elibereze de strânsoarea lui Digby şi cei doi Wugi uriaşi se găsiră din nou faţă în faţă. Digby respira greu. Delph era calm şi părea să aibă situaţia sub control. M-am minunat cât de stăpân pe sine era după ce aproape i se smulsese capul, iar corpul îi fusese lovit puternic de genunchii ososi ai lui Digby.

Dar totul se termină mai rapid decât mi-aş fi imaginat. După ce dădură fiecare câţiva pumni care ricoşară de pe torsurile lor întărite, Digby ratã o lovitură, iar Delph reuşi să îl prindă de gât. Îl ridică în aer complet, îl roti şi se azvârli cu tot cu adversarul său spre pământul tare. Se auzi un sunet ca şi cum ceva s-ar fi zdrobit şi Digby rămase întins.

Delph dădu drumul gâtului lui Digby şi se ridică. Arbitrul verifică starea lui Digby şi apoi le făcu semn Mendenilor, care se grăbiră cu genţile lor mari. În timp ce îl resuscitau pe Digby, arbitrul ridică mâna lui Delph spre cer şi îl declară învingător. Am strigat mai tare decât toţi ceilalţi. Când Delph a venit spre mine, era din nou vechiul Delph: privirea de oţel, atât de tulburătoare, dispăruse, fiind înlocuită de un zâmbet larg.

L-am îmbrăţişat cu putere, dar când mi-am tras mâna înapoi, am văzut că era acoperită de sânge. L-am privit îngrozită.

— Este sângele lui Digby, nu al meu, Vega Jane.

L-am privit pe Digby, care se ridica încet, cu faţa acoperită de o perdea de sânge şi cu nasul în mod evident rupt. A trebuit să îmi pun o mână pe stomac ca să îmi ţin prima masă a luminii la locul ei.

Zece fărâme mai târziu, prima serie de lupte luase sfârşit. Femela fusese bătută categoric de adversarul ei mascul, deşi acesta se abţinuse „galant“ să îi zdrobească creierul. Dar Mendenii fuseseră chemaţi oricum şi fusese scoasă de pe teren pe o targă cu mama ei plângând lângă ea.

Clopotul pentru următoarele patru lupte se auzi de îndată ce următorii opt luptători se adunară în cadranele lor. După douăzeci de fărâme de luptă intensă, încă alţi patru luptători ieşiseră din Duel, inclusiv singura femelă rămasă. Se prăbuşise după ce adversarul se repezise spre ea, un Dactil de şaptesprezece sesiuni care lucra la Hornuri. Nu părea s-o fi atins. Pur şi simplu leşinase.

O parte din mine îşi dorea să am o asemenea opţiune. Dar, după înfruntarea mea cu Morrigone, credeam în mod

sincer că, dacă încercam ceva în genul acela, capul avea să îmi dispară de pe umeri.

Într-un final, s-a anunţat şi ultima tură de lupte. Am inspirat lung, în timp ce Delph m-a apucat de umeri şi mi-a spus cuvinte de încurajare.

— Este un Wug moale, asta este, mi-a spus. Loon nu va şti ce l-a lovit.

Am zâmbit slab şi am încuviinţat din cap.

— Putem sărbători diseară, i-am zis.

Dar în sinea mea mi-era tare frică. Nu aveam cum să descriu altfel ce simţeam. Aveam un plan. Chiar aveam. Cletus îşi scosese cămaşa. Nu era la fel de moale precum fusese, având în vedere că între timp crescuse atât de mult. Eu, desigur, mi-am păstrat cămaşa pe mine. Era cu doar două sesiuni mai mare decât mine, un Wug adult, de fapt. Şi, deşi era adevărat că îl mai învinsesem în trecut, fusese în trecutul îndepărtat – cu excepţia momentului în care îl lovisem în burtă în acea lumină când îi înfruntasem pe Carabinieri şi el îmi furase oul. Eram sigură că şi Cletus se antrenase din greu pentru această luptă, fără îndoială învăţând trucuri murdare de la cei de teapa lui Ran Digby sau Non. Şi trebuia să ţin cont de faptul că era mascul şi, deci, mai puternic decât mine.

Dar nu era mai dur.

Loon a rânjit maliţios, şi-a umflat pieptul şi şi-a încordat braţele, în timp ce eu am rămas nemişcată. Apoi a apărut arbitrul nostru şi ne-a spus regulile, foarte puţine la umăr. M-a surprins cea care spunea că, dacă erai forţat să ieşi din ringul tău de către oponent, acestuia i se dădea o lovitură liberă în orice parte a corpului tău. De ce nu îmi spuse Delph asta, nu aveam nicio idee. Nu era de mirare că Wugii se năpusteau unul spre celălalt imediat după clopot.

Arbitrul s-a retras. Exact înainte să sune clopotul, Cletus mi-a zis:

— Dacă te prefaci că leşini, te las uşor. O să poţi să mai vezi cu ochii şi să îţi mesteci masa diseară.

— Amuzant, tocmai oferta asta voiam să ţi-o fac şi eu ţie.

Rânjetul i-a dispărut, fiind înlocuit de o hotărâre pe care o văzusem arareori pe figura lui. Bravada mea se dusese pe apa sâmbetei.

Am privit peste umărul lui şi n-am fost surprinsă să-l văd pe Delph privindu-mă agitat. În schimb, am fost surprinsă să îl observ pe fratele meu privind la fel de emoţionat de pe platformă. În stânga mea se aflau părinţii lui Cletus. Cacus Loon arăta foarte încrezător. Hestia arăta de parcă era gata să vomite.

Inima îmi bătea atât de repede, că mi-era teamă să nu îmi rupă vreo coastă. Nu îmi mai rămăsese salivă în gură. Mă simţeam de parcă uitasem cum să respir. Înainte să îmi dau seama, clopotul sunase şi Cletus se năpustea spre mine. Am reuşit să îi blochez în mare parte prima lovitură, dar braţul a început să mi se umfle de îndată. M-am retras, cedând teren important, de care Cletus a profitat imediat.

A trimis un şut spre mijlocul meu, pe care cu greu am reuşit să îl evit. Dar mă aflam aproape de marginea cadranului meu şi, dacă el obţinea o lovitură liberă, mă îndoiam serios că aş fi putut să îi rezist. În ultimul moment m-am aplecat sub lovitura lui, l-am înconjurat şi m-am ridicat în spatele lui. S-a întors şi a venit din nou spre mine.

— Ce s-a întâmplat, Vega, ţi-e frică să lupţi?

Aş fi răspuns cu ceva inteligent, dar gura îmi era atât de uscată, încât nu am izbutit să îngaim decât:

— Aaaghmllff… ticălos.

Am dansat o vreme, fiecare testând apărarea celuilalt. Am dat şi eu câţiva pumni stângaci, pe care el i-a parat cu uşurinţă. Încrederea îi creştea cu fiecare fărâmă, îmi dădeam eu seama. Am încercat şi un şut, pe care el l-a deviat în batjocură. Apoi a râs.

Dar aveam planul meu şi nu mă grăbeam. Şi apoi a venit momentul. A făcut fenta sa cu mâna dreaptă. M-am abţinut să rânjesc, prefăcându-mă că îi blochez lovitura. Când a încercat să lovească febril cu stânga, eu atacasem deja. I-am dat un cap în gură, o mişcare pe care Wugii o numeau pur şi simplu „Sărutul din Wormwood“. Aşa cum făcuse

Cletus şi când îl păcălisem să îşi dea la iveală mişcările, şi-a ridicat genunchiul, încercând să mă lovească în burtă. Însă, ameţit de lovitura mea de cap, s-a dus înspre stânga, dându-mi timp să îi prind piciorul cu mâna. Am tras în sus de picior cu toată forţa. A căzut pe spate şi a aterizat în cap.

De asta avusesem nevoie. Am sărit şi, dintr-odată, eram pe el ca un shuck negru pe un prizonier evadat din Valhall. Forfecându-mi picioarele lungi în jurul torsului lui şi prinzându-i mâinile în lateral, am început să îl lovesc cu pumnii, până când Cletus, înlăcrimat şi urlând ca un pui înfometat de Wug, a ţipat că se dă bătut.

Arbitrul a intervenit rapid. Când a încercat să-l ridice pe Cletus, acesta l-a împins într-o parte, aproape făcându-l pe arbitru să cadă. Arbitrul mi-a ridicat mâna în semn de victorie, în acelaşi moment în care Cletus mi-a dat un pumn direct în faţă. Am căzut pe spate cu arbitrul după mine.

Strigăte de „Fault!“ şi „La Valhall cu el!“ au răsunat dinspre mulţimea de Wugi.

Cacus Loon l-a apucat înfuriat pe fiul său de braţ şi l-a tras de pe teren, în timp ce Delph a făcut rapid un pas în faţă şi m-a ridicat de la pământ.

— Eşti teafără, Vega Jane? m-a întrebat neliniştit.

Uitându-se urât la Cletus, i-a strigat:

— Mascul neruşinat!

Mi-am şters sângele de pe gură şi nas şi am verificat dacă dinţii îmi mai erau la locul lor. Dinţii erau, dar îmi simţeam ochiul umflându-se deja. În ciuda tuturor acestor răni, pe faţă mi-a apărut cel mai mare rânjet.

— Am câştigat, Delph, am exclamat eu.

— Ştiu că ai câştigat, a răspuns el, râzând spre mine.

Cu ajutorul lui, am reuşit cu greu să ies de pe teren. Prima rundă se terminase. Mai rămâneau patru. Cu acest gând, zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă. Dar doar pentru un moment. Câştigasem până la urmă. Prima femelă care câştigase într-un Duel.

Privind spre platformă, l-am văzut pe John aplaudând în

picioare, în timp ce Morrigone şi-a apropiat mâinile o dată şi apoi s-a oprit. Când am trecut pe lângă cercul de pariuri, l-am văzut pe Roman Picus certându-l pe Cacus Loon, în timp ce Cletus stătea acolo fierbând de furie, cu lacrimi curgându-i pe faţă. Se pare că victoria mea fusese scumpă pentru Roman.

Am fost surprinsă să îl văd pe Delph mergând la Roman şi dându-i o mică bucată de pergament. Roman l-a privit cu ochi neprietenoşi şi apoi a numărat zece monede, pe care i le-a dat lui Delph.

— Norocul începătorului, a spus Roman înveninat.

— A câştigat cinstit, a răspuns Delph. Nu a fost vorba de noroc.

— Ai pariat pe mine? l-am întrebat, în timp ce ne îndepărtam.

— Normal că da.

— Nu ştiam că pariezi.

— Fiecare Wug încearcă din când în când şi eu nu sunt cu nimic diferit, nu-i aşa? a răspuns el firesc.

— Şi dacă pierdeam? Îţi permiteai să te lipseşti de monedă?

— Am pariat pe credit. Şi, oricum, ştiam că o să câştigi, a spus el direct.

— Şi dacă nu câştigam?

— Ei bine, atunci poate că aş fi avut o mică problemă cu Roman Picus, nu-i aşa?

— Delph, eşti nebun, zău că eşti.

— Şi suntem amândoi învingători în această lumină, Vega Jane.

Eram amândoi învingători. Nu mă mai simţisem atât de bine de foarte multă vreme.

Chiar cu faţa zdrobită.

Mai târziu, Delph şi-a folosit monedele ca să cumpere de mâncare dintr-un magazin de pe Strada Principală, numit Tove cel Hămesit. Nu mai luasem niciodată o masă într-un magazin. Nu era ceva la care să se fi gândit vreodată un Wug muncitor ca mine. Să îi plăteşti unui alt Wug bani

buni ca să stai liniştit la o masă şi să îţi fie servită o cină copioasă părea o nebunie.

Şi o adoram!

Înainte să mergem acolo, eu şi Delph ne-am spălat, iar eu mi-am luat singurul set de haine pe care îl mai aveam – o fustă de lână care ajungea până aproape de pământ şi o cămaşă cu mâneci lungi făcută din blană de amaroc, care fusese a mamei mele. Am găsit şi o veche pălărie a mamei într-o grămadă de lucruri dintr-un colţ. Avea boruri late, era decolorată şi, eram convinsă, arăta teribil de învechită. Dar îmi doream să o port în acea noapte mai mult decât orice alt obiect pe care îl deţinusem vreodată.

Îmi dădusem pe ochi cu apă rece de la ţevi, dar acesta era în continuare atât de umflat, că abia puteam să văd cu el. Mă hotărâsem să nu folosesc Piatra Viperei ca să îl vindec. Wugii ar fi devenit suspicioşi văzând o vindecare atât de rapidă.

Ne-am aşezat la o masă în spate la Tove cel Hămesit. Alţi Wugi erau aşezaţi la mese mai în faţă. Nu ştiam dacă stăteau acolo pentru că nu eram îmbrăcaţi la fel de frumos, dar probabil că despre asta era vorba. Ceilalţi Wugi care mâncau acolo – doi dintre ei membri ai Consiliului – ne priveau ocazional şi discutau în şoaptă. Am încercat să îi ignor, dar nu era uşor.

Delph, care observase în mod evident tot ce se petrecea, mi-a spus:

— Acum toată lumea te ştie, Vega Jane.

M-am concentrat asupra lui.

— Poftim?

— Ai învins un mascul, nu-i aşa? Prima femelă care a reuşit acest lucru la un Duel. Eşti faimoasă.

M-am gândit la asta preţ de o fărâmă şi am privit în jurul meu la câţiva Wugi care se holbau la mine. Un cuplu mi-a zâmbit şi a dat din cap încurajator. Poate că Delph avea dreptate.

Când ne-a sosit mâncarea, nu mi-a venit să cred câtă abundenţă era în farfurie. Nici măcar nu mi-am ridicat furculiţa – m-am uitat doar la farfuria încărcată din faţa

mea. I-am şoptit lui Delph:

— Luăm doar puţin şi apoi o dăm mai departe, la celelalte mese?

— Este toată a ta, Vega Jane.

— Eşti sigur? am întrebat neîncrezătoare.

— Da.

— Dar n-ai mai fost aici, nu-i aşa?

— O dată.

— Când? l-am întrebat.

— După ce am câştigat un Duel. Roman Picus m-a adus.

— De ce te-ar duce javra aceea undeva?

— A fost primul meu Duel. Nu eram favoritul. Picus a pariat multe monede pe mine şi a câştigat. Aşa că mi-a făcut cinste cu o masă. Singurul lucru pe care l-am primit vreodată de la ticălosul acela, desigur.

Am privit la abundenţa de cărnuri, legume, brânzeturi şi pâine şi mi-am lins buzele ca un câine înfometat. Ceea ce mi-a amintit că trebuia să îi las ceva şi lui Harry Doi, care mă aştepta răbdător afară.

Treizeci de fărâme mai târziu, mi-am lăsat jos furculiţa şi cuţitul. Am cerut să mi se umple paharul cu suc de mure, am tras o ultimă duşcă prelungă şi mi-am frecat stomacul plin. Am scos apoi un oftat lung şi m-am întins ca o felină după somn. Delph a rânjit către mine.

— Bună mâncarea, a zis el.

— N-ar fi trebuit să o faci, Delph. A costat o monedă de fiecare. Am văzut meniul din faţă.

— Monede pe care tu le-ai câştigat.

Ei bine, nu-l puteam contrazice. Aveam vânătăile şi vărsasem suficient sânge ca să o demonstrez. Am luat o punguţă de la ospătar şi am pus în ea restul mesei mele pentru Harry Doi. În timp ce ne îndreptam spre ieşire, o femelă Wug bine îmbrăcată s-a ridicat de la masa ei şi mi-a strâns mâna.

— Sunt foarte mândră de tine, Vega Jane, a zis ea.

O mai văzusem înainte. Partenerul ei era în Consiliu. Era aşezat şi el acolo, în tunica lui neagră, şi se holba la mine cu o expresie dezaprobatoare. M-am gândit că era unul

dintre aliaţii lui Krone. Nu şi-a întins mâna ca să i-o strâng. N-ar fi făcut-o, nu-i aşa? Să nu se murdărească cumva.

Şi-a tras femela înapoi pe scaunul ei şi a privit-o cu reproş.

— Îţi mulţumesc, am reuşit să mormăi, apoi am trecut mai departe. Când am ajuns la uşă, i-am auzit certându-se.

Afară, l-am hrănit pe Harry Doi chiar acolo, pe pietrele cubice. Cât el înfuleca resturile, m-am întors spre Delph.

— Mulţumesc pentru masă.

A zâmbit.

— A fost o lumină bună.

— A fost o lumină grozavă. Când are loc următoarea rundă a Duelului?

— Peste două lumini.

Am mormăit. Credeam că avea să fie un interval mai lung.

— Când vom afla cu cine trebuie să luptăm?

— În noaptea următoare.

Am mers la bârlogul meu şi am stat aşezaţi în faţa şemineului gol. Era noapte şi ochii îmi erau grei.

Observând asta, Delph s-a ridicat şi ne-am luat la revedere. L-am privit îndepărtându-se pe Drumul Jos până când a dispărut din vedere. Am închis uşa şi m-am întins pe pat, cu Harry Doi lângă mine. Şi apoi am făcut singurul lucru pe care puteam să îl fac. Am închis ochii şi am adormit.

TRIGINTA SEX

Sala Adevărului

Următoarea lumină la Hornuri a început cu Newton Tilt, un Tăietor înalt, musculos, de optsprezece sesiuni, care a venit la mine să mă felicite pentru victoria mea. Era drăguţ, foarte arătos şi îl considerasem mereu destul de frumuşel. De fapt, uneori mă uitam pe furiş la el cum lucrează.

— Mă bucur că l-ai bătut pe ticălosul de Loon, mi-a spus el, dându-mă pe spate cu zâmbetul său larg. Apoi şi-a coborât vocea: Ai un prieten în familia Tilt, Vega, fii sigură de asta. M-am bucurat tare mult să te aud vorbindu-i lui Krone aşa.

Am zâmbit şi i-am mulţumit, apoi l-am privit îndepărtându-se, cu inima încălzindu-mi-se.

Următoarea rundă avea să fie afişată în prima secţiune a nopţii. Eram şi emoţionată, şi dornică să aflu. Dacă îl trăsesem pe Delph, nu ştiam ce aveam să fac. Mă gândeam să fugim în Quag încă de atunci. Astfel am fi evitat ca Delph să primească pedeapsa mea. Dar ceva mă reţinea. Ei bine, era destul de clar ce mă reţinea. Îmi dădusem cuvântul că aveam să lupt din greu la Duel. Asta fusese înţelegerea mea cu Morrigone. Nu era ea Wugul meu favorit. Dar o promisiune rămânea o promisiune. Nu mă deranja să mint ocazional, mai ales când asta mă ajuta să supravieţuiesc. Să îmi încalc cuvântul dat însă era ceva ce bunicul nu ar fi făcut niciodată. Şi nici eu nu aveam de gând să o fac. Ar fi pătat numele familiei Jane.

De obicei nu îmi păsa ce credeau ceilalţi Wugi. Dar asta era altceva. Nu aveam să uit niciodată felul în care mă privise Thansius la vederea urmelor de pe pielea mea. Doream să îi arăt că, ei bine, eram un Wug onorabil, chiar

dacă nu unul foarte curat.

Am ridicat privirea rapid când am văzut umbra întinsă deasupra staţiei mea de lucru.

Domitar se holba la mine. L-am privit, aşteptând.

— Te-ai descurcat foarte bine lumina trecută, Vega, chiar foarte bine.

— Mulţumesc, Domitar.

— Am câştigat douăzeci de monede pe tine, de fapt, a adăugat el pe un ton glumeţ, frecându-şi mâinile grase una de cealaltă.

Am fost foarte surprinsă de asta şi trăsăturile mele trebuie să-mi fi trădat surprinderea.

A fluturat din mână ca să îmi alunge îndoiala.

— Ştiam că ai să câştigi. Cletus Loon este un idiot chiar mai mare decât tatăl său.

S-a îndepărtat, chicotind pentru sine.

Am ieşit la masa de miez-lumină să-i aduc apă şi nişte mâncare lui Harry Doi. Stând aşezată în iarba cea mare, m-am tot uitat la Hornuri. Fusesem la etajul de sus, de două ori deja. O dată îl găsisem pe Destin şi a doua oară îmi văzusem trecutul.

Dar era într-adevăr etajul de sus?

Am continuat să privesc în sus, gândindu-mă că Hornurile păreau să nu se mai sfârşească. Trebuiau să existe mai mult de două etaje. Ceea ce însemna că erau mai multe lucruri de descoperit. Era un gând ridicol de periculos, ştiam asta. Eram la Duel la un singur pas de a ajunge la Valhall pentru restul sesiunilor mele. Dar sabia care îmi atârna deasupra capului îmi dăduse şi claritatea minţii, poate pentru întâia oară în viaţa mea.

Eram obosită de atâtea întrebări din partea mea, fără să primesc niciun răspuns. Puteam găsi oare câteva răspunsuri la Hornuri, care părea să fie locul cu cele mai multe secrete din întregul Wormwood? De fiecare dată când intrasem acolo, ieşisem cu ceva valoros. Îmi puteam încerca norocul din nou?

Când clopotul a anunţat finalul lucrului, mi-am schimbat hainele şi am aşteptat afară ca toţi ceilalţi Wugi să plece.

Am fost surprinsă să-l văd pe Delph fugind spre mine, cu cămaşa udă de transpiraţie de la munca la Zid.

— Ce faci aici? l-am întrebat.

— Antrenamentul pentru Duel, mi-a amintit el.

— Va trebui să aştepte.

— De ce?

— Pentru că intru din nou pe furiş în Hornuri după ce pleacă toţi. Am fost la etajul al doilea. Acum vreau să urc mai sus.

— Te-ai ţăcănit, Vega Jane? a bolborosit Delph.

— Probabil, am răspuns.

— Krone aşteaptă orice ocazie ca să te vâre la loc în Valhall. Dacă ai lui ne privesc chiar acum?

— M-am gândit la asta, i-am zis. O să mă întorc la noapte şi o să intru pe furiş. Atunci ar fi imposibil să mă vadă cineva.

— Dar de ce vrei să intri?

— Am intrat deja de două ori şi de fiecare dată am ieşit teafără. Şi, de fiecare dată când am intrat, am aflat ceva important. De acolo îl am pe Destin, am adăugat, arătând spre lanţ, care îmi era înfăşurat la brâu. Şi Elementalul, şi Piatra Viperei.

— Dar ai spus că sunt din camera mică de la al doilea etaj. Acum vrei să ajungi şi mai sus.

— Exact.

— Şi te pot convinge să nu o faci?

— Nu.

A privit spre Hornuri.

— Şi cum procedăm?

— *Noi* nu procedăm nicicum. Intru doar eu. Tu îl poţi lua pe Harry Doi la bârlogul tău şi să mă aştepţi acolo. Voi veni când termin.

— Ori intru cu tine, ori îi spun afurisitului de Domitar ce ai de gând să faci. Şi pun pariu că se repede să îl informeze pe Krone.

— Delph, n-ai face asta! am exclamat eu pe un ton şocat.

— Ba bine că nu.

Ne-am holbat unul la celălalt preţ de o fărâmă.

— Nu te las să intri singură acolo, mi-a zis apoi.

— Delph, nu ştii ce am avut de înfruntat înăuntru! Este foarte periculos şi…

— Uite-l pe Domitar cum pleacă. Să mă duc să am o discuţie cu el?

M-am uitat şi eu şi i-am văzut pe Domitar şi pe Dis Fidus plecând. M-am întors şi i-am aruncat lui Delph o privire încruntată, dându-mi părul din ochi.

— În regulă, dar dacă eşti ucis, să nu mi te plângi după aceea.

— Ha! a exclamat el.

Apoi m-a lovit un gând. Nu, mai degrabă un adevăr. Îmi dădusem cuvântul să lupt la Duel, cât de bine puteam. Dacă făceam asta, Morrigone spusese că totul avea să revină la normal. Nu aveam să datorez nimic Consiliului. Dar nu aveam nicio intenţie să mai rămân în Wormwood după aceea. Părinţii mei nu mai erau. Fratele meu era pierdut pentru mine. Morrigone îmi spusese că dacă încercam să plec aveau să îl pedepsească pe Delph. Ei bine, planul nostru iniţial de a fugi împreună rezolva această dilemă. Şi, dacă Delph avea de gând să intre în Quag cu mine, trebuia să înveţe şi el să aibă de-a face cu genul de lucruri neobişnuite pentru un Wug. Poate că acea noapte era o bună oportunitate ca Delph să fie iniţiat în lucrurile ce sălăşluiau la Hornuri.

L-am privit.

— Delph?

— Ce? a lătrat el, evident pregătit să continue cearta.

— După terminarea Duelului, după ce-l câştigi tu, eu plec din Wormwood. Vreau să trec prin Quag. M-am hotărât.

— În regulă, mi-a zis el, cu trăsăturile relaxându-i-se – dar exista o nelinişte crescută în ochii lui, ceea ce nu-mi plăcea.

— Mai vrei să vii cu mine?

N-a spus nimic preţ de un moment lung.

— Eşti ţăcănită? Normal că vreau.

Înainte să-mi dau seama, mă ridicasem pe vârfurile

degetelor şi-l sărutam.

— Vega Jane, a spus el, cu faţa roşie de jena sărutului neaşteptat.

Şi adevărul era că mă surprinsesem şi pe mine.

M-am dat în spate defensiv.

— Doar ca să oficializăm pactul, Delph, am zis rapid. Atâta tot, am adăugat ferm.

Mai târziu în noaptea aceea ne-am strecurat în lateralul Hornurilor, după ce l-am lăsat pe Harry Doi la bârlogul meu. Optasem pentru o rută ocolitoare şi chiar ne antrenasem pentru Duel, ceea ce era o activitate perfect legală, în caz că cineva s-ar fi uitat la noi. Apoi îl condusesem pe Delph pe o cărare prin pădure, despre care ştiam că este o scurtătură până la Hornuri. Am doborât lacătul de la aceeaşi uşă, cu uneltele, ca primele dăţi, în timp ce Delph mă privea cu admiraţie.

— Ai o atingere fină, Vega Jane, mi-a zis el.

Am deschis uşa şi am intrat pe ascuns în Hornuri. Ştiam pe unde s-o iau, ceea ce era bine. Deşi afară era în continuare lumină, înăuntru era întuneric şi plin de umbre.

Mi se părea că aud inima lui Delph bătând în spatele meu, în timp ce îl ţineam de mână şi-l conduceam. Am ajuns la al doilea etaj fără probleme. Ascultam sunetele unei eventuale apropieri a Jabbiţilor, dar singurele zgomote pe care le auzeam erau respiraţia şi bătăile inimii lui Delph. Aşa cum bănuiam, Jabbiţii ieşeau doar când era complet întuneric.

Am traversat al doilea etaj şi am ajuns la uşa de lemn. De cealaltă parte era uşiţa având mânerul ciudat cu un Wug pe el. Nu doream s-o mai iau pe acolo.

M-am întors şi l-am condus pe Delph în direcţia opusă. Nu am auzit şuierături sau alţi paşi în afara alor noştri.

— Mai există cel puţin un etaj, i-am spus. Doar pe aici poate să fie.

Delph a dat din cap, deşi ştiam că este prea emoţionat şi înfricoşat ca să poată gândi limpede.

Am găsit doar un zid solid de piatră şi nicio urmă a unor scări care să ducă mai sus. Însă, când m-am uitat pe un

geam, am văzut etajul de deasupra noastră. Trebuia să existe o modalitate să urcăm. Am închis geamul şi m-am întors spre Delph, care stătea în faţa unui zid gol, încercând fiecare denivelare din el cu degetele lui puternice.

— Delph, am început eu.

Însă apoi nu l-am mai putut vedea pe Delph. Mintea mi s-a umplut de vapori, de parcă o ceaţă mi-ar fi trecut prin cap. Când s-a limpezit, tot nu reuşeam să-l văd pe Delph. Am văzut doar scări care duceau la etaj. Am scuturat din cap şi el mi-a reapărut în faţă. Mi-am frecat ochii, dar imaginea scărilor nu a revenit.

— Delph, i-am zis. Dă-te la o parte.

S-a întors spre mine.

— Nu sunt scări aici, Vega Jane.

— Dă-te la o parte.

S-a mişcat într-o parte. Mi-am pus mănuşa, am scos Elementalul, i-am comandat cu mintea să crească la forma sa maximă, mi-am dus mâna în spate şi l-am aruncat cât de tare puteam către zid.

— Vega Ja… a început Delph, dar nu a mai apucat să termine.

Peretele dispăruse într-un nor de fum, lăsând în loc o gaură mare. Elementalul mi s-a întors în mână ca o pasăre dresată.

În gaura apărută se puteau vedea scări negre de marmură, exact ca în imaginea din capul meu. Nu aveam nicio idee cum putusem să le văd. Dar eram foarte bucuroasă că o făcusem.

Am păşit prin gaură şi Delph m-a urmat. Am urcat precauţi scările. La capătul lor se afla o încăpere mare, cu câteva cuvinte inscripţionate pe piatra de deasupra intrării.

SALA ADEVĂRULUI

L-am privit pe Delph, iar el s-a uitat la mine fără nicio expresie întipărită pe chip. Am intrat în cameră, uimiţi de

mărimea şi de frumuseţea ei.

Pereţii erau de piatră, podelele din marmură, tavanul din lemn, dar nu existau geamuri. Eram uimită de priceperea cu care fusese creat acel spaţiu. Nu mai văzusem o piatră cioplită atât de elegant, iar modelul de pe marmură o făcea să semene cu o operă de artă, nu cu o podea pe care să păşeşti. Grinzile de deasupra erau înnegrite de vreme şi incrustate abundent cu simboluri pe care nu le mai văzusem şi care, pentru vreo pricină, m-au îngrozit pentru un moment. De-a lungul fiecărui perete existau rafturi enorme de cărţi, umplute cu tomuri groase, prăfuite.

M-am întins spre mâna lui Delph în acelaşi moment în care el se întindea spre a mea. Ne-am îndreptat spre mijlocul camerei, ne-am oprit şi am privit în jurul nostru, ca doi Wugi nou-născuţi descoperind pentru întâia oară ce se afla în afara burţii mamei lor.

— Multe cărţi, a observat Delph în mod inutil.

Nu aveam nicio idee că existau atâtea cărţi pe lume. Primul meu gând a fost că John ar fi adorat acea cameră, apoi a urmat un moment de depresie. Nu mai era acelaşi John, nu?

— Ce facem acum? m-a întrebat Delph cu voce joasă.

Era o întrebare rezonabilă. Mă gândeam că nu era decât un singur lucru de făcut. M-am îndreptat spre cel mai apropiat raft şi am scos o carte. Mi-am dorit apoi să nu o fi făcut.

De îndată ce am deschis cartea, întreaga cameră s-a transformat în ceva extrem de diferit de o cameră. Dispăruseră cărţile şi pereţii, podeaua şi tavanul. În locul lor a apărut un uragan de imagini, voci, urlete, fulgere de lumină, tornade de mişcare, Wugi, slepi înaripaţi, o armată de Jabbiţi zburători şi cele mai scârboase creaturi de pe faţa pământului. Garmi şi amaroci şi freki ţâşnind prin grămezi de cadavre. Şi apoi mai erau şi non-Wugi, Coloşi, războinici în armură, creaturi cu urechi ascuţite şi feţe roşii şi corpuri înnegrite şi forme învăluite ascunse în umbrele din care ţâşneau râuri de lumină. Şi apoi au urmat

explozii şi caleidoscoape de flăcări şi turnuri de gheaţă prăbuşindu-se în abisuri atât de adânci, că păreau să nu aibă fund.

Inima îmi era în gât. Am simţit degetele lui Delph dându-mi drumul. În acea bolgie a infernului, m-am întors şi l-am văzut fugind. Îmi doream să fug şi eu, dar picioarele păreau să îmi fi prins rădăcini. Mi-am privit mâinile. În ele era în continuare cartea deschisă. Tot ce vedeam izvora din paginile ei.

Nu eram atât de genială precum fratele meu, dar problemele simple au uneori răspunsuri simple. Am închis cartea. Când cele două jumătăţi s-au izbit una de cealaltă, camera a redevenit o simplă cameră. Am rămas pe loc, fără răsuflare, deşi nici măcar nu mă mişcasem.

M-am întors şi l-am văzut pe Delph încercând să respire, cu faţa albă ca laptele de capră.

— La naiba, a strigat el.

— La naiba, am spus eu mai încet, cu totul de acord cu el.

De fapt, îmi dorisem şi eu să ţip, însă plămânilor mei le lipsise capacitatea de-a o face.

— Sala Adevărului. Toate aceste cărţi, Delph. De unde au venit? Nu pot fi toate despre Wormwood. Pur şi simplu nu este atât de…

— Important, mi-a terminat Delph gândul.

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu, Vega Jane. Nu înţeleg nimic. Dar hai să plecăm de aici!

A pornit spre scări.

Şi exact atunci l-am auzit venind. Delph s-a retras lângă mine. După sunetul pe care îl scotea, mi-am dat seama că nu eram pe punctul să înfruntăm Jabbiţi.

M-am gândit că era un lucru bun. Până când l-am văzut la intrare.

Şi n-am putut decât să ţip. Şi am ţipat.

Aş fi preferat Jabbiţii.

TRIGINTA SEPTUM

Pietroiul

Când creatura a păşit în cameră, spaţiul vast a devenit prea mic ca să o cuprindă. Ştiam exact ce este. Văzusem descrierea ei şi un desen în cartea lui Quentin Herms despre Quag. Ilustraţia lui nu era suficient de înfricoşătoare.

Era un pietroi.

Nu era la fel de mare precum Coloşii pe care îi înfruntasem, dar era totuşi terifiant de mare. Şi părea făcut din piatră. Dar nu acesta era cel mai alarmant lucru la creatură. Avea trei corpuri, toate de mascul şi toate ataşate, umăr la umăr. Avea trei capete şi trei seturi de aripi mici, ce îi ieşeau din spatele musculos. Când i-am privit mâinile, am văzut în ele trei săbii şi trei securi. Când i-am privit cele trei feţe, toate aveau aceeaşi expresie: ură alimentată de furie.

— Încălcaţi proprietatea, a spus una dintre guri.

Vocea îi era ca un ţipăt încrucişat cu o bubuitură de tun.

Aş fi răspuns ceva, doar că eram atât de speriată, încât cuvintele nu-mi mai ieşeau din gât.

— Pedeapsa pentru încălcarea proprietăţii este moartea.

Pietroiul a făcut un pas în faţă, ameninţând să zdrobească podeaua de marmură cu greutatea sa imensă. Abia am avut timp să îl trag pe Delph în jos înainte ca toate cele trei securi să treacă prin locul în care se aflaseră capetele noastre cu doar câteva clipe mai devreme. Zburând de-a lungul camerei, s-au înfipt într-un raft îndepărtat, dărâmând totul în jur. În timp ce cărţile cădeau la pământ, deschizându-se, camera fu din nou cuprinsă de furia dezlănţuită de paginile lor eliberate.

I-am apucat lui Delph mâna şi l-am tras să ne ascundem

în spatele unuia dintre rafturile prăbuşite. Preţ de o fărâmă, am ignorat cascada de imagini din jurul nostru, deşi nu era uşor. O vrăjitoare îmi striga în ureche. Şi acea creatură apărea în cartea lui Quentin Herms.

Sabia pietroiului a tăiat în jumătate raftul în spatele căruia ne ascundeam; lama s-a oprit la un centimetru înainte să mă transforme în doi Wugi diferiţi. Delph a început să arunce cu cărţi înspre el, dar pietroiul a zdrobit raftul sub picioarele sale mijlocii, în timp ce eu m-am aruncat din calea lui şi am alunecat de-a lungul camerei, izbindu-mă de un alt raft şi făcând o mulţime de tomuri să îmi cadă în cap. Creaturi mici şi mari, Wugi morţi de multă vreme şi creaţii pe care nici măcar nu le recunoşteam au ţâşnit din acele volume grele. Camera nu avea cum să ţină în ea o asemenea furtună…

Mi-am vârât mâna cu mănuşă în buzunar, am scos Elementalul, i-am comandat să crească la forma sa maximă, mi-am dus braţul în spate, apoi am ţintit şi l-am aruncat exact în mijlocul pietroiului. Lovită din plin, creatura s-a făcut nevăzută într-un nor uriaş de fum. Când fumul a dispărut, corpul din mijlocul pietroiului nu mai era. Am inspirat uşurată şi m-am relaxat puţin. Însă celelalte două corpuri, eliberate de tovarăşul lor, erau în continuare în picioare. Ei bine, de fapt fugeau direct spre mine.

Am privit sălbatic în jurul meu după Elemental. Apoi l-am văzut. Suliţa făcuse o curbă lungă în jurul camerei şi acum se îndrepta din nou spre mine. Apoi o sabie aruncată de unul dintre pietroi s-a ciocnit de ea, dereglându-i traiectoria. S-au izbit împreună cu o mare viteză de un perete de rafturi. Acestea s-au prăbuşit şi, spre groaza mea, Elementalul a rămas blocat sub ele. În timp ce pietroiul celălalt se îndrepta spre mine cu sabia pregătită să ucidă, am văzut o mişcare în dreapta mea.

— Nu, Delph, am strigat.

Delph fie nu mă auzise, fie nu dorea să mă audă. L-am văzut izbindu-se de coapsa unuia dintre pietroi. Creatura era atât de masivă, încât – oricât de mare şi de puternic ar fi fost Delph – părea o pasăre care se izbise de un zid.

Delph s-a lăsat la podea, fără simţire. Înainte să mă pot mişca, pietroiul îl ridicase de la pământ şi-l aruncase prin aer de parcă ar fi fost o bucată de pergament. L-am privit îngrozită pe Delph traversând în zbor întreaga cameră şi izbindu-se de un alt zid de rafturi.

Am început să fug spre el, dar am fost orbită de o imagine aprinsă ce ieşise din una dintre cărţi. M-am împiedicat şi am căzut la podea, în cădere, m-am întors şi am văzut sabia tăind aerul în locul în care tocmai fusesem.

Pietroiul era acum exact deasupra mea. Şi-a ridicat sabia deasupra capului şi, când era pe punctul s-o lanseze spre mine şi să-mi separe picioarele de restul corpului, m-am înălţat şi am zburat direct pe lângă el. Acesta era avantajul meu adevărat în faţa masivului meu oponent.

Sub mantia mea, Destin era cald la atingere. Am zburat de-a lungul zidului, îndreptându-mă spre Delph. Nu aveam să ajung – îl pierdusem din vedere pe celălalt pietroi, care s-a ridicat exact în faţa mea. Uitasem de afurisitele de aripi de pe spatele lor monstruos. Părea imposibil ca un set atât de fragil de aripi să ridice o aşa greutate imensă. Dar eu eram agilă, spre deosebire de pietroi.

I-am zburat pe sub braţ şi apoi în jurul spatelui. S-a întors şi el, încercând să rămână cu ochii pe mine. Am continuat să zbor în cercuri, mai rapid şi mai rapid, trăgând de Destin şi de mine mai tare decât o făcusem vreodată. Pietroiul a continuat să se învârtă şi el, semănând cu titirezul pe care-l învârteam pe pământ pe când eram foarte mică.

M-am lăsat la pământ în timp ce pietroiul continua să se rotească. Am împins un raft într-o parte, am apucat Elementalul şi l-am aruncat cât de tare am putut. Pietroiul s-a oprit din rotit exact când Elementalul l-a lovit. Apoi a explodat. Când Elementalul mi-a zburat la loc în mână, Delph a strigat:

— Fii atentă, Vega Jane.

M-am ferit parţial, dar tot am fost dată peste cap de lovitură şi am aterizat într-un perete. Întinsă la podea, l-am văzut pe ultimul pietroi îndreptându-şi pumnul uriaş ca să

mă lovească din nou, de această dată trimiţându-mă cu siguranţă pe Terenul Sacru. Uitasem avertismentul din cartea lui Quentin: *Nefericit va fi acel Wug care uită că distrugerea unei părţi a acelei creaturi nu înseamnă automat victoria.*

Eram prea ameţită ca să zbor. Elementalul nu mi se întorsese încă în mână şi un pumn extrem de mare venea direct spre capul meu. În ultimul moment, am sărit şi mi-am înfipt propriul pumn în stomacul pietroiului.

Pietroiul s-a ridicat de pe picioarele lui masive şi a zburat înapoi prin aer, lovind peretele din partea opusă atât de tare, încât acesta a explodat în bucăţi. Am rămas acolo o fărâmă sau două privind către ce mai rămăsese din pietroi şi apoi privindu-mi pumnul. Habar n-aveam ce se întâmplase. Elementalul mi s-a întors în mâna cu mănuşă şi mi-am închis degetele în jurul lui.

Am privit din nou rămăşiţele pietroiului şi apoi mintea mi-a revenit la acea noaptea de la Îngrijire când îl lovisem pe Non: îmi rănisem mâna atunci. Acum, după ce tocmai izbisem pietroiul acesta, oasele ar fi trebuit să-mi fie zdrobite. Exista o singură explicaţie. Mi-am ridicat mantia şi l-am privit pe Destin. Era albastru ca gheaţa. L-am atins şi apoi mi-am retras rapid degetul. Era fierbinte la atingere, deşi la brâu simţeam doar o căldură mai mare.

— Wo-wo-wotcha, Ve-Ve-Vega Jane? s-a auzit o voce.

— Delph!

Uitasem de el. Am fugit către el şi m-am folosit de noua mea forţă ca să arunc în lături rafturile care-l acopereau. Era plin de vânătăi şi de sânge.

— Poţi să stai în picioare? l-am întrebat.

A dat din cap uşor şi a spus slab:

— Cre-cred că da.

L-am ridicat uşurel. Îşi ţinea mâna dreaptă într-un mod ciudat şi nu putea pune greutate pe piciorul stâng.

— Delph, ţine-te de mine.

Am făcut Elementalul să se micşoreze, l-am pus în buzunar şi apoi l-am săltat pe Delph în spatele meu. A exclamat de uimire când a văzut asta, dar nu aveam timp

de explicaţii. Am sărit în aer şi am zburat pe uşă în josul scărilor şi nu am aterizat până când nu am ajuns la uşa pe care intrasem. Nu le dădeam Jabbiţilor nicio şansă să ne ajungă din urmă. Am izbit uşa cu piciorul, am zburat cu Delph în spate şi ne-am înălţat pe cerul nopţii.

Nu am aterizat până la bordeiul lui Delph. Când l-am lăsat jos, m-a întrebat cu o voce ameţită:

— Cum m-ai ridicat aşa, Vega Jane?

— Nu sunt sigură, Delph. Cât de rău eşti rănit? l-am întrebat agitată.

— Destul de rău, a recunoscut el. Pietroi, a adăugat.

— Deci *chiar* ai citit cartea.

— Nu mă gândeam c-o să dau de unul prin părţile astea, totuşi.

— Poţi să mergi?

— Pot şchiopăta.

Mi-am dat cu palma peste frunte.

— Am Piatra Viperei. Te voi vindeca cât ai zice peşte.

Mi-am băgat mâna în buzunar. Apoi în celălalt. Am căutat frenetic în fiecare despicătură a hainelor mele, apoi am mormăit. Piatra nu mai era. L-am privit pe Delph cu o expresie de tristeţe.

— Cred că am pierdut-o la Hornuri. Mă pot duce să…

M-a prins de braţ.

— Nu te mai întorci acolo.

— Dar Piatra… Rănile tale…

— Mă voi vindeca. Am nevoie doar de puţin timp.

Apoi mi-a mai venit un gând.

— Duelul!

A dat din cap cu tristeţe.

— Nu pot lupta cu o singură mână şi cu un singur picior, nu?

— Delph, îmi pare rău. Este vina mea.

— Suntem împreună în treaba asta, Vega Jane, nu-i aşa? Am ales să vin, am insistat să vin, de fapt. Şi tu mi-ai salvat viaţa.

L-am ajutat să intre în casă. Duf nu era acolo. Probabil că lucra la Zid, m-am gândit. L-am pus pe Delph în patul

lui după ce i-am curăţat rănile şi i-am dat cu apă rece pe vânătăi, dintr-o găleată pe care tatăl lui o ţinea în mica adâncitură din deal. I-am făcut o eşarfă pentru braţ şi am găsit un baston gros de care să se folosească la mers.

— Îmi pare rău, i-am zis din nou, cu lacrimi în ochi.

A zâmbit slab.

— Nu prea am parte de momente plictisitoare în preajma ta, nu? Hmm…

TRIGINTA OCTO

Un rămăşag de câştigat

Înainte să-mi dau seama, se făcuse lumină şi m-am ridicat din pat. Eram obosită, aveam dureri, nu eram în apele mele şi mintea îmi era la evenimentele din noaptea precedentă. Când Harry Doi mi-a lins mâna, m-am ridicat şi l-am mângâiat pe cap. Am privit afară pe geam şi am văzut Wugi trecând în număr mare.

Am avut nevoie de o fărâmă ca să-mi dau seama ce se întâmpla. Duelul! Eram la a doua lumină. Era târziu. Am sărit din pat, aproape speriindu-l de moarte pe Harry Doi, şi m-am îmbrăcat rapid cu hainele pe care le lăsasem pe podea în noaptea dinainte. M-am oprit şi am privit locul unde îl lăsasem pe Destin la pământ. Cu el aş fi putut învinge orice Wug la Duel. Eram nehotărâtă. O mie de monede. Era o avere mare, mai mult decât aş fi putut eu strânge vreodată. Dar nu monedele contau. Alţi Wugi m-ar fi respectat dacă aş fi fost campioana încoronată – femela de la Tove cel Hămesit şi alţii. Aşa cum spusese Delph, eram faimoasă. Wugii mă ştiau.

Dar n-am făcut nicio mişcare să-l ridic pe Destin. Mi-am folosit în cele din urmă piciorul pentru a împinge lanţul sub pat. Nu trebuia să câştig afurisitul de Duel. Trebuia să lupt pur şi simplu cât de bine puteam. Şi pe undeva mă temeam că, dacă aş fi folosit pe deplin puterea lui Destin, poate că aş fi ucis un Wug din greşeală. Nu doream să am una ca asta pe conştiinţă. Şi voiam şi să câştig cinstit. Eram o mincinoasă, uneori o hoaţă, adesea o pacoste, dar se părea că mai existau ceva apucături morale în mine.

Trecând pe lângă alţi Wugi care se îndreptau spre teren, mi-a trecut prin minte că nu verificasem panoul noaptea trecută să văd cu cine lupt. Am ajuns chiar când clopotul

suna şi am privit rapid în jurul meu. Eram oare în acea serie de lupte? Am ochit panoul cu pariuri şi m-am grăbit spre el.

— Când lupt? am strigat eu pe nerăsuflate către Wugul care strângea monede şi dădea la schimb pergamente.

Îl chema Litches McGee şi avea reputaţia de a fi scrupulos de cinstit cu pariurile lui şi de a fi o jigodie desăvârşită în toate celelalte aspecte ale vieţii lui. Era principalul concurent al lui Roman Picus când venea vorba de afacerile cu pariuri, ceea ce-mi dădea destule motive să discut cu el. Răul mai mic dintre doi ticăloşi.

Mă privi.

— În a doua serie de lupte, Vega, dacă are vreo importanţă, spuse el meschin.

Apoi am privit panoul cu pariuri şi am văzut că erau cincizeci de pariuri puse pe adversarul meu. Şi nici un singur Wug nu mă alesese pe mine ca învingătoare. Privirea mi-a zburat de-a lungul bucăţii de lemn pentru a vedea cu cine luptam. Când i-am văzut numele, mi-am dat seama că şansele mele de victorie erau extrem de mici, ei bine, cu totul inexistente, dacă era să fiu corectă.

Non. Luptam cu ticălosul afurisit de Non.

McGee mi-a zâmbit.

— Nu mai dai peste Cletus Loon lumina asta, femelă. Iaţi la revedere de la mia de monede sau poţi să mă strigi Alvis Alcumus.

Am început să tremur de furie auzind cuvintele lui. Mi-am băgat mâna în buzunar, am scos singura monedă pe care o aveam şi i-am întins-o.

A dat din cap aprobator.

— Pariezi pe Non, desigur. Ca să compensezi faptul că o să te bată măr. Dar la ce cote sunt în favoarea lui Non, nu vei câştiga prea mult.

— Pariez pe Vega Jane, am spus cu mai multă încredere decât simţeam.

De fapt, nu aveam niciun pic de încredere. De ce naiba îl lăsasem pe Destin la bârlog? De ce credeam că era un lucru inteligent să fiu onorabilă? Să lupt corect?

— Glumeşti, desigur, a spus McGee pe un ton neîncrezător.

— Dă-mi pergamentul cu numele *meu* ca învingătoare, i-am spus printre dinţii strânşi.

A oftat, m-a privit batjocoritor, a scris pergamentul şi mi l-a dat.

— Sunt banii tăi. Dar e ca şi cum ai lua bomboane de la Wugi mici.

— Exact asta gândeam eu despre tine.

M-am întors şi am plecat înainte să îi vomit în faţă. Moneda aceea fusese ultima pe care o aveam. Nu mai aveam nici un singur sfanţ pe numele meu.

Primele lupte din acea lumină au trecut mai încet decât cele din prima rundă. Competiţia devenise mai strânsă, întrucât luptătorii slabi fuseseră deja eliminaţi. Asta mi-a dat timp să-mi fac atâtea emoţii, că nici nu mai puteam să deschid gura.

Nu mă ajuta nici faptul că se răspândise vestea că Delph se retrăsese de la Duel din cauza unor accidentări. Ştiam că absenţa lui de pe teren avea să îl facă favorit la victorie pe Non, întrucât pierduse greu în faţa lui Delph la ultima înfruntare. Asta avea doar să îl motiveze şi mai mult pe tăntălău să mă zdrobească, nu că el ar fi avut nevoie de vreo motivare. Mi-am privit pumnul. Fără Destin, era un simplu pumn, un pumn de femelă, nimic mai mult.

M-am plimbat în jurul terenului, dând din mâini şi încercând să rămân relaxată. Nu eram atentă şi m-am lovit de ceva atât de tare, că am căzut la pământ. Când m-am uitat să văd ce lovisem, Non se holba la mine. Iar în spatele lui erau Cletus Loon, cu faţa bandajată, mai mulţi prieteni ai lui Cletus, dar şi Ted Racksport, care câştigase deja meciul lui din ziua aceea, bătându-l rapid pe Dactilul musculos care lucra la Hornuri. Mă uitasem la meci şi fusesem impresionată. Racksport era mai puternic şi mai agil decât părea şi se folosise de muşchii Dactilului împotriva acestuia, înfrângându-l decisiv. Mi-a zâmbit cu dinţii lui strâmbi.

Dar nu mă concentram asupra lui. Îl priveam pe Non.

Părea uriaş. La fel de mare ca pietroiul din noaptea precedentă. Îşi purta platoşa de metal, ceea ce nu credeam că era permis la Duel şi nici n-ar fi avut nevoie de ea. Semnul pe care i-l lăsasem pe ea era în continuare acolo. Privirea i-a coborât la semn şi apoi la mine.

A zâmbit şi s-a aplecat atât de jos, încât doar eu îl puteam auzi vorbind.

— Fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc, Vega. În locul tău, mi-aş face rost de un pat la Îngrijire înainte să intru în ring.

Şi-a pus pumnul în faţa mea şi a spus cu o voce joasă:

— Să îţi numeri toţi dinţii. Aşa vei şti câţi trebuie să strângi de pe jos când isprăvesc cu tine.

Lui Racksport, lui Cletus şi amicilor lor li s-a părut asta cel mai amuzant lucru pe care îl auziseră în toate sesiunile lor. Au izbucnit în râs chiar în timp ce mă ridicam şi mă îndepărtam pe picioarele mele tremurânde. Pe când mă întrebam dacă aveam timp să mă întorc la bârlog şi să îl iau pe Destin, s-a auzit clopotul anunţând a doua serie de lupte.

Cu gura la fel de uscată precum malul unui râu secat, m-am îndreptat spre cadranul meu. Nu mă uitasem până atunci spre platforma spectatorilor, dar acum am făcut-o. Thansius era acolo, dar nu era nici urmă de John sau Morrigone. Ei bine, cel puţin Morrigone nu avea să aibă satisfacţia să îl vadă pe Non ştergând pe jos cu mine.

Harry Doi m-a urmat în cadran şi a trebuit să îi spun în mod clar că nu putea să îl atace pe Non în timpul luptei. Apoi, i-am şoptit la ureche:

— Dar, după ce mă termină, muşcă din el şi nu mai lăsa nimic.

Harry Doi avea aproape patruzeci de kilograme şi niciun pic de grăsime. Şi avea colţii aproximativ la fel de lungi ca degetul meu cel mai mare. M-a privit cu o mare înţelegere. Mi s-a părut chiar că mi-a zâmbit. Îmi iubeam nespus de mult câinele.

Păşind în cadran, am privit în stânga mea şi l-am văzut pe Delph ţopăind cu mâna în eşarfă şi cu piciorul sprijinit

de bastonul pe care i-l dădusem. A zâmbit încurajator, dar când l-a privit apoi pe Non, care intrase în cealaltă parte a cadranului, am văzut cum privirea încurajatoare îi devine o resemnare posacă.

Am înghiţit în sec, ascultând instrucţiunile arbitrului. Atunci am observat că Non nu-şi scosese platoşa. Când i-am arătat asta arbitrului, m-a privit de parcă aş fi fost nebună.

— Dacă nu o scoate ca să te bată cu ea, femelă, nu încalcă cu nimic regulile Duelului.

— Şi dacă mă loveşte cu ea şi mă omoară? am întrebat furioasă.

— Atunci va fi penalizat corespunzător.

— Dar tu vei rămâne moartă, a râs Non.

— Non! l-a certat arbitrul, un Wug bătrân, mic şi scofâlcit, pe nume Silas.

Bănuiam că nu vedea foarte bine, pentru că se uitase la buricul meu când îmi vorbise şi în stânga lui Non când i se adresase lui.

— Să avem o luptă bună şi corectă, a adăugat Silas, acum holbându-se la genunchii mei.

Non şi-a pocnit degetele. Am încercat să o fac şi eu, dar nu am reuşit decât să îmi dau unul dintre degetele mici atât de tare pe spate, încât am strigat de durere. Non a râs.

Când a sunat primul clopot, Non s-a năpustit direct spre mine. M-am retras instinctiv, am călcat în lateral în ultimul moment şi mi-am întins unul dintre picioare. S-a împiedicat de gamba mea, trimiţându-mi valuri de durere de-a lungul întregului corp, şi a căzut la pământ ca un copac uriaş. Am fugit de lângă el în timp ce se ridica şi l-am văzut întorcându-se spre mine cu ambii ochi însângeraţi. A pornit din nou spre mine şi din nou am reuşit să mă feresc de el. Nu ştiam cât de mult puteam continua în acel fel. La un moment dat, aveam să obosesc. Un singur pumn şi eram convinsă că aveam să mă prăbuşesc. M-am lamentat din nou că-l lăsasem acasă pe Destin.

— Nu mai trage de timp, femelă, a bombănit Non. Eşti

aici ca să lupţi, nu să fugi ca un pui de slep fricos.

Dar când a rostit aceste cuvinte, am observat că respira greu. Apoi, în sfârşit, mi-a picat fisa. Platoşa de metal a ticălosului era fără îndoială foarte grea. Faptul că trebuia să o poarte şi să fugă după mine îl obosise mai rapid decât anticipase.

S-a repezit din nou spre mine şi l-am lăsat să ajungă la o mustaţă de gnat de mine înainte să-i sar din cale. Munca depusă cu grămada de pietre pe care Delph o făcuse pentru mine dădea roade. Mă simţeam foarte agilă. Şi plină de forţă, chiar şi fără Destin.

Non s-a lăsat într-un genunchi ca să-şi recapete suflul şi am profitat de ocazie ca să-i dau un şut în fund, trimiţându-l cu capul în pământ.

— Bravo, femelă! Bravo, Vega Jane! mi-a strigat Delph.

Când Non s-a ridicat din nou în picioare, am văzut cât de furios era, aproape făcând spume la gură. Dacă ochii lui ar fi putut să îmi facă rău, aş fi explodat în milioane de bucăţele. Dar, la fel ca în cazul lui Cletus Loon, aveam un plan. Mi se părea că pe câmpul de luptă începeam să mă pricep să-mi păstrez cumpătul şi să aplic cele mai bune tactici.

Non a continuat să mă fugărească şi eu am continuat să rămân mereu cu un pas înaintea lui. Am fost însă puţin prea încrezătoare o dată, iar lovitura lui cu dosul mâinii m-a izbit în cap şi m-a aruncat în aer la mai mult de un metru. Mi-am gustat propriul sânge, căci îmi deschisese o rană imensă deasupra ochiului stâng. Am crezut, de asemenea, că îmi simţisem creierul lovindu-mi ambele părţi ale craniului. Când am aterizat, m-am rostogolit chiar la timp pentru a evita săritura cu cotul în jos a lui Non, aşa cum mi-o demonstrase odată Delph. În loc să-mi lovească gâtul, braţul lui osos a lovit pământul puternic, iar Non a urlat de durere şi s-a aruncat pe burtă. De data aceasta, nu l-am mai lăsat să se ridice.

Mi-am băgat mâinile în deschizătura platoşei de la gâtul lui şi am tras cu toată puterea. Platoşa s-a desprins pe jumătate şi s-a întâmplat ceea ce-mi doream. I-a prins

braţele întinse în sus în mod neajutorat, iar capul îi era acum în capcana din metal, fiind aproape orbit. Am sărit şi am aterizat cu ambele cizme pe platoşa lui. Deşi eram mult mai mică decât el, am reuşit să-l lovesc destul de puternic. Faţa lui Non a fost propulsată nu în pământ, ci în mult mai durul metal al platoşei. Am repetat mişcarea de patru ori, până am auzit ceva crăpând şi pe el urlând.

Am sărit de pe el, i-am apucat platoşa, i-am scos-o complet şi l-am lovit peste cap cu ea. S-a auzit un sunet precum cel al unui pepene aruncat de la o mare înălţime lovind pământul şi Non a rămas nemişcat.

Silas s-a grăbit să-l cerceteze şi apoi le-a făcut semn Mendenilor să vină. Am rămas acolo, respirând scurt, cu capul plin de sânge şi umflat acolo unde mă lovise prima oară şi cu picioarele aproape amorţite de la săriturile pe metal. În timp ce Mendenii se ocupau de Non, Silas a privit spre platoşă, apoi în direcţia mea şi din nou la platoşă. Apoi s-a bătut cu degetele în bărbie şi a zis:

— Voi căuta asta în cartea cu reguli. Aşa cum ţi-am spus, platoşa nu poate fi folosită ca armă.

— De către el, am bolborosit eu. El a ales să o poarte. Nu este vina mea că a fost suficient de prost încât să mă lase să i-o scot şi s-o folosesc împotriva lui, nu?

— Hmm, a pufnit el, gândindu-se la asta.

— Are dreptate, Silas, s-a auzit apoi o voce.

Ne-am întors amândoi şi l-am văzut pe Thansius în spatele nostru.

— Vega are dreptate, spuse el din nou. Oh, poţi să te uiţi în carte. Capitolul doisprezece, paragraful N al Regulilor de Comportament în Bătălie pe timpul Duelului. Orice lucru purtat de adversar în cadran poate fi utilizat legal ca armă împotriva lui. Cu alte cuvinte, cel care aduce în cadran ceva ce poate fi transformat în armă o face pe propriul risc.

A privit spre Non cel întins la pământ.

— Cred că este o descriere extrem de potrivită în cazul acesta.

— Ai dreptate, Thansius, a zis Silas. Nu este nevoie să

mai citim. Ca fost multiplu campion al Duelului, cunoştinţele tale despre subiect sunt mult mai vaste decât ale mele, a adăugat el, vorbind către un loc aflat la jumătate de metru de piciorul marelui Wug.

Mă gândeam că era momentul să găsească arbitri mai tineri sau măcar unii care să vadă bine.

Am rămas cu gura căscată când şase Wugi l-au ridicat pe Non, care mormăia pe o targă, şi l-au scos de pe teren. Speram să fie dus mai târziu la Îngrijire, unde să nu vină nimeni să îl viziteze. Când Silas mi-a lăsat mâna jos, am rămas acolo, incapabilă să mă mişc. Paralizia mi-a fost întreruptă de Thansius, care m-a prins de umăr. M-am întors să îl privesc.

— Ai luptat bine, Vega. Bine cu adevărat.

— Mulţumesc, Thansius.

— Acum, cred că ar fi o idee bună să ieşim din cadran. Următoarele lupte sunt pe punctul să înceapă.

Am ieşit împreună de pe teren.

— Tehnicile tale de luptă sunt într-adevăr ingenioase, a comentat Thansius. Ţi-ai evaluat adversarul mult mai mare şi mai puternic decât tine şi i-ai folosit forţa şi uneltele împotriva lui.

— Ei bine, dacă aş fi luptat cu el faţă în faţă, aş fi pierdut. Şi nu-mi place să pierd.

— Văd asta.

Din felul în care o spusese, nu eram sigură dacă el considera asta o calitate sau un defect.

Arătând spre faţa mea, mi-a spus:

— Poate ai vrea ca un Menden să se ocupe puţin de tine.

Am dat din cap şi m-am şters de sânge. Cu lovitura murdară pe care o primisem în faţă de la Cletus şi cu rănile proaspete, era o minune că mai puteam să văd.

— Deci eşti în runda a treia, a spus el mai plăcut impresionat.

M-am holbat la el, întrebându-mă de ce se mai deranja să-mi vorbească.

— Chiar te aştepţi să continui să câştig? l-am întrebat.

— Nu ştiu, Vega.

— De ce ţi-ar păsa?

A părut speriat văzând cât de directă fusese întrebarea.

— Îmi pasă de toţi Wugmorţii.

— Chiar şi de cei acuzaţi de trădare? l-am întrebat.

A tresărit la această remarcă.

— Felul tău direct de a fi este adesea hipnotizant, Vega.

— Nu sunt o trădătoare. Aveam cartea şi harta, dar nu le-aş fi folosit niciodată împotriva altor Wugi. Niciodată.

Mi-a cercetat expresia feţei.

— Eşti o luptătoare bună, Vega. Dacă toţi Wugii ar lupta la fel de bine ca tine, nu am avea motive de îngrijorare în cazul unei invazii.

— Sau Morrigone şi-ar putea folosi pur şi simplu puterile extraordinare ca să învingă aşa-zişii Externi, transformându-i într-o mare de ceaţă albastră cu o singură mişcare a mâinii ei graţioase.

Habar n-aveam de ce spusesem asta. Şi nici nu ştiam cum avea să reacţioneze la cuvintele mele. Dar răspunsul lui m-a luat prin surprindere.

— Avem multe lucruri de care să ne temem în Wormwood, Vega. Dar acela nu se numără printre ele.

Am rămas cu gura căscată, încercând să descifrez sensul exact al cuvintelor lui.

— Acum, nu uita să îţi îngrijeşti rănile, mi-a spus. Trebuie să fii în cea mai bună formă pentru runda a treia.

A mărit pasul şi în curând era cu mult în faţa mea. Am încetinit, am văzut ceva, am zâmbit şi am alergat spre cercul de pariere. Era o coadă lungă, dar în acea lumină aveam un car de răbdare.

Când am ajuns în faţa cozii, i-am întins pergamentul lui Litches McGee. Mă aşteptam să fie foarte supărat, dar nu era. A numărat vesel mai multe monede dintr-o baniţă mare şi mi le-a dat. M-am holbat la ele uluită. Nu avusesem niciodată mai mult de o singură monedă şi atunci doar pentru scurtă vreme, întrucât trebuia să merg repede să plătesc câte vreo datorie.

— Am făcut o mică avere lumina asta, având în vedere că toţi Wugii au pariat împotriva ta, mi-a zis McGee.

— Nu toţi Wugii, s-a auzit o voce.

M-am întors şi l-am văzut pe Delph întinzând pergamentul.

Pe când ne băgăm banii în buzunare, l-am întrebat pe McGee:

— Deci, o să-ţi schimbi numele acum?

— Ce tot zici acolo? m-a întrebat el fără să priceapă. În ce să-mi schimb numele?

— În Alvis Alcumus, ticălosule.

M-am îndepărtat chicotind împreună cu Delph.

— Ne îndreptăm spre runda a treia, mi-a spus Delph entuziasmat, în timp ce Harry Doi ni se alătura.

Câinele mi se părea uşor dezamăgit fiindcă nu putuse să muşte de câteva ori din Non.

Mi-am frecat faţa însângerată şi umflată şi l-am privit pe Delph cu singurul ochi cu care mai vedeam.

— Nu sunt sigură cât o să mai ţină.

— Încă de trei ori şi eşti campioană, a spus el zâmbind larg.

Dar nu eram sigură că îmi mai rămăseseră suficiente trucuri şi strategii.

În timp ce ne legănam amândoi pe picioarele noastre nesigure, un Wug numit Thaddeus Kitchen, care lucra la Moară, a venit în fugă spre noi. Gâfâia şi era palid la faţă.

— Delph, trebuie să vii repede! a exclamat el.

— De ce, ce s-a întâmplat? a întrebat Delph, zâmbetul dispărându-i imediat de pe faţă.

— Tatăl tău. Este rănit grav la Zid.

Kitchen s-a întors şi a fugit.

Delph a aruncat imediat bastonul şi, în ciuda piciorului său rănit, a fugit în viteză după el, cu mine şi Harry Doi pe urmele lui.

TRIGINTA NOVEM

Toţi cad

Rănit grav.

Asta spusese Kitchen despre Duf.

Dar tot nu ne pregătise pentru ce aveam să vedem.

Duf Delphia era întins pe o bucată de pământ în faţa marelui şi odiosului Zid, care mie mi se părea la fel de grotesc şi de malefic precum cea mai scârboasă creatură cu care avusesem vreodată de-a face. Delph a fugit în partea dreaptă a tatălui său, în timp ce eu am îngenuncheat în stânga. Ne-am dat seama de îndată că picioarele lui Duf fuseseră zdrobite sub genunchi. Delira de durere şi zvâcnea sălbatic chiar dacă doi Mendeni lucrau febril la el cu instrumentele lor, cu bandaje şi poţiuni.

Delph a apucat mâna tatălui său.

— Sunt aici, i-a zis el, cu vocea frântă. Sunt aici, tată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Thaddeus Kitchen stătea în spatele meu.

Arătând spre Zid, mi-a zis:

— A căzut un sector de buşteni, care i-a prins picioarele. Sânge şi oase zdrobite peste tot. Nu am mai văzut aşa ceva. A fost oribil. A fost cea mai dezgustătoare imagine…

— În regulă, am prins ideea, am spus eu, privindu-l îngrijorată pe Delph.

Apoi m-am uitat spre gaura din Zid, aflată la aproape zece metri înălţime.

— Cum naiba au căzut? l-am întrebat.

— S-a rupt bara metalică, asta s-a întâmplat, a răspuns Kitchen.

Am tresărit atât de puternic, că aproape m-am răsturnat.

S-a rupt o bară? Barele mele?

Kitchen a adăugat apoi tare, pe un ton arogant:

— Am spus o dată, am spus-o de zeci de ori, corect? Ne grăbim ca nebunii aici şi acum am băgat-o pe mânecă, nu-i aşa? Wugi tăiaţi. Wugi zdrobiţi. Wugi morţi. Şi pentru ce? Nişte buşteni îngrămădiţi care nu pot ţine afară Externii mai mult decât o pot face femelele fluturându-şi chiloţii spre ei. Wugului care s-a gândit la asta i-a lipsit o doagă, dacă mă întrebi pe mine.

— Ei bine, nu te-a întrebat nimeni, Thaddeus Kitchen! am exclamat eu.

L-am privit pe furiş pe Delph. Se uita direct la mine, având chipul cuprins de un amestec de emoţii ce includeau confuzia, dar pentru mine cea mai remarcabilă dintre toate era dezamăgirea. Dezamăgirea faţă de barele făcute de mine. Eram atât de concentrată asupra lui Delph, că nici nu i-am auzit pe Mendeni spunând că Duf trebuie dus la Spital.

O căruţă cu un slep solid a fost adusă imediat şi Duf, acum inconştient, a fost urcat în ea. Am ajutat la ridicarea lui împreună cu alţi Wugi, în timp ce Delph stătea acolo neajutorat. L-am prins în sfârşit de braţ şi l-am împins în căruţă cu tatăl lui.

— Vin şi eu imediat, i-am spus.

În timp ce trăsura se îndepărta, m-am întors spre Zid şi m-am dus spre secţiunea care cedase. Mai mulţi Wugi inspectau grămada de lemn prăbuşită, dar eu mi-am îndreptat atenţia spre bara de metal. Îmi scrijelisem iniţialele pe fiecare dintre bare şi puteam să văd literele numelui meu clar ca prima lumină. Erau de fapt două bucăţi, una mai mare şi una mai mică, pentru că bara se rupsese. Nu înţelegeam cum se putuse întâmpla una ca asta. Totul fusese plănuit cu foarte mare atenţie şi în cele mai mici detalii. Iar eu respectasem acele detalii la fel de meticulos cum făcusem oricare altă slujbă la Hornuri, din simplul motiv că ştiam câtă greutate aveau să susţină acele bare.

Când m-am aplecat să văd mai de aproape, am rămas cu gura căscată. Două găuri fuseseră adăugate în partea de

jos a barei şi apoi aceste găuri suplimentare fuseseră lărgite vizibil. Cam cu opt centimetri, estimam eu. Ruptura se produsese exact la mijlocul uneia dintre găurile mari. Era clar că adăugarea găurilor şi lărgirea lor slăbise considerabil bara.

— Se poate vedea foarte clar unde a cedat, a zis Kitchen, care mă urmase şi care arăta spre ruptura din bară.

— Cine a adăugat găurile şi le-a lărgit? l-am întrebat, ridicând privirea spre el.

S-a apropiat şi s-a uitat cu atenţie.

— La naiba, alea două chiar *sunt* mai mari, nu-i aşa?

— N-au fost făcute aşa la Hornuri. Cum au ajuns aşa? l-am întrebat.

Alt Wug ni s-a alăturat. Era puţin mai înalt decât mine, cu o barbă aspră, cu membre lungi şi cu un aer important. Îl mai văzusem prin Wormwood, dar nu ştiam cum îl cheamă.

— Schimbare de proiect, mi-a spus.

— De ce? am întrebat.

— Cu găurile mai jos, în acest fel, se pot prinde mai mulţi buşteni. Este simplu, vezi? Le-am tăiat chiar noi, aici pe şantier.

— Dar făcând asta, i-am zis, le-aţi şi slăbit. N-au fost făcute să susţină atâţia buşteni, am adăugat, arătând spre grămadă de lemne distruse de la pământ.

M-am ridicat şi l-am privit sever.

— Profilul barelor nu trebuia modificat.

Şi-a umflat pieptul şi şi-a prins degetul mare în spatele sforii împletite de peste umăr, care îi susţinea pantalonii.

— Şi ce ştii tu despre asta, femelă?

— Eu am făcut găurile în bare la Hornuri, am strigat. Eu sunt *Finisoarea.*

Am privit spre Zid.

— La câte alte bare aţi mai făcut asta?

Nu a răspuns. L-am apucat de guler şi l-am scuturat violent.

— La câte?!

— La naiba, tu eşti femela de la Duel, nu-i aşa?

— L-a bătut pe Non lumina asta, a adăugat Kitchen, privindu-mă emoţionat.

— La câte?! am urlat.

— La multe, s-a auzit o voce.

M-am întors şi am văzut-o în faţa mea, în mantaua ei strălucitoare, asemenea unei pânze albe pe o mare de bălegar. Morrigone mi s-a adresat:

— Dă-i drumul bietului Henry, Vega. Nu cred că merită să fie gâtuit doar pentru că şi-a făcut treaba.

L-am lăsat pe „bietul“ Henry şi am înaintat spre ea.

— Ştii ce i s-a întâmplat lui Duf? am întrebat.

Aveam senzaţia că în scurt timp îmi va crăpa capul.

— Am fost informată detaliat despre nefericitul eveniment. Voi merge să îl văd la Spital.

— Dacă mai este în viaţă, am răspuns eu.

Un alt Wug s-a îndreptat spre ea cu un sul de pergament şi cu un băţ de cerneală. A privit sulul, apoi a luat băţul de cerneală, a făcut nişte notiţe pe pergament şi am privit-o semnându-şi numele într-o mişcare lungită, care ocupa aproape jumătate din pagină. Mi-a făcut semn să mă alătur ei şi celorlalţi doi Wugi să se îndepărteze.

— Şi care este mai exact plângerea ta? m-a întrebat.

— Cel care a schimbat profilul barelor este responsabil pentru ce i s-a întâmplat lui Duf.

Mi-am îndreptat degetul spre bărbia ei perfectă.

— Ticălosul ar trebui să fie la Valhall!

A privit spre stânga şi a zis:

— Sunt surprinsă că dintre toţi Wugii tocmai tu susţii să fie trimis acolo.

I-am urmat privirea şi ochii mei l-au surprins pe fratele meu pe o platformă ridicată, muncind pe o masă înclinată la planurile masive de pe sulurile întinse în faţa lui. Pentru a doua oară în câteva fărâme, am rămas cu gura căscată.

— John a schimbat profilul buclelor? am reuşit să zic, cu încrederea şi vocea aproape pierite.

— A calculat numerele şi a transmis mai departe că totul este sigur, a spus ea uniform, de parcă şi-ar fi amintit doar o reţetă pentru biscuiţi.

Atitudinea ei arogantă mi-a reaprins furia. Am întins degetul spre grămada de buşteni.

— Ei bine, uite dovada, uite cât de *sigur* este. John o fi genial, dar n-a mai construit aşa ceva în toate sesiunile lui. Apoi am ridicat vocea: Nu te poţi aştepta să îi laşi aşa ceva pe mână şi să nu facă greşeli. Este nedrept să-i ceri asta.

— Chiar dimpotrivă, nu i-o cer. La o astfel de lucrare, cu siguranţă au loc şi greşeli. Trebuie să învăţăm din ele şi să mergem mai departe.

— Şi Duf?

— Facem tot ce putem pentru a uşura situaţia domnului Delphia.

Furia mi-a crescut din nou.

— Este dresor de bestii. Cum să facă asta fără picioare?

— Va fi întreţinut de Consiliu. Îi vor fi plătite salarii pentru accident.

— Şi respectul lui de sine? Şi iubirea pentru meseria lui? Îi daţi câteva monede şi îi spuneţi să fie fericit cu ce nu mai are?

Lacrimile mi se adunau în ochi, pentru că nu puteam să mă gândesc decât la Delph holbându-se la mine. La dezamăgirea de pe faţa lui. De parcă l-aş fi dezamăgit pe el şi pe tatăl lui. De parcă *eu* însămi i-aş fi luat membrele tatălui său şi poate şi viaţa împreună cu ele.

— Eşti emoţionată, Vega. Nu este înţelept să încerci să gândeşti clar în asemenea circumstanţe.

Privindu-i bărbia regească, condescendentă, coborând uşor, urmată de acea pereche de ochi ce păreau să fie o definiţie a aroganţei dincolo de orice cuvânt sau privire, m-am calmat. În mod remarcabil, raţiunea mi-a revenit în mijlocul haosului din mintea mea.

— Şi pe tine te-am văzut emoţionată, Morrigone, i-am spus, vorbind la fel de răspicat ca ea. Cu părul tău frumos despletit şi cu mantaua ta drăguţă pătată şi cu ochii tăi plini nu doar de lacrimi, ci şi de teamă. Teamă reală. Am văzut asta şi mult, mult mai mult.

O emoţie vagă i-a făcut obrazul drept să tresară.

Am continuat mai cu seamă pentru că nu doream să mă

opresc.

— Şi, în caz că nu ai observat, mi-am reparat geamul de la bârlog. După ce ai plecat, înconjurată de ceaţa ta albastră, desigur. Am făcut-o doar cu mâna – m-am gândit la asta şi pur şi simplu s-a întâmplat. Aşa a fost şi pentru tine, Morrigone? Pentru că Thansius nu a dezvoltat subiectul puterilor tale când am vorbit.

Credeam că avea să îşi ridice mâna ca să mă lovească. În schimb, s-a întors pe călcâie şi a plecat. Dacă aş fi avut Elementalul la mine, cu siguranţă acea lumină ar fi fost ultima lumină a lui Morrigone. Şi regretam mult că nu îl aveam.

L-am privit pe John folosindu-şi băţul de cerneală ca să noteze şi să redeseneze planurile şi să inventeze cel mai grozav Zid posibil. Entuziasmul lui era la fel de frumos pe cât era de teribil de privit. M-am întors la Kitchen şi la Henry.

— Dacă vă spune să mai faceţi găuri, nu vă veţi supune. Mă înţelegeţi?

— Şi cine eşti tu ca să dai ordine, femelă? m-a întrebat indignat Henry.

Mi-a privit hainele soioase şi în continuare pline de sânge şi faţa vânătă. Kitchen a făcut câţiva paşi în spate. Fără îndoială îmi văzuse privirea ucigaşă. Furia îmi era atât de mare, că simţeam o energie teribilă străpungându-mi sufletul. Abia puteam să o stăpânesc. M-am apropiat, am strâns pumnul şi l-am dus până la un centimetru de bărbia lui Henry. Când am început să vorbesc, vocea îmi era joasă şi uniformă, dar emana mai multă putere decât o mie de predici ale lui Ezekiel.

— Non este la spital lumina asta, pentru că l-am lovit atât de tare în cap, că i-am crăpat ţeasta.

Henry a înghiţit atât de încet, încât părea să creadă că era ultima lui înghiţitură, în timp ce privirea mea ameninţa să-l spintece în două.

— Deci, dacă mai aflu că vreo secţiune din Zid s-a prăbuşit din cauza găurilor tale suplimentare în barele *mele* – mi-am dus pumnul spre lateralul feţei lui osoase, ce

era acoperită de mustăţi –, voi veni la tine acasă şi îţi voi face de patru ori ce i-am făcut lui Non. M-am făcut suficient de înţeleasă, *masculule?*

Henry a încercat să vorbească exact când lui Kitchen i-a scăpat un fluierat jos, părând pregătit să o ia la fugă. Într-un final, Henry a dat doar din cap. Mi-am retras pumnul, m-am întors şi m-am îndreptat spre Spital cât de repede mă puteau duce picioarele mele tremurânde.

Spitalul se afla la un sfert de milă de Îngrijire, teoria fiind că Wugii nefericiţi treceau adesea de la una la cealaltă. Era o clădire colţuroasă, plată, gri şi prevestitoare de rău, la capătul unui drum de pământ. Chiar dacă veneai cu speranţe de supravieţuire, era îndoielnic că acestea ţi-ar fi rămas după vederea acelui loc oribil.

De aceea majoritatea Wugilor aveau grijă de propriile familii. Tăieturi, vânătăi, oase rupte, boli şi alte suferinţe erau în cea mai mare parte tratate acasă. Astfel, doar rănile grave erau tratate la Spital. Dacă un Wug ajungea acolo, era foarte posibil ca următoarea lui oprire să fie Terenul Sacru.

Trecând de uşile duble mari, care erau decorate cu un şarpe şi o pană, simbolizând naiba ştie ce, am dat peste o Asistentă îmbrăcată într-o manta gri şi cu o pălărie albă. I-am explicat cine sunt şi de ce venisem. A dat din cap cu o privire înţelegătoare, care nu cred că prevestea lucruri bune pentru şansele lui Duf.

Urmând-o pe coridoarele strâmte, întunecate, am auzit gemete şi ocazional câte un ţipăt. Când am trecut pe lângă o cameră cu uşa deschisă, l-am văzut pe Non întins într-un pat, mormăind şi ţinându-se de capul bandajat. Roman Picus, Cacus şi Cletus Loon erau adunaţi în jurul lui. L-am auzit pe Mendenul în manta albă de lângă pat zicând:

— Nu sunt distrugeri permanente, Non. Câteva lumini de odihnă şi vei fi ca nou.

Mi-am strâns maxilarul şi am continuat să merg, deşi eram puternic tentată să intru în acea cameră şi să termin

treaba începută.

Camera lui Duf se afla la celălalt capăt al culoarului. Am auzit hohote înăbuşite venind dinăuntru. Inima mi s-a cutremurat şi am simţit că mi-e uşor rău. I-am mulţumit Asistentei şi ea m-a lăsat acolo. Am rămas în afara uşii şi am încercat să mă pregătesc pentru ceea ce avea să urmeze. Mi-am spus că orice ar fi fost, Delph şi cu mine aveam să o înfruntăm împreună.

Am împins încet uşa şi am intrat. Delph era sprijinit de pat, cu faţa acoperită de lacrimi proaspăt vărsate. Duf era întins, cu ochii închişi, respirând neregulat. M-am apropiat pe furiş până am ajuns aproape de Delph.

— Cum se simte? l-am întrebat abia şoptind.

— Tocmai au fost Me-me-mendenii aici. Spun că trebuie să le ta-ta-taie.

— Ce? Picioarele?

Delph încuviinţase din cap, copleşit de tristeţe.

— Spun că ori a-asta, ori urmează Te-terenul Sa-sa-sacru pentru el. Nu înţeleg nimic, Ve-Ve-Vega Jane. Dar asta spu-spun ei.

Înţelegeam de ce îi revenise bâlbâială, cu toate sentimentele care-l cuprinseseră. Mi-am pus mâna pe braţul lui şi l-am strâns uşor.

— Când o vor face? l-am întrebat.

— În cu-cu-curând, a răspuns el.

I-am strâns braţul mai tare.

— Delph, mă duc să iau Piatra.

M-a privit întrebător.

— Piatra Viperei, i-am spus cu o voce joasă. Îl pot vindeca repede cu ea.

A părut alarmat.

— Nu, Ve-Ve-Vega Jane. N-nu.

— O să îndrept lucrurile, Delph.

— Vin ş-şi eu.

— Trebuie să rămâi aici, cu Duf.

Privindu-l pe bietul Wug, mintea mi-a luat-o razna.

— Dacă Mendenii se întorc cât sunt plecată, încearcă să tragi puţin de timp.

— Dar spun că ar putea mu-muri.

— Ştiu, Delph, am răbufnit. Ştiu, am adăugat cu o voce mai calmă. Încearcă să-mi mai oferi câteva fărâme. O să fac tot ce-mi stă în putere.

Am fugit din cameră, mai ales fiindcă mă simţeam nedemnă să fiu în compania lor.

QUADRAGINTA

Oglindă, oglinjoară

Ştiam că nu aveam prea multe fărâme la dispoziţie. Mendenii puteau veni în orice moment să îi taie lui Duf picioarele. Şi mă îndoiam că Delph ar fi avut stăpânirea de sine să îi înfrunte pe Mendeni. Am rupt-o la fugă spre bârlogul meu de pe Drumul Jos, l-am luat pe Destin şi Elementalul şi am ieşit din nou în fugă, lăsându-l pe Harry Doi în spate. Nu aveam să mai risc viaţa vreunui Wug sau a unei bestii prin acţiunile mele. De îndată ce am ieşit din sat, am luat-o la fugă şi m-am înălţat în aer. Ştiam că era un risc, dar salvarea picioarelor lui Duf şi poate a vieţii lui era mai importantă decât să fiu văzută zburând.

Hornurile erau închise în acea lumină, din cauza Duelului. Am aterizat la douăzeci de metri de spatele locului, m-am grăbit spre aceeaşi uşă laterală şi mi-am folosit uneltele ca să o deschid. Era lumină afară, dar asta nu mă liniştea. Fusese lumină afară şi ultima oară şi pietroiul încercase oricum să ne facă bucăţele.

Mi-am urmat paşii prin sala principală, dar nu am găsit nimic. Am avut nevoie de o fărâmă ca să verific biroul lui Domitar, în caz că găsise el Piatra. M-am grăbit să urc pe scări, am fugit spre capătul holului şi am văzut, deloc surprinzător, că peretele pe care îl străpunsesem cu Elementalul era acum reparat.

Mi-am pus mănuşa, am scos Elementalul din buzunar, l-am adus la mărimea sa maximă, am ţintit şi zidul a explodat din nou, dând la iveală scările. Am micşorat Elementalul şi l-am pus la loc în buzunar, dar mi-am ţinut mănuşa pe mână. Nu m-am grăbit să urc scările, gândindu-mă că poate scăpasem Piatra Viperei urcând sau coborând pe ele. Doar că nu era nimic acolo. Şi piatra albă ar fi fost

vizibilă pe marmura neagră.

În capătul de sus al scărilor, m-am oprit şi m-am uitat la cuvintele inscripţionate pe zidul de deasupra intrării în încăpere: SALA ADEVĂRULUI. Nu-mi mai păsa de adevăr acum. Îmi doream doar Piatra Viperei.

Am intrat grăbită în cameră, m-am oprit în mijlocul ei şi am privit cu ochii mari spaţiul vast. Nu mai era nici o singură carte acolo, pentru că nu mai existau rafturi pe care să fie puse. În locul lor, erau atârnate pe pereţi oglinzi de la podea la tavan. Nu îmi puteam crede ochilor. Am privit ramele oglinzilor, toate decorate cu creaturi răsucite, alunecoase. Îmi păreau cunoscute.

Mi-am concentrat din nou atenţia. Am căutat Piatra în fiecare colţişor al camerei. M-am ridicat din ultimul colţ înfrântă. Atunci m-am uitat la prima oglindă. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru imaginea văzută acolo.

— Quentin! am strigat.

Quentin Herms era în oglindă, părând că fuge ca să îşi salveze viaţa. Uitându-mă la ceea ce îl înconjura, mi-am dat seama că trebuia să fie adâncit în Quag. Nu existau astfel de copaci, vegetaţie sau teren în Wormwood. Am privit la stânga şi am văzut ce-l fugărea. Inima a început să îmi bată rapid.

Nu era unul singur, ci o întreagă haită de freki – bestii uriaşe, asemănătoare cu lupii, cu boturi lungi şi colţi şi mai lungi. Erau creaturi feroce. Văzusem unul ucis de o mortă după ce atacase un Wug mascul lângă marginea Quagului. Nu numai că aveau colţii ascuţiţi, dar se părea că muşcătura lor te înnebunea. Wugul muşcat se aruncase pe un geam de la Spital patru nopţi mai târziu şi murise.

I-am strigat lui Quentin să fugă mai iute, cât mai iute, dar niciun Wug nu putea fugi mai rapid decât un frek. Apoi s-a întors şi m-a privit. Avea *ambii* ochi.

Dacă această imagine era reală, atunci cea descrisă de Thansius la Clopotniţă fusese o minciună. Deşi ştiam deja că aşa stăteau lucrurile, îmi prindea bine să am o confirmare. Chiar Thansius păruse să recunoască asta mai devreme pe teren, când îmi spusese că existau multe

lucruri de care să ne temem în Wormwood, dar Externii nu se aflau printre acele lucruri. Dar era reală imaginea pe care o vedeam?

Un moment mai târziu, oglinda a redevenit o simplă oglindă. Mi-am văzut reflexia în ea, am exclamat de uimire şi m-am răsucit, gândindu-mă că eram prinsă înăuntru şi că un frek ar putea să fie în spatele meu. Dar eram singură în cameră.

Bietul Quentin. Nu vedeam cum ar fi putut să supravieţuiască. Asta m-a întristat. Şi apoi, am înţepenit.

Era acolo, în sticlă, la câţiva centimetri de mâna mea. Piatra Viperei!

Piatra albă şi strălucitoare era pur şi simplu pe podeaua de marmură. M-am întors din nou, pentru că aveam impresia că îi vedeam reflexia adevărată din cameră şi că Piatra era în spatele meu pe podea. Dar acolo nu era nimic.

M-am întors spre oglindă. Bănuiam că era vorba despre o capcană, pentru că Hornurile nu fuseseră tocmai binevoitoare cu mine în această privinţă.

Totuşi, m-am gândit la Delph stând lângă tatăl său rănit de moarte, aşteptând ca picioarele să-i fie tăiate. Nu puteam să mă întorc şi să dau ochii cu Delph fără să fi încercat tot ce era posibil pentru un Wug ca să-i salvez membrele lui Duf.

Am întins mâna de probă, iar degetele mi-au atins uşor sticla. Le-am smucit înapoi, deşi nu se întâmplase nimic. M-am gândit că eram ridicolă. Am atins din nou sticla. Era tare, aşa cum trebuie să fie sticla, şi impenetrabilă, dacă nu o spărgeam. Mă întrebam dacă ar fi trebuit să-mi folosesc Elementalul pentru asta. Dar dacă Elementalul spărgea şi Piatra? Nu puteam să risc asta.

Şi atunci mi-am amintit ce făcusem ca să repar geamul de la casă. Nu eram sigură cum anume o făcusem, dar am privit sticla şi mi-am imaginat pur şi simplu că era un zid de apă. Mi-am concentrat toate gândurile pe transformarea sticlei în apă.

Mi-am întins din nou mâna şi am reuşit să o trec prin

sticlă. Un zâmbet satisfăcut mi s-a întipărit pe faţă. Reuşisem! Poate că deveneam precum acea vrăjitoare despre care Eon spusese că era captivă în Piatra Viperei.

Când degetele mi s-au strâns în jurul Pietrei, simţind-o tare şi rece la mine în palmă, zâmbetul mi s-a lăţit pe faţă. Asta până când ceva m-a apucat de încheietură şi m-a tras cu capul în faţă în oglindă. Am aterizat pe ceva tare şi cald la atingere. Ameţită pe moment, m-am ridicat rapid, pregătită să mă apăr. Eram înconjurată de întuneric, o schimbare bruscă faţă de camera bine luminată în care tocmai fusesem.

Mi-am băgat în buzunar Piatra Viperei şi am înţepenit când am auzit ceva venind spre mine prin întuneric. Am scos Elementalul şi i-am comandat să se facă mare. Dar, pentru întâia oară, nu s-a întâmplat nimic. Când mi-am privit mâna cu mănuşă, Elementalul rămăsese la fel de mic, ca o aşchie lungă de lemn. L-am băgat din nou în buzunar şi am încercat să mă înalţ în aer. Dar Destin părea la fel de lipsit de putere precum Elementalul înăuntrul sticlei, aşa că am căzut la podea. Mi-am înghiţit nodul din gât şi am înfruntat pericolul care venea fără niciuna dintre uneltele mele speciale.

O siluetă vagă, doar uşor mai deschisă decât întunericul din jurul ei, mi-a apărut în dreptul ochilor. Apropiindu-se, am putut să o văd mai bine şi am rămas cu gura căscată din cauza şocului.

Era foarte tânăr, doar că nu era un Wug – cel puţin nu unul pe care să îl ştiu. Era îmbrăcat doar cu un scutec de pânză. Avea câteva fire de păr pe cap şi pielea îi era la fel de albă ca Piatra Viperei din buzunarul meu. Trăsăturile creaturii erau cele mai angelice trăsături pe care le văzusem vreodată. Dar eram în continuare în gardă, întrucât bunătatea se putea transforma rapid în răutate. În minte mi-a apărut imaginea lui Morrigone.

S-a apropiat la un metru de mine şi s-a oprit. M-a privit, iar eu mi-am coborât privirea spre el. Mi-a părut rău pentru micuţa creatură, pentru că gura i s-a lăţit, iar ochii i s-au făcut mici, în timp ce lacrimile începeau să-i curgă.

Apoi a scos un mic ţipăt şi ceva cu adevărat remarcabil s-a întâmplat imediat.

Trăsăturile i s-au îmblânzit şi au devenit precum cele ale unui Wug. Când totul s-a încheiat, nu am putut decât să mă holbez fascinată la el. Era fratele meu, John, la vârsta de trei sesiuni. A început din nou să plângă. Când mi-am întins instinctiv mâna spre el, s-a retras de îndată.

— Este în regulă, John, i-am spus cu o voce tăcută. O să te scot de aici.

Ştiam că nu avea nicio logică. John nu putea fi acolo şi cu siguranţă nu putea să aibă trei sesiuni. Dar mintea mea nu funcţiona prea bine în acel moment. Mi-am întins din nou mâna şi din nou s-a retras. Lipsa lui de încredere mi-a liniştit suspiciunea, aşa că am sărit şi i-am apucat mâna cu putere.

John m-a privit, oprindu-se din plâns.

— Vega?

Am dat din cap.

— Va fi bine. Am să te scot de aici, am zis apoi.

Nu mă puteam gândi decât la faptul că Morrigone reuşise cumva să îl închidă pe fratele meu acolo ca să se răzbune pe mine. Când m-am întors să caut o ieşire, i-am dat drumul la mână. Sau cel puţin am încercat. Mi-am privit mâna şi ceea ce am văzut m-a făcut să îmi fie rău. Degetele lui erau acum parte din degetele mele. Crescuseră cumva împreună. Mi-am tras braţul înapoi, dar nu am reuşit decât să îl ridic pe John de pe podea. Celălalt braţ i s-a întins şi m-a apucat de umăr.

De îndată am avut o senzaţie ciudată, invazivă. Am privit şi am văzut că mâna şi braţul lui îmi creşteau acum din umăr, chiar sub manta. Şi, când i-am privit faţa, John nu mai era acolo. În locul lui era cea mai odioasă şi scârboasă creatură pe care o văzusem vreodată. Era ca un schelet în putrefacţie, cu bucăţi de piele atârnându-i din loc în loc. Şi nu mai avea ochi în orbite, doar valuri de flăcări negre. Cu fiecare clipire întunecată a acelor ochi, am simţit durerea străbătându-mi corpul. Dinţii îi erau negri şi rânjeau spre mine ca un demon sălbatic care tocmai triumfase asupra

prăzii sale.

Am ţipat, m-am întors şi am luat-o la fugă. Asta n-a făcut decât să îi permită să îşi încolăcească micile picioare în jurul taliei mele. Am simţit din nou senzaţia aceea invazivă, dar am continuat să fug. Doream doar să mă pot întoarce prin oglindă, dar nu aveam nicio idee cum aveam să o fac. Simţeam creatura lipindu-mi-se de spate. Şi apoi s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru. M-am simţit dintr-odată de parcă aş fi cântărit o tonă. Nu mai puteam sta în picioare. Acestea mi-au cedat. Am căzut în genunchi şi apoi cu faţa în jos. Mi-am simţit nasul zdrobindu-se şi ochiul deja rănit umflându-se şi mai tare. Un dinte desprins mi-a căzut din gură. Am scuipat sânge.

Creatura îmi era acum pe cap. Îi simţeam degetele ca nişte tentacule apucându-mi craniul. Şi, dacă eram cumva de părere că acela era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla, eram pe punctul să fiu contrazisă. În mintea mea întunericul a devenit atât de adânc, atât de copleşitor, încât m-am simţit paralizată. Credeam că fusesem orbită şi am gemut de durere. Şi apoi, ceva a alungat întunericul. Ceea ce am văzut după aceea m-a făcut să îmi doresc întoarcerea întunericului.

Erau toate coşmarurile pe care le avusesem vreodată la puterea o mie. De la cele mai vechi amintiri până la ultima fărâmă a vieţii mele, fiecare fragment dureros de amintire a vreunei experienţe prin care trecusem vreodată mi-a explodat în conştiinţă cu forţa a o mie de Coloşi prăbuşindu-se peste mine.

Şi apoi, chiar şi mai rele decât acele viziuni oribile erau imaginile pe care nu le mai văzusem înainte, dar care acum îmi invadau mintea.

Toate persoanele pe care le iubisem vreodată – părinţii mei, Virgil, Calliope, John – fugeau de mine. Când am încercat să îi ajung, un şarpe a ieşit dintr-o gaură din pământ, s-a încolăcit în jurul gleznei mele şi m-a tras în jos. Am strigat după ajutor, dar familia mea pur şi simplu fugea mai rapid. În alt coşmar, Krone ridica securea sus, deasupra capului, şi când o cobora, două capete se

rostogoleau de pe butuc – al meu şi al lui Delph. Capetele ne-au rămas nemişcate unul lângă celălalt.

Apoi mă întindeam spre părinţii mei în paturile lor de la Îngrijire. Dar în mână aveam o flacără aprinsă. Când i-am atins cu ea, au luat foc. Au strigat la mine, au încercat să scape, dar nu au reuşit. Carnea le-a devenit neagră şi apoi a căzut până când nu a mai rămas decât scheletul, iar acela s-a sfărâmat. Ţipetele lor însă au continuat să îmi răsune în urechi, fiecare ca un cuţit înfipt în coaste.

Ultima imagine a fost cumva cea mai rea. Zburam pe un armăsar îmbrăcată în armură, precum femela pe care o văzusem. Luptam. Aveam o sabie într-o mână şi Elementalul în cealaltă. Corpuri cădeau în jurul meu, în timp ce hăcuiam şi împungeam ceata de atacatori. Şi apoi am fost lovită direct în piept. Lumina a intrat în mine prin faţă şi a ieşit prin spate. Durerea era de neimaginat…

M-am privit, analizându-mi rana. Rana mortală. În următorul moment cădeam prin cer, în jos… jos… jos…

Am încercat să ţip, dar niciun sunet nu-mi ieşea din gură. Am simţit creatura din spatele meu strângându-mă mai tare. Mi-am dus braţele în spate şi am încercat să o lovesc. Dar lovind-o, mă loveam pe mine. Crezusem că lupta la Duel era grea. Aş fi înfruntat o mie de Noni încercând să îmi zdrobească craniul mai degrabă decât creatura aceea. Era atât de îngrozitor, că nu îmi doream decât să mor.

Şi mă strângea atât de puternic, că abia mai puteam respira. Pieptul mi se ridica şi cobora într-un locşor tot mai restrâns. Ştiam că la un moment dat aveam să rămân fără spaţiu de manevră. Dar nu îmi păsa. Iar în acel moment, nici nu-mi mai doream să trăiesc. Imaginile de coşmar deveneau şi mai întunecate, şi mai mici, dar forţa lor creştea cu fiecare moment care trecea. Eram dezintegrată din interior.

Nu sunt sigură cum mi-a venit ideea, pentru că nu îmi mai amintesc mare lucru. Mâna mi s-a dus la brâu. Respiraţia îmi era atât de chinuită, încât fiecare inspiraţie putea să îmi fie şi ultima. Am reuşit, în ciuda greutăţii

zdrobitoare pe care o simţeam, să îl desfac pe Destin.

L-am prins cu ambele mâini, care, desigur, erau acum parte a mâinilor creaturii. L-am săltat peste cap şi m-am asigurat că s-a prins în jurul gâtului creaturii. Mi-am încrucişat mâinile cât de tare am putut. Asta l-a făcut pe Destin să îmi imite mişcările. S-a fixat în jurul gâtului creaturii şi apoi s-a strâns. Dacă asta nu funcţiona, aveam să fiu cu adevărat pierdută. Am tras cu toată puterea rămasă.

Am auzit un bolborosit, singurul sunet pe care îl scosese creatura de când se oprise din plâns.

Următorul lucru pe care l-am văzut m-a umplut întâi de groază şi apoi de uşurare, când strânsoarea lanţului a devenit mai laxă. Capul creaturii a căzut pe podea în faţa mea, s-a rostogolit o dată şi a rămas nemişcat. Încet, un centimetru şi o fărâmă mai târziu, am simţit strânsoarea creaturii devenind mai slabă şi apoi încetând. În trei fărâme dureros de lungi, dispăruse. Mintea mi s-a limpezit. M-am ridicat pe picioarele mele nesigure.

Nu doream să o fac, pentru că mă gândeam că poate se transformase din nou în John, dar în cele din urmă a trebuit să mă holbez la creatura malefică ce aproape că mă omorâse. Devenise neagră şi se zbârcea sub ochii mei.

M-am întors şi am fugit cât de repede puteam. Doar că de data aceasta ştiam încotro mă îndrept, pentru că întunericul din locul în care mă aflam începea să dispară. Era de parcă malefica creatură moartă absorbea tot întunericul spre sine, permiţând luminii să strălucească din nou.

Când mi-am văzut reflexia în faţă, m-am grăbit şi am sărit cu mâinile întinse. Am zburat prin oglindă, m-am prăbuşit pe podeaua tare de marmură şi m-am ridicat de îndată. M-am întors să mă holbez la oglinzi. Toate începeau să dispară. În mai puţin de o fărâmă, nu mai erau acolo. Dar am mai văzut o ultimă dată cadrul metalic. Şi, de data aceasta, mi-am amintit unde îl mai văzusem.

Cu Piatra Viperei în siguranţă în buzunar, am străbătut în fugă treptele şi am ieşit pe uşa laterală a Hornurilor.

Eliberată din locul acela, m-am înălţat în aer. Destin îşi revenise şi el. Trebuia să mă întorc la Spital cât de repede puteam.

QUADRAGINTA UNUS

Prea puţine fărâme

Câteva fărâme mai târziu, aterizam cât de aproape îndrăzneam de Spital. Am alergat restul drumului, am împins uşile şi am fugit pe hol. După încă o fărâmă, eram înapoi în camera lui Duf. Respirând din greu, am fugit spre cearşaful care atârna de tavan, dându-i puţină intimitate.

Apoi, m-am oprit în loc. Patul era gol. Camera era goală. Delph şi tatăl lui nu mai erau acolo. Am fugit din nou pe coridor, gândindu-mă doar la lucruri teribile, unul mai rău ca altul. Nu erau Asistente sau Mendeni pe culoare, aşa că am început să mă uit în fiecare cameră din drumul meu.

Wugi aflaţi în diverse stadii de boală sau cu diferite răni mă priveau şi ei din paturile lor. Cu capete bandajate, feţe roşii şi umflate, plămâni hăcuiţi, picioare în ghips, braţe legate de corp, niciunul nu era Duf. Bănuiam că mulţi fuseseră răniţi la construirea Zidului, dar niciunul la fel de grav ca Duf.

Când am ieşit din una dintre camere, am auzit ţipătul. Am privit sălbatic în jurul meu, pentru că recunoşteam vocea. M-am repezit spre direcţia din care venea sunetul, trecând de un colţ şi apoi de încă unul. Ţipetele continuau să curgă şi apoi s-au oprit dintr-odată. Am ajuns la un set de uşi duble, le-am deschis şi m-am năpustit în încăpere, gâfâind din greu, cu sângele şiroindu-mi din nasul spart care zvâcnea de fiecare dată când respiram. M-am îndreptat încet înainte şi am privit la oroarea din faţa mea.

Duf era întins pe o masă, cu un cearşaf acoperindu-i partea de sus a corpului. Când am privit în jos, stomacul mi-a luat-o razna. Nu mai era nimic acolo. Nu mai avea picioare sub genunchi. Duf era transpirat şi inconştient, ceva pentru care eram cumva recunoscătoare.

Delph stătea doar acolo, cu mâinile lui mari strânse în pumni, cu pieptul mare ridicându-se şi coborând, cu lacrimile curgându-i pe obraji în timp ce se uita la ceea ce mai rămăsese din tatăl lui. L-am privit pe Mendenul care stătea acolo cu roba albă mânjită de sânge şi având în mână un fierăstrău cu aspect înfricoşător. O Asistentă stătea lângă el, uitându-se temătoare la Delph.

M-am apropiat de pat. Acolo unde fuseseră picioarele lui Duf erau acum doar cioturi. Abia mai puteam să respir.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat fără aer.

— Le-au tă-tăiat, mi-a răspuns Delph.

Se legăna.

— Pur şi simplu le-au tă-tă-tă…

I-am prins mâna şi m-am uitat la Menden.

— De ce ai făcut asta?

El s-a holbat la faţa mea rănită, dar s-a concentrat asupra întrebării.

— Am terminat acum o fărâmă. Delph n-a vrut să o facem, dar era necesar. Altfel, ar fi fost un Wug mort.

— Acum o fărâmă?

Asistenta m-a tras de lângă Delph şi mi-a spus cu o voce scăzută:

— A încercat să îl oprească pe Menden.

Arătă spre roba ruptă a acestuia şi spre faţa învineţită.

— A fost nevoie de cinci Wugi ca să îl ţină cât Mendenul făcea amputarea. Spunea că vii cu ceva ce să îl ajuţi pe Duf. Şi am aşteptat o vreme, deşi ştiam că nu are rost. Nu te-ai întors, aşa că a trebuit să o facem. Înţelegi… O problemă medicală.

Nu îmi găseam respiraţia ca să pot vorbi. Mintea îmi era plină de atâtea lucruri, că era imposibil să articulez vreun răspuns.

O *fărâmă. O afurisită de fărâmă. De ce am stat atât? De ce am pierdut nenorocita de Piatră, în primul rând?*

Picioarele lui Duf nu mai erau. Credeam că nici măcar Piatra Viperei nu ar mai fi putut ajuta. Totuşi, mi-am scos-o din buzunar, m-am gândit la Duf cu picioarele complet vindecate şi apoi am fluturat piatra peste cioturile lui,

prefăcându-mă că îi îndrept cearşaful şi ascunzând astfel mişcarea.

Mi-am ţinut respiraţia, aşteptând ca picioarele să crească la loc. Şi am continuat să aştept. Dar nimic nu s-a întâmplat. Într-un final, îngreţoşată, am dat drumul Pietrei Viperei şi am lăsat-o să cadă în fundul buzunarului.

Mendenul a venit la mine şi mi-a studiat faţa.

— Ce ai păţit la nas?

— Duelul, am spus absentă.

Mă îndoiam că avea să ştie că era o minciună. Şi chiar nu îmi păsa.

— Vrei să mă ocup de rănile tale? Îţi pot repara nasul.

Am scuturat din cap.

— Este o nimica toată, am spus eu cu o voce scăzută.

Şi chiar *era o* nimica toată.

— Mai bine… mai bine ai grijă de Duf, am adăugat apoi.

M-am întors spre Delph.

— Îmi pare rău, i-am zis. Îmi pare atât de rău.

Şi-a tras nasul şi s-a frecat la ochi.

— Ai încercat, Vega Jane. Ştiu că ai făcut-o. Am rămas doar fără fărâme, nu-i aşa? Am rămas doar fără…

Vocea i s-a pierdut.

— Dar va trăi, am spus.

— Dacă o poţi numi viaţă! a zis Delph într-o izbucnire de furie.

S-a calmat apoi la fel de rapid şi m-a privit cu gingăşie.

— Mă bucur că te-ai întors în siguranţă.

Văzându-mi faţa, a rămas cu gura căscată.

— Vega, eşti rănită serios. Trebuie să…

I-am strâns braţul mai tare.

— Nu este nimic, Delph. Chiar nimic. O să fiu bine.

Mintea îmi vuia de parcă aş fi fost ţinută cu capul în jos.

Eu sunt nimic, Delph. Te-am dezamăgit. Sunt nimic.

Delph a dat din cap cu tristeţe.

— Este important că ai încercat. Pentru asta îţi voi fi mereu recunoscător. Ai dat peste… Şi-a coborât vocea:… peste… ştii tu? De te-ai rănit la faţă?

— M-am împiedicat şi m-am lovit de o piatră. Am fost

neatentă. Atâta tot.

A părut extrem de uşurat să audă asta.

— Te deranjează dacă mă laşi puţin singur cu tata?

Am dat iute din cap şi am părăsit camera în grabă.

Am aşteptat să mă îndepărtez destul pe coridorul întunecat şi rece înainte să mă prăbuşesc pe podea şi să mă las pradă plânsului.

Când m-am ridicat, într-un final, lacrimile îmi dispăruseră, dar tristeţea îmi fusese înlocuită de o furie mocnită. Am fugit de la Spital şi m-am înălţat în aer. Câteva fărâme mai târziu, picioarele mi-au aterizat pe un pietriş zdrobit. Pielea mă durea în continuare din cauza acelei creaturi oribile care se lipise de mine. Capul îmi vuia din pricina impresiei unei vieţi de coşmaruri adunate într-o perpetuă viziune întunecată.

Ştiam ce fusese acea creatură, pentru că, asemenea pietroilor, apărea şi ea în cartea lui Quentin Herms. Nu o recunoscusem înainte să mă atace pentru că era imposibil de recunoscut. Putea să ia orice formă dorea. Acum ştiam asta pentru că îmi făcuse ceea ce îmi făcuse.

Era un maniack, un spirit malefic care se ataşa de corpul şi de mintea ta şi te înnebunea ireversibil cu fiecare frică pe care o cunoscuseși vreodată. Dar, stând acolo, mintea mi s-a limpezit şi corpul a încetat să mă mai doară, deşi nasul rupt mă fulgera cu durere. Nici nu mă gândisem să scot Piatra Viperei şi să mă vindec. Şi nici nu am făcut-o.

Am păşit mai repede, am deschis porţile şi am alergat spre uşa masivă. Nu m-am sinchisit să ciocănesc. Am deschis-o pur şi simplu şi m-am năpustit înăuntru. William, Wugul dolofan în uniforma lui strălucitor de curată de servitor, a ieşit pe coridor şi m-a privit surprins.

— Ce cauţi aici? a exclamat el.

Ştiam că arătam oribil. Aveam un ochi aproape închis. Faţa îmi era însângerată şi plină de vânătăi de la lupta cu Non. Nu ştiam ce resturi vizibile îmi lăsase maniackul pe piele. Ştiam că îmi lipseşte un dinte şi că aveam nasul rupt. Dar nu îmi păsa.

— William, te rog să te dai din calea mea, i-am zis. Trebuie doar să văd ceva.

El a continuat să îmi blocheze drumul.

— Doamna Morrigone nu este aici.

— Nu vreau să o văd pe ea, i-am strigat.

— Şi nici stăpânul John.

— Nici pe stăpânul John, am răbufnit.

— Mi-a spus să nu aştept vizitatori. Şi că nu am voie să las să intre…

S-a oprit brusc, pentru că l-am ridicat de pe podea şi l-am atârnat de guler intr-un suport pentru felinare de pe zid. Cu Destin la brâul meu, William era uşor ca aerul.

— Rămâi aici, i-am spus. Te dau jos când mă întorc.

Ignorându-i strigătele de protest, m-am repezit pe hol spre bibliotecă. Am deschis uşile şi am intrat. Focul nu era aprins. Lumina soarelui intra pe geamuri. Cărţile erau în continuare acolo. M-am apropiat de ea: de oglinda atârnată pe peretele de deasupra şemineului.

O văzusem întâia oară pe când cinasem cu John acolo, când încă mai credeam că Morrigone este un Wug bun şi cinstit. Înainte să îmi fure fratele şi să îl transforme în ceva ce n-ar fi trebuit niciodată să fie. Privirea mi-a alunecat spre cadrul de lemn foarte ornamentat. Avea acelaşi model ca şi oglinzile de la Hornuri. Uitându-mă mai de aproape, am putut să văd foarte clar că rama era făcută dintr-o serie de şerpi legaţi, ce alcătuiau o singură bestie continuă, scârboasă.

M-am retras un pas în spate şi am privit întreaga oglindă şi am ştiut fără vreo urmă de îndoială că era la fel cu cele de la Hornuri. Nu aveam nicio idee de ce putere beneficia Morrigone de îi permitea să facă una ca asta, dar ştiam că ea o *făcuse.*

Ei bine, şi eu puteam să joc la fel.

Mi-am scos Elementalul, l-am făcut mare, am ţintit şi l-am aruncat drept în centrul oglinzii. Aceasta a explodat în mici bucăţele, care au zburat în camera aceea atât de frumoasă şi, până atunci, cu totul imaculată. După ce resturile s-au instalat printre lucrurile ei drăguţe, mi-am

permis un zâmbet sumbru.

M-am grăbit din nou de-a lungul holului şi l-am ridicat pe William, care bolborosea în continuare de pe suport, apoi l-am lăsat jos cu blândeţe. M-a privit indignat şi şi-a aranjat hainele mototolite.

— Fii sigură că o voi informa pe doamna Morrigone, de îndată ce se întoarce, despre această încălcare inacceptabilă a proprietăţii.

— Tocmai pe asta mă şi bazez că vei face, i-am zis.

În loc de bun rămas, am smuls de pe zid sfeşnicele pentru lumânări pe care le făcusem şi le-am luat cu mine. În timp ce mă aflam sus în aer, ridicată de o pală de vânt, le-am aruncat cât de departe am putut. Şi mi-am dorit să pot şi eu să zbor cât de departe de acel loc.

QUADRAGINTA DUO

O mică poznă

Duk Dodgson era cel mai tânăr membru al Consiliului şi protejatul lui Jurik Krone. Era, totodată, următorul meu adversar. Era înalt şi puternic, dar nu câştigase niciodată un Duel, asta pentru că, cel puţin în mintea mea, era prea sigur pe sine ca să recunoască faptul că are slăbiciuni la care ar fi trebuit să lucreze. Era arătos, deşi gura îi era plină de cruzime şi ochii aroganţi. Ambiţia lui era tunica neagră, nu figurina cea mică, chiar dacă venea însoţită de cinci sute de monede. Îl văzusem pe Dodgson în Sala Consiliului. Fusese aşezat lângă Krone şi îl imitase în toate privinţele. Mă detesta în mod clar, pentru că şi stăpânul lui mă detesta. Şi eu îl detestam în mod la fel de clar, pentru că era o jigodie.

Eram foarte bucuroasă că aveam să lupt cu el la Duel. Răzbunarea nu era doar amuzantă – uneori era singurul lucru care îţi rămânea.

Delph îl bătuse pe Dodgson la ultimul Duel. Îmi spusese că Dodgson avea să rămână în spate, fără să atace de la început, şi că avea obiceiul să îşi ţină pumnii prea jos, ceea ce îi făcea gâtul şi capul vulnerabile. Asta îmi dăduse o idee, aşa că mă strecurasem la Spital în noaptea dinaintea rundei şi şterpelisem o carte. Studiasem paginile şi pozele până noaptea târziu, aflând ceea ce aveam nevoie ca să îmi duc planul la bun sfârşit.

În următoarea lumină, m-am trezit devreme şi mi-am luat mantaua. L-am lăsat pe Harry Doi la bârlog. Mi-era teama că, dacă începeam să pierd, câinele meu avea să îl atace pe Dodgson, iar Jurik Krone s-ar fi folosit de asta ca să îl ucidă.

Când am ajuns pe teren, am văzut la panourile cu pariuri

că şansele erau destul de echilibrate, ceea ce însemna că la fel de multe monede fuseseră puse pentru victorie şi pentru mine, şi pentru Dodgson. Eram convinsă că ambiţiosului membru al Consiliului nu îi plăcea asta. Începeam la al doilea clopot din două posibile în acea lumină, cu patru lupte pe clopot. Mi-am pus pariul şi m-am întors. Şi aproape că m-am izbit de el.

Krone îşi purta tunica neagră de parcă ar fi fost o aureolă. A început să vorbească pe un ton batjocoritor.

— Îţi place să pierzi monede? m-a întrebat el. Nu cred că ai prea multe.

— Poftim? am zis cu o voce indiferentă.

— Ai pariat pe tine. Stimatul meu coleg a pierdut cu greu în faţa lui Delph la ultimul Duel. Nu ai nicio şansă. De ce nu te predai pur şi simplu ca să te pot duce la Valhall, acolo unde îţi este locul?

I-a întins apoi demonstrativ douăzeci şi cinci de monede lui Litches Megee, pariind că „stimatul lui coleg“ avea să mă bată măr.

— De ce nu îmi dai direct mie monedele? l-am întrebat. Îl scuteşti pe McGee de o treabă după ce îl termin pe micul tău Wug.

Înainte să răspundă, m-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre teren.

L-am privit pe Ted Racksport terminând cu multă măiestrie un Wug tremurător care lucra la Moară, în mai puţin de cinci fărâme. În timp ce mâna îi era ridicată în semn de victorie, Racksport m-a văzut şi mi-a zâmbit răutăcios. Apoi a arătat spre mine de parcă ar fi spus că îmi venise rândul.

„Cu plăcere“, m-am gândit.

Când a sunat al doilea clopot, m-am îndreptat spre cadranul meu. Dodgson stătea în faţa mea, cu cămaşa scoasă şi cu muşchii încordaţi într-o manieră înfricoşătoare. În momentul în care arbitrul ne-a chemat ca să ne instruiască, Dodgson s-a uitat la mine, privirea îndreptându-i-se spre nasul meu rupt, care era umflat şi care mă durea atât de tare, că mă făcea să îmi fie greaţă.

— Ce ţi s-a întâmplat la nas? m-a întrebat. Nu-mi amintesc să fi fost *atât* de lovită la Duel.

N-am răspuns nimic.

A ridicat, în sfârşit, din umeri şi a zis:

— Ei bine, nu o să te răznesc prea tare.

A zâmbit apoi cu acele buze pline de cruzime, un zâmbet abia schiţat, după care a spus, astfel încât să îl pot auzi doar eu:

— A fost o minciună. O să te răznesc foarte tare. Ar trebui să fii în Valhall. Este dorinţa lui Krone şi eu îl slujesc cu bunăvoinţă.

Nu am răspuns la asta. În schimb, m-am întors să îl privesc pe Krone, care stătea exact la marginea cadranului ca să îşi încurajeze Wugul. Mi-am ridicat cinci degete şi mi-am deschis şi închis mâna de cinci ori, reprezentând cele douăzeci şi cinci de monede pariate, apoi am arătat spre mine.

M-am întors apoi din nou spre Dodgson. Văzuse schimbul şi furia i se întipărise pe faţă. Şi-a încordat muşchii.

— Nu o să am milă de tine, femelă. Niciun pic de milă!

— Nu ţin minte să o fi cerut, i-am spus cu o voce ucigător de calmă.

Ştiam că faţa mea, cu toate rănile de pe ea, era teribil de privit.

Părea chiar înfricoşătoare. Şi, în acel moment, nu aveam nicio problemă cu asta. Asta pentru că, în timp ce continuam să mă holbez la Dodgson, am văzut ceva ce nu mai văzusem la adversarii mei masculi. Am văzut teama.

Clopotul a sunat, lupta a început, iar eu m-am năpustit direct spre Dodgson. Aşa cum spusese Delph, îi plăcea să stea în aşteptare şi îşi ţinea mâinile mult prea jos. Am sărit şi mi-am înfăşurat picioarele în jurul pieptului şi braţelor lui, strângându-mi gleznele la un loc, aşa cum făcusem şi cu Cletus în prima rundă. Forţat să care şi greutatea mea, adversarul meu s-a dezechilibrat suficient cât să îmi pot răsuci corpul spre dreapta şi să îl aduc la pământ. Mi-am strâns picioarele mai tare, prinzându-i braţele în lateral. I-

am apucat gâtul şi i-am strâns venele pline cu sânge ce îi urcau spre cap. S-a luptat să se elibereze din strânsoarea mea, dar eu eram mult mai puternică decât arătam, iar picioarele îmi erau mult mai puternice decât braţele.

A reuşit apoi să mă lovească în faţă cu capul, din nou şi din nou, până când am ajuns să cred că aveam să leşin. Am simţit sânge proaspăt curgându-mi pe buze şi i-am simţit gustul. Am crezut că îmi simt pometele crăpându-se şi ochiul cel bun umflându-se. Dar am rezistat. Nu aveam de gând să îi dau drumul.

Cum sângele care îi mergea spre cap era oprit de strânsoarea mea, ochii i-au mai clipit o dată, poate de două ori, apoi nu s-a mai luptat şi ochii aroganţi i s-au închis. I-am dat drumul şi m-am ridicat. Dodgson a rămas pe loc, inconştient.

Cartea pe care o furasem de la Spital îmi explicase acest mic amănunt medical şi îl folosisem la maximum. Dodgson avea să se ridice în curând fără să fie prea afectat, cu excepţia mândriei rănite şi a unei dureri de cap teribile. Arbitrul a verificat starea lui Dodgson şi apoi mi-a ridicat mâna în semn de victorie.

Stând acolo, vânătă şi plină de sânge, cu mâna deasupra capului, l-am văzut pe Racksport privindu-mă. Îmi dădeam seama din privirea lui uimită că pierduse monede bune pe seama luptei mele. Ei bine, era vina jigodiei. Dacă reuşisem să îl înving pe Non, orice Wug normal la cap şi-ar fi dat seama că unul ca Dodgson mă putea răni, ceea ce şi făcuse, dar nu avea cum să mă învingă. Desigur, eram femelă, ceea ce era de neconceput. Cum putea o femelă să bată un mascul nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori? Nu era cu putinţă. Am citit asta în ochii mici şi tulburaţi ai lui Racksport. Dar, la fel ca atunci când îl înfruntasem pe Dodgson în cadran, l-am privit netulburată pe Ted Racksport. Apoi mi-am şters un pic de sânge de pe faţă şi mi-am îndreptat degetul roşu spre el, până când Wugul a râs nervos şi fals şi s-a întors cu spatele la mine.

Şi apoi m-am întors spre Krone. Nu i-am zâmbit. Nu am râs. Nu am rostit niciun cuvânt. Doar m-am holbat la el. Şi

apoi mi-am ridicat degetele de cinci ori şi am arătat spre mine.

S-a îndepărtat cu faţa plină de ură, lăsându-l pe dragul lui Dodgson inconştient la pământ.

Cam atât în privinţa *stimatului coleg.*

După încheierea acelei runde, aveau să mai rămână doar patru competitori. Şi, după aceea, doar doi. Îmi doream să fiu unul dintre cei doi. Şi apoi, ultima rămasă: campioana. Nu câştigasem nimic în toate sesiunile mele. Acum eram hotărâtă să câştig Duelul.

Mi-am ridicat câştigul şi am pornit pe Strada Principală cu multe fărâme la dispoziţie, întrebându-mă ce să fac cu ele. Din cauza Duelului, nu era de lucru la Hornuri şi era doar a patra secţiune a luminii.

Pe când treceam pe lângă Crâşma Witchy-Pidgy, Thaddeus Kitchen a ieşit bălăngănindu-se dinăuntru, arătând afectat de cele câteva pahare de apă de foc băute.

— Nu lucrezi la Zid lumina asta? l-am întrebat.

M-a privit şi mi-am dat seama că ceva nu era în regulă.

— Eu şi Henry am fost daţi afară din cauza ta, a zis sughiţând.

— Din cauza mea? am răspuns uimită.

— Din cauza că Zi-zidul (sughiţă) a căzut peste Du-Du… tipul ăla cum l-o chema.

— Nu eu am făcut Zidul să cadă. *Voi* aţi dat alte găuri, dacă ţii minte. Cine v-a dat afară?

Faţa i s-a umplut de furie, de parcă ar fi văzut pentru prima oară clar cine sunt.

— Fratele tău, cine? a zis el râgâind.

— John v-a dat afară? Am crezut că el a făcut schimbarea de proiect.

— Sigur că el a făcut-o. Dar asta nu contează pentru domnul (sughiţă) Wug mare şi tare, nu? Şi eu am o familie de în-între… de care să am grijă, nu?

— Îmi pare rău, i-am zis, deşi nu îmi părea. Dar Duf Delphia a rămas fără picioare. Tu poţi oricând să te angajezi altundeva.

S-a clătinat înainte să îşi recapete echilibrul.

— Oh, serios? Nu pot cu o recomandare negativă din partea lui, mica ja-ja-javră.

— Fratele meu v-a dat afară pentru că aţi făcut ceva prost, i-am răspuns furioasă. Sunt sigură că, atunci când a aflat ce s-a întâmplat, a fost furios pe el însuşi. S-a răzbunat pe tine şi pe Henry. Nu zic că este ceva cinstit, dar asta nu-l face o javră.

Kitchen s-a tras mai aproape şi s-a aplecat spre faţa mea, aşa că am putut să simt din plin mirosul apei de foc.

— Ne-a dat afară, femelă, pentru că te-am crezut pe *tine* pe cuvânt şi n-am mai făcut găuri în barele alea frumoase ale tale. Când a aflat, atunci ne-a dat afară. Nu i-a păsat câtuşi de puţin de bietul D-Du-cum îl cheamă. Dacă mă întrebi pe mine, aceea este o *javră.*

A sughiţat din nou.

Nu i-am mai răspuns nimic, pentru că nu mă puteam gândi la niciun răspuns.

Luându-mi tăcerea drept aprobare, Kitchen a râgâit din nou şi a zis:

— Blestemul casei Jane, zic eu. La ce sunteţi voi buni?

S-a mai clătinat puţin şi apoi s-a concentrat din nou asupra mea, cu un zâmbet prostesc apărut pe faţă.

— Dar măcar am pus o monedă sau două pe tine pentru runda viitoare, Vega, aşa că (sughiţă) nu mă dezamăgi, drăguţă. Ha, ha!

A plecat împleticindu-se, lăsându-mă să mă gândesc serios la ceea ce tocmai îmi spusese. Cel puţin asta îmi propusesem să fac, dar imediat am auzit paşi pe pietrele cubice şi m-am întors să văd cine venea. Roman Picus nu părea deloc mulţumit. Cu el erau Cletus, Ran Digby, cu nasul bandajat, şi Non, care arăta la fel de rău precum mă simţeam eu. Au făcut un semicerc în jurul meu, înarmaţi până în dinţi cu mortele şi cuţitele lor.

— Lumină bună, Roman, i-am zis. Înainte să poată răspunde, am adăugat: Şi, dacă vrei un sfat, aş înceta să mai pariez împotriva mea.

Desigur că Digby a ţintit imediat o bilă de iarbă de fumat spre cizma mea, însă a ratat. Cletus a şuierat. Non a

mormăit. Roman însă m-a privit foarte hotărât.

— Am o întrebare pentru tine, Vega, a spus el într-un final.

— Nu mă ţine în suspans, Roman, am răspuns zâmbind.

— Ai bătut trei masculi, inclusiv pe Non. Şi ai făcut asta la primul Duel. Ai reuşit acest lucru deşi aproape că ai pierdut în faţa lui Cletus, care este un Wug de treabă, dar nu este în aceeaşi ligă cu Non şi nici măcar cu tipul cu care te-ai luptat lumina asta. Şi-a frecat bărbia cu mâna unsuroasă şi a adăugat: Acum, spune-mi: cum este posibil?

— Învăţ rapid şi am devenit mai bună.

— Şi mai puternică. Şi mai rapidă. Şi de toate, se pare. Non îmi spune că l-ai pus la pământ cu o singură lovitură. Şi că i-ai lăsat o urmă în metal.

L-am privit pe Non, a cărui faţă purta în continuare urmele bătăii pe care i-o dădusem. Dacă privirea ar fi putut ucide, aş fi fost îngropată în bucăţi pe Terenul Sacru.

— Cred că nu i-am fost un adversar bun la Duel.

Cletus a pufnit, ceea ce m-a făcut să îi arunc cea mai condescendentă privire de care eram în stare.

— Dacă vrei să mai încercăm o dată, Cletus, nu am nicio problemă.

M-am prefăcut că sar spre el şi a căzut pe spate în fund pe pietrele cubice.

Fără să se controleze, Digby a început să râdă foarte sonor şi a mai ţintit o bilă spre cizma mea, ratând din nou. Cletus s-a ridicat în picioare, cu faţa roşie ca focul.

Roman se holba în continuare la mine.

— Curios şi iar curios, a zis el, frecându-şi bărbia atât de tare, încât am crezut că avea să îşi smulgă pielea şi mustăţile. Cred că va trebui să vorbesc cu Consiliul. Nu este normal ca vreun Wug să aibă un avantaj nedrept la Duel.

— Sunt complet de acord, i-am răspuns. Aşa că următorul Wug care este mai greu cu cincizeci de kilograme decât mine şi care are braţele mai late decât picioarele mele va trebui să stea în mâini cât îl lovesc.

— N-ai înţeles ideea, femelă.

— Atunci, încearcă să explici astfel încât orice Wug inteligent să te înţeleagă.

— Cred că trişezi! a răbufnit el. Şi aşa cred toţi Wugii. Te întreb care sunt şansele ca o femelă să îl bată pe unul ca Non!

Faptul că îmi bătusem toţi adversarii fără să mă folosesc de armele mele speciale a făcut să mi se aprindă faţa de indignare.

— Aş spune că şansele sunt de sută la sută, întrucât asta s-a întâmplat.

M-am întors apoi spre Non.

— Iar data viitoare când mai intri într-un cadran la Duel, ar trebui să-ţi aminteşti cum ţi-am folosit prostia aia de platoşă împotriva ta. Nu a trebuit să folosesc trucuri ca să te bat, fund de creta ce eşti, ţi-am folosit propriul metal greu, întâi ca să te obosesc şi apoi ca să te bat cu el. Am avut nevoie doar de tâmpenia ta.

M-am holbat la Non până când tăntălăul s-a întors şi s-a îndepărtat furios. Fără Non care să îi apere, Cletus şi Digby au luat-o şi ei la picior şi au dispărut în depărtare.

— Tot zic că trişezi, a zis Roman.

— Atunci, du-te la Consiliu. Ne vedem ca să îmi iau banii după ce se termină Duelul. De ce să îl las pe Litches McGee să se distreze doar el?

— Pari destul de încrezătoare în victoria ta, a spus el suspicios.

— Dacă eu nu cred în mine, atunci cine să o facă?

QUADRAGINTA TRES

O problemă de pergament

M-am oprit la bârlogul meu, l-am luat pe Harry Doi şi ne-am îndreptat împreună spre Îngrijire. Întrucât Non nu mai păzea locul, am intrat şi am găsit camera lui Duf. Am fost surprinsă să constat că îl puseseră în fosta cameră a părinţilor mei. I-am citit de două ori numele de pe uşă ca să mă asigur.

Am deschis uşa încet şi m-am uitat înăuntru. După cum bănuiam, Delph era aşezat pe marginea patului tatălui său, tamponându-i capul cu o cârpă umedă. Am deschis uşa complet şi am intrat cu Harry Doi. Delph şi-a ridicat privirea.

— Duelul? m-a întrebat el.

— Am câştigat.

— Cu cine ai luptat?

— Nu contează. Cum se simte Duf?

M-am apropiat de pat şi l-am privit. Părea să doarmă liniştit. M-am uitat la picioarele lui sau mai degrabă la locul unde fuseseră. Cearşafurile erau lipite de saltea în locul acela, neavând nimic de acoperit.

— Bine, presupun, a răspuns Delph. La următoarea lumină primeşte picioare din lemn.

Am dat din cap. Cu picioarele din lemn, Duf avea să fie capabil să şchioapete, nimic mai mult. Nu avea să mai poată să dreseze bestii. Uneori, oricât de bun ar fi fost, un dresor trebuia să fugă ca să-şi salveze viaţa. Şi nu putea face asta pe picioare de lemn.

— Îmi pare rău, Delph, i-am spus.

— Nu este vina ta, Vega. A fost un accident. Se întâmplă.

N-am ştiut ce să-i mai spun. Cum să-i zic că fratele meu fusese cel care reproiectase barele ce cauzaseră

accidentul? Avea să se ducă să îl atace pe fratele meu şi să îl arunce în Valhall pentru dezastrul provocat?

Într-un final, n-am mai spus nimic. Delph mi-a cercetat chipul un moment şi apoi a privit în altă parte, începând să şteargă din nou faţa tatălui lui. Mi-am mutat privirea de la tată la fiu.

— Delph?

S-a întors din nou spre mine.

— Quagul? am întrebat cu voce scăzută. După Duel?

Am putut sesiza imediat emoţiile contradictorii ce puseră stăpânire pe faţa lui Delph. S-a uitat la mine, apoi la tatăl lui. La mine, apoi la tatăl lui. Şi a rămas cu privirea în mod simbolic acolo. Şi-a plecat capul.

— Îmi pare rău, Vega Jane.

M-am întors, simţind cum mi se strâng lacrimile în ochi. L-am bătut pe spate şi i-am zis:

— Te înţeleg, Delph. Este o alegere bună. Este vorba de… familie.

„Aş vrea şi eu să mai am una.“

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă.

— Noroc la Duel, Vega Jane.

M-am întors şi l-am văzut holbându-se la mine.

— Sper să câştigi tot, a adăugat.

— Mulţumesc, i-am spus.

L-am lăsat acolo cu tatăl lui. Ieşind în căldura luminii, mi-am dat seama că nu mai simţisem niciodată o asemenea răceală în inimă.

***

Următoarea mea oprire a fost la clădirea Consiliului. Am urcat treptele, trecând pe lângă mai mulţi membri ai Consiliului care coborau. Le-am ignorat privirile surprinse aruncate „trădătoarei“ şi am deschis una dintre uşile masive decorate cu vulturi, lei şi ceea ce părea să fie un garm ucis.

Era prima oară când intram pe uşa din faţă. La singura mea vizită acolo, fusesem introdusă prin spate, în cătuşe.

Am intrat în sala cea mare cu tavane înalte, felinare

aprinse şi o temperatură perfectă. Membrii Consiliului şi ajutoarele lor, Wugi îmbrăcaţi mai umil, majoritatea masculi, dar şi unele femele, se vânturau dintr-o parte într-alta. Mă întrebasem mereu de ce un loc atât de mic ca Wormwoodul ar fi avut nevoie de un Consiliu şi de o clădire de o asemenea dimensiune şi opulenţă. Dar, precum majoritatea întrebărilor mele, şi aceasta rămăsese fără răspuns.

M-am îndreptat spre podiumul de marmură, unde se afla o femelă scundă, cu un aer afectat, îmbrăcată într-o tunică gri, cu părul alb atât de strâns într-un coc, încât părea să aibă ochi de pisică. M-a privit arogantă şi a spus pe un ton oficial:

— Vă pot ajuta?

— Sper, i-am răspuns. Thansius este aici?

Nasul i s-a ridicat şi mai sus, astfel că puteam să îi văd ambele nări.

— Thansius? Îl cauţi pe Thansius? a zis ea cu superioritate.

Tonul ei sugera că puteam la fel de bine să îmi doresc o întrevedere cu Nocul.

— Da, îl caut.

— Şi cum te numeşti? a întrebat ea cu indiferenţă.

— Sunt Vega Jane.

A tresărit, ceea ce arăta că îmi recunoscuse numele.

Mi s-a adresat apoi pe un ton mai prietenos.

— Desigur. Te ştiu de la Duel.

Privirea i-a stăruit asupra feţei mele lovite şi a exclamat cu milă:

— Oh, Sfântă Clopotniţă, biata ta faţă. Te-am mai văzut prin Wormwood, dacă stau să mă gândesc. *Erai* atât de drăguţă! Foarte trist.

Cel mai contradictoriu compliment pe care l-am auzit vreodată.

— Mulţumesc, am răspuns. Deci, Thansius este aici?

A redevenit dintr-odată formală.

— Şi de ce doreşti să vorbeşti cu el?

— E o problemă personală. Aşa cum ştii, fratele meu

este Asistent special…

Faţa i s-a înroşit.

— Ştiu totul despre tânărul John Jane, mulţumesc frumos.

S-a gândit apoi la cererea mea.

— Jumătate de moment, a spus ea apoi, strecurându-se din spatele ghişeului.

Am privit-o zorindu-se pe hol, privind de două ori înapoi spre mine. Am aşteptat răbdătoare să se întoarcă. Între timp am privit un tablou al fondatorului nostru, Alvis Alcumus, atârnat deasupra pragului. Părea blând şi învăţat, dar avea şi o privire visătoare, ceea ce mi se părea interesant. Barba îi era atât de lungă, că i se odihnea pe piept. Mă întrebam de unde venise ca să fondeze Wormwoodul. Trecuse prin Quag? Sau Quagul nu exista pe atunci? Sau ţâşnise din pământ ca o ciupercă? Sau fusese cumva doar imaginat de vreun Wug? Începusem să cred că istoria noastră era mai mult ficţiune decât realitate.

M-am îndreptat spre tablourile masive de pe zidul lung ce alcătuia peretele de intrare al clădirii. Majoritatea erau scene de război, în care erau implicate bestii şi Wugi îmbrăcaţi în armuri. Trebuia să fie Bătălia Bestiilor, despre care fuseserăm învăţaţi. În care strămoşii noştri învinseseră creaturile şi le făcuseră să se retragă în Quag, poveşti cu adevărat legendare în Wormwood.

Apropiindu-mă de unul dintre tablouri, am văzut o scenă ce înfăţişa ceva ce îmi era foarte cunoscut. Era un războinic în zale pe un slep, ţinând o suliţă de aur şi sărind peste ceva. Am văzut mănuşa aurie de pe mâna dreaptă a războinicului. Am privit cu atenţie şi am văzut că era identică cu cea care se afla, chiar în acel moment – deşi în forma ei redusă –, în buzunarul meu. Războinicul era fără îndoială femela care murise pe câmpul de bătălie, nu înainte să îmi încredinţeze Elementalul.

Dar lucrul peste care sărea era o simplă piatră. Un astfel de obstacol nu ar fi necesitat o săritură. Şi bestia pe care o urmărea era un frek. Nu existaseră freki pe câmpul de luptă în acea lumină. Aruncase suliţa, distrusese un mascul

pe un armăsar zburător, sărise peste *mine* şi se înălţase în aer, unde slepul ei îşi deschisese aripile, ca să se lupte în cer cu un alt oponent aflat pe un adar uriaş. Ştiam că văzusem toate acestea. Nu puteam să le uit.

Mi-am dat seama că acel tablou putea să fie al unei lupte la care nu asistasem. Dar totul era identic cu ce ţineam eu minte, aşa că nu credeam să fie cazul. Ceea ce fusese şters eram eu şi masculul de pe armăsarul zburător, în timp ce frekul fusese adăugat în loc. Iar viziera războinicei era lăsată în jos, când eu ţineam minte clar că o ridicase, permiţându-mi să văd că era femelă. Poate că Morrigone nu dorea ca alţii să facă vreo legătură cu faptul că strămoaşa ei fusese o asemenea războinică. Şi, cu siguranţă, nu exista niciun Colos în tablou, pentru că niciun Wug, cu excepţia mea, nu ştia de existenţa Coloşilor.

M-am retras din faţa tabloului când am auzit paşi grăbiţi înaintând pe hol. Wugul ofuscat se întorcea, cu faţa uşor roşie, după cum mi s-a părut mie.

— Thansius vă va primi, mi-a spus ea dintr-o suflare, cu ochii măriţi la gândul cu pricina. În numele Clopotniţei, vă va primi chiar acum.

— Este ceva neobişnuit? am întrebat-o.

— Nu, deloc. Dacă ţi se pare *obişnuit* să inviţi un amaroc la ceai.

M-a condus pe hol spre uşa mare din metal aflată la capătul lui.

A bătut timid şi imediat s-a auzit un „Intră“ rostit tare. A deschis uşa, m-a împins înăuntru, a trântit-o în spatele meu şi i-am auzit apoi tocurile îndepărtându-se zgomotos pe podeaua de marmură.

Aproape fără suflare, m-am întors şi am privit camera spaţioasă ce părea să fie plină de un număr imposibil de mare de obiecte.

Apoi privirea mi s-a fixat asupra Wugului masiv care stătea în spatele unui birou ce părea prea mic pentru el şi pentru acea cameră. Thansius s-a ridicat şi mi-a zâmbit.

— Vega, intră, te rog, şi ia loc.

Am înaintat cu toată încrederea pe care puteam să mi-o adun şi am fost nevoită să mă străduiesc din răsputeri ca să găsesc resursele necesare. M-am aşezat pe scaunul cu aspect fragil aflat de cealaltă parte a biroului său. Am auzit un scârţâit când m-am lăsat cu întreaga greutate pe el şi am fost îngrozită că s-ar fi putut rupe. Dar a rezistat, aşa că m-am relaxat.

Thansius se aşezase din nou la locul lui şi mă privea stăruitor în aşteptare. Biroul lui era plin de scrisori, suluri, rapoarte şi planuri pentru Zid, împreună cu pergamente oficiale, necompletate, ale Consiliului. Înainte să rostesc vreun cuvânt, mi-a spus:

— Nu ţin minte să îţi fi rupt nasul la Duel.

— La Hornuri, i-am spus eu vorbind firesc. Am fost uşor neatentă. Se vindecă. E nevoie doar de timp.

Mi-am frecat ruşinată ochiul vânăt, căpătat cu aceeaşi ocazie. Celălalt ochi îmi era în continuare umflat, deşi se înnegrise şi el.

— Înţeleg, a răspuns el într-un fel din care reieşea că ştia că spun un neadevăr.

Mi-am dres vocea şi am zis:

— Am câştigat runda lumina asta.

Mi-a întins un pergament din grămada de pe birou.

— Ştiu că ai câştigat. Raportul a venit la o fărâmă după ce l-ai învins atât de rapid pe domnul Dodgson. Este o mare reuşită. Este puternic şi are o tehnică bună. Dar, dacă are o slăbiciune…

— Este prea îngâmfat ca să admită că are slăbiciuni la care ar trebui să mai lucreze.

Thansius a dat din cap gânditor.

— Exact.

— Ei bine, poate că este mai greu pentru Wugii aproape perfecţi să accepte că au probleme. Eu am multe defecte, dar încerc tot timpul să mi le corectez.

Thansius a zâmbit.

— Cred că asta ar fi o lecţie bună pentru toţi, perfecţi sau nu.

— Am pariat pe mine, i-am spus, zornăindu-mi monedele

în buzunar.

— Legile Consiliului îmi interzic să pariez la Dueluri. Însă, dacă aş fi un chibiţ oarecare, aş fi pariat şi eu pe tine, Vega.

— De ce? l-am întrebat eu, dintr-odată interesată de răspunsul lui.

Dodgson era un adversar de temut şi cu experienţă.

Ochii i s-au îngustat, dar zâmbetul i-a rămas întipărit pe faţă.

— Există putere aici, a răspuns el, ridicând o mână masivă şi încordându-şi muşchii, pe care i-am văzut ridicându-se sub robă. Şi există putere aici, a continuat el, atingându-şi pieptul. Cred că tu ai multă putere aici, unde este cu adevărat important.

Nu am spus nimic, dar am continuat să-l privesc curioasă.

— Încă o victorie şi te vei lupta pentru dreptul de a fi campioană, a adăugat el.

— Şi o mie de monede, am continuat eu.

A dat din mână, alungând gândul.

— Ce au monedele de-a face cu asta? Eu am luptat în multe Dueluri şi monedele nu au fost niciodată o parte a premiului. Cred…

Aici s-a întrerupt şi am crezut că ştiu de ce. Privirea sa a evaluat cât de slabă eram. Cât de mizerabilă îmi era mantaua. Cât de vechi îmi erau cizmele. Şi cât de murdară îmi era pielea.

Şi-a coborât privirea un moment.

— Aşa cum ziceam, cred că un premiu în monede este un lucru bun. Îi poate ajuta pe Wugi… şi pe familiile lor.

— Da, poate, i-am răspuns. Dar am venit la tine într-o altă problemă.

— A, da? a zis el, încântat de schimbarea subiectului.

— Duf Delphia?

A dat din cap.

— Îi ştiu situaţia. L-am văzut la Spital noaptea trecută înainte să fie mutat la Îngrijire. Este tragic.

Eram surprinsă să aflu că îl vizitase. Delph nu îmi

spusese nimic. Dar Delph avea multe pe cap.

— Morrigone mi-a spus că Duf o să fie îngrijit de Consiliu.

— Aşa este. S-a rănit în timp ce lucra pentru Consiliu la Zid. Va primi un salariu pe viaţă şi îi vom plăti noi picioarele de lemn.

— Foarte generos, i-am spus. Dar slujba lui?

— Te referi la dresajul bestiilor? N-am văzut în toate sesiunile mele un dresor mai bun, dar acum, fără picioare? Poţi să vezi şi tu dificultatea.

— Pot. Dar dacă ar face echipă cu un alt Wug interesat de dresajul bestiilor? Duf l-ar putea învăţa, întrucât Wormwoodul va avea nevoie de altul, cu siguranţă. Wugul ar putea funcţiona drept picioarele lui Duf în timp ce este instruit.

Thansius mi-a completat ideea:

— Şi astfel domnul Delphia ar putea să aibă nu doar monede cu care să trăiască, ci şi un scop pentru restul sesiunilor lui?

— Da, am răspuns.

I-am văzut ochii încreţindu-se şi gura lărgindu-i-se într-un zâmbet.

— Cred că este o idee foarte bună. Voi face pregătirile după dorinţa ta. Te gândeşti la cineva anume?

I-am dat numele unui Wug despre care credeam că avea să fie un bun dresor de bestii. S-a întors să îşi ia stiloul şi şi-a pus ochelarii pentru a scrie numele. În acest timp, mâna mi-a ţâşnit şi a apucat o bucată goală de pergament cu numele lui Thansius şi cu ştampila oficială a Consiliului în vârful paginii. Până să se întoarcă Thansius, pergamentul era deja în buzunarul meu.

L-am privit cu atenţie în timp ce scria numele cu o mână ţeapănă, atât de diferit de mişcarea rapidă pe care o văzusem la Morrigone şi cu niciuna dintre înfloriturile care îi plăceau atât de mult lui Domitar. I-am mulţumit lui Thansius şi m-am grăbit să ies de acolo.

Am trecut pe lângă Wugul înţepat de la ieşire.

— Oh, slavă Clopotniţei că ai ieşit întreagă, drăguţo, mi-

a spus ea, evident uşurată.

Am privit-o surprinsă.

— Ce, te aşteptai ca Thansius să mă rănească?

A părut îngrozită de un asemenea gând.

— Normal că nu. Credeam că ai putea, ei bine, să explodezi pur şi simplu de la onoarea de a fi în măreaţa lui companie.

— Ei bine, nu am făcut-o. Ha! am spus supărată, apoi am ieşit.

Coborând scările, mi-am atins buzunarul unde se afla pergamentul oficial. Profitasem de o ocazie ivită. Am zâmbit, pentru că ştiam exact ce aveam de gând să fac cu el.

Aveam de gând să scriu o scrisoare.

Acea lumină era una foarte specială pentru mine. Aveam să profit din plin de ea.

QUADRAGINTA QUATTOUR

Vega sub toate cele

M-am dus direct la bârlogul meu, unde Harry Doi mă aştepta răbdător. Desluşisem cea mai mare parte a planului în minte pe drum. Mi-am tras scaunul la masă, am scos băţul de cerneală, l-am umplut şi apoi am început să lucrez la pergament. Mă străduiam să văd cu un singur ochi, dar ştiam ce doream să scriu.

O văzusem pe Morrigone scriind pe raportul pe care i-l dăduse un Wug care lucra la Zid. Deci, îi văzusem scrisul destul de bine. Ştiam acum că toate pergamentele de la Hornuri care reprezentaseră instrucţiunile pentru producerea lucrurilor drăguţe în ultimele două sesiuni fuseseră scrise de mâna *ei.* Nu credeam că furia mea faţă de această femelă putea să se amplifice, dar asta se întâmplase. Mă obligase să mă spetesc lucrând pe un salariu de nimic şi toate lucrurile acelea drăguţe ajunseseră într-o groapă.

Dar nu scrisul lui Morrigone aveam să îl imit în acea lumină. Ci pe cel al lui Thansius. Şi văzusem mai multe documente cu scrisul lui Thansius pe biroul lui din clădirea Consiliului. Scrisoarea a prins contur încet, întrucât mă străduiam din greu să îl fac pe destinatar să creadă că misiva venea de la Şeful Consiliului, utilizând cuvinte pe care le auzisem folosite de el de atâtea ori.

Am pus pergamentul de-o parte când am terminat. Stomacul îmi chiorăia şi am căutat ceva de mâncare prin cameră, dar, din păcate, n-am găsit. Holbându-mă la spaţiul gol, mi-am băgat mâna în buzunar şi am găsit monedele câştigate de la Litches McGee. Nu mai făcusem niciodată asta, dar m-am hotărât că era un moment la fel de bun ca oricare altul. Am vrut să ies pe uşă, însă apoi m-

am privit. Eram plină de vânătăi, însângerată şi murdară.

M-am dus în spatele bârlogului cu un pumn de fulgi de curăţat şi mi-am petrecut zece fărâme frecând mizeria de pe mine cu apă de la ţevi. Îmi scosesem toate hainele şi rămăsesem goală. M-am uscat şi am intrat din nou înăuntru. Aveam părul ud, dar era curat – era prima oară după multă vreme când puteam să îmi suport propriul miros. Am privit din nou monedele din mână şi în minte mi-a venit o idee.

Era o idee incredibil de proastă, însă apoi m-am gândit: de ce nu?

Am găsit o pereche prea scurtă de pantaloni şi un pulover prea mic, pe care mama mi le tricotase cu multe sesiuni în urmă, în grămada din colţ pe care nu terminasem să o sortez. Mi-am chinuit picioarele să intre într-o pereche prea mică de pantofi, pe care îi aveam de trei sesiuni. Cel puţin acele lucruri erau curate sau măcar mai curate decât hainele mele obişnuite.

Pe Strada Principală exista un magazin numit Ţoale Faine, care vindea haine pentru femele. Trecusem adesea pe lângă el, fără să fi crezut vreodată că pot intra. Când am deschis uşa, un clopoţel a răsunat şi o vânzătoare, o femelă grăsună cam de patruzeci de sesiuni, destul de ferchezuită, a apărut din spate. M-a privit cu ochi severi.

— Vă pot ajuta? m-a întrebat ea, într-un fel care îmi spunea că mă considera imposibil de ajutat.

Dintr-odată rămăsesem fără cuvinte, iar încrederea mea, oricum la pământ în acel gen de situaţii, a coborât la cota minimă.

— Speram să găsesc nişte lucruri noi, am mormăit.

— Poftim? a întrebat ea destul de tare.

— Nişte lucruri noi, am zis descurajată.

Aproape că mă hotărâsem să mă întorc şi să ies. Wugii ca mine nu făceau astfel de lucruri. Hainele noastre erau haine la mâna a doua, şi nici măcar acelea nu erau obţinute foarte des.

— Ei bine, de ce nu ai spus aşa, drăguţă? a zis ea. Presupun că ai monede, a zis apoi curioasă.

Am întins palma plină cu monede. Faţa i s-a înveselit brusc.

— Mai mult decât suficient.

Şi-a pus o pereche de ochelari groşi.

— Hai să ne uităm la tine.

Ochii i s-au lărgit în spatele ochelarilor.

— Măi să fie, tu eşti fătuca de la Duel. Vega Jane.

— Da, eu sunt.

M-a privit de sus până jos.

— Eşti înaltă şi subţire şi ai umeri frumoşi şi laţi şi picioare lungi. Hainele vor sta bine pe tine, draga mea.

— Da? am întrebat eu perplexă.

Hainele care să stea bine pe mine nu erau un subiect la care să mă pricep.

— Acum, lasă-mă să scot câteva lucruri şi să vedem ce putem face, bine?

După multe fărâme şi multe haine încercate, altele aruncate şi câteva cumpărate, mi-a împachetat noile veşminte, în timp ce eu mă îmbrăcam cu cealaltă ţinută pe care mi-o sugerase ea, pentru că, ei bine, aceea îmi plăcea cel mai mult. Hainele pe care le purtasem înainte au ajuns direct în coşul de gunoi.

Acum purtam o rochie albastră, ciorapi lungi şi albi şi pantofi care aveau tocuri şi care mă făceau să fiu şi mai înaltă.

Şi-a privit opera cu admiraţie.

— Ei bine, să fiu a naibii. Ştiam eu că e ceva acolo, dragă. A trebuit doar să săpăm şi să scoatem frumuseţea la iveală, nu-i aşa?

— Presupun, am spus eu pe jumătate şoptit.

— Şi cum rămâne cu părul tău, drăguţă? a spus femela blând, dar exuberant; se prezentase mai devreme ca fiind Daria Gunn.

Avea o oglindă pe unul dintre pereţi şi m-am holbat în ea.

— Ce-i cu părul meu? am întrebat.

Daria l-a privit cu un ochi de profesionist.

— Ei bine, are nevoie să fie aranjat puţin. Spălat, de

exemplu. Poate tăiat ici şi colo, dacă ştii ce vreau să spun. Nimic prea radical, ei bine, poate doar puţin radical.

A oftat şi a adăugat pe un ton apologetic:

— Trebuie lucrat puţin la el, drăguţă.

Am încercat câte ceva cu mâna, dar părul mi-a revenit imediat la forma lui sălbatică.

— Cum? am întrebat.

— Oh, sunt multe moduri. Şi, având în vedere că ai cheltuit multe monede aici lumina asta, ofer spălatul pe gratis.

— O să doară?

Gunn a râs.

— La naiba! Şi mai participi şi la Duel.

A zâmbit şi mi-a atins faţa lovită. Apoi mi-a zis:

— Te-am văzut cum l-ai bătut pe Non, Vega. Am strigat ca o nebună, zău că da. Dar n-am vrut să mă laud cu asta când te-am recunoscut. Eşti, ei bine, o celebritate de acum, nu-i aşa?

M-am înroşit auzind aceste cuvinte.

— Dar biata ta faţă… Ochii tăi, nasul ăsta… Ei bine, văd eu ce pot să fac să le aranjez puţin până te vindeci.

Şi şi-a respectat promisiunea. Tot ce mi-a făcut la păr şi felul în care mi-a îngrijit faţa îmi erau complet străine. Când a terminat, după ce mi-a legat o panglică albă cu o buclă în cosiţele nou aranjate, am privit în oglindă şi am rămas fără respiraţie. Mi se părea că dispărusem şi fusesem înlocuită cu o altă femelă.

A scos o sticluţă cu un mic furtun ataşat la ea şi cu o parte umflată la un capăt. A strâns partea umflată şi un fel de lichid mi-a zburat pe gât şi pe obraji. Am tresărit, dar ea a râs încântată.

— Miroase puţin, Vega, mi-a zis.

Era cea mai minunată aromă care îmi intrase vreodată în nări.

— Lavandă, am ghicit.

— Cu un strop de caprifoi. L-am făcut chiar eu.

Daria m-a privit şi nu şi-a putut stăpâni un zâmbet.

— Foarte drăguţ, Vega. Chiar foarte drăguţ. Acum, după

ce ţi se vindecă faţa, vei fi răpitoare, scumpo.

Răpitoare? O parte din mine era sigură că totul era doar un vis, din care urma să mă trezesc şi să am de-a face din nou cu haine murdare şi cu un păr soios. Am plătit monedele, mi-am luat pachetele şi am ieşit din magazin, simţind ceva ce nu simţisem niciodată.

Doi Wugi pe care îi ştiam treceau pe acolo când am ieşit. Unul era un tânăr Plugar numit Rufus, celălalt era Newton Tilt, Tăietorul de la Hornuri pe care îl considerasem mereu arătos. Rufus a rămas cu gura căscată şi s-a lovit de un stâlp ce susţinea acoperişul de deasupra pasajului, căzând pe pietrele cubice. Newton a rămas pur şi simplu pe loc şi m-a privit de jos în sus, cu un rânjet tembel pe faţă.

— Vega, eşti chiar tu sub toate alea? m-a întrebat Newton.

M-am grăbit să plec, cu faţa roşindu-mi-se. *Sub toate alea?*

Mai aveam un magazin de vizitat şi încă un lucru de cumpărat.

Am plătit o monedă şi am pus să mi-l împacheteze într-o hârtie drăguţă; şi apoi m-am grăbit. Cumpărasem în acea lumină mai multe lucruri decât o făcusem vreodată. Ceea ce nu spunea mare lucru, pentru că nu fusesem niciodată cu adevărat la cumpărături.

M-am întors la bârlogul meu şi l-am speriat pe Harry Doi. Părea că nu mă mai recunoaşte, fiindcă îşi ridicase fălcile dezvelindu-şi dinţii. Dar, după ce m-a mirosit o vreme, a părut mulţumit că eram totuşi stăpâna lui.

Am găsit o bucată de oglindă care îi aparţinuse mamei. Am reuşit să o folosesc ca să îmi văd părul şi faţa. Am scuturat capul cu uimire. Dar ochii îmi erau în continuare umflaţi, pielea înnegrită, nasul rupt şi obrazul învineţit şi umflat. Asta cam strica ansamblul.

Am oftat şi m-am trezit cuprinsă de o dorinţă melancolică.

Mâna mi-a intrat în noua manta şi am scos Piatra Viperei. Am ţinut-o în dreptul feţei şi m-am gândit la normal, iar urmele au dispărut de îndată. Ochii îmi erau

normali, umflăturile dispăruseră şi puteam să îmi simt nasul revenind la locul lui normal. Am pus Piatra la locul ei şi am plecat.

M-am uitat la soarele pe cale să apună şi am considerat că momentul era potrivit. Am mers rapid, întrucât energia îmi revenise odată cu transformarea fizică.

Am străbătut iute drumul până la Morrigone şi am reuşit să mă strecor până la uşa din faţă şi să bag pergamentul prin orificiul de acolo. Ştiam că Morrigone nu avea să fie acasă, şi nici John. Dar eram convinsă că mereu credinciosul William avea să se asigure ca *doamna Morrigone* să îl primească.

Rezolvând asta, m-am îndreptat spre următoarea mea destinaţie. Îngrijirea.

QUADRAGINTA QUINQUE

O noapte specială

După ce l-am lăsat pe Harry Doi să aştepte afară, am vorbit cu o Asistentă de la Îngrijire pe care am întâlnit-o pe coridor. O monedă a făcut schimb de stăpâni după ce femela a auzit ce doream. Aşa cum mă aşteptam, Delph era aşezat lângă patul tatălui său. A ridicat privirea când am deschis uşa.

— Vega Jane? Ce faci din nou aici?

— Am aranjat ca o Asistentă să stea cu Duf.

— Ce? a întrebat el, arătând confuz.

— Când ai mâncat ultima dată, Delph?

După ce am intrat complet sub lumina ciudată ce exista în fiecare cameră, am văzut ochii lui Delph holbându-se de uimire. Asta mi-a trimis un fior de-a lungul spinării şi m-am trezit zâmbind ca un copil prostuţ.

— Vega Jane, ce ai… ce ţi-ai făcut? s-a bâlbâit el.

— Doar… m-am aranjat puţin, i-am spus sfioasă.

S-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— Te-ai aranjat? Aşa îi spune?

— Tu cum i-ai spune, Delph? l-am întrebat direct, observând că-l luasem prin surprindere.

S-a scărpinat în vârful capului, părând nesigur pe sine.

— Păi, cred că i-aş spune… Ei bine, arăţi foarte îngrijită, acum că mă uit mai bine. Într-adevăr foarte îngrijită.

Apoi faţa i-a devenit de un roşu-închis.

Am zâmbit.

— Am venit să te scot la masă.

A început să spună ceva, apoi a scuturat din cap.

— Nu ştiu, Vega Jane, chiar nu ştiu ce să zic. A privit apoi spre Duf şi a adăugat: Şi tata?

— De aceea vine Asistenta.

— Arăţi atât de… ei bine, arăţi atât de… ştii tu şi… şi eu… nu.

Şi-a privit hainele murdare. Mi-am trecut braţul pe sub al lui.

— Cred că arăţi perfect respectabil. Şi am de gând să mănânc la Tove cel Hămesit şi vreau ca tu să vii cu mine.

A zâmbit dintr-odată.

— Cu ce ocazie?

M-am hotărât să îi spun.

— Este lumina mea de naştere. Am cincisprezece sesiuni, Delph.

A părut şocat.

— Dar n-am făcut nimic… Adică n-am ştiut…

— Nu-i nevoie să faci ceva, ci doar să-mi accepţi invitaţia de a mă însoţi la masă pentru a sărbători faptul că am venit în Wormwood acum cincisprezece sesiuni.

Cu încă o privire neliniştită aruncată înspre tatăl lui, calmată în cea mai mare parte de intrarea Asistentei pe care o plătisem şi care ne-a anunţat că era gata să aibă grijă corespunzător de Duf, ne-am pornit la drum.

Wugii se holbau la noi în timp ce străbăteam Strada Principală, cu Harry Doi în spatele nostru. Delph era foarte înalt, iar eu, pe tocuri, mă potriveam cu el. Nu era îmbrăcat la fel de elegant ca mine, dar îl surprinsesem umezindu-şi mâna cu limba şi folosind-o ca să îşi potolească părul răzleţ. Şi se oprise la ţevile de lângă Îngrijire ca să îşi spele faţa şi braţele şi să îşi mai scuture murdăria de pe haine.

— Voiam să o fac de mai multe lumini, mi-a explicat el încurcat. Dar n-am avut timp.

Eram aşezaţi la o masă la Tove cel Hămesit, de data aceasta nu în spate, ci aproape de partea din faţă. De fiecare dată când priveam în jurul meu, observam Wugii holbându-se la mine. Femelele păreau iritate de atenţia pe care mi-o acordau partenerii lor şi îi tot apucau de bărbie, întorcându-le feţele spre mesele lor.

— Toţi Wugii te privesc, Vega Jane, mi-a zis Delph. Mai ales masculii. Ha!

— Ei bine, o să le treacă. Din coadă de câine nu se face sită de mătase.

M-a privit lipsit de expresie.

— Tu te auzi? Coadă de câine pe naiba! Eşti, eşti… A inspirat cutremurat. Eşti frumoasă, Vega Jane.

Acum se înroşise atât de tare, că am crezut că o să se sufoce.

— Îţi mulţumesc, Delph, i-am spus destul de sincer, deşi roşisem şi eu.

Singurii Wugi care îmi mai spuseseră că sunt frumoasă fuseseră părinţii şi bunicii mei şi întotdeauna crezusem că o făcuseră dintr-un sentiment de datorie.

Am comandat şi am devorat cea mai bună masă pe care o mâncasem vreodată. Mai târziu, cu burţile atât de pline că nu mai puteam lua nici măcar o singură îmbucătură, ne-am gândit să lăsăm totuşi loc pentru o ultimă gură. Era o bucată de tort pe care am împărţit-o, iar Delph mi-a urat o lumină şi o noapte de fericire.

— Sunt fericită, Delph. Sunt foarte fericită să fiu cu tine.

A încercat să mă oprească, dar am plătit masa cu monedele mele.

— Eu ar fi trebuit să îţi dăruiesc ţie ceva, a protestat el. Nu invers.

— Mi-ai dat ceva.

— Ba nu, a zis el ferm.

M-am întins şi l-am prins de mână.

— Mi-ai dăruit plăcerea companiei tale în această lumină specială.

A zâmbit ruşinat şi mi-a strâns şi el mâna.

— Nu mi-aş dori să fiu nicăieri altundeva, Vega Jane. S-a oprit şi buzele am început să-i tremure. Poate doar cu tata.

— Ştiu, am zis încet.

Păru să-mi citească gândurile. S-a aplecat şi şi-a coborât vocea.

— Acum, despre următoarea rundă de Duel.

M-am întins şi i-am pus degetele pe buze, făcându-l să tacă.

— Nu în noaptea asta, Delph. În noaptea asta haide doar

să…

A dat din cap când vocea mi s-a pierdut.

— În regulă, Vega Jane. În regulă.

L-am condus înapoi la Îngrijire şi l-am lăsat cu tatăl lui.

Am privit către cer şi am calculat timpul. M-am întors la bârlogul meu şi mi-am schimbat rochia, pantofii cu toc şi ciorapii cu pantalonii, puloverul şi cizmele mele noi. L-am ridicat pe Destin, strângându-l la brâu şi sub manta. Am băgat în buzunar Elementalul şi pachetul înfăşurat în hârtie frumoasă şi am pornit.

M-am grăbit până am ieşit din Wormwood. Am ajuns la ascunzişul ales exact cu o fărâmă înainte de momentul în care dorisem s-o fac. Trăsura a ieşit din casa lui Morrigone două fărâme mai târziu. Ştiam că Morrigone era înăuntru. Ştiam că se ducea să se întâlnească cu Thansius în porţiunea de sud a Zidului, lângă Hornuri, în a doua secţiune a nopţii. Ştiam asta pentru că eu scrisesem cererea din partea lui Thansius pe acea hârtie oficială. Alesesem partea de sud a Zidului pentru că era locul cel mai îndepărtat de casa lui Morrigone şi avea să îmi ofere suficient timp să termin ce aveam de făcut.

Când trăsura se îndepărtase suficient, m-am dus repede nu spre uşa din faţă, ci spre cea din spate. Mi-am scos uneltele şi în curând lacătul a cedat, iar eu m-am strecurat în casă. Am privit rapid în jurul meu după orice semn c-ar fi fost prin preajmă William sau servitoarea despre care ştiam că lucrează acolo.

Singurul Wug pe care voiam să-l văd era John. Am urcat scările în tăcere, am numărat uşile până la camera lui şi am bătut încet. M-am retras când am auzit paşi. Ştiam după mers că erau ai lui John.

Uşa s-a deschis şi el era acolo. Părea să se fi înălţat şi arăta puţin mai împlinit. Avea haine frumoase, dar de data aceasta şi ale mele erau. Şi puteam să pariez că în noaptea aceea eram la fel de curată şi miroseam la fel de bine ca el.

M-a privit curios şi brusc mi-am dat seama că nu mă recunoştea.

— John, sunt eu, Vega.

Gura i s-a întredeschis uşor.

— Atât de mult m-am schimbat? am întrebat amuzată.

— Ce ţi s-a întâmplat? m-a întrebat.

— Nişte ţoale noi.

— Ce faci aici?

Am pălit. Întrebarea lui fusese complet lipsită de căldură. În ea simţisem doar o suspiciune încărcată de nerăbdare.

— Am venit să te vizitez.

— Morrigone mi-a spus ce s-a întâmplat între voi. Ţi-a salvat viaţa în faţa Consiliului. Viaţa, Vega! Şi tu i-ai răsplătit bunătatea trădând-o.

— Nu asta mi-ai spus când ai fost la Îngrijire. Când plângeai de mama focului că părinţii noştri nu mai sunt. Erai bucuros că ţi-am spus. Aşa ai zis atunci.

A dat din mână.

— Nu mai am timp să mă gândesc la asta. Da, trebuia să ştiu despre părinţii noştri. Dar tot ai trădat-o pe Morrigone.

S-a oprit şi m-a privit întunecat la faţă.

— Ce vrei, Vega? Am multe de făcut în noaptea asta.

M-am calmat şi i-am vorbit pe un ton mai blând:

— Am venit să te vizitez. Am vrut să o fac mai devreme, dar am fost foarte ocupată. Şi ştiu că şi tu eşti ocupat cu Zidul.

Am inspirat şi am înjurat în gând. I-am văzut trăsăturile devenind şi mai întunecate când am amintit de Zid.

— Le-ai spus muncitorilor mei să nu-mi asculte ordinele, a rostit el tăios.

M-am gândit: „Afurisiţii tăi de muncitori?“

— Slăbeau barele de metal făcând mai multe găuri în ele. Ştii ce s-a întâmplat cu Duf Delphia. Şi-a pierdut picioarele.

A făcut un gest de nepăsare din mână.

— Morrigone m-a informat despre asta.

„Te-a *informat* despre asta?“ m-am gândit.

Apoi a continuat:

— Vom avea grijă de el. Picioare din lemn. Cârje. Salarii

de accident. Nu va avea niciun motiv să se plângă.

— Nu va avea niciun motiv să se plângă? am întrebat, nevenindu-mi să cred ce auzeam. Fără picioare? Tu cum te-ai simţi dacă ai primi picioarele din lemn şi cârjele în locul lui?

— El este un Wug *muncitor,* Vega. Astfel de accidente se întâmplă. Dar vom avea grijă de el. Şi de familia lui. Le suntem recunoscători muncitorilor pentru munca depusă în numele binelui comun.

Le suntem recunoscători pentru munca depusă? De când începuse John să vorbească la Wugul plural despre sine?

— *Eu* sunt un Wug muncitor, i-am zis. Dacă îmi pierdeam eu mâinile sau picioarele în timp ce munceam pentru *tine* şi blestematul de bine comun?

S-a holbat la mine, cu o expresie deloc afectată de cuvintele mele directe.

Am privit în cameră peste umărul lui. Fiecare centimetru al pereţilor era acoperit cu suluri şi pe ele era scris în diferite limbi, incluzând simboluri şi desene care m-au făcut să rămân cu gura căscată. Unele dintre ele erau hidoase, scârboase. O creatură avea în loc de cap o masă de tentacule slinoase, iar alta avea picioare de păianjen şi în locul gurii o grămadă de colţi.

L-am privit cu un amestec de uimire şi de groază. A închis rapid uşa, blocându-mi priveliştea.

— Ce sunt lucrurile acelea, John? am spus, cu o voce profund dezgustată.

— Multe dintre lucrurile pe care le vom înfrunta sunt oribile, dar asta nu înseamnă că nu putem învăţa de la ele. De fapt, cu cât ştim mai multe, cu atât vom fi mai bine pregătiţi.

— Nu vreau să ai de-a face cu lucruri care ar putea să te… copleşească, John.

— Mă descurc, Vega, de asta te pot asigura.

Am înghiţit în sec şi în sfârşit i-am spus lucrul pentru care mă dusesem la el:

— John, ai lua în considerare să te întorci să locuieşti cu mine? La vechea noastră casă? Am putea…

Dar el deja scutura din cap.

— Imposibil, Vega. Wormwoodul are nevoie de mine să fac ceea ce fac. Morrigone mă asigură că sunt absolut indispensabil.

Toate speranţele pe care mi le făcusem au dispărut de îndată. Înainte să mai pot spune ceva, John a continuat:

— N-ar trebui să fii aici. Morrigone nu va fi mulţumită. A trebuit să iasă să se întâlnească cu Thansius, dar se va întoarce noaptea asta.

— Sunt sigură că se va întoarce. Ce ţi-a spus despre mine? În afară de faptul că am trădat-o?

— Nimic, nu mare lucru.

Acum John cel mic revenise, dar cu o diferenţă importantă. Minţea. Şi nu era priceput, pentru că nu avea exerciţiu. Spre deosebire de mine.

— Ţi-a spus că ne-am luptat?

A clipit rapid.

— Ţi-a spus că a spart un geam din bârlogul meu şi că apoi a dispărut?

A clipit şi mai rapid. Am arătat peste umărul lui spre cameră.

— Ce sunt lucrurile acelea de pe pereţii tăi?

— Doar lucruri despre care învăţ.

— Arată scârbos şi malefic. Asta vrea Morrigone să înveţi?

— Studiile mele nu te privesc! mi-a răspuns el sfidător.

— Crezi că părinţii noştri şi-ar dori să ştii astfel de lucruri?

— Ei nu mai sunt. Eu trebuie să continui să trăiesc. Cu cât ştiu mai multe, cu atât mai bine.

— Poate ai face bine să te întrebi de ce vrea Morrigone ca tu să ştii astfel de lucruri. Pentru binele comun? Cât de probabil este una ca asta?

Am lungit tăcerea. Doream ca el să se gândească cu adevărat la ceea ce tocmai îi spusesem.

— Eşti… eşti în continuare la Duel.

— Ştiu că sunt. Sunt surprinsă că eşti conştient de asta.

— Eu… sper să câştigi.

— Mulţumesc.

— Ar trebui să pleci acum.

Am băgat mâna în buzunar şi am scos pachetul învelit în hârtie frumoasă, apoi i l-am dat.

— Treisprezece sesiuni fericite, John.

A părut surprins să vadă pachetul. Eu şi fratele meu aveam aceeaşi lumină de naştere. M-a privit cu ochi vinovaţi.

— Dar asta înseamnă… Am pierdut şirul…

— E-n regulă. Aşa cum ai spus, ai fost foarte ocupat.

Am fost mulţumită să văd că, sub acea carapace care devenea din ce în ce mai dură, fratele meu continua să existe pe undeva. Dar cât timp avea să o mai facă?

— Deschide-l, i-am zis.

Degetele lui au sfâşiat frumoasa hârtie a pachetului. Înăuntru era un jurnal.

— Ai citit atât de multe cărţi, John, încât nu mai era nevoie să-ţi ofer şi eu una. Dar la cât de deştept eşti, mă gândeam că poate ai vrea să te apuci tu de una.

M-a privit cu ochii în lacrimi. Încet, ne-am întins unul spre celălalt şi ne-am îmbrăţişat. L-am strâns cât de tare puteam şi el a făcut la fel.

— Te iubesc, John.

— Ar fi bine să pleci, mi-a spus el agitat.

Am dat din cap.

— Ar fi, i-am răspuns.

Şi am plecat.

Părăsind frumoasa casă a lui Morrigone, mă îndoiam că aveam să-l mai văd vreodată pe John. Adevărul era că venisem să văd dacă ar fi părăsit Wormwoodul şi ar fi traversat Quagul cu mine. Evident că nu era cazul. Aşa că acum, când nici Delph nu mai putea veni, rămăsesem doar eu.

Aveam să traversez singură Quagul.

QUADRAGINTA SEX

Lovitura nevăzută

Următoarea rundă a Duelului i-a asmuţit pe ultimii patru combatanţi unul împotriva celuilalt. Oponentul meu era Ted Racksport. Am ajuns la teren devreme, îmbrăcată în hainele mele vechi. De data aceasta, panoul mă prezenta uşor favorită. Am pariat două monede pe victoria mea la Roman Picus. A mormăit în loc de răspuns şi mi-a aruncat pergamentul.

— Cum mai merge treaba cu patrula Carabinierilor, Roman? l-am întrebat. Nu prea v-am mai văzut în ultima vreme.

— Suntem acolo, femelă, poţi să fii sigură de asta.

Apoi a adulmecat aerul.

— Ce-i cu mirosul ăsta? m-a întrebat, cu o privire curioasă.

— Lavandă şi caprifoi, i-am răspuns. Dacă îţi place parfumul, poţi să ţi-l cumperi de la Ţoale Faine de pe Strada Principală.

— Te-ai ţăcănit? Ţoale Faine? a strigat el în gura mare. Care sunt şansele să calc eu vreodată în locul acela, hmm?

— Nu se ştie niciodată, Roman. Dacă vrei ca o femelă să-ţi fie parteneră, poate ai vrea să miroşi şi a altceva în afară de apă de foc şi iarbă de fumat.

S-a uitat la mine cu gura căscată, în timp ce eu i-am zâmbit dulce şi m-am îndreptat spre cadran. Întrucât erau doar două meciuri programate, eu şi Racksport aveam să luptăm primii. Cealaltă luptă urma imediat după a noastră. Mulţimea devenea mai mare cu fiecare fărâmă. Privind direct spre platforma ridicată, mi s-a părut că mult mai mulţi membri ai Consiliului şi prietenii lor erau acolo. L-am văzut pe furiş şi pe Thansius.

Silas, bătrânul arbitru Wug, a venit spre mine şi am început să mă pregătesc. N-aveam de gând să risc nimic cu Racksport. Văzusem de aproape cât de alunecos şi de abil era în luptă. Nu puteam să folosesc aceeaşi mişcare pe care o folosisem cu Duk Dodgson, întrucât Ted Racksport avea să fie pregătit pentru ea. Dar mai aveam un as în mânecă.

Însă nu avea să fie aşa.

Silas a venit spre mine şi mi-a ridicat mâna deasupra capului în semn de victorie. L-am privit mirată, în timp ce un mormăit s-a auzit dinspre mulţimea de Wugi care veniseră să vadă sânge.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat consternată.

— Victorie prin neprezentare, asta s-a întâmplat, a răspuns el de îndată, privind spre urechea mea stângă.

— De ce? Unde este Racksport?

— S-a împuşcat în picior cu una dintre blestematele lui de morte, asta s-a întâmplat, a lătrat Roman Picus, care se apropiase de marginea cadranului. Acum am auzit. Nu îţi dai seama ce noroc ai, Vega! Ted este un luptător foarte bun.

— Serios? l-am întrebat. Tocmai mă gândeam ce noroc are Racksport. O împuşcătură de morta în picior nici nu se compară cu ce aveam eu de gând să-i fac.

Roman l-a privit pe Silas.

— Şi n-am de gând să plătesc pariurile. Nu fără luptă.

— Desigur, a răspuns Silas. Dregându-şi vocea, a zis apoi cu un glas subţire: Secţiunea patruzeci şi doi, paragraful D al Regulilor Comportamentului în Luptă pe timpul Duelului precizează în mod clar…

— Oh, mai scuteşte-mă, a tunat Roman, răsucindu-se pe călcâie şi plecând în viteză.

Rânjind, m-am întors să privesc celălalt meci care avea să înceapă de îndată. Rânjetul mi s-a şters imediat de pe faţă.

Newton Tilt, Tăietorul arătos de la Hornuri, păşea în cadran. Îl mai urmărisem preţ de două lupte şi ştiam cât de puternic era, mai ales la prize. Era un luptător bun,

capabil. Totuşi, mă temeam pentru el. Pentru că în faţa lui intrase în cadran Ladon-Tosh. Pierdusem şirul luptătorilor rămaşi, iar pe panoul cu pariuri mă uitasem mereu doar la lupta mea. Dar era evident că aveam să îl înfrunt pe învingătorul acelei runde. Şi când l-am privit pe Ladon-Tosh, am ştiut fără îndoială că el avea să fie următorul meu adversar.

M-am apropiat împreună cu fiecare Wug de acolo.

Arbitrul le-a comunicat instrucţiunile şi Tilt şi-a întins mâna spre Ladon-Tosh. Însă acesta nu şi-a întins-o pe a sa. Tilt a rânjit după această insultă sportivă şi s-a retras câţiva metri, cu braţele ridicate, cu umerii drepţi şi maxilarul pregătit.

Ladon-Tosh nu a făcut niciun pas. A rămas pe loc, holbându-se aşa cum o făcea de fiecare dată la Hornuri. Clopotul a răsunat. Tilt s-a năpustit în faţă, cu pumnul ridicat şi cu celălalt braţ ţinut în sus drept gardă.

Pe când era la doar un pas de Ladon-Tosh, care tot nu se mişcase, s-a întâmplat. Nu eram sigură că văzusem măcar lovitura. Nu, eram sigură. Nu o văzusem. L-am văzut doar pe Tilt ridicându-se în aer şi zburând în spate mai rapid decât alergase în faţă. A aterizat într-o grămadă ciudată de mâini şi de picioare în cadran şi nu s-a mai mişcat.

Arbitrul s-a grăbit spre corpul întins şi l-am văzut strâmbându-se dureros la vederea lui Tilt. Apoi a făcut semne agitate către echipa de Mendeni. Aceştia s-au grăbit cu genţile lor şi s-au strâns deasupra Wugului căzut. Cu toţii ne-am ţinut respiraţia. Cu excepţia lui Ladon-Tosh, care pur şi simplu părăsise cadranul şi apoi terenul. M-am holbat în urma lui, împietrită. Când m-am întors spre Mendeni, am văzut cu groază că puneau un cearşaf peste Tilt, inclusiv peste faţa lui. M-am uitat la un mascul Wug care stătea lângă mine.

— Este…? Nu poate să fie, am spus tremurat, cu toate membrele furnicând şi trepidând.

— Mi-e teamă că da, Vega, mi-a zis el cu o voce nesigură. Ladon-Tosh l-a omorât pe bietul băiat dintr-o singură lovitură. Nici mie nu îmi vine să cred.

L-au ridicat pe Tilt pe o targă şi l-au luat de acolo. Mama lui a venit plângând şi a prins mâna fiului ei mort, care atârna peste marginea tărgii. Păşea alături de el copleşită de durere.

Am privit alţi Wugi, care erau la fel de şocaţi ca mine. Până şi Roman Picus stătea în cercul lui de pariuri cu ochii mari ca nişte farfurii. Continuând să îl privesc, am văzut cum bucăţi de pergament îi cădeau din mâinile strânse, ajungând pe pământul din jurul cizmelor lui.

Apoi am simţit ceva apucându-mă de braţ şi am coborât privirea.

Am fost surprinsă să o văd pe Hestia Loon. Mi-a apucat încheietura ferm şi mi-a spus într-o şoaptă aprigă:

— Nu te las să faci nici măcar un singur pas în cadran cu unul ca Ladon-Tosh. Niciun pas, mă auzi, Vega? Biata ta mamă… Nu ar fi permis aşa ceva. Şi, întrucât nu mai este aici ca să vorbească, o voi face eu. O să vorbesc cu afurisitul de Thansius chiar eu, dacă trebuie, dar nu te lupţi cu… *creatura* aceea.

A plecat valvârtej, lăsându-mă cu gura căscată. În timp ce Wugii începeau să se împrăştie, din ce în ce mai mulţi veneau către mine. Ştiau cu toţii că eu aveam să lupt cu Ladon-Tosh. Şi, precum Hestia Loon, niciunul nu-şi dorea să o fac.

Pe când plecam, câteva fărâme mai târziu, Roman Picus a venit la mine şi mi-a dat înapoi cele două monede pariate. M-a privit agitat şi apoi mi-a spus cu o voce rezonabilă:

— Ascultă, Vega, ai văzut? Vreau să spun, *ai văzut?*

— Am văzut, am răspuns încet.

Observam că mâinile şi buzele lui tremurau necontrolat.

— Noi doi nu ne-am prea înţeles, desigur.

Am reuşit să schiţez un zâmbet slab.

— Nu, nu tocmai. De fapt, m-ai acuzat că trişez.

— Ştiu, ştiu, a zis el nefericit.

A privit peste umărul meu, spre teren.

— Dar i-am plăcut pe tatăl şi pe mama ta. Şi pe Virgil, adevărul fie spus. Şi nu a existat un Wug mai cumsecade

decât bunica ta, Calliope. Şi, desigur, John şi toată munca pe care o depune…

— Ce încerci să spui, Roman?

— Chestia e că… vezi tu, chestia e că… Deodată s-a tras mai aproape de mine şi a zis: Nu există destule monede în tot Wormwoodul ca să merite să mori pentru ele, Vega, asta e.

— Crezi că Ladon-Tosh mă poate învinge?

M-a privit de parcă tocmai îmi crescuse un horn din cap.

— Să te bată, femelă? Să te *bată?* Te va azvârli până în Quag! Nu va rămâne nimic din tine ca să îngroape pe Terenul Sacru, spre care se îndreaptă deja bietul Newton Tilt. Nu te poţi lupta cu el, Vega! Te va ucide cum a făcut şi cu băiatul acela frumos.

— Dar sunt o concurentă. Trebuie să lupt, dacă nu mă rănesc ca Racksport.

— Atunci te împuşc eu în picioare în noaptea asta cu una dintre mortele mele şi Ladon-Tosh n-are decât să câştige blestematul de Duel!

— Nu pot face asta, Roman.

— De ce, în numele cerului? De ce, femelă? Doar nu pentru monede! Te-ai descurcat fără ele atâta vreme!

— Ai dreptate, nu este vorba de monede.

Dacă nu luptam, ajungeam direct la Valhall. Şi acum, fără sprijinul lui Morrigone, probabil că aş fi fost decapitată. Iar dacă încercam să evadez prin Quag, aveau să facă din Delph o ţintă, acum că rămânea aici. Eram prinsă în capcană şi o ştiam. Singura cale de scăpare era lupta. Apoi mă puteam gândi şi la fugă. Şi adevărul era că îmi doream să lupt. Îmi doream să câştig. Şi dacă trebuia să îl înving pe Ladon-Tosh ca să câştig, asta era. Nu mă considerasem niciodată o femelă războinică, dar, în acel moment, exact aşa mă simţeam. Precum străbunoaşa lui Morrigone, femela curajoasă de pe câmpul de luptă de acum mult timp. Îşi dăduse viaţa luptând împotriva a ceva despre care puteam să simt că fusese malefic şi greşit şi, ei bine, oribil. Mă întrebam dacă aveam şi eu curajul să mor pentru o asemenea cauză.

Roman mi-a prins umerii mai strâns, smulgându-mă din acele gânduri.

— Vega, în numele amintirii părinţilor tăi, te rog să nu faci asta.

— Grija ta mă emoţionează, Roman, serios.

Chiar asta simţeam.

— Dar trebuie să lupt, trebuie să duc asta la bun sfârşit. Am făcut o pauză, apoi am adăugat: Sunt o Finisoare, până la urmă.

Mi-a dat drumul încet, dar mi-a mai susţinut privirea pentru un timp, până când, deodată, şi-a mutat ochii în altă parte şi apoi a plecat, cu capul în pământ, cu braţele bălăngănindu-i-se fără direcţie pe lângă el. Mi-am simţit ochii umplându-se de lacrimi şi mi-am ridicat o mână ca să mi le şterg.

Ieşind de pe teren, am observat că panoul combatanţilor tocmai fusese adus la zi. Peste trei lumini, urma să aibă loc ultima rundă şi apoi campionul avea să fie încoronat şi răsplătit. Şi poate că învinsul avea să fie dus la Terenul Sacru cu o eternitate la dispoziţie ca să se gândească la alegerile lui.

Vega Jane, în vârstă de (doar) cincisprezece sesiuni, versus Ladon-Tosh, vârsta exactă necunoscută, dar cu siguranţă mai mare de douăzeci şi patru de sesiuni. Care tocmai ucisese un Wug de două ori mai mare decât mine cu o singură lovitură, incredibil de puternică, dată cu o asemenea viteză, că nici măcar n-o văzusem.

Gâtul începuse să mi se usuce puţin în timp ce mă întorceam la bârlogul meu. Am trecut pe Strada Principală ca să ajung acolo şi astfel a trebuit să trec pe lângă grupuri întregi de Wugi discutând despre un singur lucru. Ei bine, poate despre două. Moartea lui Newton Tilt. Şi faptul că venise rândul meu.

Darla Gunn era în pragul prăvăliei ei. Faţa ei masivă şi tristă îmi spunea că ştia ce se întâmplase. Iar privirea ei adâncă de frică îmi transmitea şi că era conştientă că eu aveam să fiu următoarea adversară a lui Ladon-Tosh, de-acum ucigaş.

Am ajuns la bârlog, mi-am scos mantaua şi m-am aşezat pe pat. Harry Doi a sărit lângă mine şi şi-a pus capul pe pieptul meu, de parcă ar fi simţit că ceva nu era chiar cum trebuie. I-am mângâiat blana şi m-am gândit la cele ce aveau să urmeze. Aveam trei lumini ca să mă gândesc la asta. Ceea ce, în sine, era ceva oribil. Mi-am dorit să pot lupta chiar atunci şi să termin cât mai repede.

Nu credeam că Ladon-Tosh luptase vreodată în vreun Duel. Mi-au revenit în minte zvonurile despre tăntălăul omorât la Hornuri care încercase să ajungă la al doilea etaj. Vorbisem foarte curajos în faţa lui Roman, dar nu mai simţeam acum acel curaj. Văzusem privirea din ochii lui Ladon-Tosh. Ştia că îl omorâse pe bietul Tilt de îndată ce îl lovise. Dar problema era că nu îi păsase. Pur şi simplu nu îi păsa. De unde apăruse un asemenea tip?

M-am ridicat şi am repetat întrebarea. Dar nu era doar o întrebare. Era şi o posibilă soluţie. Şi ştiam exact ce Wug să întreb.

Mai aveam trei lumini ca să găsesc o cale spre victorie şi probabil spre salvarea propriei vieţi. Şi intenţionam să o găsesc.

În următoarea lumină, am ajuns cu douăzeci de fărâme mai devreme la Hornuri. Asta era ceva neobişnuit pentru mine, dar erau vremuri întru totul neobişnuite. Şi aveam un motiv excelent pentru punctualitatea mea stranie.

— Lumină bună, Domitar, i-am zis sobru, stând în pragul biroului lui.

Am crezut că Wugul avea să moară pe loc.

În schimb, a răsturnat sticla cu cerneală de la Quick şi Stevenson pe masa lui rabatabilă.

S-a prins de piept şi s-a holbat la mine.

— Ce naiba, femelă, încerci să mă trimiţi pe Terenul Sacru înainte să îmi vină vremea?

— Nu, Domitar. Aveam doar o întrebare.

— Ce anume? m-a întrebat el suspicios.

— De unde vine Ladon-Tosh?

În mod clar era surprins de această întrebare. A

înconjurat masa ca să vină în faţa mea.

— Mă întrebi fiindcă urmează să îl înfrunţi în ultima rundă a Duelului?

— Posibil. Şi pentru că l-a ucis pe bietul Newton Tilt dintr-o singură lovitură.

Domitar şi-a plecat capul.

— Ştiu, a spus el cu vocea tremurată. Este un lucru teribil, teribil… Membrii familiei Tilt sunt Wugi de treabă. Wugi de treabă. Şi să se întâmple una ca asta, ei bine…

M-am apropiat mai mult de biroul lui Domitar.

— Arăţi diferit, Vega, a observat el.

— Am slăbit. Ce ziceai de Ladon-Tosh?

Domitar s-a apropiat mai mult de mine.

— E complicat.

— De ce? l-am întrebat, pe un ton rezonabil. Nu-i uşor să spui de unde se trage un Wug?

— În cele mai multe cazuri, este. Dar nu şi în cazul lui Ladon-Tosh.

— Şi de ce e asta?

— L-am moştenit, vezi tu…

— Vrei să spui că se află la Hornuri dinaintea ta?

— Exact asta vreau să spun.

— Şi atunci, cum poate concura într-un Duel rezervat doar Wugilor care nu sunt mai în vârstă de douăzeci şi patru de sesiuni? am răbufnit.

— O întrebare rezonabilă pe care mă tem că trebuie să i-o adresezi Consiliului.

— Mulţi Wugi au venit la mine şi mi-au spus să nu mă lupt cu Ladon-Tosh.

Domitar s-a sprijinit de spătarul scaunului de la birou şi m-a privit.

— Şi Racksport, care s-a împuşcat în picior cu morta proprie? într-adevăr ciudat, a zis el.

M-am mirat de această schimbare bruscă de subiect.

— De ce? Are o afacere cu morte. Se pot întâmpla accidente.

— Are afacerea cu morte de cinci sesiuni şi nu s-a mai împuşcat până acum.

M-am gândit la asta şi am zis încet:

— Vrei să spui că poate a făcut-o ca să îl înfrunt eu pe Ladon-Tosh în ultima rundă?

— Adevărul este, Vega, că ţi-ai făcut mulţi duşmani. Şi se apropie vremea socotelii. A ezitat, a privit în altă parte şi apoi mi-a spus hotărât: Deşi nu sunt în Consiliu, am aflat câte ceva despre situaţia ta.

— Atunci, ştii şi de ce trebuie să lupt?

A dat din cap.

— Şi poate că acum aliatul îţi este duşman? a continuat el.

Am dat şi eu din cap în chip de răspuns.

— Morrigone, ca şi Ladon-Tosh, are un trecut misterios, am zis.

— Nu pot nega asta.

— Între mine şi ea s-au întâmplat multe lucruri şi s-au schimbat o sumedenie de cuvinte, majoritatea neplăcute.

— Este un Wug formidabil, Vega. Poate cel mai formidabil dintre noi toţi.

— Cum îl pot învinge pe Ladon-Tosh, Domitar? De asta mă aflu aici. Cred că tu ştii răspunsul. Şi am nevoie să îmi spui sau voi muri în acel cadran.

Domitar s-a uitat în altă parte preţ de un moment. Când s-a întors către mine, expresia feţei îi era cu adevărat ciudată.

— Deja ştii cum să îl învingi, Vega.

Am rămas cu gura căscată.

— Ştiu? Cum aşa?

— Pentru că l-ai mai învins o dată.

QUADRAGINTA SEPTUM

Ţărână eşti, în ţărână te vei întoarce

La masa de miez-lumină nu am intrat în camera comună cu ceilalţi. Ca să fiu cinstită, jeleam cu toţii pierderea lui Newton Tilt şi n-aveam chef să stau cu ei şi să vorbim despre moartea lui. În curând aveam să îl înfrunt pe Wugul care îl omorâse.

În schimb, am stat pe treptele de marmură care duceau spre al doilea etaj. M-am aşezat exact unde stătuse Ladon-Tosh atunci când păzise locul. Poate că simţeam că toate răspunsurile de care aş fi avut nevoie în legătură cu acest Wug sinistru aveau să-mi fie oferite prin simpla proximitate cu locul în care îşi petrecuse atâta vreme.

Când am terminat serviciul în acea lumină, l-am luat pe Harry Doi de afară şi ne-am întors la bârlogul meu. Am mâncat puţin, mi-am luat rochia albastră şi pantofii cu toc şi am pornit la drum. Destinaţia mea din acea seară nu era una de plăcere. Întregul Wormwood se îndrepta spre Terenul Sacru. În acea noapte urma să îl îngropăm pe Newton Tilt.

Nu mai fusesem la Terenul Sacru de când o îngropasem pe bunica mea, Calliope. Era un loc paşnic, asta era adevărat, dar nu unul fericit. Şi exista suficientă nefericire în Wormwood fără să mai fie necesar să te scufunzi voluntar în alta. Am trecut de porţile ruginite având incrustată pe ele imaginea din metal a unei mame şi a copilului ei. Mulţimea începuse deja să se adune în jurul gropii.

Apropiindu-mă, am văzut cutia lungă, simplă, de lemn, în care se aflau rămăşiţele lui Tilt. Mama şi tatăl lui plângeau lângă ea. Tilt avea trei fraţi şi o soră. Erau cu toţii acolo, toţi plângând la fel de tare. Lacrimile erau şterse continuu

de pe feţele Wugilor prezenţi, căci familia Tilt era una cumsecade şi nu merita o asemenea tragedie.

Am rămas pe loc când am văzut-o pe Morrigone aşezată lângă Thansius. S-a ridicat şi s-a apropiat de groapa care avea să devină în curând un mormânt. În noaptea aceea, Morrigone nu era îmbrăcată în alb, ci în negru. Culoarea aceea întunecată părea să i se potrivească mult mai bine, m-am gândit eu. Dar trebuie să recunosc că nu mai văzusem niciun Wug atât de afectat ca Morrigone. Faţa îi era ca un ghem strâns de durere. Părea să fi îmbătrânit sesiuni întregi. Riduri pe care nu i le mai văzusem înainte erau acum vizibile tuturor. Lacrimile i se prelingeau pe obraji şi, deşi încerca să ascundă asta de noi, din când în când corpul i se cutremura.

În răstimpuri, Thansius îi punea pe umăr o mână mare, încurajatoare şi îi vorbea încet, şoptindu-i cuvinte pe care eu nu le puteam auzi. Ce se desfăşura între cei doi Wugi speciali avea nevoie de o mai mare chibzuinţă decât eram în stare atunci.

Continuând să privesc în jurul meu, am observat că un Wug era absent. Ladon-Tosh nu venise. Mă întrebam dacă avea să fie acuzat de ceva. După mintea mea, ceea ce făcuse era o crimă. Ar fi putut să îl bată uşor pe bietul Tilt, fără să îl ucidă. Fusese, cu siguranţă, un act malefic şi mă întrebam dacă regulile Duelului scuteau participanţii de astfel de pedepse. Dacă o făceau, atunci regulile trebuiau schimbate.

Ceea ce era greşit rămânea, până la urmă, greşit, indiferent de circumstanţele în care avea loc.

Orice lucru avea o componentă morală, dacă te sinchiseai să te gândeşti la asta.

Am fost surprinsă să îl văd pe Delph înaintând încet pe potecă. Şchiopăta în continuare şi-şi ţinea braţul într-un fel puţin ciudat, dar părea a se înzdrăveni cu fiecare lumină care trecea. Însă am fost de-a dreptul uimită să îl văd pe Duf lângă el, purtându-şi noile picioare de lemn şi folosindu-se de noua cârjă, pe care o ţinea în mâna dreaptă. Părea să se fi adaptat bine şi era greu de zis cine

susţinea pe cine, fiul rănit sau tatăl fără picioare, pentru că fiecare ţinea un braţ pe celălalt.

M-am grăbit spre ei, l-am îmbrăţişat întâi pe Duf şi l-am pupat pe obraz, apoi l-am îmbrăţişat şi pe Delph, care era mai curat decât îl văzusem vreodată. Cred că se folosise de câştigurile din pariuri ca să îşi cumpere haine noi de la magazinul pentru masculi aflat lângă cofetăria lui Herman Helvet.

— Am auzit despre ultima ta rundă, Vega Jane, mi-a zis Delph. Dar trebuie să vorbim, a adăugat el solemn.

I-am făcut semn să tacă când Ezekiel a înaintat, fiind singura strălucire de alb în acea masă de negru. S-a rugat cu voce tare şi apoi ne-a călăuzit şi pe noi în rugăciune. Am cântat. A încredinţat ţărânei corpul lui Newton Tilt, un Wug de treabă doborât înainte să îi vină vremea.

Apoi s-a ridicat Thansius, care a rostit câteva cuvinte de alinare, silueta lui masivă tremurând de emoţie. Întregul Wormwood era tulburat, dar nu am auzit nicio propunere ca Duelul să fie anulat înainte de desfăşurarea ultimei runde. Părea că empatia noastră colectivă avea anumite limite.

După ce Thansius a terminat de vorbit, toate capetele s-au întors spre Morrigone, aşteptându-se ca ea să încheie trista ceremonie cu vorbe specifice femelelor, dar acest lucru nu s-a întâmplat. Nu s-a ridicat de pe scaunul ei şi nu ne-a privit pe niciunul dintre noi. A rămas doar acolo de parcă ar fi fost turnată în marmură. Durerea ei părea să fie chiar mai mare decât a familiei Tilt.

Mai târziu, cutia a fost coborâtă în mormânt de mai mulţi Wugi voinici şi mulţimea a început să se împrăştie. Am fost surprinsă să o văd pe Morrigone părăsindu-şi locul şi îndreptându-se spre familia Tilt. Şi-a pus braţele în jurul părinţilor lui Tilt şi a început să le vorbească şoptit. Cei doi dădeau din cap zâmbind înlăcrimaţi şi păreau consolaţi de cuvintele ei. Era clar că evocau bunătate, simpatie şi susţinere. Un Wug mai greu de citit nici că mai întâlnisem vreodată, pentru că eram sigură că se folosise de puterile ei pentru a încerca să mă ucidă în oglinda aceea. Oricine

putea controla un maniack ca să ucidă nu era o persoană pe care să ţi-o doreşti prietenă.

M-am întors spre Duf.

— Se pare că te-ai obişnuit foarte repede cu picioarele din lemn şi cu cârja, Duf, i-am spus încurajator. Te deplasezi la fel ca înainte.

Păru mulţumit de cuvintele mele, dar în dinţii lui strânşi am întrezărit durerea din spatele zâmbetului. Şi am observat cum mâinile i se încleştau şi descleştau.

— E nevoie de un pic de exerciţiu, nu te mint. Dar mă obişnuiesc, cu siguranţă. Apoi a adăugat cu un chicotit lipsit de viaţă: Şi n-o să mă mai plâng că mă dor genunchii, nu-i aşa?

— Nu, am răspuns zâmbind, admirând atitudinea lui, dar simţindu-mă groaznic din cauza disconfortului său vizibil.

— Totuşi, probabil că ar fi trebuit să rămân în patul meu noaptea asta, zise Duf, cu faţa dintr-odată schimonosită de durere.

A căscat gura şi s-a sprijinit de Delph, apoi s-a îndreptat şi a adăugat slab:

— Dar ştiu familia Tilt de o veşnicie. E atât de trist. Nu puteam să nu vin, nu? N-ar fi fost drept. Nu îmi vine să cred că micul Newtie nu mai este. L-am ţinut în braţe când era doar un Wug mititel. N-a făcut niciodată probleme nimănui. Un băiat bun. Un băiat de treabă.

O lacrimă i s-a scurs pe faţă, apoi, dintr-odată, a ţipat ascuţit şi şi-a prins ciotul drept.

Eram din ce în ce mai mirată de asta. Credeam că, dacă nu mai avea picioare, purtând acum picioarele de lemn, nu avea să mai aibă dureri. Când l-am privit curioasă pe Delph, mi-a explicat:

— Au fost nevoiţi să îi ardă capetele picioarele, Vega Jane, ca să îi pregătească cioturile pentru picioarele de lemn.

Tatăl lui l-a certat de îndată.

— Această femelă drăguţă nu vrea să audă prostiile astea, Daniel Delphia.

Mi-a zâmbit, dar faţa i-a fost străbătută de un nou fior de

durere.

— Ia te uită, a zis el apoi, asta este cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată, Vega. Nu-i aşa, Delph? Ei, ce zici? a adăugat, dându-i un ghiont fiului său.

Delph a dat din cap sfios, zicând:

— Da, tată. Este.

Am băgat mâna în buzunar, acolo unde se afla Piatra Viperei. După ce aproape o pierdusem, mă hotărâsem că era cel mai bine să o ţin întotdeauna la mine. Am palmat Piatra ca să nu fiu văzută de niciunul dintre ei. Poate că nu putea face membrele să crească la loc, dar ştiam că putea face ca durerea să dispară. Când s-au întors ca să vorbească cu alţi Wugi care îl întrebau pe Duf cum se mai simte, am fluturat pe furiş Piatra peste ceea ce mai rămăsese din picioarele lui şi m-am gândit la cât de multe lucruri bune puteam. Schimbarea a fost aproape imediată la Duf. Pe când îmi puneau Piatra la loc în buzunar, Duf s-a întors spre mine, cu expresia cea mai liniştită pe faţă.

— Eşti în regulă, Duf? l-am întrebat inocentă.

A dat din cap.

— În regulă? Sunt ca un Wug nou, nu-i aşa?

Şi-a lovit apoi coapsa.

— La naiba, nu face asta, tată, a exclamat Delph văzându-l.

Duf şi-a lovit şi cealaltă coapsă şi s-a înălţat fără ajutorul fiului său.

— Uită-te la asta, Delph. S-a dus durerea. Al naibii miracol, asta este!

Delph a privit spre picioarele tatălui său şi apoi s-a întors spre mine, cu suspiciunea întipărită în privire. Ştia. Îmi dădeam seama că ştia ce făcusem. Când Delph a privit în altă parte, am trecut Piatra şi peste el. S-a întors din nou să se holbeze la mine. Piciorul îi era vindecat. Mâna nu îi mai era strâmbă. Se însănătoşise şi el. Fusesem fraieră că nu mă gândisem la asta mai devreme. Dar eram fericită şi o parte din sentimentul de vină îmi dispăruse.

Ne-am despărţit pe Strada Principală. Delph şi Duf s-au îndreptat din nou spre Îngrijire, dar Duf simţea că în

curând avea să poată merge acasă, mai ales că îl lăsase durerea.

Am auzit roţile trăsurii înainte să mă întorc. Eram deja pe Drumul Jos, acolo unde trăsura nu ar fi trebuit să fie. Mi-am întors în sfârşit privirea şi l-am văzut pe Bogle oprindu-şi armăsarii lângă locul în care mă aflam.

Când a ieşit din trăsură, Morrigone arăta în continuare oribil, ceea ce m-a făcut să mă simt mult mai bine, în ciuda durerii pe care o arătase la Terenul Sacru, în ciuda cuvintelor de consolare pe care i le adresase familiei Tilt. M-a scrutat cu privirea. Drept răspuns, am privit-o cu o curiozitate nemascată. Am observat însă, cu o satisfacţie neascunsă, că aşa, pe tocuri, eram mai înaltă decât ea. Trebuia să se uite în sus la *mine.*

— M-am bucurat să îl văd pe Duf în noaptea asta, mi s-a adresat ea. Picioarele de lemn par să îi fie bune.

— Cred că vor fi bune de acum încolo, i-am răspuns tăios, privind-o cu atenţie.

— Şi am vorbit cu Delph recent. El… pare să vorbească mai clar decât o făcea înainte.

— Aşa este, am zis. A trebuit doar să îşi amintească nişte lucruri pe care alţii nu îşi doreau să şi le amintească.

— Înţeleg.

— Aşa că poţi să nu îi mai dai monede, Morrigone. Nu are nevoie de *mila* ta sau de banii tăi ca să compenseze ce i-ai făcut.

În sfârşit înţelesesem şi acea parte.

— Asta crezi că era, milă?

— Nu asta era? am provocat-o.

— Ai multe de învăţat, Vega. Totuşi, nu am venit ca să vorbim despre Delph, ci despre Duel, a început ea.

— Ce-i cu el? am întrebat-o.

— Tu împotriva lui Ladon-Tosh.

— Asta scrie şi pe panoul de concurs.

— Nu a vrut să îl omoare pe bietul Newton Tilt.

Am dat din cap încăpăţânată.

— Am fost acolo. Am văzut ce s-a întâmplat. Nu era nevoie să îl lovească atât de tare.

A coborât privirea şi mi s-a părut că îi văd buzele tremurând. Când a ridicat-o, trăsăturile îi erau din nou echilibrate şi calme.

— Cred că înţelege şi el asta acum.

— Ce noroc pe mine, întrucât eu urmez! Unde este, apropo?

— L-am rugat să nu vină. Nu cred că ar fi fost… potrivit.

— În primul rând, de ce participă la Duel? am întrebat-o.

— De ce să nu participe? a ripostat precaută.

— În mod clar este mai bătrân de douăzeci şi patru de sesiuni, în primul rând de-asta.

— Nu din ce scrie în registre.

— Mi-ar plăcea să văd acele registre. Doar ca să aflu de unde naiba vine.

M-a privit cu un anumit grad de neîncredere, pe care o găseam penibilă în acele circumstanţe.

— A venit din Wormwood. De unde altundeva putea să vină?

Am scuturat din nou din cap, arătându-mi în mod vizibil dezamăgirea faţă de răspunsul ei.

— Ei bine, dacă este un Wug, este unul cu totul neobişnuit. Nu l-am auzit niciodată vorbind. Şi se zvoneşte că ar fi ucis un Wug la Hornuri. Trebuie să recunoşti, este niţeluş dubios.

— Este niţeluş dubios, a venit răspunsul ei neaşteptat.

Îşi coborâse din nou privirea, însă apoi şi-a ridicat capul şi m-a privit direct, cu ochii ei verzi care străluceau de parcă le-ar fi dat foc.

— Nu trebuie să te lupţi cu el, Vega.

— Atunci aş ajunge la Valhall, nu-i aşa?

— Mă pot întâlni cu Krone. Putem ajunge la o înţelegere. Orice sentinţă pentru Valhall ar fi una relativ scurtă. Dar ar mai fi o condiţie.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Şi anume?

— Ştii mult prea multe pentru un Wug.

— Vrei să spui că ştiu adevărul, am replicat eu.

— Condiţia este că nu îţi va mai fi permis să ţii minte

acele lucruri.

— Lumina roşie, deci? am remarcat eu cu răceală. Cred că am înţeles şi asta. Lumina roşie trebuie să fie mai puternică decât cea albastră. Delph era mult mai mare decât mine, chiar şi atunci. Lumina albastră era suficientă ca să îmi şteargă mie gândurile, deşi am putut totuşi să ţin minte ţipătul, Morrigone. Şi lumina albastră.

— Ce spui? a întrebat ea, vizibil uimită.

— Am crezut că fusese doar un coşmar. Iar Delph şi-a amintit într-un final, cu puţin ajutor din partea mea. Asta am vrut să spun când am zis că nu se mai bâlbâie. Îşi aminteşte, Morrigone. Totul.

Ne-am holbat una la cealaltă în tăcere. Într-un final, i-am zis:

— Aşa că o să îmi asum riscurile în cadran, mulţumesc oricum. Apoi am adăugat ferm: Nu ai să-mi mai manipulezi mintea niciodată.

— Sunt perfect conştientă că ţi-ai învins destul de uşor toţi ceilalţi adversari.

— Cu excepţia lui Racksport. El s-a împuşcat din greşeală. Sau aşa umblă vorba.

— Ce vrei să spui cu „aşa umblă vorba“?

— Am vrut să spun că un Wug suspicios, aşa ca mine, ar crede că Racksport s-a străduit din cale afară de mult să se asigure că eu îl voi înfrunta pe Ladon-Tosh în runda finală.

— Dacă ar fi adevărat, ar fi un lucru extrem de malefic, a zis ea.

— Sunt complet de acord, am răspuns, holbându-mă la ea. Ştiu şi că ultimele noastre întâlniri s-au terminat prost, foarte prost.

— Şi eu ştiu că mi-ai vizitat casa de două ori când nu eram acolo. Pot să te întreb de ce?

— Prima dată, ca să îmi confirm ceva.

— Ce?

— Gusturile tale în materie de oglinzi.

Din nou ne-am înfruntat în tăcere. Îmi dădeam seama că Morrigone mă vedea într-o lumină cu totul nouă şi că nu era sigură cum să interpreteze asta.

— Şi a doua oară?

— Ca să îi urez fratelui meu o lumină de naştere fericită. Şi să-i ofer un cadou.

Şi-a coborât privirea.

— Drăguţ din partea ta, foarte drăguţ, având în vedere circumstanţele.

— Este fratele meu, Morrigone. Orice s-ar întâmpla, va fi mereu fratele meu. Şi îl iubesc. Necondiţionat. Mult mai mult decât l-ai putea iubi tu vreodată.

Am spus toate astea cu voce tare, pentru că ştiam că John se afla în trăsură, ascultând cu atenţie.

— Pot înţelege asta, a zis ea.

— Şi în legătură cu Duelul… De ce eşti dintr-odată atât de îngrijorată în privinţa siguranţei mele? Ai spus că trebuie să lupt din greu. Ei bine, lupt din greu. Şi dacă mor, asta este. Mor din motivele potrivite. Mor cu adevărul în inimă. Nu ca Wugii care au devenit doar nişte adari, repetând tot ce li se spune. Fără să înţeleagă cine sunt cu adevărat. De unde venim. Şi ce este Wormwoodul de fapt.

— Şi ce anume crezi că este Wormwoodul, Vega? m-a întrebat ea, privindu-mă ameninţător.

— Ei bine, din punctul meu de vedere e o închisoare.

— Îmi pare rău că asta crezi.

Mi-am ridicat capul şi am studiat-o. Îmi era uşor să fac asta, pentru că atunci, mai mult ca oricând, mă vedeam într-un mod diferit. Mă vedeam ca fiind egala ei. Sau chiar mai mult.

— Te-am văzut la Terenul Sacru. Cred că lacrimile tale erau adevărate.

— Erau. Am fost distrusă din cauza celor întâmplate. A fost ceva de neimaginat.

— Sunt curioasă… Ziceai că ai avut o discuţie cu Ladon-Tosh şi că înţelege că a greşit?

— Aşa este.

— Aşadar, el poate *vorbi?*

A părut surprinsă de întrebare.

— Da, adică el… comunică.

— Însă doar cu… tine?

— Nu pot să mă pronunţ. Nu petrec prea mult timp în compania lui.

— Înţeleg. Ei bine, pune o vorbă bună pentru mine, i-am zis degajată.

Dintr-odată, mi-a prins braţul strâns.

— Nu glumi cu asta, Vega. Te rog să nu o faci. Dacă nu din alt motiv, măcar pentru fratele tău. Nu ai vrea să fii pierdută pentru el, nu-i aşa?

Am privit trăsura. M-am gândit la ultima mea întâlnire cu John. La lucrurile de pe pereţii camerei lui.

— Cred că *el* s-ar putea să fie deja pierdut pentru *mine,* am răspuns încet. Aşa că, vezi tu, nu au rămas prea multe pentru mine aici. Chiar nimic.

Mi-a dat drumul la braţ, a făcut un pas în spate şi a privit în jos.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi, Morrigone? am întrebat-o.

A ridicat privirea brusc, cercetându-mă aproape ameninţător.

— Mult mai multe decât crezi, Vega.

Mi-am îndreptat umerii şi i-am înfruntat privirea.

— Dacă lupt, mi s-a spus că voi fi liberă. Intenţionez să lupt până la capăt. Şi, dacă supravieţuiesc, intenţionez să devin liberă. Cu adevărat liberă, am adăugat.

Apoi m-am întors şi am plecat. Ca întotdeauna în Wormwood, era o idee bună să fii tot timpul în mişcare.

Şi asta am făcut.

Mai aveam două lumini. Poate de trăit.

QUADRAGINTA OCTO

Un plan trăsnit

Tocmai mă gândeam să mă urc în pat şi să trag păturile peste mine, când cineva a bătut la uşă. Harry Doi a început să latre şi să zgârie lemnul uşii. M-am îndreptat spre uşă şi am întrebat:

— Cine e?

— Wotcha, Vega Jane.

Am deschis uşa, m-am dat un pas în spate şi l-am lăsat pe Delph să intre. S-a aplecat să-l mângâie pe Harry Doi, care sărea pe el, încercând să lingă fiecare bucăţică de piele lăsată la vedere de Delph. Am închis uşa şi i-am făcut semn spre scaunul de lângă şemineul gol. M-am cocoţat în pat, cu mâinile în poală, şi m-am uitat la el.

— Ce vrei? l-am întrebat.

M-a privit pe furiş.

— Eşti în regulă?

— Păi, să vedem. Tocmai am fost la Terenul Sacru la înmormântarea unui Wug. Nu-mi mai recunosc fratele. Părinţii mei nu mai sunt. În două lumini, probabil că voi muri la Duel în mâinile unui ucigaş. Deci, da, cu siguranţă nu sunt în regulă.

Şi-a plecat capul şi m-am simţit prost pentru că spusesem asta.

— Îmi pare rău, Delph. Nimic din asta nu te priveşte.

— Ba mă priveşte. Tu, să mori? Nu pot lăsa să se întâmple asta, nu? Adică pur şi simplu *nu pot.*

— Trebuie să mă lupt cu Ladon-Tosh, i-am zis. Şi nimic din ce spui nu mă va face să mă răzgândesc.

A dat din cap auzind asta, ceea ce m-a surprins.

— Problema este să nu fii ucisă.

— Crede-mă, partea asta îmi e clară.

— Aşadar, te-ai gândit cum o să procedezi?

M-am holbat la el. Tocmai îmi dădusem seama că, oricât de mult timp mă gândisem la lupta mea apropiată cu Ladon-Tosh, nu mă gândisem propriu-zis la felul în care aveam să câştig. Sau măcar să supravieţuiesc.

— M-am gândit, am spus încet, acordându-mi timp chiar să mă „gândesc“ la ceva.

— Ei bine, şi eu m-am gândit, mi-a zis Delph cu convingere. Şi câţiva tipi mi-au povestit ce i-a făcut bietului Tilt.

M-am aplecat în faţă, dintr-odată interesată.

— Problema este, Delph, că eu nici măcar nu am văzut lovitura lui Ladon-Tosh. Într-atât de rapidă a fost. L-a trimis pe Tilt direct în afara cadranului. Şi Tilt cântărea peste nouăzeci de kilograme. Era mort dinainte să atingă pământul. Ucis dintr-o singură lovitură. Nu am mai văzut aşa ceva.

Toate acestea izvorâseră din sentimentul de teamă care crescuse în mine încă de când Tilt atinsese pământul.

— Dar uite ce i-ai făcut acelui pietroi de la Hornuri! mi-a amintit el. Chestia aia cântărea mai mult decât Tilt, asta ţi-o zic eu. Şi nu numai că ai ucis-o. Ai făcut-o să explodeze.

— Asta pentru că îl aveam pe Destin.

— Şi îl vei avea pe Destin şi când te vei lupta cu Ladon-Tosh.

— Asta ar însemna să trişez.

— Prostii! Chiar crezi că Ladon-Tosh este un Wug normal? Ceva se întâmplă aici, Vega Jane. Să-l ai la tine pe Destin când îl înfrunţi nu înseamnă că trişezi. Doar va echilibra lupta, aşa văd eu lucrurile.

M-am lăsat pe spate şi m-am gândit la asta. Cele spuse de Delph erau perfect logice. Câştigasem toate celelalte meciuri de una singură, folosind o combinaţie de noroc, strategie şi instinct. Dar ştiam în sufletul meu că niciuna dintre acestea nu avea să mă ajute să îl învinge pe Ladon-Tosh. Ucisese un Wug dintr-o singură lovitură. Aşa ceva nu era posibil, dar cu siguranţă că se întâmplase.

— În regulă, cred că înţeleg ce vrei să spui, am zis într-

un final.

A părut extrem de uşurat că îi acceptasem ideea. Apoi a continuat:

— Deci rămânem la ideea că tu trebuie să îl loveşti pe Ladon-Tosh înainte ca el să te lovească pe tine.

— Aşa cum am mai zis, nici măcar nu l-am văzut lovindu-l pe Tilt. Poate că l-am ucis pe pietroi dintr-o singură lovitură, dar nu era nici pe departe atât de rapid ca Ladon-Tosh.

— Atunci, trebuie să găsim un mod să fii mai rapidă. Sau să-l faci să rateze prima lovitură şi să-l termini înainte să o încerce pe a doua.

— Şi cum anume ar trebui să fac asta? l-am întrebat sceptică.

— De asta sunt eu aici. Am luptat în destule Dueluri, nu-i aşa? Mă descurc într-un cadran, corect?

— În regulă, ce sugestii ai?

— Am privit a doua rundă a lui Ladon-Tosh. Atunci nu şi-a ucis adversarul, dar am observat câteva lucruri.

— De exemplu?

— Nu se mişcă la bătaia clopotului, nici în faţă, nici în spate.

— Aşa este, nici când a luptat împotriva lui Tilt nu s-a mişcat.

— Te lasă să îl ataci şi atunci te loveşte.

— Mai rapid decât poţi să vezi, am mormăit eu.

— Unde-i lanţul?

— De ce?

— Vreau să văd ceva.

L-am scos pe Destin de sub podea şi mi l-am pus la brâu. Delph s-a ridicat şi şi-a înălţat mâinile.

— Ridică-le şi pe ale tale, a zis el.

L-am ascultat.

— Acum am să te lovesc cu pumnul şi n-am să-ţi spun când…

A lansat o lovitură spre capul meu, dar m-am ferit cu uşurinţă.

A zâmbit, dar eu n-am făcut-o.

— Nu ai fost nici pe departe la fel de rapid ca Ladon-Tosh, am observat eu.

— Stai cu spatele la zidul de acolo.

— Poftim?

— Mai vreau să încerc ceva.

Am făcut cum mi-a cerut, fără nicio tragere de inimă. Şi-a scos din manta o bucată lungă de cauciuc, cu un mic pătrat de piele ataşat în capăt. Apoi a pus în acel pătrat o piatră, pe care a scos-o din buzunar. A început să învârtă cauciucul – despre care mi-am dat seama imediat că era o praştie – din ce în ce mai rapid.

— Poţi vedea piatra? m-a întrebat.

— Cu greu.

A învârtit-o apoi şi mai repede.

— Dar acum?

— Deloc.

Înainte să apuc să termin, a aruncat piatra direct spre mine. Când am privit, un moment mai târziu, strângeam piatra în mână.

Mi-am ridicat privirea uimită.

— Cum am făcut asta?

Delph a rânjit, arătând spre Destin.

— Cred că răspunsul se află aici, a zis el.

— Dar mă face să zbor. Şi îmi dă putere. Dar…

Şi acum, Delph era pe punctul să mă şocheze.

— Cred că ceea ce face, Vega Jane, este că îţi dă ceea ce ai nevoie atunci când ai nevoie.

L-am privit cu gura căscată. Era uimitor. Nu ceea ce putea să facă Destin, deşi şi asta *era* uimitor. Nu, faptul că Delph se gândise la asta şi eu nu o făcusem.

— Chiar crezi asta? l-am întrebat plină de speranţă.

— A zburat când ai avut nevoie? A omorât un pietroi când ai avut nevoie? A oprit o piatră să te lovească în faţă?

L-am atins pe Destin. Era cald la atingere, de parcă tocmai ar fi avut parte de un antrenament uşor.

— Dar asta nu este tot, Vega Jane.

L-am privit cu faţa crispată.

— Ce vrei să spui?

— Lanţul este de mare ajutor, fără îndoială. Dar ai nevoie de mult mai mult ca să îl baţi pe Ladon-Tosh. Este mare, puternic, rapid. Nu poţi să îl învingi doar prin viteză.

— Ce pot face atunci?

— Trebuie să te mişti. Să îl oboseşti. Să îl laşi pe el să dea loviturile. S-a oprit, apoi a adăugat: Şi, dacă este nevoie să zbori, Vega Jane, atunci zboară naibii.

M-am holbat la el cu ochii larg deschişi.

— În regulă, până la această ultimă afirmaţie, nu păreai deloc nebun. Dar… vrei să zbor? În faţa Consiliului? În faţa tuturor Wugilor?

— Ai prefera mai degrabă să te îndrepţi spre Terenul Sacru pentru toată eternitatea?

Ceea ce mă irita cel mai mult la acest schimb de replici era faptul că Delph părea să fie cel mai logic dintre noi.

— O parte din mine spune da, am zis. Dar cea mai mare parte spune nu.

— Ascultă majoritatea, atunci.

— Şi altceva?

— La clopot nu te mişca nici tu. Asta îl va deruta pe nemernic. Fă-l pe el să vină la *tine.* Va da cu pumnul. Iar tu te vei mişca. Loveşte-l dacă poţi. Uşor la început. Lasă-l să capete încredere.

— Cred că deja are destulă încredere.

— Ştii ce i-ai făcut celuilalt pietroi la Hornuri?

— N-am crezut că mă vezi.

— Oh, te vedeam. L-ai rotit bine de tot. L-ai ameţit, nu-i aşa?

A întins un deget spre mine, apoi a continuat:

— Acum, să zicem că faci la fel cu Ladon-Tosh. Vei avea ocazia să dai o singură lovitură ca să îl termini. Trebuie să loveşti cu toată puterea. Tu şi lanţul tău.

L-am privit pe Destin şi m-am simţit din nou vinovată.

Delph trebuie să-mi fi citit privirea, pentru că a răbufnit:

— Nu fi nebună! Ţi-am mai zis, nu ţi se pare nimic nefiresc la Ladon-Tosh? Tipul nici măcar nu vorbeşte. Şi nu este mai tânăr de douăzeci şi patru de sesiuni, asta e clar. Şi nici măcar nu sunt convins că este Wug, ca să-ţi zic

adevărul. Ha!

— Cred că ai dreptate, am zis încet.

— Bineînţeles că am dreptate. Acum, o să ne antrenăm aşa cum trebuie în fiecare fărâmă rămasă până la ora luptei.

— Chiar crezi că pot să îl bat, Delph?

— O să îl baţi, Vega Jane.

— Mulţumesc, Delph.

— Mulţumeşte-mi după Duel, Vega Jane.

Oriunde m-aş fi dus în următoarele lumini şi nopţi, Wugii ieşeau din toate colţurile Wormwoodului să îmi ureze noroc sau, în unele cazuri, să îşi ia rămas-bun de la mine. Bucăţi de pergament mi-au fost strecurate pe sub uşă. Majoritatea erau cumsecade şi încurajatoare. Însă unul dintre ele a fost în mod deosebit răutăcios. Am recunoscut însă scrisul mâzgălit al lui Cletus Loon şi nu l-am băgat în seamă.

Delph şi cu mine ne-am exersat strategia până când am ajuns să simt că mi-ar reuşi şi în somn. Asta m-a încurajat. Simţeam că am şi eu o şansă, la care oricine avea dreptul din punctul meu de vedere.

Thansius m-a vizitat în noaptea dinaintea luptei finale a Duelului. Nu a venit cu trăsura, căci aş fi auzit-o. Pur şi simplu a venit pe jos până la uşa mea umilă şi a bătut în ea. L-am invitat desigur înăuntru. Harry Doi i-a permis lui Thansius să îl scarpine pe cap înainte să se instaleze în pat. L-am lăsat să ia scaunul mai confortabil, în timp ce eu m-am cocoţat pe celălalt. La început, Thansius a rămas tăcut, cu faţa gânditoare, mângâindu-şi barba cu degetele lungi. În cele din urmă, după ce păruse să fi luat o hotărâre, s-a aplecat în faţă şi s-a concentrat asupra mea. Însă cea care a spart liniştea am fost eu.

— Mă lupt cu Ladon-Tosh. Aşa că te rog să nu încerci să mă convingi să n-o fac.

— Nici nu intenţionam asta. Cred că trebuie să te lupţi cu el.

Asta m-a uimit. M-am lăsat pe spate, holbându-mă la el.

— Eşti surprinsă de afirmaţia mea? a zis el inutil, întrucât gura îmi era în continuare căscată.

— Sunt.

— Foarte mulţi Wugmorţi nu reuşesc niciodată să vadă dincolo de singura lumină din faţa lor. Dincolo de graniţele Wormwoodului sau ale minţilor lor limitate. Pentru că graniţele noastre sunt cu adevărat limitate, Vega.

— Ai spus-o mult mai elocvent decât mine, Thansius.

— Am înţeles că te-ai certat cu Morrigone în mai multe ocazii. Că v-aţi spus cuvinte aspre.

— Dacă ea a spus asta, nu o să neg.

— Crezi că este malefică?

— Nu. Ştiu că este malefică. Tu cum crezi că este?

— Povestea ei este una interesantă. O familie de Wugi de seamă. A fost bine educată. Genială la învăţare.

— Are multe cărţi. Majoritatea Wugilor nu au, am spus.

— Şi asta este adevărat.

— Şi casa ei este probabil cea mai frumoasă din întregul Wormwood.

— Fără dubii, a răspuns el.

— Şi lucrurile pe care le poate face? De unde au venit?

A făcut o pauză, dându-mi timp să mă uit la el atât de tăios, încât am crezut că avea să înceapă să sângereze.

— Te referi la lucrurile pe care poţi şi tu să le faci?

— De unde ai…

A fluturat din mână pentru a-mi alunga surpriza.

— Fiecare Wug are o datorie, de la cel mai lipsit de importanţă până la cel mai de seamă. Datoria mea este să ştiu lucruri, Vega. Nu ştiu tot, dar aproape tot. Şi ştiu că puterile cu care a fost înzestrată Morrigone se văd şi la tine. Există însă o diferenţă esenţială, cred eu.

— Care anume?

— Pur şi simplu aceea că puterile tale sunt mai mari.

Mi-am întors privirea din calea acelor ochi sfredelitori.

— Habar nu am ce fac. Ea are.

— Din contră, eu cred că ştii. Ţii minte copacul?

M-am întors din nou spre el.

— Ce-i cu el?

— Nu era pietrificat, desigur, a zis Thansius degajat. Dar ştiam că o asemenea explicaţie avea să fie suficientă pentru unul ca Non şi pentru prietenii lui.

— Nu tu ai întărit copacul ca să-l protejezi? l-am întrebat.

Pentru că asta credeam că se întâmplase.

— Nu, chiar nu. Nu am mijloacele să fac astfel de lucruri. Tu, Vega, tu ai salvat copacul.

— Cum?

— Pur şi simplu dorindu-ţi ca el să supravieţuiască. Ţi-am văzut faţa. Mi-am dat seama cu uşurinţă ce era în inima ta. Astfel, copacul tău iubit a devenit tare ca piatra. Şi a supravieţuit.

M-am gândit pe loc la toate.

— Dar bunicul meu?

— Cred că ştii răspunsul la asta. Astfel de lucruri sunt transmise în familiile de Wugi. Doar puţini mai posedă aşa ceva. Se pare că trecerea timpului le-a diluat aproape complet la majoritatea dintre noi.

— Dar *ce* este asta, Thansius?

— Putere, Vega. Şi puterea este un lucru curios, întrucât, folosită de Wugi diferiţi în scopuri diferite, aceeaşi putere poate arăta cu totul diferit.

— Cred că înţeleg asta.

Şi, în mintea mea, o puteam vedea pe Morrigone utilizându-l pe Ladon-Tosh ca pe o marionetă ucigaşă împotriva mea.

— Bunicul tău avea putere din belşug. Acesta este motivul pentru care nu se mai află printre noi.

L-am privit cu nerăbdare.

— Deci ştii unde a plecat? Ai spus că ştii totul sau aproape totul!

— A plecat dintre noi, Vega. Într-un alt loc, cu siguranţă. Un loc dincolo de Quag.

— Şi de ce a plecat?

— Aşa a fost destinul lui, a răspuns simplu Thansius. Şi te rog să nu mă întrebi mai multe despre asta, pentru că nu voi avea un răspuns pentru tine.

Mi-am îndreptat privirea în altă direcţie, dezamăgită.

— Şi ce este Wormwoodul, atunci, Thansius? Şi, te rog, nu-mi răspunde printr-o altă întrebare sau printr-o ghicitoare.

Nu a răspuns de îndată. Când a făcut-o, vorbele îi erau încete şi măsurate.

— Pentru majoritatea Wugilor, Wormwoodul este casa lor, singura pe care o vor avea vreodată. Pentru unii dintre noi, precum Virgil, este casa noastră, dar nu destinul nostru.

A privit în depărtare un moment şi apoi s-a uitat din nou la mine.

— A fost asta o ghicitoare prea mare pentru tine?

— Am fost învăţaţi mereu că doar locul acesta există.

Thansius a privit în jur.

— Învăţaţi, poate. Dar nu este acelaşi lucru cu credinţa sau, şi mai important, cu adevărul.

Am scuturat capul.

— Nu, nu este.

A dat din cap, mulţumit că sesizasem diferenţa.

— Atunci, de ce rămâi aici, Thansius? Eşti un Wug măreţ şi special. Cu siguranţă destinul tău nu poate să fie doar în Wormwood.

— Oh, ba da, cred că aici este. Iar Wormwoodul este casa mea. Wugii sunt fraţii mei. Aceste concepte nu trebuie ignorate.

— Şi Externii? Zidul?

Pentru întâia oară de când îl ştiam, Thansius, măreţul Thansius, părea jenat, chiar ruşinat.

— Uneori există un sentiment al datoriei, Vega, care îl obligă până şi pe cel mai cinstit Wug să facă lucruri lipsite de cinste.

— Deci este o minciună?

— Minciunile sunt spuse uneori cu cele mai bune intenţii.

— Crezi că aşa stau lucrurile şi acum?

— La suprafaţă, cu siguranţă. Dar când săpăm mai adânc…

A scuturat din cap cu tristeţe.

— Atunci devine doar o faptă necinstită pentru care nu există motive reale.

— Bunicul meu mi-a spus odată că cel mai oribil loc este acela care este neînchipuit de rău.

Am tăcut şi l-am privit curioasă.

Thansius şi-a studiat mâinile mari şi puternice preţ de câteva momente, apoi şi-a ridicat privirea spre mine.

— Aş spune că bunicul tău a fost un Wug foarte înţelept. Apoi s-a ridicat şi a spus: Dar acum mă cheamă datoria şi trebuie să plec.

La uşă, s-a întors.

— Noroc, Vega, în lumina următoare.

S-a oprit, părând să se uite în gol un moment, apoi m-a privit din nou.

— Şi dincolo. Întrucât ştiam că această lumină trebuia să vină la un moment dat.

Apoi, Thansius a plecat.

QUADRAGINTA NOVEM

Până la moarte

În acea noapte, nu am fost deloc surprinsă că mi-a fost greu să adorm. În a patra secţiune, am renunţat. Mi-am luat mantaua şi, folosindu-mă de o aţă groasă, l-am cusut pe Destin în mânecile veşmântului şi de-a lungul umerilor. Asta avea să îl ascundă şi să împiedice să îmi fie smuls cu prea multă uşurinţă. Am pus Piatra Viperei şi Elementalul în buzunar şi am pornit împreună cu Harry Doi.

Îmi făcusem un fel de ham, utilizând bucăţi de piele şi de metal de la Hornuri. Când am ieşit îndeajuns de mult din Wormwood, mi l-am legat la umeri, l-am pus pe Harry Doi în el şi l-am strâns la piept. Îl mai legasem aşa şi înainte şi suportase destul de bine.

Am luat-o la fugă şi m-am ridicat în aer. Putea să fie ultima mea şansă de a părăsi pământul şi de a simţi vântul în ochi, fluturându-mi părul. Acea lumină putea să fie ultima mea lumină. Şi asta punea un Wug pe gânduri.

Am zburat multe fărâme cu Harry Doi atârnând fericit sub mine. Nu ştiam al cui rânjet era mai mare. Dar exista o melancolie în spatele zâmbetului meu, din motive evidente. Şi, privindu-l din când în când pe Harry Doi, am putut să simt acelaşi lucru şi la el: ceea ce era în sufletul meu fusese transferat prin magie în al lui. Câinii erau într-adevăr bestii minunate.

Am aterizat la sol şi l-am eliberat pe Harry Doi din hamac. Aveam un biscuit în buzunar şi l-am rupt în jumătate dându-i câinelui partea lui, pe care a înfulecat-o în timp ce eu o mâneam pe a mea. Am mestecat metodic, probabil pentru a încetini fiecare fărâmă. Totul îmi părea sumbru şi îmi doream să nu mă simt aşa, dar nu mă puteam abţine.

Multe lucruri mi-au trecut atunci prin gând. Mă întrebam dacă era dureros să mori. M-am gândit cum arătase Tilt când lovitura lui Ladon-Tosh îl trimisese spre Terenul Sacru. Adevărul este că nu credeam că Tilt îşi dăduse seama că avea să moară. Se întâmplase atât de rapid… Deci poate că nu exista durere. Dar erai oricum mort. Aşa că exista o oarecare consolare, chiar dacă aproape inexistentă. În acel moment, mi-am îndreptat privirea spre cer şi am fost încântată să o văd.

O stea căzătoare. Zbura prin faţa mea, în timp ce toate celelalte rămăseseră nemişcate. În curând le lăsase pe toate în spate. Un gând mi-a venit atunci în minte.

Părea pierdută steaua aceea. Şi singură. Într-un loc atât de mare cum era cerul, mă gândeam că asta era tot timpul o posibilitate. M-am gândit din nou la cele spuse de bunicul. Când vezi o stea căzătoare, înseamnă că vin schimbări pentru un Wugmort. Trebuia să cred că schimbarea venea în sfârşit pentru mine. Fie că aveam să mor, fie că urma să evadez de acolo, doar luminile ce urmau aveau să-mi dezvăluie răspunsul.

Nu îmi puteam lua ochii de la stea. Micuţa coadă de foc era în continuare aprinsă, împingând astrul – eram sigură – spre o viteză de neînchipuit. Nu îl crezusem niciodată cu adevărat pe bunicul, aşa cum mulţi tineri nu îi cred pe cei mai în vârstă când încearcă să îi înveţe ceva. Dar acum, stând acolo, ştiam cumva că Virgil nu vorbise metaforic. Avea să vină o schimbare. Pur şi simplu. Poate ştia că, într-o lumină, schimbarea avea să vină pentru mine. Am rămas pe loc uitându-mă la micul astru strălucitor. Întrucât nu mai văzusem unul la fel, nu aveam nicio idee cât timp avea să rămână vizibil. Pentru o pricină oarecare, în mintea mea îmi doream cu disperare să nu îl pierd din vedere. Dacă dispărea, mi se părea mie, aveam să dispar şi eu.

Şi a rămas acolo foarte multă vreme, până când ceva l-a făcut să dispară de tot. Sau cel puţin din ochii mei. Prima secţiune a luminii.

Când strălucirea s-a estompat în cele din urmă, m-am frecat la ochi şi mi-am întins membrele. L-am ridicat pe

Harry Doi şi l-am pus în hamul lui. M-am înălţat spre nori, am făcut un picaj lung şi apoi m-am ridicat din nou spre cerul aprins. Lui Harry Doi părea să îi placă această manevră şi lătra fericit.

Am aterizat în apropierea proprietăţii familiei Delphia. Nu i-am trezit, deşi aveau să se trezească în curând. Adusesem cu mine o bucăţică de pergament şi m-am folosit de băţul cu cerneală ca să scriu câteva cuvinte; apoi am strecurat-o sub uşa lor.

M-am aplecat şi l-am îmbrăţişat îndelung pe Harry Doi. Era greu să-i părăseşti pe Wugi. Dar părea la fel de greu să îmi iau rămas-bun de la câini. I-am spus lui Harry Doi să rămână cu cei doi Delphia. Că vor citi biletul şi vor înţelege.

În bilet îl rugam pe Delph să îl ia pe Harry Doi dacă eu aveam să fiu ucisă în acea lumină. Ştiam că avea să o facă. Câinele meu putea să fie o completare minunată în viaţa lui Delph şi a lui Duf şi ăsta era un lucru bun. Şi nu îmi părea rău pentru asta. Harry Doi îmi adusese multă fericire în scurta vreme cât îl avusesem. Speram că făcusem şi eu la fel pentru el. În afară de Harry Doi, nu aveam alte instrucţiuni de lăsat. Nu aveam de lăsat nimic de valoare. John era bine îngrijit. Părinţii mei nu mai erau. Bârlogul meu avea să redevină gol. Un alt Finisor avea să îmi ia locul la Hornuri. Viaţa în Wormwood avea să continue, aşa cum o făcuse mereu.

Nu am zburat înapoi la bârlog, ci pur şi simplu am mers. Până am ajuns acolo, aproape că venise timpul să intru pe teren. Nu aveam să ajung nici prea devreme, nici prea târziu, ci exact la fărâma potrivă. Am fost surprinsă să văd florile lăsate de Wugi în faţa uşii mele, cu pergamente însoţitoare ce conţineau cuvinte pline de speranţă. Le-am dus pe toate înăuntru şi le-am pus pe masă, unde arătau foarte bine.

Am stat singură pe scaunul din faţa şemineului şi am numărat în cap fărâmele. M-am întors spre geam când am auzit paşii de afară. Wugii se îndreptau spre teren. Am mai aşteptat puţin şi apoi m-am ridicat ca să verific dacă Destin

era cusut în siguranţă în manta. Atingând lanţul, l-am simţit cald la atingere. Am luat asta drept un semn bun. Nu eram sigură de ce. Apoi am băgat mâna în buzunar şi am atins mai întâi Piatra şi apoi Elementalul. Pentru noroc? Din nou, nu eram sigură.

Apoi m-am învârtit în jurul camerei şi am atins tot ce întâlneam. Grămezile de haine şi de hârtii. Şi desenele pe care le făcusem pe când eram mică. Am privit fiecare centimetru din ceea ce fusese căminul meu şi din ce era actuala mea locuinţă. Deschizând uşa ca să plec, am aruncat o ultimă privire în urma mea. Am ieşit, am închis uşa şi m-am îndreptat spre teren.

Părea că fiecare Wugmort din Wormwood se afla acolo în acea lumină. Nu văzusem niciodată terenul mai plin. Când am privit spre panoul de pariuri, am fost uimită să văd că nu fusese pus nici măcar un singur pariu. Litches McGee şi Roman Picus nu păreau deranjaţi în mod deosebit de asta. De fapt, stăteau împreună şuşotind, cu mâinile eliberate de bucăţile de pergamente.

Când Wugii m-au văzut venind, ceva cu adevărat extraordinar s-a întâmplat. Au început să aplaude. Doar câţiva la început, apoi li s-au alăturat şi alţii şi, într-o fărâmă, terenul duduia de sunetele mâinilor împreunate. Am continuat să înaintez în timp ce marea de Wugi se dădea respectuos la o parte, iar eu mi-am simţit faţa înroşindu-se şi ochii umezindu-se.

Selene Jones, care deţinea magazinul Noc de pe Strada Principală, s-a apropiat şi mi-a spus entuziasmată:

— Ţi-am citit viitorul noaptea trecută, Vega. Şi ghici ce?

Am privit-o aşteptând.

— Ce? am întrebat într-un final.

— Ei bine, să zicem doar că văd mormane de monede în viitorul tău, drăguţă.

Am zâmbit în semn de apreciere, dar cuvintele ei nu m-au înveselit prea mult. Din câte ştiam eu, Selene Jones nu făcuse nici măcar o singură profeţie corectă în toate sesiunile ei.

Darla Gunn a apărut de nicăieri şi mi-a prins braţul.

— Eşti atât de curajoasă, Vega, atât de curajoasă! Dar tot îmi doresc să nu faci asta. Adică… tocmai acum, când am reuşit amândouă să-ți facem părul să arate atât de drăguţ, nu-i aşa?

Am râs şi asta a reuşit într-adevăr să mă îmbărbăteze.

— *Tu* mi-ai făcut părul să arate drăguţ, Darla. Eu nu am avut niciun merit.

Am privit în altă parte când lacrimile i-au umplut ochii. Nu-mi permiteam să plâng. Ladon-Tosh avea probabil să mă ucidă cu şi mai mare uşurinţă.

Întrucât era o singură luptă în acea lumină, am fost îndrumată spre centrul terenului, acolo unde fusese trasat un inel special. Părea atât de mic, încât eram dispusă să pariez că Ladon-Tosh putea să rămână într-un capăt şi să mă ucidă dintr-o singură lovitură fără să facă un pas. Strategia gândită de Delph era una bună, dar acum părea absurd de nepotrivită. Încrederea mă părăsise de tot.

Arbitrul era bătrânul Silas, a cărui vedere părea că se înrăutăţise în ultimele câteva lumini şi nopţi, pentru că stătea într-un capăt al cercului uitându-se în direcţia greşită după sosirea luptătorilor. A rămas astfel până când Thansius a ieşit din mulţime şi l-a îndreptat cu blândeţe în direcţia corectă.

L-am privit apoi pe Bogle venind cu trăsura, dar din ea nu a ieşit doar Morrigone, ci şi John. Am reuşit să îmi intersectez privirea cu a ei preţ de un moment, însă apoi s-a uitat în altă parte. Ochii lui John s-au fixat asupra mea. Speram să văd ceva în ei, ceva care să îmi spună… nu eram sigură ce anume. Dar el a urmat-o ascultător pe Morrigone pe platformă şi s-a aşezat, în timp ce restul membrilor Consiliului şi-au ocupat locurile cu un rând mai jos.

Krone stătea la capătul acelui rând, cu Duk Dodgson alături de el. Ambii păreau mulţumiţi de ei, de parcă soarta mea ar fi fost deja hotărâtă.

Zâmbetele lor de superioritate mi-au făcut fiecare muşchi din corp să se încordeze. Poate că Ladon-Tosh avea să mă ucidă, dar ticălosul avea să aibă parte de o luptă

crâncenă.

Delph a sosit o fărâmă mai târziu. Îl avea pe Harry Doi lângă el. M-a privit şi l-a ridicat, de parcă mi-ar fi spus: „Ţi-l ţin până *când termini lupta“.*

I-am zâmbit şi apoi a trebuit să privesc în altă parte, înainte să mă podidească lacrimile. Eram acolo ca să lupt, nu ca să plâng. Aplauzele pentru mine au continuat o vreme, apoi au fost întrerupte brusc. Un moment mai târziu ştiam de ce.

Ladon-Tosh venea ţanţoş pe cărarea spre ring. Purta o cămaşă simplă şi o pereche de pantaloni vechi, închişi la culoare. Era desculţ. Nu privea nici în stânga, nici în dreapta. Wugii se împingeau încercând să se dea din calea lui. Privindu-l cum se apropie, l-am simţit pe Destin răcindu-se şi m-am panicat. Mă abandona lanţul meu în acel moment critic?

Când clopotul oficial a sunat, Silas ne-a făcut semn – lui Ladon-Tosh şi mie – să ne apropiem de centrul ringului, ca să ne poată da ultimele instrucţiuni. Am înaintat, deşi picioarele păreau că nu vor să îmi asculte mintea. Ladon-Tosh a intrat în centru de parcă ar fi pornit la o plimbare. Nu m-a privit, iar eu nu puteam să mă uit la el decât pe furiş. Inima îmi bătea atât de tare în urechi, că abia reuşeam să ascult cuvintele cunoscute ale lui Silas.

— Un meci corect. Luptaţi curat. Lovitură liberă dacă unul dintre voi iese din ring.

Aici Silas s-a oprit, părând să îşi amintească ce i se întâmplase lui Newton Tilt. M-a privit şi, pentru întâia oară, am crezut că bătrânul scofâlcit chiar mă *văzuse.* Privirea temătoare pe care mi-a aruncat-o nu era încurajatoare. Şi apoi, cu coada ochiului, l-am văzut pe Ezekiel înaintând prin mulţime în roba lui albă, curgătoare. Am presupus că venise să îmi ia măsura pentru cutie şi pentru o rugăciune corespunzătoare când totul avea să ia sfârşit.

Silas s-a dat în spate, dar înainte ca al doilea clopot de luptă să sune, Thansius a înaintat şi ne-a spus:

— Această rundă va hotărî campionul acestui Duel. Aşa

cum ştiţi, ultima oară a avut loc o tragedie şi sperăm cu toţii să nu se întâmple din nou.

L-a privit pe Ladon-Tosh în timp ce spunea asta, dar Ladon-Tosh se uita într-un punct aflat la doi metri deasupra capului meu. Mi-am întors şi eu capul în acea direcţie ca să văd la ce se holbează, dar nu era nimic acolo.

Thansius a continuat:

— Dacă Vega Jane câştigă, va fi prima femelă campioană din istorie şi va merita pe deplin recompensa de o mie de monede.

L-a privit din nou pe Ladon-Tosh, dar întrucât ticălosul nu avea de gând să fie atent indiferent ce intenţiona Thansius să spună, acesta s-a hotărât să nu o mai facă.

— Să înceapă lupta, a zis el, îndepărtându-se apoi din ring.

Silas ne-a făcut semn – lui Ladon-Tosh şi mie – să intrăm în părţi opuse ale cadranului şi m-am supus cu bucurie, dorind în mod firesc să las o distanţă cât mai mare între noi.

Exact înainte să sune clopotul, l-am văzut pe Domitar – se holba direct la mine şi puteam să jur că îmi spunea ceva. Am încercat să-i desluşesc cuvintele.

— Totul… înainte… Ai mai făcut-o înainte, am reuşit să înţeleg.

Apoi, atenţia mi s-a îndreptat din nou spre luptă. Clopotul a sunat.

Nici eu, nici Ladon-Tosh nu am făcut vreo mişcare. În ciuda lipsei de speranţă, aveam o strategie – ei bine, de fapt era strategia lui Delph – şi intenţionam să o aplic.

Timp de două fărâme lungi, am rămas pe loc amândoi, holbându-ne unul la altul. Inima continua să îmi bată ca a unui slep evadat, pe măsură ce timpul trecea. Mulţimea îşi ţinea colectiv respiraţia. Nici acolo nu mişca nimeni.

Şi atunci, s-a întâmplat. Nici nu mi-am dat seama cum sau când. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Am văzut pumnul venind spre mine cu o viteză atât de mare, că părea imposibil să îi evit impactul zdrobitor. Dar

când buricele degetelor mi s-au repezit spre faţă, am sărit într-o parte în aer şi am aterizat pe ambele picioare. Mulţimea a ţipat, întrucât Ladon-Tosh ajunsese dintr-odată în partea mea de cadran.

— Sfântă Clopotniţă, a strigat Darla Gunn.

M-am îndepărtat în cerc de Ladon-Tosh, care s-a îndreptat şi şi-a privit pumnul de parcă nu-şi putea crede ochilor că nu eram deja moartă.

Apoi s-a întors spre mine. M-am ghemuit şi l-am studiat. Dar după aceea s-a întâmplat un alt lucru uimitor. Totul – şi vreau să spun totul – a părut să încetinească. Respiraţia mea, mişcările mulţimii, păsările de pe cer, vântul şi chiar sunetele. Toate păreau să se mişte de o sută de ori mai încet decât de obicei. Am privit un Wug strănutând şi mi s-a părut că a trecut o fărâmă întreagă până să termine. Un alt Wug entuziasmat sărea în sus şi în jos şi părea să fi rămas suspendat în aer înainte să revină la pământ.

Dar cel mai important era că şi Ladon-Tosh încetinise.

Când a venit următorul pumn, l-am văzut cu mult timp înainte şi deja mă mişcasem, din câte părea, chiar dinainte să-l lanseze. De fapt, l-am privit relaxată trecând pe lângă locul în care tocmai fusesem. S-a rotit şi m-a privit. Da, acum Ladon-Tosh mă privea. M-am bucurat că ticălosul se înjosise în sfârşit încercând să vadă pe *cine* dorea să ucidă. Deşi, când i-am văzut ochii, mi-am dorit de îndată să nu îi fi văzut. Erau înfricoşători, cu siguranţă. Dar mai era ceva.

Îmi erau *cunoscuţi.* Îi mai văzusem înainte, doar că nu îmi aminteam unde.

Am auzit apoi un ţipăt. Îmi pierdusem concentrarea şi am reuşit să mă rotesc exact la timp din calea unui pumn dat cu o asemenea forţă, că părea să fie urmat de o pală de vânt. De data aceasta l-am lovit şi eu. I-am dat un pumn în spate cu atâta violenţă, încât eram convinsă că făcusem o gaură în el.

Durerea mi-a străbătut braţul, explodând în umăr. Nu mai lovisem nimic atât de puternic în toată viaţa mea. Nici măcar pietroiul nu fusese atât de solid, iar pe acela îl făcusem să explodeze. Dar nu şi pe Ladon-Tosh, deşi

reuşisem ceea ce păruse aproape imposibil: îl trântisem la pământ. Mulţimea ovaţiona.

Dar, stând acolo, cu mâna atârnându-mi flască pe lângă corp, nu aveam prea multe motive să mă bucur, pentru că Ladon-Tosh se ridica din nou. Îl lovisem cât de tare puteam şi acum se ridica fără să dea vreun semn că ar fi fost afectat în vreun fel. Uitasem instrucţiunile lui Delph. Pac-pac. Nu îl lovi tare din prima. Dar îl lovisem. Şi fusese o greşeală enormă.

Am avut un moment ca să privesc spre platformă şi m-am cutremurat când am văzut-o pe Morrigone holbându-se direct la Ladon-Tosh, de parcă îi poruncea să stea în picioare. Şi atunci am ştiut că nu aveam cum să câştig. Am înţeles că Ladon-Tosh avea un aliat pe care nu îl puteam învinge.

M-a atacat apoi din nou. Cu dreapta rămasă inertă, dar cu simţurile intacte, m-am ferit cu uşurinţă de el. În loc să îl lovesc cu mâna bună – întrucât n-ar mai fi fost aptă pentru luptă după aceea –, m-am rotit, susţinută de mâna sănătoasă, şi l-am lovit cu picioarele în şezut atunci când a trecut pe lângă mine. Asta l-a propulsat afară din cadran, spre mulţime. Wugii au fugit într-o parte şi în alta, încercând să se ferească. Era ca o creta furioasă, doar că de o mie de ori mai puternică şi de o mie de ori mai periculoasă.

Bătrânul Silas a venit greoi în faţă şi a anunţat:

— Wug ieşit din ring. Penalizare pentru Ladon-Tosh. Lovitură liberă pentru Vega Jane. Bine jucat, fătucă.

Din fericire, Delph l-a tras de acolo exact înainte ca Ladon-Tosh să îl zdrobească, când a sărit înapoi în cadran să mă atace.

Acum dădea pumn după pumn cu o viteză uimitoare. M-am ferit de toţi şi apoi am încercat să îmi aplic propria tactică. Am început să fug în cerc în jurul lui. Se rotea şi el, încercând să mă lovească, dar fără să reuşească. Mi-am spus că la un moment dat tot trebuia să obosească.

Când m-am uitat spre Morrigone, am observat că avea în continuare privirea fixată asupra lui Ladon-Tosh, dar

panica din ochi i se amplifica. Era supărată că nu eram deja moartă. Se temea că aş fi putut câştiga. Ei bine, poate că aveam să câştig.

Am făcut încă un cerc în jurul lui, apoi am sărit şi l-am lovit în cap cu piciorul stâng. Din nou, o durere înfiorătoare mi-a străbătut membrul. Din nou, el a căzut cu putere la pământ. Am observat cu satisfacţie că de data asta a avut nevoie de mai mult timp ca să se ridice. Dar s-a ridicat.

Şi mi-am dat seama că făcusem încă o greşeală remarcabilă. Cu o singură mână puteam să alerg, dar nu într-un singur picior.

— La naiba, am strigat, furioasă pe mine însămi.

Apoi mi-am dat una peste cap cu mâna bună.

Piatra! Afurisita de Piatră a Viperei. Am înşfăcat-o din buzunar şi, ascunzând-o în mână, am trecut-o rapid peste membrele mele rănite.

Nu mă mai dureau, dar din nou îmi pierdusem concentrarea. Am auzit mulţimea strigând la unison şi am simţit lovitura în umeri. Am fost aruncată cincisprezece metri în aer şi am căzut puternic în afara cadranului.

Ladon-Tosh nu a mai aşteptat să revin în cadran. A sărit imediat, coborând cu cotul îndreptat spre mine. Sau spre locul în care tocmai fusesem. A lovit pământul atât de tare, încât a făcut pe loc o groapă de un metru şi aproape douăzeci de Wugi au fost doborâţi din cauza impactului.

Am fugit înapoi în cadran, m-am întors şi am aşteptat fără suflare întoarcerea lui. Ştiam că cel care mă salvase de acea lovitură fusese Destin. Zalele îi erau în continuare reci ca gheaţa la atingere, de parcă ar fi absorbit toată energia acelei lovituri care, cu doar trei lumini înainte, ucisese cu atâta uşurinţă un Wug adult.

Dar dacă nu-mi puteam lovi adversarul fără să mă schilodesc, cum aş fi putut să câştig? Dacă mai continuam mult aşa, una dintre loviturile lui avea să lovească în plin şi totul avea să se termine. În ciuda tacticii mele, el nu obosea.

Iar eu obosisem. Gâfâiam şi inima mea – simţeam eu –

ajunsese la capacitatea ei maximă de pompare. Nu mai puteam rezista multă vreme.

Deşi Ladon-Tosh rămăsese acolo îngheţat, puteam să simt acumularea teribilă de energie pe care o degaja. Era pe punctul să îşi concentreze întreaga forţă într-o singură lovitură, atât de violentă, încât să nu mai rămână nimic din mine. Mi-am simţit inima în gât şi stomacul făcând un salt mortal.

Am privit-o pe Morrigone. Se uita doar la Ladon-Tosh. Nu îi văzusem niciodată faţa atât de dură, atât de… neînduplecată. Era evident că se hotărâse. Aveam să mor. Şi Ladon-Tosh avea să fie unealta cu care să mă ucidă. Newton Tilt fusese, fără dubii, o greşeală pe care o regretase amarnic. Dar mă îndoiam că avea să fie la fel de întristată de dispariţia mea.

Mi-am întors privirea spre Ladon-Tosh şi am ştiut că venise momentul.

Şi, când şi-a început atacul final, mi-am dat seama că ştiam exact ce trebuie să fac. Trebuia să închei lupta. Şi trebuia să o închei chiar atunci. Încerca să mă ucidă. Ei bine, puteam juca amândoi acel joc.

Nu eram o ucigaşă, dar m-am pregătit să devin una.

Mi-am scos mantaua. Sub ea purtam o cămaşă şi pantaloni. Dar în manta se afla Destin. Am apucat lanţul de ambele capete şi am aşteptat.

Când Ladon-Tosh a lovit – cu o viteză ce nu putea fi văzută cu ochiul liber –, eu sărisem deja peste el. Când a zburat pe lângă mine, m-am întors în aer şi mi-am întins mantaua cu Destin în ea în jurul gâtului lui. Am aterizat la pământ, mi-am fixat picioarele şi am tras cât de tare puteam.

Uriaşul Ladon-Tosh a fost ridicat de la pământ, a zburat peste mine şi în acel moment mi-am încrucişat mâinile şi, odată cu ele, şi lanţul, aşa cum făcusem şi cu maniackul din oglindă.

Rezultatul n-a fost precum cel din oglindă. De fapt, a fost cu totul diferit de acela.

Am auzit şuieratul înainte să apuc să *văd* ceva.

Frica m-a paralizat de îndată la auzul acelui sunet. Dar ceea ce am *văzut* apoi a făcut ca sunetul să pară doar un fleac.

Ladon-Tosh se ridica încet. De fapt, Ladon-Tosh se desfăcea. Nu mai avea cap, dar corpul încă stătea în picioare. Ţipete ce îţi îngheţau sângele în vine răsunau din mulţime. Atât femelele, cât şi masculii începuseră să leşine văzând ce se întâmplă.

Mai multe strigăte de „La naiba!“ s-au înălţat în aer, ca nişte stoluri de păsări speriate.

Dar asta nu era partea cea mai rea. Ştiam partea cea mai rea. Şi era pe punctul să se întâmple.

Corpul lui Ladon-Tosh s-a dezintegrat apoi încet, jumătate din tors luând-o la stânga şi cealaltă la dreaptă.

— Nu, a ţipat o voce.

Am ridicat privirea la timp cât să o văd pe Morrigone strigând din nou şi din nou.

— Nu! Nu!

Am cercetat mulţimea din priviri şi l-am văzut pe Krone. Fugea cu Dodgson, cu faţa cuprinsă de panică şi de teamă, şi chiar a doborât un copil încercând să scape. Laşi ticăloşi.

Mulţimea se întorsese la unison pentru a fugi. Acum se opriseră pentru un moment, ca să vadă la ce ţipa Morrigone. Eu ştiam deja. Şuieratul îţi străpungea urechile.

Cei doi Jabbiţi care aproape mă uciseseră la Hornuri ieşiseră din coaja care fusese la un moment dat Ladon-Tosh. Cum putuseră două creaturi atât de mari să fie comprimate într-un singur Wug, deşi unul mare, nu reuşeam să înţeleg. Izbiră pământul atât de tare, că terenul păru să se cutremure sub picioarele noastre. Apoi, cinci sute de capete şi împreună cu ele o mie de ochi se îndreptară spre Wugii aflaţi atât de periculos de aproape. Am zărit cu groază foamea pofticioasă din orbitele sinistre ale monştrilor.

Fiecare Wug o luase la fugă ca să-şi salveze viaţa. Părinţii îşi apucaseră copiii mici şi foarte mici. Ţipetele

continuau să răsune, dar nu reuşeau să acopere şuierăturile ce anunţau măcelul multor Wugi.

Am privit din nou spre Morrigone. Spre cinstea ei, nu fugise. În schimb, dădea din mâini şi, oricât de greu mi-ar fi fost să o cred, părea să încerce să îl pună pe Ladon-Tosh la loc. Dar era clar că nu reuşise să controleze creaturile cu Tilt şi era la fel de clar că nu avea să fie capabilă să le oprească nici acum. În timp ce o priveam, m-a văzut. În ochii ei plini de panică apăruseră lacrimi. Părea disperată.

De peste tot se auzea: „Externii, au venit Externii!“, iar strigătele erau repetate şi transmise de gura fiecărui Wug.

L-am căutat pe Thansius din priviri şi l-am găsit încercând să înainteze spre Jabbiţi prin marea de Wugi. Îşi scosese ceva de sub robă. Era aceeaşi sabie pe care o folosise la întâlnirea Consiliului. Spunea că nu avea puteri speciale, dar ceea ce avea din plin acel Wug era curajul. Însă nu credeam că avea să apuce să îşi folosească sabia în timp util.

Cei doi Jabbiţi se ridicaseră, cu numeroşii lor colţi dezveliţi, fiind pe punctul să-i atace pe cei mai apropiaţi Wugi. Avea să fie o baie de sânge cum nu se mai văzuse de sute de sesiuni.

Am privit din nou spre Morrigone, care se uita stăruitor la mine. Gura i se mişca. Striga ceva. În cele din urmă, am reuşit să o înţeleg peste ţipetele mulţimii.

— Ajută-mă, Vega! Ajută-mă!

Nu mai ţin minte când am băgat mâna în buzunar şi mi-am pus mănuşa. Chiar nu mai ştiu. Am făcut Elementalul să se mărească, am sărit în aer, mi-am răsucit corpul spre stânga şi suliţa aurie mi-a pornit din mână cu toată forţa de care eram în stare.

M-am ridicat în aer exact când Jabbiţii au pornit la atac. Atacau în paralel, aşa cum ştiam că o fac bestiile, ceea ce era perfect pentru mine. Elementalul a lovit primul Jabbit în cap, a ieşit prin cealaltă parte şi a lovit cel de-al doilea Jabbit un moment mai târziu.

A urmat o explozie teribilă şi unda de şoc m-a lovit cât încă eram la cinci metri înălţime de pământ. Am fost

azvârlită în faţă ca un peşte prins de un val mare. Mi s-a părut că am zburat multă vreme, departe, după care am lovit ceva extraordinar de tare.

Şi apoi, totul a dispărut.

QUINQUAGINTA

Campioana Duelului

Mi-am deschis ochii şi am încercat să mă ridic, dar o mână m-a împins la loc. Am privit spre dreapta şi am fost extrem de surprinsă să îl văd acolo pe Delph.

— Wotcha, Vega Jane? a zis el cu vocea obosită, dar plină de uşurare acum.

M-am năpustit sălbatic asupra lui.

— Unde sunt? La Spital? La Îngrijire? Pe Terenul Sacru?

Mi-a atins fruntea parcă pentru a-i testa căldura.

— Te-ai ţăcănit?

— Unde, Delph? am insistat.

— La bârlogul tău.

Am privit în jurul meu şi am văzut că aşa era.

— Cum am ajuns aici?

— Te-am cărat eu.

— Ţin minte că am lovit ceva tare.

— Da, pe *mine* m-ai lovit.

M-am ridicat încet şi am văzut pe fruntea lui o umflătură de mărimea unui ou.

— Cum te-am lovit? Am fost aruncată departe de toţi Wugii!

— Ei bine, după ce ai fost aruncată, am fugit oarecum să… să te prind.

— Jabbiţii? am întrebat eu, cu faţa devenindu-mi palidă doar la menţionarea numelui lor.

— Morţi de mult. Ai avut tu grijă de asta.

— Nu au fost Wugi răniţi?

— Doar cei călcaţi în picioare în timp ce fugeau. Dar îşi vor reveni.

— Ladon-Tosh a avut Jabbiţi în el, am spus încet, de parcă aş fi încercat să înţeleg ce zic.

Delph s-a strâmbat.

— Ei bine, eu aş spune că Jabbiţii îl aveau pe Ladon-Tosh în jurul lor.

M-am întors într-o parte, mi-am odihnit capul pe braţ şi l-am privit.

— Cred că ar fi şi ăsta un mod de a privi lucrurile.

Apoi, în minte mi-a venit un alt gând.

— Mantaua mea… Elementalul…

— Nu te agita. Acolo şi acolo, a adăugat el, arătând cu degetul.

De un cui din zid îmi atârna mantaua. Puteam să văd umflătura făcută de Destin înăuntrul ei. Într-un colţ era Elementalul, la mărimea lui maximă.

— A fost cât pe ce să uit să-mi pun mănuşa înainte să îl ridic, a zis Delph apoi.

Următoarele mele cuvinte au avut o greutate aproape insuportabilă.

— Delph, Wugii trebuie să fi văzut ce am făcut.

— Wugii au văzut doi Jabbiţi ieşind dintr-un alt Wug. După aceea, nu au mai văzut nimic. Doar uciderea lor. Şi nu le este foarte clar cum ai făcut asta. Dar nu cred că vreun Wug are ceva împotrivă.

— Şi ce spun Wugii despre cele întâmplate?

— Externi. Asta strigau când s-a întâmplat. „Externii l-au prins pe Ladon-Tosh. Au intrat în el.“ Aşa ziceau.

— Ce nebunie!

— Normal că este, dar asta nu înseamnă că ei n-o cred.

Am oftat şi m-am lăsat pe spate. Eram atât de obosită…

— Te simţi pregătită, Vega Jane?

L-am privit.

— Pentru ce?

— Ei bine, te aşteaptă, nu-i aşa?

— Cine mă aşteaptă? l-am întrebat suspicioasă.

Mi-a întins o mână, pe care am apucat-o încet, şi m-am ridicat de pe pat. M-a condus la geam. M-am uitat afară şi am rămas cu gura căscată.

— *Ei* te aşteaptă, mi-a spus Delph zâmbind.

Când Delph a deschis uşa bârlogului meu şi am ieşit

afară, au izbucnit nenumărate urale şi pălăriile au zburat sus, în aer. Părea că toţi Wugii din Wormwood se aflau acolo.

— Ve-ga Jane, Ve-ga Jane, au început ei să strige din nou şi din nou.

Am auzit un câine lătrând şi am coborât privirea – Harry Doi era lângă mine. Părea că-mi păzise intimitatea. L-am mângâiat pe cap şi apoi m-am uitat la Delph.

— Ce fac ei aici? l-am întrebat uimită.

— Vorbeşti serios? Este vremea premiului! Eşti campioană, prostuţo.

Uitasem că, odată cu înfrângerea lui Ladon-Tosh, eu *eram* campioana.

— Linişte, vă rog! Linişte!

Vocea îi aparţinea lui Thansius. În timp ce mulţimea se liniştea şi se dădea la o parte, Thansius a înaintat ţinând în mână două obiecte. Unul era o figurină de metal. Celălalt era un sac de lână, strâns bine la vârf cu o sfoară.

— Vega, te rog să vii în faţă, a zis Thansius apoi, făcând semn spre mine.

Am dat drumul mâinii lui Delph şi am păşit cu paşi ezitanţi spre Şeful Consiliului. Eram în continuare uşor ameţită, dar nu puteam să nu mă duc, nu-i aşa?

Thansius s-a întors spre mulţime proclamând:

— O declar în mod oficial pe Vega Jane campioană a Duelului.

Din nou s-au auzit urale. Uitându-mă la mulţimea de Wugi, am văzut multe lacrimi şi multe zâmbete şi doar ocazional câte o privire acră din partea unora precum Ran Digby, Ted Racksport, în cârje din cauza piciorului împuşcat de morta, şi Cletus Loon care, ca de obicei, mă privea încrâncenat. Iar când am privit în dreapta, i-am văzut pe Krone şi pe Dodgson aruncându-mi priviri ca nişte pumnale.

Când mulţimea s-a liniştit, Thansius mi-a zis:

— Îţi înmânez acum trofeul.

Apoi mi-a înmânat figurina. Trebuia să fi fost făcută special, pentru că era o *femelă* ţinând deasupra capului

său un *mascul.* Thansius s-a aplecat şi mi-a spus la ureche:

— Tânărul Dactil Jasper Forke, colegul tău de la Hornuri, a făcut-o pentru tine. Pentru orice eventualitate, a adăugat el.

L-am luat în braţe şi am zâmbit larg. L-am căutat şi l-am găsit pe Forke în mulţime şi i-am mulţumit din ochi, iar el şi-a plecat sfios privirea.

Am ridicat trofeul deasupra capului şi mulţimea a ovaţionat din nou.

Când uralele s-au liniştit, Thansius a zis:

— Şi acum, cele o mie de monede.

Mi-a întins sacul de lână şi a adăugat, uitându-se la mine:

— Pentru prima femelă campion din istoria Duelului. Şi pentru o reuşită excepţională. Absolut excepţională. În care nu numai că s-a câştigat un premiu, ci au fost salvaţi şi mulţi Wugi. Şi-a întins mâna şi a continuat: Îţi mulţumesc, Vega Jane. Întregul Wormwood îţi mulţumeşte.

Când i-am strâns mâna, mulţimea a înnebunit. M-am uitat spre Delph, care mi se părea că zâmbeşte cu întregul corp. O lacrimă mi s-a rostogolit pe faţă.

Privindu-l din nou pe Thansius, am observat că acesta zâmbea larg în timp ce se întorcea spre mulţime.

— Fac eu cinste cu băuturi la Witchy-Pidgy. Şi pentru Wugii mai mici, băutură roz cu ghimbir. Şi mâncare pentru toţi. Daţi-i drumul.

Urale puternice s-au auzit dinspre toţi Wugii când Thansius a terminat de vorbit şi mulţi dintre ei au pornit spre cârciumă, cei mici sărind, învârtindu-se şi chiuind.

Când am rămas singuri, i-am atins braţul lui Delph.

— Putem merge să îl vedem pe tatăl tău?

— Nu vrei să mergi la cârciumă ca să sărbătoreşti, aşa cum a spus Thansius?

Am privit sacul de bani din mâini.

— Să mergem mai întâi să îl vedem pe tatăl tău.

Duf Delphia rămăsese la bordeiul lui pentru că unul dintre picioarele din lemn i se crăpase. Delph îmi spusese

asta pe drum. Duf stătea pe trepte cu piciorul crăpat scos şi cu o pipă între dinţi când ne-a văzut. A scos restul de tutun din ea, l-a înlocuit cu iarbă de fum proaspătă şi a aprins pipa. Ne-a salutat când ne-am apropiat. Am observat că ţarcul pentru bestii era gol.

Duf a rânjit, arătând spre mine.

— Ştiam eu, a zis el. Ai reuşit. Ai câştigat drăcovenia, nu-i aşa? Normal că ai câştigat! Am ştiut eu, nu-i aşa?

— Cum de ţi-ai dat seama? i-am strigat, deşi nu mă puteam abţine să nu râd.

— Pentru că n-ai murit, de aceea.

— Tată! a exclamat Delph îngrozit.

— Are dreptate, Delph, am zis. Nu sunt moartă, prin urmare am câştigat.

— Ce faci aici, atunci? a întrebat Duf. Ar trebui să… să sărbătoreşti, nu-i aşa?

Am urcat treptele şi m-am aşezat lângă el. Harry Doi, care venise cu noi, l-a lăsat pe Duf să îi scarpine urechile.

— Ai un căţel de treabă, a zis Duf. A fost aici lumina asta, nu-i aşa, Delph?

— A fost, a confirmat Delph. Dar acum s-a întors la Vega Jane, aşa cum trebuie.

— Ce-ţi mai fac picioarele? l-am întrebat eu. Delph mi-a spus că unul dintre ele s-a crăpat.

— Da, dar o să fie bine, să fii sigură. Mă obişnuiesc cu ele, zău că da. Am scos sacul cu monede din manta şi l-am ridicat.

— Premiul, am anunţat eu.

— Ha! a exclamat el, întinzând vârful pipei spre sac.

— E ceva bănet aici. O mie de monede. Aşa-i, Delph?

— Aşa e.

— Ei bine, sunt banii *tăi*, i-am zis lui Delph.

— Ce? a întrebat Delph şocat.

— Delph m-a antrenat, Duf. Nu aş fi reuşit fără ajutorul lui.

— Fugi de aici, a zis Duf.

A tras din pipă şi m-a analizat cu atenţie.

— Întrucât eu n-am nevoie de monede, vreau ca tu şi

Delph să le luaţi.

— Vega Jane, ai luat-o razna? a exclamat Delph.

— Mi-ai face de fapt o favoare, i-am zis.

Am privit proprietatea şi am adăugat:

— Unde sunt bestiile? Adarul şi tânărul slep?

Duf şi-a bătut piciorul şi, pentru prima oară, i-am văzut descurajarea întipărită pe chip.

— Nu mai sunt, nu-i aşa? a zis deznădăjduit.

— Şi unde sunt?

— La un Wug care le poate dresa aşa cum trebuie. Iar acel Wug nu sunt eu.

— Care Wug? l-am întrebat.

— Crank Desmond.

— Crank Desmond! Ăsta nu ştie care e diferenţa între capul şi fundul unui slep, nu-i aşa?

— Aşa o fi, dar are două picioare bune şi eu nu am. Ha!

Am ridicat mai sus sacul cu monede.

— Atunci, o să aducem aici un tânăr Wug, o să-i plătim un salariu bun şi o să-l pregătim.

Am privit în jurul meu la ţarcurile goale, apoi am adăugat:

— Şi putem transforma asta într-o afacere.

— Afacere? Ce vrei să spui? m-a întrebat Delph.

— Am discutat deja cu Thansius despre asta. I-am dat numele unui Wug care se pricepe la bestii. A spus că este de acord.

M-am oprit, gândindu-mă la următoarele cuvinte, în timp ce Duf şi Delph se holbau la mine cu gura căscată.

— Se vând bestii pe aici, bestii tinere, nu-i aşa? Crete şi slepi, şi whişti, şi adari, şi altele. Şi Wugii cu monede şi le doresc. Au nevoie de crete şi de slepi la Moară şi pe câmp. Wugii precum Roman Picus au nevoie de whişti. Şi cine n-ar plăti monede bune pentru un adar care să-i ţină companie şi care să ducă mesaje şi altele?

Duf s-a lăsat în faţă.

— Dar Wugii îmi dau bestiile ca să le dresez.

— Aşa că acum le poţi vinde bestiile gata dresate. Iar Wugii îţi vor plăti mai multe monede dacă le vinzi o bestie

de calitate.

— Nu ştim nimic despre afaceri, a protestat Delph.

— Dar ştiţi destule despre bestii, nu-i aşa? i-am explicat. Asta este cel mai important.

— Are dreptate, Delph, a spus Duf cu ochii strălucind.

Delph părea în continuare confuz.

— Atunci, o să primeşti şi tu o parte din monedele pe care le câştigăm.

— Oh, fii convins că o să primesc, l-am minţit eu.

O spusesem probabil mult prea repede, pentru că Delph s-a uitat ciudat la mine. I-am dat sacul cu monede lui Duf, m-am ridicat şi mi-am luat rămas-bun. În timp ce mă îndepărtam, Delph m-a ajuns din urmă.

— Ce-a fost cu toată nebunia asta? m-a întrebat el.

— Duf şi cu tine o puteţi lua de la capăt. Aveaţi nevoie doar de câteva monede.

— În regulă, dar trebuie să discutăm despre asta.

— Vom vorbi. Lumina următoare. Acum trebuie să mă odihnesc. Nu aveam de gând să mai port vreodată această discuţie cu Delph. Pentru că aveam să plec din Wormwood şi să intru în Quag. Şi aveam să o fac chiar în noaptea aceea. Am pornit la drum.

QUINQUAGINTA UNUS

Răspunsuri, în sfârşit

Hornurile se înălţau ameninţător în faţa mea, ca un castel fără şanţuri de apărare şi fără un rege sau o regină înăuntru. Deşi ştiam că alţi Wugi aveau parte de o petrecere la cârciumă, mă hotărâsem să mă duc pentru ultima oară la locul meu de muncă. Şi nu din motive de nostalgie.

Am deschis uşa cea mare şi am privit înăuntru. Acum, când cei doi Jabbiţi erau morţi, nu-mi mai era teamă să intru, şi cu siguranţă nu pe lumină. Ştiam acum că Ladon-Tosh păzise locul şi ziua, şi noaptea, dar în forme diferite.

Domitar era în micul său birou, aşezat la masa lui rabatabilă. Nu mai erau suluri pe ea, nici sticla de cerneală. Dar o altă sticlă se afla acolo: cea cu apă de foc.

— Speram să treci pe aici, a fost salutul lui surprinzător când mi-a făcut semn să intru.

Şi-a turnat un pahar cu apă de foc şi a luat o înghiţitură.

— L-ai învins pe ticălosul acela.

— Ai văzut Jabbiţii?

A plescăit din buze.

— Era greu să nu îi văd.

Îmi dădeam seama din expresia lui că ştia deja care avea să fie următoarea mea întrebare.

— De unde ai ştiut? l-am întrebat.

S-a prefăcut surprins, deşi puteam să îmi dau seama că nu era cu adevărat.

— Mi-ai spus că l-am mai învins o dată pe Ladon-Tosh, am adăugat. Dar voiai să spui de fapt că am mai învins o dată Jabbiţii.

— Da?

L-am ignorat.

— Asta poate să însemne doar două lucruri.

Şi-a pus paharul jos.

— Te ascult, a zis el afabil.

— Unu: că ştiai că am venit la Hornuri noaptea şi că am fost fugărită de Jabbiţi până la cămăruţa de la al doilea etaj.

— Măi să fie, măi să fie! a răspuns Domitar.

— Deşi nu i-am învins. Pur şi simplu am scăpat de ei.

— Acelaşi lucru, după părerea mea, dar, te rog, continuă, a zis el când m-am oprit.

— Sau m-ai văzut distrugând un Jabbit pe un mare câmp de luptă acum multe sesiuni.

Mă aşteptasem să fie speriat de a doua posibilitate, dar Domitar a rămas netulburat.

— O voi recunoaşte pe prima, dar nu şi pe a doua.

Şi-a apropiat paharul de bărbie.

— Ai făcut un mare deranj şi aici, a zis el. E mult de curăţat. Nu-i treaba mea, dar totuşi…

Am simţit că mă aprind.

— Deci ştiai despre Jabbiţii de aici?

Şi-a terminat paharul cu apă de foc.

— Nu ştiu de ce bei treaba aia, i-am spus.

— Devine un obicei, presupun. Aşa cum e o mare parte a vieţii, nu-i aşa?

— Jabbiţii! am strigat.

— În regulă, în regulă, dar niciun Wug n-ar trebui să intre aici noaptea, nu-i aşa?

— Acesta este răspunsul tău?

— Am cumva nevoie de altul?

— Ba bine că nu. Aproape că am fost mâncată de scârboşeniile alea.

— Să îţi fie învăţătură de minte, atunci.

— Domitar, erau Jabbiţi.

— Da, da, am înţeles, mulţumesc. Creaturi hidoase, a zis cu un tremur uşor.

— Şi camera aceea cu sângele? Şi întoarcerea în trecut? Şi cărţile care îţi explodează în faţă? Şi oglinzile cu demoni?

M-a privit fără expresie.

— Cred că Duelul ţi-a afectat mintea, Vega Jane. Vrei să te întinzi puţin?

— Deci vrei să spui că nu ştii nimic despre lucrurile care se întâmplă aici? Mi-ai spus că Hornurile au fost tot timpul aici.

— Am spus că Hornurile au fost la fel de când sunt eu aici, m-a corectat el.

Mi-am încrucişat braţele pe piept şi am continuat să mă holbez la el.

— Cum arată Hornurile pentru tine? m-a întrebat.

— Magie, vrăjitorie, demonism… Spune-i cum vrei, dar este ciudat.

— Vreau să spun, cum arată de *afară?*

M-am gândit la întrebare.

— Ca un castel pe care l-am văzut într-o carte la învăţare. Dar aceea era fantezie, nu realitate.

— Cine spune asta? m-a întrebat pedant.

— Ei bine, aşa cred.

Am inspirat lung.

— Totul este o minciună, ştiu, am spus apoi.

— Foarte bine.

— Al cui castel a fost?

— Nu sunt eu cel care trebuie să răspundă, pentru că nu ştiu.

— Dacă ştii că a fost un castel odată, cum să nu ştii al cui castel a fost?

— Poţi avea o perspectivă de suprafaţă fără să ai cunoştinţe adânci.

Am meditat o vreme la acest răspuns.

— În regulă. Quagul a fost mereu Quag?

Şi-a umplut din nou paharul, vărsând apă de foc şi pe suprafaţa biroului. A sorbit rapid, câteva picături prelingându-i-se pe bărbie.

— Quagul? Quagul zici? Nu ştiu nimic despre Quag, întrucât nu am fost niciodată în Quag, nu voi ajunge niciodată în Quag şi îi mulţumesc Sfintei Clopotniţe pentru asta.

— Deci ţi-este scris să rămâi şi să mori în Wormwood?

— Aşa cum ne este tuturor.

— Nu şi lui Quentin Herms.

— Externii au pus mâna pe el.

— Acum cine spune minciuni?

A lăsat paharul jos.

— Ai dovezi că nu au pus mâna pe el? m-a întrebat el aspru.

— Intenţionez să găsesc dovezi.

— Vega, dacă ai de gând să faci ceea ce cred eu că ai…

— Cred că are, Domitar. Sunt sigur că are.

M-am întors în direcţia din care venea vocea. Micul Dis Fidus stătea în prag, cu o cârpă şi cu o sticlă de lichid în mână.

— Bună, i-am zis, fără să înţeleg ce dorise să spună.

Cum putea bătrânul Dis Fidus să ştie ceva despre planurile mele?

S-a apropiat.

— Mă bucură victoria ta de la Duel din această lumină.

— Îţi mulţumesc, dar ce ai vrut să…

Dar se uita deja la Domitar acum.

— Ştiam că momentul are să vină, desigur. Nu aveam nevoie de o profeţie a lui Selene Jones pentru asta.

L-am privit pe Domitar şi el a dat încet din cap.

— Presupun că timpul *a* venit.

Dis Fidus a dus cârpa spre sticlă şi a umezit-o cu lichid.

— Întinde-ţi mâna, Vega, a zis el.

— De ce? Ce ai pus pe cârpă?

— Întinde-ţi doar mâna. Cea cu cerneală.

L-am privit pe Domitar, care a dat aprobator din cap.

Mi-am întins mâna într-o doară. Privirea mi-a sărit spre pielea albastră, rezultatul a două sesiuni de ştampile puse pe Dis Fidus pe mână fără vreun motiv clar.

— Nu pot face asta fără să te doară puţin, mi-a zis Dis Fidus. Îmi pare rău. Este inevitabil.

Mi-am retras mâna şi l-am privit pe Domitar, care nu voia să se uite la mine.

— De ce să suport durere? l-am întrebat. La ce bun?

— Va fi mult mai puţin dureros decât ceea ce te aşteaptă în Quag dacă intri cu cerneala pe tine.

— Nu înţeleg.

— Şi nici nu trebuie, mi-a zis Domitar. Dar, dacă acesta este planul tău, este esenţial ca de pe mâna ta să dispară cerneala.

A tăcut şi s-a întors spre zid.

L-am privit din nou pe Dis Fidus. Mi-am întins iar braţul, mi-am închis ochii pe jumătate şi m-am pregătit pentru durere. Mi-a atins mâna cu cârpa şi am simţit o mie de ace înţepându-mi pielea. Am încercat să îmi trag mâna, dar nu am reuşit. Când mi-am deschis complet ochii, am văzut că Dis Fidus îmi apucase încheietura. Era surprinzător de puternic având în vedere cât de mărunţel şi de bătrân era.

Am gemut, mi-am încleştat dinţii, mi-am muşcat buza, mi-am închis din nou ochii şi am dat din picioare. Când am simţit că nu mai suport, Dis Fidus mi-a spus:

— Am terminat.

Mi-a dat drumul la încheietură şi mi-am deschis ochii. Spatele mâinii avea cicatrice, era roz şi mă durea. Dar nu mai era nici urmă de cerneală pe ea. L-am privit frecându-mi mâna cu cealaltă.

— De ce a trebuit să faci asta?

— Te-ai întrebat, desigur, de ce îmi petrec eu luminile ştampilând mâini pe aici, a zis Dis Fidus.

Am încuviinţat din cap.

— Ei bine, acum ai răspunsul. Pur şi simplu, să traversezi Quagul cu o mână ştampilată este o sentinţă la moarte.

— Şi Quentin Herms, atunci? am întrebat cu amărăciune.

Am privit de la Domitar la Dis Fidus. Ambii au scuturat din cap. Într-un final, Dis Fidus a spus:

— Dacă a intrat în Quag cu mâna ştampilată, mi-e teamă pentru el.

— Deci nu crezi că l-au prins Externii? am întrebat, cu o notă de triumf în cuvinte.

Privirea lui Dis Fidus spunea că remarca mea era inutilă.

— Cu siguranţă, ai depăşit deja această teorie, a spus el cu o voce pe care nu i-o mai auzisem.

Dis Fidus cel timid şi supus nu mai exista. Arăta în continuare bătrân şi nevolnic, dar în ochi avea un foc pe care nu îl mai văzusem acolo.

— Am depăşit-o, i-am răspuns.

— Atunci, să nu mai pierdem timpul discutând despre asta, a spus Dis Fidus ferm.

După ce a astupat sticla, mi-a întins-o împreună cu o cârpă proaspătă.

— Ia asta.

— Dar mâna îmi este curată.

— Ia-o oricum, m-a îndemnat el.

Le-am pus în manta.

— Deci ce este cerneala, atunci? Este dăunătoare?

— În Quag, este ca mierea pentru muşte, a răspuns Domitar. Sau ca mirosul unei iepe pentru un armăsar în călduri.

— Deci atrage bestiile direct către Wugi, am zis aprinsă. În mod clar, o sentinţă la moarte, am continuat acuzator. Şi voi ştiaţi despre asta!

— Wugii n-ar trebui să intre în Quag, a zis Domitar defensiv. Şi, dacă n-o fac, urmele de cerneală nu au nicio importanţă pentru ei.

— Dar dacă bestiile ies din Quag? l-am întrebat. M-a atacat un garm, m-a fugărit până la copac. Şi acum ştiu de ce, din cauza urmelor de pe mână.

Domitar l-a privit vinovat pe Dis Fidus înainte de a continua:

— Niciun sistem nu este perfect.

— Şi al cui sistem este acesta? am întrebat.

Surprinzător, Dis Fidus a fost cel care a răspuns:

— A fost mereu aşa, din câte ştiu eu. Şi nu există Wug în viaţă cu mai multe sesiuni decât mine.

— Dar Morrigone? Şi Thansius?

— Nici măcar Thansius nu este la fel de bătrân ca Dis Fidus, a spus Domitar. Cât despre Morrigone, ea este un caz special, înţelegi?

— O, chiar că este specială! am exclamat.

— Nu este un Wug rău, scoate-ţi asta din minte chiar în fărâma asta! a zis Dis Fidus cu o energie surprinzătoare.

— Pot să cred că este rea dacă asta vreau, mulţumesc frumos, i-am întors-o.

— Ei bine, atunci greşeşti, a zis Domitar obosit, sorbind din pahar. Wugii şi Wormwoodul nu sunt atât de uşor de împărţit în categorii.

— Şi atunci ce mama naibii suntem? am răbufnit.

— Dintr-un anumit punct de vedere, a răspuns Domitar, suntem Wugi, pur şi simplu. Ce am fost poate înainte, ei bine, asta pot să o spună doar strămoşii noştri, nu-i aşa?

— Ei sunt morţi! am răspuns.

— Păi, vezi? Tocmai! a zis Domitar imperturbabil.

— Vorbeşti cifrat! am exclamat. Îmi spui că Morrigone nu este rea şi te aştepţi să te şi cred. Îl controla pe Ladon-Tosh. Din pricina ei erau acei Jabbiţi în el. Nu i-a mai putut stăpâni! M-a implorat să o ajut şi să îi omor.

Spre uimirea mea, nici asta nu i-a surprins.

Dis Fidus a dat doar din cap, de parcă tocmai i-aş fi confirmat o bănuială deja existentă.

— Da, ar fi fost dificil pentru ea, a spus Dis Fidus pe un ton nonşalant.

— Pentru ea? am strigat. Dar cum mama naibii rămâne cu mine?

— Unii Wugi au datorii moştenite, a răspuns Domitar. Morrigone este unul dintre ei. Înaintea ei, a fost responsabilitatea mamei ei să aibă grijă de binele Wugilor. Şi asta făcea ea în această lumină.

— Încercând să mă omoare.

— Eşti un pericol pentru ea şi pentru întregul Wormwood, Vega, nu înţelegi asta? a zis Domitar exasperat.

— Cum adică sunt eu un pericol pentru ea? S-a prefăcut că îmi este prietenă. M-a lăsat să cred că adevăratul meu duşman este Krone. Şi a încercat să mă ucidă la Duel. De ce?

— Asta trebuie să descoperi de una singură.

— Domitar!

— Nu, Vega. Este ultimul meu cuvânt în această privinţă.

I-am privit pe amândoi.

— Cum rămânem, atunci?

Domitar s-a ridicat şi a astupat sticla de apă de foc.

— Eu rămân în siguranţă în Wormwood, iar tu se pare că nu rămâi deloc.

— Nu crezi că voi reuşi să trec Quagul, nu-i aşa?

— De fapt, cred că vei reuşi, a spus el plecându-şi capul. Şi atunci, să aibă milă Clopotniţa de toţi Wugii.

Când l-am privit pe Dis Fidus, şi el îşi plecase capul.

M-am întors şi am ieşit din Hornuri. Nu aveam să mă mai întorc vreodată acolo.

QUINQUAGINTA DUO

Sfârşitul începutului

M-am întors la bârlogul meu şi am strâns toate lucrurile pe care le aveam – nu foarte multe –, apoi mi le-am băgat în geantă. În buzunarul de la manta mi-au intrat Piatra Viperei şi Elementalul micşorat. Mi-am pus geanta sub pat şi m-am hotărât să cheltui una dintre monedele pe care le aveam în buzunarul de la manta pe ultima mea masă în locul meu de naştere.

Tove cel Hămesit era locul în care eu şi Delph mai mâncasem de două ori. Îndreptându-mă într-acolo pe Strada Principală cu Harry Doi după mine, auzeam uralele de bucurie ce răsunau în continuare de la Witchy-Pidgy. Wugii se împrăştiaseră pe pietrele cubice ca să bea din halbe şi să înfulece bucăţi de carne, pâine şi cartofi.

Roman Picus era destul de bine ameţit, aşa cum păreau şi Ran Digby şi Litches McGee. Cei trei se clătinau ca nişte Wugi pe gheaţă, cântând de mama focului. L-am văzut apoi pe Cacus Loon sprijinit de un zid, cu faţa la fel de roşie ca fundul tigăii Hestiei Loon proaspăt scoasă de pe cărbuni.

Am cotit-o repede spre Tove, înainte ca vreunul dintre ei să mă poată vedea. Voiam să mănânc. Nu companie. La Tove se aflau doar Wugii care lucrau acolo datorită mâncării gratuite de la cârciumă. Mi-am întins moneda, după cum eram obişnuită, ca să le arăt că îmi pot permite să plătesc masa, dar marele Wug cu faţa plată care m-a aşezat la locul meu a refuzat-o cu un semn din mână.

— Monedele tale nu au valoare aici, Vega.

— De ce?

— Facem noi cinste, Vega. Şi este o onoare pentru noi.

— Eşti sigur că poţi face asta? l-am întrebat.

— La fel de sigur cum l-ai bătut tu pe ticălosul de Ladon-

Tosh!

Când mi-a adus sulul cu felurile de mâncăruri, i-am spus că am să iau câte puţin din fiecare. La început a părut surprins auzind asta, însă apoi un rânjet prostesc i-a apărut pe faţă şi a răspuns:

— De îndată, drăguţă.

Am mâncat cum n-o mai făcusem în toate sesiunile mele – era de parcă nu mai mâncasem niciodată. Cu cât mâncam mai mult, cu atât îmi doream mai mult, până nu am mai putut înghiţi nici măcar o singură îmbucătură. Ştiam că probabil nu o să mai am parte de o asemenea masă vreodată. Am împins la o parte ultima farfurie, m-am bătut mulţumită pe burtă şi apoi mi-am reîntors atenţia spre ceea ce urma. Am privit pe geam. Prima secţiune a nopţii sosise.

Aveam să aştept până la cea de-a patra. Părea să fie un moment la fel de bun ca oricare altul ca să mă avânt în Quag. Mă gândeam că era un plan bun să intru în întunecime pe întuneric. Aveam pericole de înfruntat şi să le înfrunt de la început, cât mai curând posibil, mi se părea mai logic decât să încerc să le evit la nesfârşit. Trebuia să ştiu dacă sunt în stare să o duc la bun sfârşit sau nu. De ce să trag pisica de coadă?

De asemenea, mă îndoiam destul de serios că puteam să străbat Quagul pe lumină. Ştiam doar că trebuie să treci prin întunericul umbrei ca să ajungi la strălucirea soarelui. Acest gând amărât era cel mai poetic lucru de care fusesem în stare.

Adusesem ceva mâncare cu mine ca să îi dau lui Harry Doi. Asta era cealaltă grijă a mea. Mâncarea. Trebuia să mâncăm cât eram în Quag. Am privit la puţinele monede care-mi mai rămăseseră. M-am dus la un alt magazin şi le-am cheltuit pe toate pe câteva provizii de bază pentru câinele meu şi pentru mine. Nu era mare lucru şi o parte din mine se bucura pentru asta. Nu puteam să car în spate kilograme de mâncare dacă eram fugăriţă de vreun garm. Habar nu aveam cât putea să dureze traversarea Quagului.

Mâncarea pe care o cumpărasem nu avea să ne ajungă

multă vreme. Şi trebuia să iau şi apă cu mine. Dar apa era şi ea grea şi nu puteam să duc suficientă nici măcar pentru jumătate de sesiune. Adevărul era că aveam să fiu nevoită să găsesc mâncare şi apă în Quag. Am fost cumva încurajată de faptul că bestiile, oricât de scârboase ar fi fost, trebuiau şi ele să mănânce şi să bea apă. Nu îmi doream, desigur, ca noi să devenim mâncarea lor.

Se făcuse a doua secţiune a nopţii şi tocmai ajunsesem la bârlogul meu, când am ridicat privirea şi am văzut ceva venind spre mine.

Adarii erau bestii cu un aspect caraghios atunci când se aflau la pământ. În aer însă, erau creaturi graţioase şi frumoase. Acesta plana, zburând mult mai bine decât aveam să o fac eu vreodată.

S-a apropiat din ce în ce mai mult şi, într-un final, a coborât şi s-a oprit la câţiva metri de mine. Privindu-l mai de aproape, mi-am dat seama că era adarul pe care Duf îl dresase pentru Thansius. Şi apoi am observat că avea un sac de lână în cioc. S-a apropiat de mine şi a lăsat sacul la picioarele mele. Am coborât privirea spre el şi apoi m-am uitat din nou la înaltul adar.

— Un cadou de la Thansius, a zis adarul cu o voce remarcabil de asemănătoare cu cea a Wugului care îl trimisese.

M-am aplecat, am ridicat sacul din pânză şi l-am deschis. Înăuntru erau două lucruri: inelul bunicului meu şi cartea despre Quag. Am privit spre adar. A trebuit să îmi închid ochii şi apoi să îi redeschid. Un moment putusem să jur că privisem faţa lui Thansius.

— Spune să le iei cu credinţă şi încredere că îndrăzneala poate schimba totul, a continuat adarul.

Mi-am strecurat inelul şi cartea în manta. M-am gândit că terminasem cu adarul – sau el cu mine –, dar nu era cazul. Următoarele lui cuvinte m-au îngheţat, dar doar pentru un moment. Apoi am fugit cu toată viteza spre uşa bârlogului, de unde mi-am luat agitată geanta. Am ţâşnit pe uşă şi am fugit pe pietrele cubice cu Harry Doi în urma mea.

Adarul se înălţase deja şi l-am privit zburând pe deasupra mea.

Mi-am amintit ultimele lui cuvinte. Într-adevăr, ştiam că nu aveam să le uit vreodată.

— *Vin după tine, Vega Jane. Vin după tine chiar acum.*

Eu şi Harry Doi nu ne-am oprit din alergat până când nu am ieşit din Wormwood. Am privit spre cer şi am clipit. Nu erau stele, cu excepţia uneia. Şi aceea se mişca. Era a doua stea căzătoare pe care o vedeam şi părea identică întru totul cu prima. Dar asta era imposibil. Şi, mai mult, astrele erau atât de departe, încât nu ştiu cum ar fi putut un Wug să îşi dea seama de la o asemenea distanţă. Părea să mă urmărească în timp ce mă grăbeam pe potecă spre locul unde aveam să înfrunt Zidul.

M-am gândit că părea singuratică steaua aceea… Singură şi poate pierdută, aşa cum gândisem şi mai devreme. Traversa un cer de întuneric, mergând undeva sau, cel puţin, încercând. Dar, dacă nu ştii unde vrei să mergi, presupun că orice potecă te va duce undeva.

După un sfert de milă, m-am oprit şi mi-am scos câteva lucruri din geantă. Le construisem din nimicuri la Hornuri de-a lungul timpului. Am îngenuncheat în faţa lui Harry Doi şi i-am spus să rămână nemişcat. I-am trecut mica platoşă peste piept şi l-am legat cu chingile de piele pe care le făcusem chiar eu. Platoşa era uşoară, dar puternică, exact cum o proiectasem. Apoi i-am pus pe cap o cască din metal făcută tot de mine. Câinele a suportat stoic întreaga operaţiune, purtând apoi creaţia de parcă s-ar fi născut cu ea. I-am frecat urechile şi i-am mulţumit că era aşa cuminte. Mi-am trecut apoi hamul peste umeri. Aveam să îl pun pe Harry Doi în ham de îndată ce ne apropiam mai mult de Zid.

Apoi m-am aruncat la pământ şi am ascultat.

Orice venea spre mine nu încerca să se ascundă. Făcea atât de mult zgomot, încât m-am alarmat. Prădătorii cărora nu le era teamă de ceea ce era în faţa lor făceau mult zgomot. Prada rămânea tăcută în umbră. M-am ascuns în spatele unui tufiş mare şi am aşteptat să văd cine era.

Mi-am pus mănuşa, am scos Elementalul şi i-am poruncit să se facă mare. Şi am aşteptat.

Zgomotul se apropia. În mai puţin de o fărâmă, urma să aflu cu ce aveam de-a face.

— Delph!

Trecea pe lângă locul unde mă ascunsesem. Auzind cuvintele mele, s-a oprit şi s-a holbat în jurul lui uimit, până m-am ridicat ca să mă poată vedea.

— Ce faci aici?

— Adarul lui Thansius mi-a spus să vin. Mi-a spus că ţi-a zis şi ţie. Aşa că am pornit.

— Unde ai pornit?

S-a uitat urât la mine.

— Mă întrebi asta, tâmpito?

Am deschis gura larg. Daniel Delphia nu îmi spusese aşa ceva de câte sesiuni îl ştiam, adică de toate sesiunile mele.

— Tâmpită? am zis uimită. M-ai făcut tâmpită?

— Drept ce fel de Wug mă iei? Tâmpită am zis şi tâmpită am vrut să spun, a zis el ţâfnos.

M-am îndreptat spre el şi eram pe punctul să îi dau o palmă. Când mâna mi s-a arcuit să îl lovesc, am observat că avea o geantă pe umăr.

— Ce ai acolo?

— Lucrurile mele. La fel cum ai şi tu aici, nu-i aşa?

A arătat spre geanta mea. Apoi a privit armura lui Harry Doi şi a zis:

— La naiba, bine lucrat.

A ridicat din nou privirea.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— Unde te duci şi tu.

— Ba nu o faci.

— Ba bine că nu.

— Delph, nu vii cu mine!

— Atunci, nu pleci nici tu.

— Crezi că mă poţi opri?

— Cred că pot încerca.

— De ce faci asta?

— Asta am plănuit de la început, nu? a zis el.

— Dar tatăl tău… am crezut…

— Am discutat cu el. I-am spus anumite lucruri. A fost de acord să vin. Tu l-ai scăpat de durere. Şi… mi-a spus să îţi mulţumesc că… ei bine, că m-ai îndreptat la cap. Dorea să-ţi spună chiar el, dar se bâlbâia până şi în faţa mea când mi-a vorbit despre asta. Presupun că nu ar fi reuşit niciodată să ţi-o spună ţie direct.

— Eu… ei bine, sunt emoţionată să aud asta.

— Şi are şi monede, şi un tip pe care să îl antreneze. O afacere, aşa cum ai zis.

— Dar mă gândeam că voi doi o s-o conduceţi împreună.

A scuturat încăpăţânat din cap.

— Nu pot să te las să mergi singură în Quag, Vega Jane. Pur şi simplu nu pot.

Am rămas acolo uitându-mă la el şi el a rămas uitându-se la mine. Aveam de gând să îi spun ceva, când m-am uitat din întâmplare spre cer. Şi atunci am văzut.

Două stele căzătoare una lângă cealaltă. Era o lecţie, presupun, să nu te gândeşti doar la tine. Delph, eram sigură, dorea şi el să evadeze din chingile Wormwoodului. Erau şi alţi Wugi lângă mine al căror destin se afla în afara acelui loc.

L-am privit şi i-am strâns mâna.

— Mă bucur că eşti aici, Delph.

Faţa i s-a înseninat.

— Te bucuri? Serios?

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat, iar faţa i s-a înroşit toată.

— Ar trebui să fiu ţăcănită să vreau să intru în Quag fără tine, nu-i aşa? Şi poate că sunt eu în multe feluri, dar ţăcănită sigur nu sunt.

— Nu, Vega Jane, nu eşti ţăcănită.

Şi apoi m-a ridicat de la pământ şi m-a sărutat atât de tare, că mi-am simţit respiraţia părăsindu-mi corpul cu o viteză uimitoare, de am crezut că aveam să leşin. Când m-a lăsat din nou jos, aveam amândoi ochii închişi. Când i-am deschis, simultan, Delph şi cu mine ne-am privit timp de fărâme întregi – sau aşa mi s-a părut. În cele din urmă, m-a

întrebat:

— Şi acum ce facem?

— Zidul, i-am zis.

Ceva mi-a trecut imediat prin minte.

— Cum ai ştiut că voi fi aici?

— N-am ştiut. Am fugit dintr-o parte în alta încercând să dau de tine.

— Acum ceva vreme am ales un loc terminat al Zidului. Cred că este cea mai bună şansă a noastră să trecem.

— Sunt paznici în turnuri, mi-a răspuns agitat.

— Ştiu asta. Dar distanţa dintre turnuri lasă un spaţiu.

Mi-a privit mantaua.

— Ai lanţul? m-a întrebat.

Am dat din cap.

— Eşti pregătit?

Când am ajuns la punctul ales, ne-am ascuns în tufiş şi am privit spre Zid. Ştiam că la şaizeci de metri în fiecare parte erau turnuri în care stăteau de pază Wugi înarmaţi cu morte.

L-am prins pe Harry Doi în ham şi l-am lăsat să îmi atârne la piept. Cu Destin de-a lungul umerilor dându-mi putere, nu îl simţeam mai greu de câteva kilograme.

— Prinde-ţi mâinile în jurul umerilor mei, Delph, aşa cum am mai făcut.

Dar nu a apucat să o facă, fiindcă imediat s-a auzit o voce.

— Uite-i!

Mi s-au înmuiat picioarele.

Am privit la dreapta şi am văzut un grup de Wugi repezindu-se spre noi, cu morte în mână. Picioarele mi s-au înmuiat şi mai tare când am văzut cine erau. La stânga noastră era Ted Racksport, ţopăind cu piciorul lui şchiop, Cletus, cu ochii săi răi injectaţi de sânge, şi Ran Digby, cu barba lui urâtă şi faţa dezgustătoare.

La dreapta erau Jurik Krone şi Duk Dodgson.

Iar în fruntea lor era Morrigone.

— Nu, Vega, a ţipat ea. Nu vei pleca din Wormwood! Nu poţi!

Îşi încărcaseră cu toţii mortele, ţintind către noi.

L-am apucat pe Delph de mână şi am fugit cu Harry Doi izbindu-mi-se de piept la fiecare pas. Ne aflam la cincizeci de metri de Zid când m-am ridicat de la pământ, trăgându-l pe Delph după mine. Era un echilibru precar şi mă tot întorceam spre partea în care se afla Delph în ascensiunea mea.

M-am întors la timp ca să o văd pe Morrigone îndreptându-şi mâinile spre noi. Un moment mai târziu, ţineam în mână Elementalul la dimensiunea sa maximă, apoi raza de lumină roşie deviată a lovit Zidul, făcând o gaură în el. Am continuat să ne înălţăm.

— Trageţi, a strigat Krone.

Mortele au bubuit. Am simţit ceva trecându-mi pe lângă cap. L-am auzit pe Delph ţipând şi apoi a rămas inert. I-am strâns mâna mai tare.

— Delph, am strigat.

— Mergi, mergi, mi-a răspuns el cu o voce chinuită. Sunt în regulă.

Dar ştiam că nu este. Am luat-o la stânga şi apoi la dreapta când mortele au tras din nou. Harry Doi a lătrat, apoi a hăulit şi apoi a schelălăit. După care a tăcut. Am simţit ceva umed pe faţă.

Şi Harry Doi fusese lovit. Am făcut Elementalul mic, l-am pus la o parte şi l-am susţinut pe Harry Doi cu mâna liberă, în timp ce cu cealaltă îl ţineam pe Delph.

— Nu mai trageţi! am strigat.

Nu credeam că o vor face, întrucât ne loviseră deja pe doi dintre noi. Îmi doream să am doar un moment ca să fac ceea ce aveam de gând. Am luat-o brusc la dreapta, am zburat în jurul unui copac, l-am prins pe Harry Doi cu cotul, am smuls o ramură în trecere şi la întoarcere eram cu faţa la Wugi.

Am aruncat ramura, împrăştiindu-i în toate direcţiile, iar lemnul s-a înfipt în pământ exact în locul în care se aflaseră. M-am întors din nou, ţintind spre butucul din vârful Zidului.

Mortele au tăcut pentru un moment. Dar ştiam că nu

aveam prea mult timp. Delph gemea. Şi, mai înfricoşător, Harry Doi atârna moale în hamul lui, fără să se mişte. M-am îndreptat cu viteză direct spre Zid, dar mi-era extrem de greu să mă ridic suficient de sus cu Delph şi cu Harry Doi.

Şi, când am privit în spate, am îngheţat de frică.

Jurik Krone, cel mai bun ţintaş din Wormwood, îşi îndreptase morta direct spre capul meu. Nu puteam să scot Elementalul, pentru că îl ţineam pe Delph cu o mână şi cu cealaltă susţineam corpul lui Harry Doi.

L-am văzut pe Krone zâmbind când a început să apese pe trăgaciul ce avea să îmi trimită un foc de morta direct în cap. Şi toţi trei aveam să murim. Însă apoi ceva l-a lovit pe Krone atât de tare, încât a fost aruncat la zece metri într-o parte. S-a rostogolit din nou şi din nou şi morta i-a căzut din mâini.

Am privit să văd cine îmi salvase viaţa.

Morrigone tocmai îşi cobora mâinile, care erau îndreptate spre locul în care fusese Krone. S-a întors şi m-a privit. Preţ de un moment, mi-am imaginat un coif de metal în jurul feţei ei şi scutul ridicat şi mi-am dat seama cât de asemănătoare era cu femela de pe câmpul de luptă de acum mult timp. Apoi şi-a ridicat din nou mâinile şi am simţit o forţă invizibilă, ca o frânghie de fier, apucându-mă de picior. Când am privit-o, Morrigone îşi mişca mâinile de parcă ar fi tras frânghia spre ea. Am simţit că nu mai înaintez şi, după o smucitură, cum suntem traşi înapoi, în jos.

Acesta era. Acesta era momentul. Dacă nu puteam face asta, atunci totul fusese degeaba.

Cu un ţipăt care a părut să dureze fărâme bune, mi-am adunat toate forţele. Am simţit energia curgându-mi prin corp. Am dat din picioare şi am simţit frânghia invizibilă relaxându-se. Am dat şi mai tare şi mi-am plecat umerii în faţă, de parcă aş fi tras o povară incredibil de grea. Şi apoi, cu un ultim ţipăt lung şi cu muşchii atât de încordaţi că am crezut că paralizasem, m-am eliberat, m-am înălţat peste buştenii cei mai înalţi – cizmele lui Delph chiar atingându-i

– şi am trecut peste Zid.

Privind în spate încă o dată, am văzut-o pe Morrigone întinsă la pământ, epuizată, murdară şi învinsă. Privirile ni s-au întâlnit.

Şi-a ridicat o mână spre mine, nu ca să încerce să mă oprească, ci – mi-am dat eu seama – pur şi simplu pentru a-şi lua rămas-bun.

În următoarea fărâmă trecusem peste şanţul de sub noi şi intrasem în Quag. Am zburat peste primul grup de copaci şi tufişuri. Şi apoi, pentru că vegetaţia devenise extrem de densă, a trebuit să mă las rapid la pământ.

Era bine că o făcusem. Scosesem deja Piatra Viperei din buzunarul mantalei. Delph era întins la pământ, ţinându-se de braţ, cu cămaşa plină de sânge. Am trecut Piatra peste rană şi aceasta a dispărut de îndată, împreună cu durerea de pe faţa lui. Îndreptându-se, a exclamat:

— Mulţumesc, Vega Jane.

Dar nu îl ascultam. Îl dădusem jos pe Harry Doi din hamul lui. Stătea nemişcat la pământ şi abia mai respira. Ochii îi erau închişi.

— Nu, m-am văitat eu. Te rog, nu!

I-am scos platoşa şi am văzut locul unde fusese străpunsă de morta. Am frecat Piatra Viperei deasupra rănii în lateral, acolo unde fusese lovit. Era atât de grav rănit, că am crezut că dacă îi atingeam corpul cu Piatra, avea să se vindece mai repede. Am continuat să frec, apăsând Piatra de blana lui şi trecând-o peste rană. În continuare nu se întâmpla nimic. Lacrimile îmi curgeau pe faţă când Delph a îngenuncheat lângă mine.

— Vega Jane!

Mi-a pus o mână pe umăr, încercând să mă tragă de acolo.

— Vega Jane, lasă-l acum. S-a dus.

— Dispari! am ţipat eu şi l-am împins atât de tare, că a zburat în spate şi s-a izbit de pământ.

Am coborât privirea spre Harry Doi şi m-am gândit la câte lucruri bune puteam eu să mă gândesc.

— Te rog, te rog, am gemut. Te rog, nu mă părăsi din nou.

În disperarea mea, amestecam doi câini în minte… Vederea îmi era înceţoşată de lacrimi.

Însă Harry Doi nu s-a mişcat. Respiraţia îi încetinise într-atât, că abia puteam să îi văd pieptul ridicându-se.

Nu îmi venea să cred. Îl pierdusem pe Harry Doi al meu. M-am întors şi l-am văzut pe Delph ridicându-se de la pământ. Atunci, am simţit ceva atingându-mă pe mână. Mi-am tras-o, gândindu-mă că era o creatură din Quag care îmi testa carnea.

Harry Doi mi-a atins din nou mâna cu nasul lui umed. Acum avea ochii deschişi şi respira normal. S-a ridicat pe labe şi s-a scuturat tot, de parcă s-ar fi scuturat de moartea de care fusese atât de aproape. Cred că mi-a şi zâmbit. Eram atât de fericită, că am strigat de bucurie şi l-am îmbrăţişat strâns.

El mi-a lins faţa şi a lătrat.

— Slavă Clopotniţei, a zis Delph, scărpinând botul lui Harry Doi.

I-am zâmbit şi apoi m-am oprit, holbându-mă la mâna lui Delph.

Mâna ştampilată cu cerneală a lui Delph, după atâtea sesiuni petrecute la Moară!

Atunci am auzit mormăitul din faţa şi din spatele nostru.

M-am întors încet.

Era un garm în dreapta noastră şi un frek enorm în stânga.

Cerneala albastră – ca mierea pentru muşte.

Nu am stat deloc pe gânduri. Am scos Elementalul şi i-am poruncit să se facă mare. L-am aruncat exact când frekul a sărit spre Delph. Suliţa l-a lovit în mijlocul pieptului şi bestia s-a dezintegrat.

Dar garmul a pornit şi el spre noi, cu sângele curgându-i pe piept şi cu mirosul lui odios umplându-mi plămânii. Şi din falca lui puternică ţâşnea acel sunet oribil pe care îl scotea atunci când se afla la vânătoare. Ştiam că următorul lucru ce avea să-i izbucnească dintre fălci era jetul de foc

care avea să ne pârjolească.

Am apucat vasul de apă din geanta mea şi l-am aruncat spre creatură. Vasul a lovit-o direct în bot, apoi s-a crăpat şi apa i s-a vărsat pe faţă.

Asta mi-a dat doar un moment, dar doar de un moment aveam nevoie. De îndată ce Elementalul mi-a atins mâna la întoarcerea dinspre frek, l-am aruncat din nou.

Elementalul i-a trecut garmului prin gură şi i-a ieşit prin spate. Creatura a devenit portocalie şi s-a aprins, de parcă focul dinăuntrul ei nu reuşea să iasă la suprafaţă. Un moment mai târziu, a explodat într-un nor de fum negru. Când fumul a dispărut, garmul nu mai era.

— La naiba, a exclamat Delph.

Da, am gândit şi eu. *La naiba!*

Nu aveam timp să ne sărbătorim victoria. Am apucat mâna acoperită de cerneală a lui Delph şi am scos din buzunar sticla şi cârpa pe care mi le dăduse Dis Fidus.

— Ce ai acolo? m-a întrebat el.

— Taci doar şi află că o să te doară teribil!

Am turnat lichidul pe cârpă şi apoi i-am apăsat-o pe mână.

Delph a strâns din dinţi şi, spre lauda lui, nu a scos niciun sunet în timp ce întregul corp i se cutremura, de parcă ar fi avut diaree de la carne stricată de creta.

Când lichidul şi-a făcut treaba, dosul mâinii îi era la fel de roz şi de plin de cicatrice ca al meu. Dar cerneala dispăruse.

— Este un lucru bun? m-a întrebat, înfiorându-se şi scuturându-şi mâna.

— Le va fi mai greu bestiilor să ne urmărească.

— Atunci, este un lucru bun, a declarat el hotărât.

Ne-am luat genţile de la pământ.

— Trebuie să continuăm să ne mişcăm, Delph.

Am pornit eu prima cu Elementalul la mărime maximă în mână şi Delph după mine, în timp ce Harry Doi ne acoperea spatele.

Am trecut de copaci şi de vegetaţia densă şi apoi s-a întâmplat lucrul cel mai uimitor. Quagul s-a deschis într-o

întindere vastă de câmpuri verzi şi de mici pâlcuri de copaci înalţi, îngăduindu-ne să vedem la multe mile în faţa noastră. În depărtare, spre vest, era un râu scufundat în ceaţă, plin cu apă neagră. Spre est era o pantă pietroasă ce nu ducea nicăieri. Mult mai spre nord în faţa noastră era un munte înalt acoperit de păduri, care părea în întunericul neliniştitor nu verde, ci albastru.

Exista o singură problemă. Înainte să ajungem la întinderea plată unde puteam să vedem de departe pericolul apropiindu-se, trebuia să trecem de următorul obstacol. Ne aflam exact la marginea unei stânci. Am privit în jos. Căderea părea să fie de aproape o milă. L-am privit pe Delph şi el pe mine.

— Eşti pregătit? l-am întrebat.

Mi-a apucat mâna şi a dat din cap.

L-am ridicat pe Harry Doi în ham şi l-am mângâiat pe cap. Fusesem atât de aproape să îi pierd pe amândoi într-un timp atât de scurt, încât o parte din mine îşi dorea să se întoarcă în Wormwood. Dar o parte mai importantă ştia că nu era posibil. Nu acum. Poate într-o altă lumină.

Am auzit sunete în spatele nostru, apropiindu-se rapid. Din intensitatea zgomotului, am estimat că erau cam trei sau patru garmi şi ceea ce părea să fie o întreagă haită de freki. Fuseseră alertaţi, fără îndoială, de prezenţa noastră acolo după lupta precedentă.

Au ţâşnit din pădurea deasă aflată în spatele nostru. Am privit înapoi. Greşisem. Nu erau patru garmi, erau zece. Şi nu erau freki. Erau amaroci. Şi păreau mult mai înfricoşători decât frekii.

M-am întors şi am privit în faţă spre muntele albastru din depărtare şi cumva am ştiut că acolo trebuia să ajungem. Dincolo de el, pe cer, erau stelele, stelele pierdute, aşa cum mă gândeam la ele acum. Pierdute, aşa cum eram şi noi. Aveam să ne găsim vreodată drumul? Aveam oare? Poate că nu. Poate că aveam să ne stingem pur şi simplu. Dar măcar urma să încercăm.

L-am privit din nou pe Delph şi am schiţat un zâmbet timid, care mi-a pierit chiar dinainte să îmi ajungă pe faţă.

Şi apoi am sărit. Toţi trei suspendaţi în aer preţ de un lung moment, în timp ce bestiile groaznice se repezeau spre noi.

Şi apoi ne-am înălţat, de-acum cufundaţi în întregime în Quag.